

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

One Big Happy Family

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

SUSAN
MALLERY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

One Big Happy Family

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SUSAN
MALLERY

Susan Mallery'nin romanları için övgüler

"Sadık arkadaşların ve harika kitapların hayatımızı nasıl değiştirebileceğine dair büyüleyici, iyi hissettiren bir hikaye! Susan Mallery'nin tüm romanlarında bir doz Susan Mallery büyüğü vardır; bu kitapta fazladan bir doz daha olabilir!"

-Kristy Woodson Harvey, *New York Times* çoksatan yazarı, *Yaz Kitap Kulübü* üzerine

"Duygusal dürüstlüğün ve aileyi bulmanın romanı... Mallery ilişki kurgularının güvenilir bir yıldızı ve son romanı plajda okumak için harika bir seçim. sezon."

-Booklist Mutluluk Planı üzerine

"Kumsalda, güneş kumu ısıtırken ve havada tuz varken okunmak için yalvaran bir kitap: saf kaçış."

-Kirkus Reviews, *The Boardwalk Bookshop* hakkında

"Eğlenceli olduğu kadar özgün bir üslupla anlatılan bu kitap, yazarın pek çok hayranının yanı sıra Debbie Macomber ve Susan Wiggs'ten hoşlananlara da hitap ediyor."

-Library Journal Arkadaşlık Listesi hakkında

"İçten, komik ve baştan sona büyüleyici!"

-Susan Elizabeth Phillips, *New York Times* çoksatan yazarı, *Gelinin Kızları* üzerine

"Jodi Picoult ve Elin Hilderbrand hayranları kesinlikle *The Girls of Mischievous Bay'e* bayılacaklar."

-Bookreporter

"Jill Shalvis ve Robyn Carr hayranları Mallery'nin son kitabını ellerinden bırakamayacaklar. Mallery'nin içten hikâyelerine akın eden okurlar, onun bu son kitabını da ellerinden bırakamayacaklar."

-Booklist Yaz Kitap Kulübü hakkında

"Köpüklü."

-Publishers Weekly Arkadaşlık Listesi hakkında

"Mallery'nin son romanı yepyeni bir soluk."

-Library Journal, The Summer of Sunshine & Margot üzerine, yıldızlı inceleme

"Yürek ısıtıcı... Bu kitap çok tatlı ve aile dramının inceliklerinden hoşlanan okurlara hitap edecek."

-Publishers Weekly, Evi Bulduğumuzda hakkında

"Mallery, Debbie Macomber ve Anne Tyler'ın kurguları kadar çekici olan, gerçekçi zorluklarla başa çıkmada birbirlerine yardım eden güçlü kadınların bu dokunaklı hikâyesine kendine özgü mizahını ve tarzını getiriyor."

-Booklist California Kızları hakkında

"Mallery'nin bu ilgi çekici karakter çalışması, birçok hayranının yanı sıra Nancy Thayer ve Debbie Macomber gibi benzer yazarların okurlarını da memnun edecek."

-Library Journal, Üvey Kardeşler hakkında

Büyük Mutlu Bir Aile

Susan Mallery

CANARY STREET PRESS

Kathy'ye göre siz ve sevdikleriniz "büyük ve mutlu bir ailenin" mutlak tanımısınız!

Bu sizin için, Ed ve James. Kay, Bob, Patty, Steve ve George. Ve tabii ki sevgili babanızın sevgi dolu anısına.

Tatilleriniz her zaman sıcak ve sevgi dolu olsun. Size ve ailenize mutlu Noeller.

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Okuyucu](#)

[Rehberi](#)

[Tartışma Soruları](#)

[Julie'nin Kurabiye Kurabiyelerini Yemek Bir Ziyafettir](#)

1

"Ama sen bir kadınsın."

"Bunun bir önemi var mı?"

"Bilmiyorum. Araba çekmeyi biliyor musun?"

Julie Parker gözlerini devirmemek için elinden geleni yaptı. Onun yaşında, bu çok daha az çekici bir bakıştı. Ama yine de.

"Arabanda bir sorun yok," dedi, sabırlı olmaya çalışarak ama hedefi tutturamayıp alaycı bir tavır takınarak. "405. otoyolda benzinin bitti. Eğer birinin dünyada var olma yeteneğini sorgulayacaksak, muhtemelen seninle başlamalıyız."

"Hey!" Yirmili yaşlarındaki genç kız sonunda telefonundan başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Tavır yapıyorsun."

"Var ve yoğun bir programım var. Yardım istiyor musun, istemiyor musun? Benzin için yirmi, servis ziyareti için de yetmiş beş dolar."

"Birkaç galon benzin için 95 dolar mı? Bu soygunculuktur."

"Bu aynı zamanda şirketi aradığınızda size teklif edilen fiyat."

Kalabalık otoyolda arabalar ve kamyonlar hızla geçiyordu. Soğuk ve yağmurlu bir gündü.

Aralık öğleden sonra ve Julie'nin birkaç saat içinde çok yakışıklı erkek arkadaşıyla randevusu vardı. Yapmak istediği son şey, yetişkin çocuklarından daha genç biriyle tartışarak zaman kaybetmektir.

Genç kadın başını salladı. "Bunu ödemeyeceğim." "Bana uyar."

Julie elinde benzin bidonuyla çekicisine doğru yola koyuldu. Kadın aceleyle peşinden gitti.

"Bekle. Ben yaparım. Doksan beş dolar mı?"

"Evet. Vergi fiyata dahildir." Kredi kartı okuyucusunu tulumundan çıkardı. "Sen öde, ben dökeyim."

Kadın ona ters ters baktıktan sonra isteksizce kredi kartını makineye soktu. Beş dakikadan kısa bir süre sonra Julie parasını almış, mutsuz sürücünün de yoluna devam etmesine yetecek kadar benzini olmuştu.

"Bu senin araban mı?" Julie kendi kendine uzaklaşmak istediğini ama bunu yapamadığını söyleyerek sordu.

"Erkek arkadaşımın. Benim kullanabileceğimi söyledi."

Julie gösterge panelini işaret etti. "Muhtemelen kendi arabanızda ne kadar benzin olduğunu her zaman biliyorsunuzdur. Bu, düşünmeden takip ettiğimiz bir şeydir. Ama başka birinin arabasına bindiğinizde göstergeyi kontrol edin. Hava böyle olduğunda, bir çekici için uzun süre bekleyebilirsiniz ve otoyolun kenarı tehlikeli bir yerdir."

"Oh." Diğer kadın akan trafiğe baktı, sonra sürücü koltuğuna kaydı. "Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım."

"İyi günler," diye seslendi Julie yirmili yaşlardaki adam uzaklaşırken, çakıl taşları püskürmeye başladı.

Kamyonetine doğru ilerledi, kendi kendine günün iyi işini erkenden hallettiğini, bunun da bir şey olduğunu söyledi. Bundan otuz dakika sonra, büyükbabasının yaklaşık elli yıl önce yerleştirdiği büyük Parker Towing tabelasının altından geçerek çekici alanına girdi. Küçük arabayı park etti. Çağrı için kullandığı çekiciyi aldı, ardından bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, hoparlörlerden Mariah Carey'nin "Santa Baby" şarkısının çaldığı güvenli ana ofise koştu. Anahtarları kilitli dolaptaki panoya astı ve kredi kartı okuyucusunu, işlemi otomatik olarak indirip sayacağı bağlantı istasyonuna yerleştirdi.

Ofis müdürü, şoförlere fısıldayan, ana tavuk Huxley, okuma gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden böyle bir çağrıyı kabul ediyorsun? Öğle yemeğine gidiyorum ve döndüğümde kamyonlardan birini alıp bu havada kim bilir neyle yüzleşmek için dışarı çıkmışsın. Endişelenmeyi sevmem. Endişelendiğimde kurdeşen döküyorum, sonra doktora gitmek zorunda kalıyorum ve bu da bize pahalıya patlıyor.

sigorta şirketinin parası. Primlerin artmasını mı istiyorsunuz? Hiç sanmıyorum. Ama bunu yapıyorsunuz. Her altı ayda bir, yirmi beş yıl önce olduğunu ve hala lanet olası bir çekici kullandığını düşünüyorsun. Patron sensin.

Uzun zamandır patron sensin. Bunu hatırlarsan gerçekten iyi olur."

"Benzin dağıtıyordum, repo yapmıyordum. Ben iyidim. Ayrıca, bu eğlenceli

Arada sırada kamyonlardan birini çıkar. Elimi işin içinde tutmak istiyorum. Adamların bana saygı duyması gerekiyor ve bunun için de yeteneklerimi kanıtlamam gerekiyor."

"Bir tavuk, arabasını doldurmayı unutan bir aptala benzin götürebilir. Hangi becerilerden bahsediyorsun?"

Güldü. "İyi vakit geçirdim. İznim var. Beni yalnız bırakın."

"O kurdeşenlerin vücudumun her yerinde patladığını hissedebiliyorum," dedi ofisine doğru ilerlerken. "Axel de seninle konuşmak için bekliyor. Bugünün listesi onda."

Julie'nin iyi ruh hali anında kayboldu. Ofisine doğru kararlı bir şekilde yürüdü, eşiği geçip masasına yönelirken adımlarını bozmadı. Elinde bir dosya ile pencerenin yanında duran uzun boylu, fit adamı görmezden geldi. Yerine otururken, bakışlarının köşeye gelişigüzel yaslanmış beyzbol sopasında oyalanmasına izin verdi.

Sekiz yaşından on üç yaşına kadar, babası parkın yanındaki kafeslerde haftalık vuruş antrenmanı yapması için ısrar etmişti. Tüm bu seanslardan sonra, müthiş bir vuruşu vardı ve bir topla ya da vurulması gereken herhangi bir şeyle bağlantı kurmaktan korkmuyordu.

Etrafta beyzbol sopasıyla dolaşıp insanları dövdüğünden değil, ama birden fazla aramada caydırıcı olmuştu ve bazı durumlarda onu yanında bulunduruyordu. durumlar ona güven duygusu veriyordu. Başına ne gelirse gelsin üstesinden gelebileceğini bildiğinde dünya, en azından onun bakış açısından, daha iyi bir yerdi. Asla yardım istemez, bunun yerine sorunu kendi hallederdi.

Bir nefes aldı, sonra başını kaldırdı ve kendisini izleyen adama baktı. "Axel."

Masasına doğru ilerledi ve dosyayı yere bıraktı. "Bu gece için beş tane var."

"Beş çok fazla."

Kâğıtlara bir göz attı. Bankanın geri istediği beş araba vardı. Hepsi de son model ve yüksek repo ücretlerine sahipti.

Gözcü arabası da dahil olmak üzere masrafları karşılamak için yüzde 25 kesinti yaptıktan sonra, şirket ve repocu ücreti yarı yarıya paylaştı. Bu Fazla bir getirisi olmayan tehlikeli bir işti ve işin hiç anlamadığı bir parçasıydı. Ama haciz memurları adrenalinle yaşıyordu ve birinin gidip parası ödenmemiş bir şeyi geri alması gerektiğini düşünüyordu.

Dosyayı kapattı ve ona doğru itti. "Vurulmamaya çalış."

Axel ona bir gülümseme fırlattı. "Benim vurulmam senin pek çok sorununu çözecektir."

"Neden öyle dedin ki? Sen benim repocu adamımsın. Başka birini bulmaya hiç niyetim yok."

"Bana hâlâ kızgınsın. Bunu aşmanın bir yolunu bulabilir misin?"

Kızgınlık ne hissettiğini anlatmaya yetmiyor diye düşündü, adamın yakışıklı yüzüne ve kara gözlerine bakarak. Kadınların fark ettiği türden bir adamdı. Biraz tehlikeli, biraz seksi, çokça belalı.

"Kızım ile ne kadar süre çıktınız?"

Gülümsemesi soldu ve bir adım geri çekildi. "Yaklaşık iki yıl."

"Kalbini bir kez daha kırabilmen için seni kaç kez aptalca hayatına geri aldı?"

Gözleri okunamaz hale geldi. "Üç."

"Benim sayım dört, ama bunun önemli olduğundan emin değilim. İyi ve hazır olduğumda ona yaptıklarını aşmanın yolunu bulacağım. Aşağı yukarı otuz yıl düşünüyorum."

Başını öne eğdi. "Özür dilerim."

"Yapma," diye tersledi. "Benden özür dileme. Senden sadece çağrışım yoluyla nefret ediyorum. Ve eğer onu gerçekten önemsiyorsan, hayatıyla oynamayı bırak. Onu rahat bırak."

"Deniyorum."

"Daha çok dene."

"Kalp, kalbin istediğini ister."

"Tüm sorunu yaratan vücut parçasının kalbin olmadığından eminim."

Ona baktı. "Bırakmamı mı istiyorsun?"

Bazı günler, çoğunlukla da Axel onu bir kez daha terk ettiği için kızdı ağlarken Dana'yı kucağına aldığı anda. Çünkü Axel haklıydı - konu Axel'e geldiğinde Dana'nın kalbi ne istiyorsa onu istiyordu ve ne yazık ki bu da Axel'di. Ama geri kalan günlerde Axel'in yanında olması hoşuna gidiyordu. Güvenilir biriydi, işten anlıyordu ve tabiri caizse yeni işe girenleri kanatları altına alıp onlara işin püf noktalarını öğretmek gibi bir alışkanlığı vardı.

"Yaptığın işte iyisin," dedi Julie isteksizce, gözlerini pencereden dışarı dikerek. "Ondan uzak dur, her şey yoluna girecek."

"Sen iyi bir annesin."

Bu sözler onu memnun etmeliydi ama bunun yerine içinden bir suçluluk duygusu geçmesine neden oldu. Genelde "iyi anne" kategorisinde yer alsa da, son zamanlarda sır saklıyordu. Şey, bir sır. Büyük, uzun, erkek arkadaş boyutunda bir sır.

Bir noktada onunla ilgili gerçeği açıklamak zorunda kalacaktı ama bugün değil, diye düşündü. Noel'e üç hafta vardı. Çocuklarının onu, Heath'i, erkek arkadaşını içermeyen planları vardı, ama bunu söylememişti.

tatil için çocuklarını almamıştı, bu yüzden ikisi birlikte onun evinde kalacak ve baş başa zaman geçirmenin tadını çıkaracaklardı. başka bir yer yoktu. Gerçekten bekleyemedi.

Mutlu görüntüyü dikkatlice kafasından uzaklaştırdı, sonra dikkatini Axel'e geri verdi.

"Git arabaları getir," dedi ona. "Hava daha da kötüleşecek. Bunu unutma ve süslü hareketler denemeye kalkma. Kullandığınız o büyük kamyonlar bana ait."

Gülümsemesi geri döndü. "Evet, hanımefendi."

Evrakları aldı ve gitti. Julie onun duyamayacağından emin olunca, "Ve sakın ölme," diye mırıldandı. Çünkü Axel'e çok kızmış olsa da kalpsiz değildi. Ayrıca, kızının üzerine sıçtığı zamanlar dışında, iyi bir adamdı ve içten içe ondan hoşlanıyordu. En azından Parker Towing söz konusu olduğunda.

Dana'ya ve adama olan bağlılığına gelince, kızı artık bir yetişkindi. Bir noktada hayatına nasıl devam edeceğini bulması gerekecekti. Çünkü hayat böyle işliyordu. Bir şey denersin, iyi gitmezse yoluna devam edersin. Julie'nin babası ona sopayı nasıl sallayacağıyla birlikte bunu da öğretmişti ve Julie her iki dersi de çok iyi öğrenmişti.

* * *

"Bir kurabiye için biraz kalın ve çiğnenebilir," diye mırıldandı Peggy kuşkuyla.

"Bu bir brownie," dedi Fred ona. "Kurabiye değil. Brownie."

"Patlamış mısır bile olsa umurumda değil, çok çiğneniyor." Peggy başını kaldırıp Blair'e baktı. "Fındık var mı? Fındık yiyemeyeceğimi biliyorsun."

"Fındık yok," dedi Blair neşeyle. "Sadece organik malzemeler ve çok daha az şeker."

"Bu yüzden bu kadar çiğneniyor." Peggy başını salladı. "Açık sözlü olmaktan nefret ediyorum canım, ama benden hayır."

"Bunu sevdim." Fred bayram desenli tabaktan bir brownie daha aşırıdı. "Kuru erik koydun, değil mi? Sen öyle diyorsun. Kuru erik ve yaşlı insanlar hakkında söylenenlerin bir efsane olduğunu biliyorsun."

"Bu bir efsane değil." Cordella Blair'e gülümsedi. "Kuru eriklere bayılırım."

"İlk kurabiyeler hiç de çiğnenebilir değildi," diye mırıldandı Peggy. "Onları daha çok sevmiştim."

"İşte bunlar kurabiyeydi." Fred Blair'e sırtıttı. "İkisini de beğendim."

"Geri bildirim için teşekkürler." Blair masadan kalktı ve kurabiyeleri topladı.

sakinlerinin doldurduğu kâğıtlar. "Az şekerli tatlılardan daha iyi bir seçim yapmaya kararlıyım. Meyve, jelatin ve tedarikçimizden alabileceğimiz her şeye güvenmeye devam edemeyiz. Bir yemek kursuna katılmak isteyen var mı? Belki hepimiz haftada birkaç gün yemek pişirebiliriz."

Fred boş gözlerle ona baktı. "Nasıl pişirileceğini bilmiyorum." "Öğrenebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Blair. Karım benim için elli iki yıl yemek pişirdi. Artık bu kadar karmaşık bir şeyi öğrenmek için çok yaşıyım. Ayrıca, bugünlerde dans kartım oldukça dolu. Ama bayanlara sor bakalım ilgileniyorum."

Bununla birlikte ayağa kalktı, bastonunu aldı ve sakat bacağının izin verdiği kadar hızlı koşmaya başladı. Blair sırtıttı.

"Yani bu bir hayır mıydı?"

"Fırıncılık yapıyorum," diye önerdi Cordella. "Gerçi benim de günlerim oldukça dolu." Blair'in elini okşadı. "Korkarım tek başınasın, canım. Ama kurabiyeler çok lezzetliydi. Bunları menüye eklemek için mutfak personeliyle konuşmalısınız. Çok beğenileceklerdir."

Cordella gülümsedi, sonra ayağa kalktı ve Peggy motorlu scooter'ını dikkatle odadan çıkarırken bekledi. Onlar çıkmadan hemen önce Peggy durakladı.

"Eğer seni tatilden önce göremezsem, Mutlu Noeller canım. Denemeni hepimiz çok seviyoruz."

Blair ona el salladı, sonra da tatlı tadımından kalan tabakları ve peçeteleri toplamaya başladı. Bugünkü tadım, yeni kurabiye ve brownie'lerle yaptığı üçüncü tadımdı ve her buluşmasında yorumlar aynı olmuştu. Herkes kurabiyelere bayılmıştı ama browniler daha az beğenilmişti.

popülerdi. Yine de, sakinleri için sağlıklı ve lezzetli tatlılar geliştirmek için elinden geleni yaptığı düşünülündüğünde yüzde 50'lik bir başarı oranı harikaydı.

Son örnekleri de personel dinlenme odasına bıraktıktan sonra ofisine doğru yola koyuldu. Koridordaki büyük pencerelerden hâlâ yağmur yağdığını görebiliyordu. Saat henüz üçtü ve Aralık ayında Seattle'a özgü bir şekilde hava kararmaya başlamıştı. Saat dörtte baş aşçıyla yapacağı toplantıdan önce gözden geçirmesi gereken iki haftalık menü daha vardı.

As

Huzurevinin gerontolog beslenme uzmanı olarak herkesin ne yiyip ne

yemediği onun sorumluluğundaydı. Tatil menüleri

zaten onaylanmış olduğundan, sakinlerin katılacağı çeşitli partiler için atıştırılacak seçeneklerini gözden geçirmek istedi.

Resepsiyon görevlilerinden biri cep telefonuna mesaj attığında neredeyse ofisine varmıştı.

Ön tarafta çekicisi olan çok yakışıklı bir adam var. İlgilenen var mı yoksa bekar bayanlara onun kapılmaya hazır olduğunu söyleyeyim mi?

Blair sırtıtarak hızlıca "Asla olmaz" diye cevap verdi. Nick benim ve bunu biliyorsun.

Ana binanın geniş ve açık fuayesine girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Kocasını resepsiyon masasına yaslanmış, gönüllülerden biriyle konuşuyordu. Her zaman olduğu gibi, onu görmek kalbinin biraz daha hızlı atmasına neden oldu.

Nick uzun boylu ve güçlüydü, rahat bir gülümsemesi ve daha da rahat bir kişiliği vardı. Onu Nick'e ilk çeken şeylerden biri de buydu; nadiren sarsılırdı. Nick programlara, rejimlere ve hassasiyete göre yaşarken, o her şeye ayak uyduruyordu. Onun bu yönüne hayranlık duyuyor ve çeşitli mide-bağırsak rahatsızlıklarının kendisinin de aynı şeyi yapmasına izin vermesini diliyordu.

"Bir sonraki hayatımda," diye mırıldandı. Bir sonraki hayatında normal olacak ve sisteminin nasıl tepki vereceği konusunda endişelenmeden istediği her şeyi yiyebilecekti. Bir sonraki hayatında iş ile ev ya da ev ile bakkal arasındaki her "güvenli" tuvaletin yerini bilmeyecekti. Aktiviteleri "iyi" bir gün geçirip geçirmeyeceğine ya da acı çekip çekmeyeceğine göre belirlenmeyecekti. "Aşağıda" işleri sakin tutmak için belirli zamanlarda alınan haplar olmayacaktı.

Kadın yaklaşırken, gönüllünün söylediği bir şeye kıkırdadı. Her zamanki gibi kot pantolon ve çelik burunlu botlar giymişti. Sıcak tutan ekose gömleğinin üzerine su geçirmez bir yelek geçirmişti. Nick ceket giymeye pek inanmazdı, ceketler işine engel olurdu. Seattle kışıyla birlikte gelen nemli soğuğa da tepki vermiyor gibiydi.

Başını kaldırdı ve onu gördü. Yüz ifadesi anında yumuşadı ve gözleri şefkatle doldu.

"Hey, sen."

Aceleyle ona doğru koştu. Adam onu kendine çekti ve sarıldı ama sadece hafifçe öptü. Ne de olsa onun iş yerindeydiler.

"Sizi bizim mahalleye getiren nedir?" diye sordu ve onu pencere kenarındaki sohbet alanlarından birine götürdü. Günün bu saatinde etrafta

Etrafta çok sayıda sakın vardı, bu yüzden sessiz bir yer bulmak kolaydı. Kanepelerden birine oturdular ve birbirlerine baktılar.

"Kilitlenmem gerekiyordu ve arabamı buradan çok uzak olmayan bir bayiye çekmem gerekiyordu.

Onlarla işim bitince uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim."

"Merhaba."

Kıkırdadı. "Merhaba, geri döndüm." Bakışları kızın yüzünde oyalandı.

"Bugün özellikle güzel görünüyorsun."

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor."

Onun bu sözlerinde ciddi olduğunu biliyordu - sadece karnı sakın olduğunda seks yapmanın çok daha kolay olmasından dolayı değil, aynı zamanda onun için gerçekten endişelendiği için. Onun gibi ne yediğini ve ne zaman kriz geçirdiğini not eden detaylı bir kayıt tutmasa da, kendini kötü hissetmeye başladığını her zaman hissedebiliyordu. Birden fazla kez, daha ilk sancıları geçmeden ona sessizce en yakın tuvaletin nerede olduğunu söyleyen kişi olmuştu.

Öne doğru eğildi ve kızın ellerinden birini avucunun içine aldı. "Özür dilerim." "Üzülme." Onun parmaklarını sıktı. "Nick, hiç sorun değil.

Seni seviyorum.

Söylediğin gibi Mart'ta Hawaii'ye gideceğiz."

"Her şeyi berbat ediyorum."

"Sen değilsin."

"Bir planımız vardı." Karanlık bakışları onunkilere kilitlendi. "Seninle uzaklara gitmek istiyorum ama..."

Diğer elini tuttu ve ikisini de sıktı. "Nicholas James Parker, hemen şimdi dur. Stresli bir yıl oldu. Düğünümüzü planlamıştık, sonra iki hafta önce babanı kaybettin. Kimse bunu beklemiyordu.

Hepimiz yıkılmıştık. O senin *baban*. Bunu birkaç ayda atlatamazsınız."

Düğünü Mayıs ayına ertelemişlerdi ama kadının işi nedeniyle balayına gidememişlerdi. Noel'i Hawai'de geçirmeye karar vermişlerdi - sadece ikisi. Büyük bir aile Şükran Günü'nden sonra, uzaklara gitmenin iyi olacağını düşünmüşlerdi. Sadece Nick'in tereddütleri vardı.

"Onu hâlâ özlüyorum," dedi sessizce.

"Elbette hatırlıyorsun. Babamı dört yıl önce kaybettim ve her zaman onu düşünüyorum. Bu büyük bir şey. Ruhun iyileşmesi uzun zaman alıyor ve boşluk asla tam olarak geçmiyor."

Gizliden gizliye dile getirmek istediği protestoya karşı yutkundu. Nick'i seviyordu ve onun için en iyi olanı yapacaktı ama Noel'i burada geçirmek? Tam bir kâbus olacaktı.

"Eski bir planımız vardı ve şimdi yeni bir planımız var," dedi neşeyle. "Bu gece Dana ile konuşacaksın ve eğer o da kabul ederse, biz de seninle konuşacağız."

Annemi yarın akşam yemeğine çağırıp fikrimizi değiştirdiğimizi söyleyeceğim. Hepimiz kulübede büyük ve mutlu bir aile Noel'i istiyoruz. Paul Amca'nın bize katılmak isteyip istemediğine bakacağım, çünkü daha fazlası daha iyidir. Her şeyi yapacağız; ağaçları, karda geçireceğimiz zamanı, tüm gelenekleri. Baban ve senin küçüklüğün hakkında konuşacağız, hüzünlü ve harika olacak ve eve döndüğümüzde kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Peki ya annen?"

Ve Blair'in uzaklara gitmeyi planladıkları için bu kadar mutlu olmasının gerçek nedeni de buydu. Ellerini bıraktı ve başka tarafa baktı. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"O bir sorun."

"O her zaman bir sorun."

"Ona söyleyemezdik," diye başladı, ses tonu kararsızdı.

Nefesini içine çekti. "Keşke, ama bu bir seçenek değil. O burada. Anlaşmak zorundayım."

Blair'in annesi Gwen, kısa bir süre önce, her zaman yaşadığı Boise'den Seattle bölgesine taşınmak gibi çarpıcı bir karar vermişti. Evini satmış, eşyalarını toplamış ve çok az bir uyarı ile ortaya çıkmıştı. Kalıcı olarak nerede yaşamak istediğine karar verene kadar küçük bir apartman dairesi kiraliyordu. Yıllarca beş yüz mil uzakta rahat bir şekilde yaşamıştıktan sonra, şimdi sinir bozucu derecede yakındı.

"Şükran Günü kolaydı," diye itiraf etti Blair. "Tatili arkadaşlarıyla geçirmek için Boise'e geri döndü. Ama Noel'de burada olacak. Biz gecikmiş balayımıza giderken onu terk etmek bir şeydi. Biz ailemizle dağlara giderken onu terk etmek başka bir şey."

Bizimle gelmek zorunda kalacak."

"Annemle konuşmalısın."

"Ve ne diyeceğim? Ben anneni seviyorum, o da beni seviyor. Kendi annemle sorunlarım olduğunu kabul etmemin imkanı yok. Kalpsiz ya da ucube olduğumu düşünecek."

Daha da kötüsü, *sorunlar* sorunu tanımlamaya yaklaşamıyordu bile. Blair ve annesi on yıllardır yakın değillerdi. Gwen'in ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama Blair'in en büyük utancının kendi annesini sevmemesi ve ona içermesi olduğunu bildiği günler vardı.

"Keşke Boise'de kalsaydı," diye homurdandı Blair. "Beş ya da altı ayda bir konuştuğumuz ve birbirimizi hiç görmediğimiz zamanlar çok daha kolaydı. Burada kimseyi tanımıyor. Arkadaşlarıyla yeniden başlamak zorunda ve doktorlar ve diğer her şey. İnsanları tanıdığı yerde kalmalıydı."

"Seni tanıyor."

"Ha ha. Onunla ne kadar az vakit geçirirsem o kadar mutlu oluyorum. Noel'i mahvedecek."

"O değil."

"Sen bekle. İki gün sonra yanıldığın için özür diliyor olacaksın."

Yine de bundan kurtuluş yoktu. Asıl sorun da buydu. Şikâyet edebilir ve her şeyin farklı olmasını dileyebilirdi ama annesiyle aynı odada olmayı bile ne kadar istemese de onu Noel'de yalnız bırakacak gücü kendinde bulamıyordu.

Nick, "En azından Paul Amca orada olacak," diye önerdi. "Herkes onu sever." Kaşlarını çatı. "Düğüne kadar onu ve anneni birlikte görmemiştin. Gerçekten anlaşıyorlar."

"Bu daha çok soğukkanlı bir kabulleniş. O babamın kardeşi, onun değil. Sanırım onunla arası iyiydi ta ki... bilirsiniz. Her şey değişene kadar."

Ama Blair'i her zaman desteklemiş ve gidecek bir yere ihtiyacı olduğunda ona evini açmıştı. Lise boyunca ve daha sonra Washington Üniversitesi'nde eğitimine devam ederken onunla kalmıştı. O babasını, o da tek kardeşini kaybettiğinde birbirlerinin yanında olmuşlardı. Nick'le evlendiğinde onunla koridorda yürüyen de oydu. *Onlar* aileydi. O ve annesi değil.

"Julie'ye neye bulaştığını açıkça anlatmamız gerekiyor," dedi. "Yük getiriyorum ve bunun sadece yarısı eğlenceli."

"Annemin bir şeyleri düzeltmek için yaşadığını biliyorsun. Sorumluluğu üstlenir ve herkes onun dediklerini aynen yapar." Sırıttı. "Kararlı biri olabilir. Belki tatilin sonunda annenle seni nasıl arkadaş yapacağını bulur."

"Olası değil." Blair'in asıl söylemek istediğinden çok daha güzel bir kelimeydi: "Annemle arkadaş olmak istemiyorum. Başka bir yerde yaşamasını istiyorum, böylece onu bir daha görmek ya da onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım."

Bu da onu korkunç bir insan yapıyordu ama suçluluk duygusuyla yaşamaya hazırdı. Hayatının diğer alanlarında da karması üzerinde çalıştı. İyi bir arkadaşı, hayır kurumlarına karşı cömertti ve mükemmel bir dinleyiciydi. Sadece annesini gerçekten ama gerçekten sevmiyordu.

Saatine baktı. "Benim bir toplantıya gitmem gerekiyor ve senin de çekici görevin var. Eve gelmeden önce Dana'lara uğrayacak mısın?"

"Evet, vardiya bitince onun evine uğrarım."

İkisi de ayağa kalktı. Adam onun yanağına dokundu. "Bunu çözeceğiz."

"Yapacağız ve bunun üstesinden geleceğiz." Onun gözlerinin içine baktı. "Ailenle vakit geçirmeye ihtiyacın var Nick. Bu çok önemli. Bu baban olmadan geçireceğin ilk Noel. Bunu onurlandıracağız. Diğer her şey bekleyebilir."

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

"Çünkü sen aslında gelmiş geçmiş en iyi adamsın ve ben de evlendiğin şanslı kadınlım."

Gülümsedi. "Kimin daha şanslı olduğunu sonra tartışırız. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Kendine dikkat et."

"Her zaman."

Ana çıkışa doğru yürüdü. Blair onun gidişini izlemek için kendine bir saniye izin verdi. Her zaman olduğu gibi, göğsünde küçük bir endişe düğümü oluştu.

Çekici şoförü olmak tehlikeli bir iş olabilir. Otoyollardan birinde engelli bir araç üzerinde çalışırken dikkatsiz bir sürücü ona kolayca yandan çarpabilirdi. Sarhoş ya da uyuşturucu almış bir sürücü ona silah çekebilirdi, ki böyle bir şey olmuştu ve bu yüzden 9 mm'lik bir tabanca bulunduruyordu.

kamyonentinin torpido gözünde kilitli yarı otomatik silah.

Dışarıdaydı, her türlü insanla muhatap oluyordu.

Geceleri tehlikeli mahallelerde. Yaptığı işi hiç sevmemişti ama bunun bir aile işi olduğu düşünüldüğünde, başka bir şey bulmasını da beklemiyordu. Julie, Parker Towing'in başına tek oğlunun geçmesini planlıyordu. Nick'in kendini gördüğü yer hep burasıydı. İşleri yürütme konusunda pek hevesli değildi ama bu onun hayat planıydı.

Aceleyle ofisine dönerken, yakın zamana kadar, diye düşündü. Nick henüz kararını tam olarak vermemişti ama Paul Amca'nın cömert teklifini kabul etme eğiliminde olduğunu biliyordu. Ve eğer bu gerçekleşirse, Nick'in geleceği çok farklı görünecekti. Kadın endişeyi bir kenara bırakabilir ve Nick de işi için yeniden heyecan duyabilirdi.

Tek sorun Julie'ye Parker Towing'de üçüncü bir nesil olmayacağını söylemek olacaktı ve ikisi de Parker Towing'de üçüncü nesil olmak

istemiyordu.

annesinin kalbini kırmak için. Ya da büyük ihtimalle onu kızdıracak.

2

Dana Parker kurdele kıvırmaktan ellerine kramp girebileceğini fark etmemişti ama girmişti. Bağışlanan *paketlenmemiş* hediye yığınları, her biri renk kodlu ve numaralı etiketlere sahip paketlenmiş hediye yığınlarına dönüşmüştü. G7-10, hediyenin yedi ile on yaş arasındaki bir kız çocuğu için uygun olduğu anlamına geliyordu. Paketlenmiş hediyeler çeşitli yerel hayır kurumlarına dağıtıldığında, kodlanmış etiketler kişiselleştirilmiş olanlarla değiştirilecekti.

Hız ve verimlilik adına, gönüllüler ya kurdele saran ya da kurdele ve etiket ekleyen gruplara ayrılmışlardı. Dana ikinci gruba katılmıştı ama şimdi pişmanlık duyuyordu. Kağıt kesikleriyle uğraşmak parmak kramplarıyla uğraşmaktan daha kolay görünüyordu.

"Ama iyi bir amaç için," diye hatırlattı kendine. Çünkü mevsimi gelmişti ve o da iyi amaçlar, başkalarına yardım etmek ve meşgul olmak istiyordu; bu yüzden önceki hafta sonunu tatil boyunca okuldan yemek alamayacak çocuklar için sırt çantaları hazırlayarak geçirmiş ve bu öğleden sonra da kıvrıcık kurdele uğruna kendini sakatlamıştı.

Kot pantolonunun cebindeki telefonu çaldı. Çıkardı ve annesinden gelen mesaja baktı.

Lambalarım var. Muhteşemler. Ne zaman evde olacaksın?

Lambalar mı? İlk içgüdüğü nedenini sormaktı ama annesi ondan daha zevkliydi, bu yüzden lambalar muhtemelen yakın zamanda yeniden düzenlenen yatak odası için mükemmel olacaktı.

On dakika içinde burada işim bitecek, sonra eve gideceğim.

Güzel. Onları ön kapının yanına bırakacağım. Plastiğe sarılmışlar. Bir şey olmaz. Seni seviyorum.

Dana kalp emojileri gönderdikten sonra yeniden kurdele kıvırmaya odaklandı. Son hediye saat dörde üç kala bitirdi, sonra hepsinin bitirdiği etkileyici hediye yığına baktı. Burada iyi iş çıkarmışlardı ve o yardım ettiği için mutluydu. İşten izin almaya değmişti.

"Bu Noel'de pek çok çocuğu mutlu edeceğiz," dedi yan masadaki kadın gülümseyerek. "Bunların hepsi üç saat içinde. Şimdi gitmem gerekiyor.

ve kendi hediyelerini paketleyeceğim." Ellerini açıp kapattı. "Tamam, belki bugün olmaz."

"Bu konuda sana katılıyorum," dedi Dana, ses tonu hafifti.

Ayağa kalktı, çantasını topladı ve diğer gönüllülerden uzak durmaya dikkat ederek arabasına gitmeden önce imza atmaya gitti. Aileler, tatiller ve hediyeler hakkında bir sohbete girmek istemiyordu. Hayatından ne kadar bahsederse bahsetsin, kulağa acınası geliyordu. Eğer bu bir yüzyıl önce olsaydı, kız kurusu olarak anılırdı. Yalnız, bekâr, erkeksiz ve sürekli çekip giden birine umutsuzca aşık bir kadın. O bir aptaldı. Daha da kötüsü, ders almaktan aciz bir aptaldı.

Gözlerindeki yanmayı görmezden gelmeye çalışarak yağmurda arabayı sürdü. Axel için ağlamayı bırakmıştı. Bir planı vardı. Belki harika bir plan değildi ama yine de bir planı vardı. İleriye doğru hareket falan.

Yatak odasını çoktan boyamış ve mobilyaları değiştirmişti. Artık onun yattığı yatakta yatmayacaktı. Cumartesi gününden itibaren yılbaşına kadar izinliydi. 2 Ocak'ta sadece vergi sezonunun heyecanıyla uğraşmakla kalmayacak, yeni hayatının ilk gününün tadını çıkaracaktı.

Şu andan itibaren Axel'i tamamen unutacaktı.

dolaplarını düzenlemek, yeni bir arkadaşlık uygulamasına kaydolmak, yoga yapmaya başlamak ve tığ işi öğrenmek. İddialı, değil mi? Ama yapılabilirdi. Çünkü trajik küçük yarım hayatını yaşamaktan, diğer insanların istediklerini elde etmelerini izlemekten bıkmıştı. Onu sevdiğini iddia eden ama sürekli çekip giden, kalbini tekrar tekrar kıran bir adamı beklemekten bıkmıştı. Mutlu olmak istiyordu.

Bu amaçla, boş zamanının neredeyse her anını planlamıştı. Bir yoga inzivası için bekleme listesindeydi. Tüm dairesini temizlemek ve dolaplarını Marie Kondo'lamak için bir program oluşturmuştu. Sadece yirmi yedi dolar karşılığında ona bu zanaat hakkında bilmek istediği her şeyi öğretecek çevrimiçi bir başlangıç tığ işi kursu bulmuştu. Netflix'te seçtiği filmler, deneyeceği paket servis yerlerinin bir listesi ve birkaç Annesine sade bir Noel yemeği için ne götüreceğini düşünüyordu. Nick ve Blair balayında olduğu için, annesinin iş yerinden Huxley'nin de katılmasıyla sadece ikisi olacaktı. Bir çeşit kızcıklı elma salatası düşünüyordu.

Sokağın köşesini döndüğünde, komşularının ön bahçelerindeki yaprak dökmeyen ağaçların üzerine yapay kardinaller koyduklarını gördü. Kuşlar ona her zaman babasını hatırlatırdı, çünkü o her zaman babasının

Büyükanne kardinalleri çok severdi. Kuşlar birkaç gün önce ortaya çıkmıştı ve onları her gördüğünde kalbinde küçük bir burkulma hissediyordu.

Evinin garajına girerken hislerinin mantıklı olduğunu düşündü. Bu onsuz geçireceği ilk Noel'di. Her şey farklı olacaktı.

Garajdan içeri girdi, sonra da plastik ambalajlı bir kutunun yağmurdan korunmuş bir şekilde beklediği ön verandaya geri döndü. Kutuyu mutfak tezgâhının üzerine koyduktan sonra içeri açtı ve iki mükemmel zarif, yüzyıl ortası modern lambaya baktı. Tabanındaki sır, yatak odası için seçtiği soluk gri duvar renginden birkaç ton daha koyu başlayıp yatak örtüsünden renk parçaları alan güzel bir koyu mora dönüşen ombré efektine sahipti. Abajurlar, döşeme ve süpürgeliklerle uyumlu nötr bir beyazdı.

Tam telefonunu eline alıp annesini arayacak, ona teşekkür edecek ve lambaların ne kadar harika olduğunu anlatacaktı ki kapısının çalındığını duydu. Kardeşini yağmurun altında ayakta dururken buldu.

"Merhaba," dedi, onu içeri almak için geri adım atarak. "Geleceğinizi biliyor muydum?"

"Hayır. Mesaj atmalıydım ama şansımı denedim. Bir saniyen var mı?" Bütün saniyeler ondaydı, dakikalar da. "Elbette."

Aile odasına girdiler. Nick oturmak yerine pencereye doğru yürüdü ve gözlerini karanlığa dikti.

Dana onun sert omuzlarını ve başının duruşunu inceledi. Sorun, diye düşündü. Kesinlikle bir sorun vardı.

"Ne?" diye sordu. "Ağzındaki baklayı çıkar da bir çözüm bulmaya başlayalım." Ona döndü ve sırtıttı. "Annem gibi konuşuyorsun."

"Bazı günler bu beni rahatsız ederdi, ama bugün bunu söylemene aldırmiyorum." Ne de olsa annesi hayatını düzene sokmuştu. Her zaman öyleydi.

Julie sorumluluk alan insanlardan biriydi. Asla yardım istemek zorunda kalmazdı çünkü kendi başına çözemeyeceği bir sorun yoktu.

Yirmi dört yaşında babasının çekici işini devralmak mı? Büyütülecek bir şey değil. Aynı anda iki küçük çocukla uğraşmak mı? Onları da yanınıza alın ve ofisinizi bir anaokulu fantezisine dönüştürün. Boşanın ve yeni bir hayata başlamak zorunda

Flört mü? Bekârlar sahnesine balıklama dalın, ilgilenen çok sayıda erkekle savaşın ve boş zamanlarınızda mükemmel küçük evi satın alıp bir dergiden çıkmış gibi görünecek şekilde dekore edin.

"Daha çok onun gibi olmalıyım," diye mırıldandı. Julie kadınlığın "acınası" kategorisine girmesine asla izin vermezdi.

Bu düşünceden sıyrıldı ve kardeşini işaret etti. "Konuş."

Kanepeye geçti ama oturmadı. "Babamı özlüyorum."

Dana kardinalleri ve kendi duygularını düşündü. "Ben de öyle. Onu kaybedeli neredeyse bir yıl oldu ama bu bizim ilk Noel'imiz. Şükran Günü o kadar da kötü değildi. Bu tatili hiç sevmezdi, boşandıktan sonra da kendi başına geçirmeyi tercih etti. Ama Noel her zaman büyük bir olaydı."

Annesiyle ayrıldıktan sonra bile babası onlara katılmıştı.

Kulübede, yıllardan beri. Dana bunun öylesine mi olduğunu yoksa ailesinin mi ayarladığını bilmiyordu ama içlerinden biri biriyle görüşüyor olsa bile, o anki aşk ilişkisi asla davet edilmezdi. Kulübe sadece aile içindi.

Nick onun bakışlarını tutarak, "Blair'le konuştum," diye devam etti.

"Noel'de Hawaii'ye gitmek istemiyorum. Bu bana doğru gelmiyor. Babamın anısını kutlamak için kulübede bir aile Noel'ine ihtiyacımız var."

"Ama sen balayına gidiyordun."

"Biliyorum. Blair bu konuda harika davranıyor. Mart'ta gideceğiz."

Ağzı aşağı doğru döndü. "Planların falan olduğunu biliyorum ama onları değiştirebilir misin?"

Dana, başlayacağı "daha iyi bir yaşam için on beş yol" rejimini, çevrimiçi tığ işi kursunu ve Axel'i unutmak için umutsuzca bir yol ararken her bir dolabını gözden geçirmeyi düşündü. Ailesiyle birlikte olmak tek başına olmaktan çok daha iyi olacaktı.

"Ben de varım."

"Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle. Hadi yapalım. Haklısın, bu zor bir Noel. Birlikte geçirmeliyiz. Annemin kulübeyi kiralamadığını biliyorum, tatil için asla kiralamaz. Sadece ona bir şey olduğunu söylemeliyiz. değişir." Ona baktı. "Bu onun için çok daha fazla iş demek."

"Yardım edebiliriz. Sadece ben ve Blair olmayacağız. Amcası ve annesi de gelecek."

"Paul'den hoşlanıyorum," dedi Dana, Blair'in annesi hakkında ne düşündüğünden emin değildi. Kadınla sadece prova yemeğinde, sonra da düğün ve resepsiyonda tanışmıştı. Gwen çoğunlukla içine kapanıktı. Biraz mesafeli görünüyordu, ama belki de bunun nedeni orada fazla insan tanımamasıydı.

kutlama. "Gwen'in iyi olacağına eminim. Kulübede bir sürü oda var."

Nick ona yaklaşp sarılarak onu şaşırttı. "Sağ ol kardeşim. Ciddiyim. Buna ihtiyacım var."

"Ben de istiyorum. Bu iyi bir fikir. Anneme söyleyecek misin? Söylememi ister misin?"

"Yarın hepimiz onunla yemek yiyeceğiz. O zaman yapalım. Lojistik üzerinde çalışabilir ve bir plan yapabiliriz." Sırıttı. "Bizim ailede her zaman bir planımız olması gerektiğini biliyorsun."

"Kesinlikle!"

Kardeşi gittikten sonra Dana yeni lambaları yatak odasına taşıdı ve fişe taktı. Yeni dekore edilmiş mekâna sıcak bir ışıltı kattılar.

Sade şifonyere, lambalara ve yatağının ayak ucundaki kabarık halıya bakarken, bu odada Axel'den geriye hiçbir şey kalmadığını biliyordu. Artık kalmamıştı. Yavaş yavaş onu hayatından çıkarıyordu. Bir sonraki adım -ve en zoru- aynı şeyi kalbi için de yapmaktı.

Belki de kulübede, sevdiği insanlarla geçireceği zaman ona yolu gösterecekti. İhtiyacı olan tek şey artık onu umursamamaktı. Hayatına devam ettiğinde, ondan kurtulacak ve yeniden mutlu olmaya hazır olacaktı. Kendini geri kazanmasının ve yeni bir başlangıç yapmasının zamanı geçmişti.

* * *

"Bunun gri tonunu sevdim," dedi Julie, kanepeye kıvrılmış, başı Heath'in omzunda, Heath'in kolu onun etrafındaydı. Heath bir sonraki katın resmine geçerken Julie onun iPad'ini tuttu.

"Açık gri mi, koyu gri mi?" diye sordu.

"Kalbim daha koyu zeminlerin harika göründüğünü söylüyor ama mantıklı kafam daha açık bir zeminin her şeyi göstermeyeceğini söylüyor. İki çocuğunuz ve Rufus var."

"Evet, Rufus. Kilo ile dökülen. Daha açık renkli." iPad'i sehpanın üzerine koydu, sonra dikkatini ona çevirdi.

"Akşam yemeği mi, seks mi?" Nefis ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"Seçmek zorundasın demiyorum. Açıkçası ikisini de yiyeceğiz. Ben akşamın düzenini sorguluyorum."

"Akşam yemeği," dedi kararlı bir şekilde. "Çünkü daha yirmi dakika önce seks yaptık."

Aslında, kadın kapıdan girer girmez, adam onu yakalamış ve kendine çekmişti. Hoş geldin öpücüğü, giriş masasının üzerinde çok hızlı ama yoğun bir şekilde tatmin edici bir şeye dönüşmüştü. Neyse ki Heath'in sağlam mobilyaları vardı, çoğunun üzerinde seviştiklerini düşünürsek bu bir artıydı.

Beklenmedik derecede yüksek bir cinsel dürtü ile çok cömert bir sevgiliydi. Günde iki kez neredeyse normlarıydı. Üç kez de duyulmamış bir şey değildi. Bunun aralarındaki ilişkinin henüz çok yeni olmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Ya da belki yoğun programları nedeniyle birbirlerini istedikleri kadar sık görememeleriydi. Bu olasılığı göz önünde bulundurmayı reddetti. Heath ondan tam on iki yaş küçük olduğu için olabilir.

"Akşam yemeği o zaman," diye mırıldanarak onu kanepeye sırt üstü uzanana kadar kaydırıldı. İri, sıcak ellerinden biri kazağının altından kayarak sol göğsünü bulurken, dudakları boynunu dişledi.

Saniyenin sekizde biri kadar kısa bir süre içinde yemek için açlıktan onun için açlığa geçti ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Çırılçıplak olduklarında, adam onu öyle bir verimlilikle orgazma ulaştırdı ki, kadının Ona kadın anatomisinin giriş ve çıkışlarını öğreten kişiye pahalı bir hediye. Adam içindeyken ikinci kez boşaldı, sonra orada yattı. Kemiksizdi ve nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Sen inanılmaz bir aşkınsın," dedi, prezervatifi attığını ve temizlendiğini varsaydığı banyodan dönerken. "Sana doyamıyorum."

Gülümsedi. "Bana doyamaman hoşuma gidiyor. Ama şimdi bana yemek vermek zorundasın."

Kadın giyinirken, adam da paket siparişini verdi. Lojistik işleri halledildikten sonra kanepeye yerleştiler.

"Sanırım evdeki işlerin bitmesi için hazırım," dedi. "Duvarlar boyanacak, sonra da yerler yeniden döşenecek." Ona şöyle bir baktı. "Emin misin?"

"İki haftalığına buraya taşınmamı sorun etmiyor musun?"

"Öyleyim," dedi çabucak, en ufak bir gerginlik yaşadığını bilmesine gerek olmadığını düşünüyordu. Birlikte hiç bu kadar çok zaman geçirmemişlerdi. Ya birbirlerinin sinirlerini bozarlarsa? Ama Heath'in iki hafta boyunca her gece onun yatağında olacağı düşüncesi, onu sinir bozucu bulma korkusundan çok daha güçlüydü.

"İyi olacak mısın?" diye sordu hafifçe eline dokunarak. "Çocuklarını özleyeceksin."

"Evet, o kısım berbat." Sanki bu yorumu yanlış anlayacağından endişe ediyormuş gibi ona baktı. "Demek istediğim şu ki..."

"Ben zaten biliyorum." Ona sempatik bir gülümseme verdi. "Bunlar senin çocukların ve Noel'deyiz. Sadece on ve sekiz yaşındalar. Onlarla geçirdiğin her tatil en kötüsü. Neyi kaçıracacağın konusunda endişeleniyorsun ve

yapmayacağın anılar." "Anlayışın için teşekkürler."

"Tabii ki."

Bu onun başa çıkmak zorunda kaldığı bir şey değildi. Eldon'la ayrıldıklarında ikisi de hemen hemen büyümüştü. Ayrıca, Eldon boşandıktan sonraki her Noel'i kulübede geçirdiği için boşanma yeterince dostça olmuştu. Ama Heath için durum böyle değildi. Çocukları daha küçüktü ve onlarla geçirdiği zamana değer veriyordu.

"Hazır konu tatilden açılmışken, beklentileriniz neler?" Kaşlarını kaldırdı. "İşte bu bir soru."

Güldü. "Seksten bahsetmiyorum. Demek istediğim, genel olarak Noel sezonu ve özel olarak o gün için ne istiyorsun? Büyük bir ağaç mı? Geleneksel bir akşam yemeği mi? Daha sessiz bir şey mi?"

Bakışları onunkilerle kilitlendi. "Julie, senin için ne işe yarıyorsa benim için de o işe yarar. Çocuklar için elimden geleni yapmak istiyorum ama sırf benim için sana fazladan iş yaptırmak istemiyorum. Ben burada olmasaydım ne yapardın?"

"Hiçbir şey," diye ağzından kaçırdı, sonra omuz silkti. "Üzgünüm ama bu doğru. Büyük bir aile Şükran Günü geçirdik ve çok sevmeme rağmen iki gün boyunca yemek pişirmek bana göre değil.

eğlence fikri. Tüm sezonun kutlanmadan geçip gitmesine izin vermekten mutluyum." "O zaman öyle yapalım."

Nefesini içine çekti. "Cimri gibi görünmek istemem ama kulübeye gitmek çok fazla iş demek. Günlerce dekorasyonla uğraşıyoruz, sonra yiyecek getirip herkes için yemek pişiriyoruz. Dana yardım ediyor ve şimdi Blair de var, ama sorumlu olan benim, bu yüzden-"

Hızlı bir öpücükle onu susturdu. "Dur. Anlıyorum ve kulübeye gitmek istemiyorum. Burada kalmayı planlıyorduk. Böyle iyiyim. Sessizlik iyi."

"Emin misin?"

"Birlikte olmak istediğim kişi sensin. Gerisi önemli değil."

Rahatlama onu rahatlattı. "Teşekkürler. Yine de küçük bir Noel yemeği yiyeceğiz.

Sadece sen, ben, Huxley ve Dana."

Konuşurken ses tonunu hafif tutmaya çalıştı çünkü önemli bir şey değildi ve sadece bir yemek ve...

Heath gülerek onu şaşırttı. "Eğer yüzünü görebilseydin."

"Ne?"

"Ona hâlâ söylemedin." Kahkahalar derinleşti. "Oh, Julie, bu sen değilsin. Senin her zaman bir planın vardır. Ne olacak? Dana seni ve Huxley'i beklerken gelecek ve ben masada yokmuşum gibi mi davranacağız?"

Bir yanı onun, çocuklarına kendisinden bahsetmemiş olmasından rahatsız olacak türden bir adam olmadığını takdir etse de, geri kalanı adamın söylediklerinin gerçekliği içinde sıkışıp kalmıştı. Çocuklarına görüştüğü adamdan bahsetmenin zamanı çoktan geçmişti. Gerçi Nick'in umurunda bile değildi. O daha çok Dana için endişeleniyordu. Kızıyla araları çok iyiydi; birlikte bir şeyler yaparlar, hayatları hakkında konuşurlardı. Ama

Julie bir şekilde Heath'i açıklamanın bir yolunu bulamamıştı.

"Eğer bu kadar genç olmasaydın," diye homurdandı. "Ve yakışıklı." "Yaşlı ve çirkin olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, ama bilirsin, daha yaşlı ve belki biraz çirkin." İç çekti. "Aptalca davranıyorum. Dana üzülmez." En azından onun umudu buydu. Ama Sadece... kendisi elli dört, Heath ise sadece kırk iki yaşındaydı. Çoğu zaman bunu umursamıyordu ama arada sırada bu gerçeği biraz can sıkıcı buluyordu. İnsanlar yargılıyordu ve "insanların" kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamasa da, kızının fikrini çok önemsiyordu.

"Ona söylerim," dedi. "Yarın Dana, Nick ve Blair ile akşam yemeği yiyeceğim. Bir şeyler söyleyeceğim."

"Bunu daha önce de duymuştum." Ses tonu alaycıydı, ifadesi iyi huyluydu.

Ona baktı. "Neden senin hakkında hiçbir şey söylemediğim için kızgın değilsin?"

Hafifçe yanağını okşadı. "Çocuklarım da bilmiyor." "Bu farklı bir şey. Onlar daha genç."

Ona yavaş ve seksi bir gülümseme verdi. "Sen beni izle." "Ne?"

"Bilmediğimi düşündüğünde, beni izliyorsun. Gözlerinde bir bakış var. Bunu açıklayamam ama hoşuma gidiyor. Bu yüzden kime söyleyip söylemediğin umurumda değil. Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum."

Bekle, ne? Onun hakkında ne *hissettiğini* biliyor muydu? Bilemezdi, o da emin değildi. Sadece üç aydır çıkıyorlardı ve onun çocukları vardı.

ve her ikisinin de kendi işleriyle meşgul olması şirketler ve diğer her şey, birlikte o kadar çok zaman geçirmedi. Her ne hissediyorsa -ki hissettiğini söylemiyordu- tamamen tanımsızdı.

"Kızgın olmamana sevindim," dedi, hissetmediğinden emin olduğu bir rahatlıkla.

"Benim tarzım değil."

"Tarzını beğendim."

"Ben de seninkini beğendim."

"Noel gibi. Gösterişsiz ve kolay," dedi. "Ve yarın akşam çocuklarıma bizden bahsedeceğim. İkisi de bir içki içtikten sonra."

"İyi olacaklar," dedi. "Ben önemli biri değilim." Ona sıırıttı. "Genç ve yakışıklı kısmı hariç. Haklısın, bu bir sorun olacak."

Beklediği gibi güldü ama Heath'in gerçekten doğruyu söylüyor olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünmeden de edemedi.

* * *

"Noel hakkında konuşmalıyız," dedi Julie, Huxley'nin büyük masasının yanındaki ziyaretçi koltuğuna oturarak. Parlak bir şekilde gülümsedi.

"Kulübeye gitmiyoruz. Genelde gittiğimizi biliyorum ama Nick ve Blair sonunda balayına çıktıkları için sadece üçümüz kaldık ve çok fazla işimiz var, bu yüzden gidiyor."

Kulübeye gitmek zorunda olmadığını ve tatilinde ne yaptığının kendisini ilgilendirdiğini söyleyerek bir suçluluk dalgasına karşı savaştı ama yine de suçluluk duygusu devam etti.

"Üzgün müsün?" diye sordu alışılmadık derecede kısık bir sesle.

Huxley ona sanki tüyleri çıkmış gibi baktı. "Başını mı çarptın? Bunu bana neden soruyorsun? Beni her yıl Noel'e davet ediyorsun ve ben de her zaman güzel olduğu ve kendi ailem olmadığı için gidiyorum. Bunun sevdiğim insanlarla vakit geçirmekle ilgili olduğunu anlıyorsun, çünkü Tanrı biliyor ki bu dünyada onlardan pek kalmadı, o halde neden nerede olacağımızı umursadığımı düşünüyorsun?"

"Çünkü Noel her zaman kulübede geçer."

"Arkadaşlık ve yemek için oradayım." Ona bir gülümseme gönderdi. "İyi yemek yapıyorsun."

"Sıçan memesini mi?"

"Söylediklerimin arkasındayım. Sen iyi bir kadınsın Julie ve beni nasıl kolladığını takdir ediyorum."

Kız da ona gülümsedi. "Bir şey değil." Ofiste etrafına bakındı, büyüttüğü işle gurur duyuyordu. "Sence Nick bana katılma konusunda bir karar verecek mi?"

"Yapacak. Çocuğun zamana ihtiyacı var."

"Zamana ihtiyacım yoktu." Parker Towing'i işletmek istediğini her zaman biliyordu. Tek fark, bunca yıldan sonra Nick'in artık daha fazla sorumluluk alacağını düşünmüş olmasıydı.

"Her şeyi yapmaktan yoruldum," dedi. "Bir iş ortağı istiyorum." "Yani Nick'i mi istiyorsun yoksa başka birine de açık mısın?"

"Ne? Başka biri değil. Oğlumu kastetmiştim. Bir çalışan gibi sadece kamyon sürmeyi bırakması gerekiyor."

Onun ön büro işini öğrenmeye başlamasına hazırdı, böylece sonunda görevi ondan devralabilecekti. Ama adam onu sürekli erteliyordu.

Huxley'e baktı. "Beni satın almak mı istiyorsun?"

Uzun uzun ve yüksek sesle güldü. "Eğer birkaç milyonum olsaydı, yapacağım son şey bu işe girmek olurdu. Bunun yerine yaşlı kemiklerimi tropikal bir yere götürürdüm." Ona küçük bir göz kırptı. "Ama Noel için geri gelirdim çünkü iyi yemek yapıyorsun."

3

Dana, Nick, Blair ve annesiyle buluşacağı restorana vardı. Aralık ortasında Seattle'da hava tipikti; kırk iki derece ve yağmur yağıyordu. Saat neredeyse altı olduğuna göre, elbette gün batımını iki saat geçiyordu. Ah, Kuzeybatı Pasifik kışının heyecanı. Ama bugün bu kasvet onu her zamanki kadar rahatsız etmiyordu. Kendini oldukça iyi hissediyordu. İki çocuklu bekâr bir annenin açacağı dondurma dükkânı için çevrimiçi muhasebe programını kurmasına yardım etmek için iki saat harcamıştı. Öğle yemeği saatini yeni başlayanlar için yoga dersinde geçirmişti ve yeni planları

Tatiller, kendi başına takılmak yerine sevdiği insanların yanında olmayı içeriyordu.

İçeri girdi ve hemen bir masaya oturmuş olan Blair ve Nick'i gördü.

Ev sahibine "Ben de onlarla birlikteyim," dedi ve kalabalık restorana geçerek erkek kardeşi ve yengesinin yanına gitti.

Blair onu gördü ve el salladı, sonra da ona sarılmak için ayağa kalktı. "Bütün gün yağmur yağdı."

"Şaşırmış gibisin."

"Normalden daha sıcak ve kurak geçen kışımıza ne oldu?"

Dana suya dayanıklı montunu silkerek çıkardı ve yakındaki portmantoya astı. "Daha sıcak ve kuru bir kış mı geçirmemiz gerekiyordu?"

"Hayır," dedi Nick gülerek. "Asla öyle değiliz ama Blair sonsuz bir iyimserdir."

"Bazen dilemek öyle olmasını sağlar." Blair gülümsedi. "En azından ben kendime bunu söylüyorum."

Blair narin yüz hatlarına sahip güzel bir esmerdi. Beş-üç yaşlarındaydı ve Dana bazen onun yanında kendini tıknaz bir dev gibi hissediyordu. Anne ve babasının boyunu miras almıştı ve çıplak ayakla neredeyse beş-dokuz yaşındaydı. Ama annesi uzun boylu ve zayıf, atletik bir yapıya sahipken, Dana... değildi. Sadece babasından aldığı daha iri kemik yapısı değil, duygularını yeme alışkanlığı da fazladan kırk kilo taşımaya neden oluyordu. İyi günlerinde kendi kendine duygusal hayatını düzene soktuğunda

kilolarını vereceğini ve mutlu olacağını düşünüyordu. Kötü günlerinde, merak ediyordu
Neredeyse altı-iki yaşında ve kaslı olan erkek kardeşinden ne kadar daha ağırdı.

Sıska bir çocuktı, ama üniversitede dört yıl boyunca her yıl birinci sınıftan on kişi almış ve o zamandan beri hayatını onlardan kurtulmaya çalışarak geçirmişti.

Nick, "Ne söyleyeceğimize karar vermeliyiz," diyerek onu masaya geri çekti. "Anneme."

Dana kaşlarını çatı. "Noel'i kulübede geçirmek istiyoruz' gibi bir şey dışında mı?"

"Daha kolay olur diye düşünmüştüm."

Dana güldü. "Evet, Nick. Harika fikir, çünkü kurnazlıkta çok iyisin."

İçinde daha fazla alay vardı ama tam o sırada Blair restoranın önüne doğru baktı.

"Julie burada."

Dana hemen kendini suçlu hissetti, ki bu çok saçmaydı. Yanlış bir şey yapmamıştı. Ne de olsa tatillerin aileyle ilgili olması gerekiyordu ve-

"Herkes merhaba," dedi Julie neşeye yaklaşırken. "Sadece söyleyeceğim. Çok yakışıklı bir ailem var."

"Beni kastediyorsun, değil mi?" Nick ayağa kalkıp ona sarılarak sordu. "Selam anne."

"Hey, sen."

Diğerleri ayağa kalktı ve ona sarıldı. Julie ceketini astı ve masadaki son koltuğa oturdu. Ama oturduğu anda gülümsemesi soldu.

"Ne?" diye sordu, sesi keskindi. "Bir şey var, bunu söyleyebilirim." Dikkatini Blair'e çevirdi. "Kendini iyi hissediyor musun? Karnın mı ağrıyor?"

"Ben iyiyim." Blair Nick'e baktı. "Güzel birkaç gün oldu." Julie ikna olmuş görünmüyordu. "Bir şey var. Sadece söyle."

Nick, Dana'yla göz göze geldi ve sanki konuşmasını istiyormuş gibi hafifçe el salladı.

Dana başını salladı. Olmaz, bu onun partisi değildi.

Nick annelerine dönmeden önce ona bir göz devirmesi yaptı. "Herkes iyi," diye söze başladı.

"Sana inanmıyorum."

"Eğer konuşmama izin verirsen."

Julie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu; bu onun sinirlendiğinin kesin bir işaretiydi. "Dinliyorum."

Dana inledi. "Bunu tamamen yanlış yapıyorsun," dedi kardeşine. "İşi kolaylaştırmaya ne oldu? Şimdi çok kızdı."

"Kızgın değilim," dedi Julie, sesi hâlâ biraz sinirli geliyordu. "Nick'in konuşmasına izin veriyorum."

"Gördün mü?" Dana onu kolundan dürttü. "Sen bir hödüğün tekisin." "Hey!"

Dana onu görmezden geldi ve annelerine gülümsedi. "Herkes iyi. Bu bizimle ilgili değil. Mevsimle ilgili."

Julie'nin kolları yavaşça gevşedi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu babasız ilk Noelimiz," dedi Dana ona. "Onu özlüyoruz." Julie'nin ifadesi yumuşadı ve iki çocuğuna da elini uzattı. "Elbette biliyorsun. Özür dilerim. Bunu düşünmeliydim. Onu kaybedeli neredeyse bir yıl oldu ama Ocak ayının sonlarıydı. Yani bu sonuncusu tatilleri atlatmak için."

Nick ona, "Her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştüm," dedi. "Haklısın. Bir yıl oldu ama Noel'deyiz. Yılın bu zamanlarını hep sevdiğini biliyorsun."

"Evet. Sezonun her bölümünden keyif aldı. Kulübede, o Her zaman dekorasyonla ilgilenirdi ve siz çocuklar küçükken Eylül ayından itibaren hangi hediyeleri alacağımızı planlamaya başladılar."

"Aklımdan hiç çıkmıyor. Dana'nın da. Sen bile onu düşünüyor olmalısın anne."

Dana kardeşini masanın altından tekmelemek istedi. Anneleri babalarını özlemiyordu. Boşanmalarının üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti ve evlilikleri ondan önceki yıllarda da sallantıdaydı. Ama Dana onların Annem Nick'in varsayımını asla düzeltmezdi. Julie sertti, adildi, her şeyi yapabilecek kapasitedeydi ama aynı zamanda çocukları söz konusu olduğunda tam bir enayiydi.

Julie diplomatik bir tavırla, "Yılın bu zamanında aile daha da önemli," dedi. "Bunu anlıyorum. Nick, Blair'le balayına çıkarak babana saygısızlık ettiğinizden mi endişeleniyorsun? Saygısızlık etmiyorsunuz. O bundan vazgeçmeni istemezdi. Senin mutlu olmanı isterdi."

"Biliyorum." Nick ve Blair, sessiz bir iletişim ve bağlantıdan söz eden bir bakış daha attılar. "Mesele şu. Hawaii'ye gitmek istiyoruz ama şimdi değil."

Julie şaşkın görünüyordu. "Anlamıyorum."

Nick Dana'ya baktı, sessizce yardım istiyordu. Dana inledi. "Ciddi misin? Bunu benim mi söylemem gerekiyor?"

Nick omuz silkti.

Dana annelerine doğru eğildi. "Noel'i kulübede geçirmek istiyoruz. Hep birlikte. Ailece vakit geçirmeye ihtiyacımız var anne. Yeniden bağlanmak ve hatırlamak için. Bununla babamızı onurlandırmak istiyoruz."

Julie sandalyesinde geriye doğru çekilirken gözleri hafifçe açıldı. Hareketler belli belirsizdi ama Dana onları yakaladı.

"İstemiyorsun," dedi.

"Ne?" Annesi anında genişçe gülümsedi. "Hayır, tabii ki istiyorum. Kulağa...kulağa hoş bir aile Noel'i gibi geliyor."

Dana kelimeleri duydu ama bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Ses tonu belki? "Sen iyi misin?"

"Ben mi? Ben iyiyim. Neden olmayayım ki? Sadece büyük bir aile buluşması beklemiyordum. Hiçbir hazırlık yapmadım. Hazırlanacak çok şey var ama evet, hadi yapalım."

Julie'nin karşısında oturan Blair derin bir nefes aldı. "Yardım edeceğiz," dedi çabucak. "Hepimiz. Bunun ani olduğunu ve tatil için planladığınız şey olmadığını biliyorum. Muhtemelen evinizi dekore bile etmeyecektiniz."

"Yapmayacaktım," diye mırıldandı Julie. "Ben hiç yapmam. Her zaman kulübedeyiz. Ama sorun değil."

"Planın var mıydı anne?" Nick sordu.

"Ben mi? Pek sayılmaz. Yani, eğer sorduğunuz buysa, hiçbir yere gitmiyordum."

Dana konuşurken onu inceledi. Kesin olan bir şey vardı. "Anne, iyi olduğuna emin misin?"

Julie onun elini okşadı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Etrafına bakındı. "Sunucumuz nerede? Bir içki alabilirim."

"Elimizden gelenin en iyisini yapacağız," diye söz verdi Nick. "Dana ve ben."

"Ben her zaman en iyi davranışımı sergilerim," dedi Dana ona. "Sorun sensin." "Değilim."

"Ben de."

Blair ellerini önlerinde salladı. "Hey, bu iyi bir davranış örneği mi? Pek inandırıcı değilsin."

Sunucuları geldi ve onlara spesiyallerden bahsetti. Julie onu acele ettirdi, sonra bir kadeh kırmızı şarap istedi ve her ne döküyorlarsa

onun için sorun değildi. Dana da aynısından istedi ve Nick bir bira sipariş etti. Blair her zamanki gibi bitkisel buzlu çay aldı.

Servis görevlisi gittiğinde Blair kayınvalidesine baktı. "Yani sadece dördümüz olmayacağız."

Julie gülümsedi. "Haklısın. Huxley ayın yirmi birinde gelecek."

"Demek istediğim..." Blair boğazını temizledi. "İşte Paul amcam."

Julie'nin gülümsemesi yumuşadı. "Paul

Amca'yı seviyoruz." "Ve annemi."

Kelimeler orada asılı kaldı. Dana, "ve işte kötü adam geliyor" müziğinin çalması gerektiğini düşündü.

"Buraya taşındı," diye ekledi Nick. "Sana bundan bahsetmiştim anne." "Evet, doğru. Boise'den. Henüz bir yer bulamadı mı?"

"Kalıcı bir ev değil. Kiralık bir evde kalıyor ve biz de onun için satın alabileceği bir şey arıyoruz." Blair bakışlarını masaya indirdi. "Balayına gittiğimizde durum farklıydı. Onu tek başına bırakırken rahattım ama eğer şehirdeyse o zaman-"

"Elbette bize katılacak," dedi Julie kararlılıkla. "Noel'deyiz. Onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Yapma," diye mırıldandı Nick.

Blair omzuyla onu dürttü. "Bunu konuşmuştuk. Annem hakkında sadece ben kötü şeyler söyleyebilirim. Sen tarafsız kalmalısın çünkü onu savunmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Özür dilerim."

Dana konuyu değiştirmek isteyerek, "Sayım yapalım," dedi. "Biz dördümüz, artı Paul, Gwen ve Huxley. Yedi kişi eder."

Servis görevlisi içkileriyle yanlarına geldi. Julie kendi içkisinin yarısını yudumladı, sonra garsondan onlara birkaç dakika daha vermesini istedi. Hizmetçi gittiğinde, Julie masanın etrafına bir göz attı, bakışları Dana'nın üzerindeydi.

"Yedi değil, sekiz."

Dana Nick'e baktı, o da anlamamış gibi omuz silkti. "Sekizinci kişi kim?"

"Heath."

"Heath kim?" Nick sordu.

Julie derin bir nefes aldı. "Görüşüğüm adam o."

Dana gözlerini annesine dikmiş, onun sözlerini anlamaya çalışıyordu. Onları tek tek anlıyordu ama toplu olarak... neden bahsediyordu?

"Bekle. Biriyle mi çıkıyorsun?" Dana buna inanamadı. "Çıkıyor olamazsın. Bana söyledin."

Durakladı, acı ve kafa karışıklığı ile garip ve beklenmedik bir duyguyla savaşıyordu.

ihanet duygusu. "Onun hakkında hiçbir şey söylemedin ve şimdi Noel'i onunla mı geçirmek istiyorsun? Daha önce hiç Noel'e bir erkek getirmemiştin. Bu ciddi bir şey mi? Birine aşıksın ve ben senin aşık olduğunu bile bilmiyorum.

Çıkmak mı?"

Göğsündeki sıkışma da en az sürpriz kadar büyüktü. O ve annesi her zaman konuşurlardı. Birlikte takılırlar, hayatlarını paylaşırlardı. Hayatına yeni biri girdiğinde Julie ona her zaman haber verirdi.

"Biz aşık değiliz," dedi Julie kararlı bir şekilde. "Birbirimizi birkaç aydır görüyoruz-"

"Aylardır mı? Aylardır mı çıkıyorsunuz?" Dana kalbindeki acıyı görmezden gelirken bir yandan da buna anlam vermeye çalıştı. "O zaman tiyatroya gitmek istememenin nedeni o muydu? Ve birkaç hafta önce akşam yemeğini neden iptal ettin? İşle meşgul olduğunu sanıyordum ama başından beri o muymuş?"

Julie'nin suçlu ifadesi onun adına konuştu. "Ne söyleyeceğimi bilemedim." Dana'ya baktı. "Noel yemeğinden önce sana söyleyecektim."

"Çünkü o da orada olacaktı?" Aptalca bir soru olduğunu fark etti. Annesi onu kulübeye getirecek olsaydı, elbette yemekte olurdu. "Kim o? Nasıl tanıştınız? Ve neden ona söylemedin? Ben mi?"

"Dana."

Nick'in sesi sessizdi ama kafa karışıklığını yarıp geçerek biraz yüksek sesle ve biraz da tiz bir şekilde konuştuğunu fark etmesini sağladı. Ama elinde değildi. Kafası karışmış ve şaşırılmıştı. Neredeyse onun kadar kötü olan bir şey de

Axel'e neler olduğunu anlatmak ve ondan iyi olacağına dair söz almak istemenin tepkisi.

"Özür dilerim," dedi annesi ona. "Üzgün olmanı anlıyorum ve bunun için her türlü sebebin var. Daha önce bir şeyler söylemeliydim."

Evet, öyle olmalıydı, diye düşündü Dana, hangisinin daha şaşırtıcı olduğundan emin değildi - annesinin sırrı saklamış olması mı yoksa adamın Noel'e getirilecek kadar önemli olması mı?

"Konuyu değiştirmeliyiz," diye fısıldadı Dana. "Başka bir şey hakkında konuşalım."

Sessizlik çöktü. Birkaç saniye sonra Blair, "Somon iyi görünüyor. Sanırım

balık havamdayım."

"Ben de." Nick oturduğu yerde kıpırdandı. "Ya da domuz pirzolasına ne dersin? Yanında irmik de var."

"Ben pek irmik sevmem. Ben somon alacağım."

Dana kendi düşüncelerini sunmak için menüyü okumaya çalıştı, ancak şok ve acı içinde odaklanmak zordu.

Annesi adamı nasıl bu kadar uzun süre sır olarak saklayabildi ve neden? Aileleri böyle değildi. Her zaman yakın olmuşlar, önemli olayları paylaşmışlardı. Nick'in "doğru kişi" ile tanıştığını ve Blair için deli olduğunu iki buluşma içinde anlamışlardı. Axel onu her terk ettiğinde başvurduğu kişi annesi olmuştu. Yine de bir nedenden ötürü Julie Heath'i herkesten saklamıştı ve Dana bunun nedenini öğrenmeye kararlıydı.

* * *

"Ee, Noel," dedi Blair, tezgahın üzerindeki açık kutudan amcasına beyzbol şapkaları uzatırken. Özel olarak sipariş edilen şapkaların hepsinin üzerinde Nothing After '72 logosu vardı. "Planlarda bir değişiklik oldu."

Nick'in babasını özlediğini ve tatil için aile kulübesinde olmak istediğini anlattı. "Senin de gelmeni istiyoruz."

Ellili yaşlarının sonlarında, neşeli ve nazik bir adam olan amcası kaşlarını kaldırdı. "Balayını ikinci kez erteliyorsun, Blair. Endişelenmeli miyim?"

Ona gülümsedi. "Hayır, yapmamalısın. Düğünden sonra gitmedik çünkü işten izin alamadım. Yani bu sayılmaz." Gülümsemesi soldu. "Paul, Nick'in gerçekten kulübede olması gerekiyor. Babasını özlüyor ve Dana ile vedalaşması gerekiyor. Bütün mesele bu."

"Anlıyorum." Sesi hüzünlüydü. "Babanı kaybettiğimiz zamanı hatırlıyorum."

Beş yüz mil uzakta olduğu için onu istediğim kadar göremedim ama hayatımda büyük bir boşluk bıraktı. Nasıl dolduracağımı henüz bulamadığım bir boşluk. Tatili seninle geçireceğim için çok mutluyum. Bunu biliyorsun. Sadece mutlu olacağından emin olmak istiyorum. Nick harika bir adam ve sen de hayatında bunu hak ediyorsun."

"Biz iyiyiz," dedi Blair kalbinin üzerine bir X işareti koyarak. "Söz veriyorum. Bunu onun için yapmak istiyorum. Mart ayında Hawaii'ye gideceğiz ve harika bir zaman."

Balayı onun için daha az sorun teşkil ediyordu. Oraya varacaklarını biliyordu ve Nick'in iyileşmeyi bitirmesi gerekiyordu.

"O zaman ben de varım," dedi amcası. "Geçen yıl eğlenceliydi. Bir sürü oda ve yapacak çok şey var." Sırıttı. "Ayrıca kayınvaliden harika bir aşçı."

"Julie bir yemeği nasıl bir araya getireceğini biliyor." Blair için daha da önemlisi, Julie onun diyet kısıtlamalarını dikkate alma konusunda harikaydı. "Ama bir sorun var." Son şapkaları uzatırken durakladı.

"Şey, iki."

Amcası kutuyu ondan aldı ve düzleştirmek için altındaki bandı kesti. Kutuyu daha önce boşalttıkları diğerlerinin üzerine koydu, sonra da kızın bakışlarıyla karşılaştı.

"İlkini tahmin edebilirim."

"İşten bahsedemezsin." Elini dükkânı kapsayacak şekilde salladı. "Julie, Nick'le konuştuğunuzu bilmiyor."

Başını iki yana salladı. "Sır saklamak asla iyi bir fikir değildir. İnsanlar eninde sonunda öğrenir ve eğer anlatmayı kontrol etmezseniz, istenmeyen sonuçlar doğabilir."

"Biliyorum ama Nick kararını verene kadar söyleyecek bir şey yok."

Paul'ün dükkânı -72'den Sonra Hiçbir Şey- eski muscle arabalar için yedek parçalar satıyordu. Müşterilerin araçları üzerinde çalışmak için kiralayabilecekleri dört asansör ve meraklıların kahve içip tork, restorasyon ya da arabacıların konuştuğu her şeyi konuşabilecekleri üstü kapalı bir piknik alanı vardı.

Blair daha fazlasını öğrenmekle hiç ilgilenmemişti ama Nick, Paul'ün evini duyduğu andan itibaren ilgisini çekmişti. Son bir yıl içinde Nick ve amcası arasında yoğun konuşmalar yaşanmış, sonuçta Paul, Nick'e satmayı teklif etmiş, finansmanı da kendisi üstlenmişti. Paul, Nick'e bildiği her şeyi öğretmek için bir yıl kalacak, sonra da birkaç arkadaşının Key West'te apartman dairesi satın aldığı yerde emekli olacaktı. aynı kompleks.

Nick yıkılmıştı; perakende deneyiminin olmamasından endişe etse de işi istiyordu. Julie'nin, Nick'in bir gün Parker Towing'in başına geçmesini beklemesi durumu daha da karmaşık hale getiriyordu. Blair elinden geldiğince bu işin dışında kalmaya çalıştı ama kocasının tercihi konusunda net olduğunu biliyordu ama ne karar verirse versin onu destekleyecekti. Paul'ün işini satın alması konusunda tamamen hemfikirdi. Çekme işi uzun, öngörülemez saatlerle tehlikeli ve umutsuzca onu istiyordu

daha "normal" bir işe sahip olmak için. Ne yazık ki bunun bedeli Julie'nin kalbini kırmak olabilirdi ve ikisi de bunu istemiyordu.

"Tek kelime etmeyeceğim," diye söz verdi Paul. "Ama Nick düşündüklerini annesine ne kadar çabuk anlatırsa, geceleri o kadar rahat uyur."

"O biliyor. Beklemek istiyor. Şu anda babasını kaybetmenin üstesinden gelmeye odaklanmış durumda. Ondan sonra itiraf edecek."

En azından söz verdiği şey buydu, ama ona Kasım başında, sonra da Şükran Günü'nden hemen sonra söyleyeceğini söylemişti, bu yüzden Blair ne olacağından emin değildi.

"İki şey olduğunu söylemiştin." Paul ona baktı. "İkincisi ne?"

Blair iniltisini içinde tuttu. "Annem. Onu bizimle birlikte kulübeye davet etmeden edemem."

"Ah, Gwen ile Noel. Eğlenceli olmaz mı?"

Ses tonu nötrdü ama Blair amcasını ne düşündüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Özür dilerim," dedi ona. "Ben de onun gelmesini istemiyorum. Eğer haftayı Boise'de arkadaşlarıyla geçirmesini sağlayacak bir yol bulabilirsem, bunu yaparım. Onu oraya kendim götürürdüm."

Çünkü annesinin yanında olması her şeyi mahveder, diye düşündü, bu sözleri söylerse suratı asık bir çocuk gibi konuşacağını biliyordu.

"O çok zor biri," diye devam etti, kendini durduramıyordu. "Birbirimizi hiç görmediğimiz ve yılda sadece bir ya da iki kez konuştuğumuz zamanlarda hayat daha kolaydı ama buraya taşındığından beri her yerde. Arıyor, görüşmek istiyor.

hayatımın tüm detaylarını biliyor. Müdahaleci davranıyor. Neden Boise'den ayrılmak zorundaydı? Orada mutluydu. Kalmalıydı."

Amcası ona sempatik bir gülümseme verdi. "Babanı özleyorsun."

"Dört yıl oldu. Hepimiz başa çıkmaya çalışıyoruz." Blair hâlâ sık sık onu düşünüyordu ama son zamanlarda kaybın keskin acısı yoktu. "Eve döndüğünde koca bir hayatı vardı."

"Şimdi burada bir tane istiyor. Seninle birlikte."

"Onu hayatımda istemiyorum." Blair bilinçli olarak sesinin tonunu alçalttı. "Artık çok geç. Onun şansı vardı. Dört yaşından on beş yaşında evden ayrılana kadar o yoktu. Evde yaşıyordu ama duygusal olarak yoktu. Bir hayalet gibiydi, oradaydı ama orada değildi. Tüm bu zaman boyunca bana ulaşabilirdi, annem olabilirdi ama hiç zahmet etmedi. Her şeyi babamın halletmesine izin verdi."

Annesinin bunları hak etmediğini söyleyerek tanıdık gözyaşlarını kırpıştırdı. "Senin yanına taşındığımda, beni arayıp kontrol eden o değildi. Ziyarettime gelmedi. Hepsi babamın suçuydu. Ondan on beş yıl sonra annem olmak mı istiyor? Hiç sanmıyorum."

"Seni seviyor."

Blair ona ters ters baktı. "Neden onun tarafını tutuyorsun? Etrafında olmasından hoşlanıyor gibi değilsin."

"Gwen'in zor biri olabileceğini kabul ediyorum ama babanı tüm kalbiyle sevdi. Onu mutlu etti ve benim için önemli olan da bu."

O haklıydı. Annesi babasını sevmiştir ve babası da onu sevmiştir. Birbirlerine nasıl taptıklarını herkes görmüştü. Bir bakıma, onların bağılılığı annesinin ilgisizliğini daha da acı verici hale getirmişti. Blair onun sevme yeteneğine sahip olduğunu görebiliyordu; sadece kızını sevmemeyi seçmişti.

"Beni umursamıyor," dedi Blair kararlı bir şekilde. "Neden Seattle'a taşındığını ve bana işkence etmekte ısrar ettiğini bilmiyorum, ama bunun aşk."

Hayal kırıklığı onu ön taraftaki tezgâha doğru adım attırdı. "Noel'i onunla kulübede geçirmek zorunda kalmak istemiyorum. İstemiyorum. Ama davet edilmediğini söylemeye de dilim varmıyor. Omurgasızım."

"Hayır, sen annesinin Noel'i yalnız geçirmesine izin vermeyecek kadar iyi bir insansın."

"Kendimi tekrar ettiğimi biliyorum ama bekle. Bütün zamanı hepimiz için berbat hale getirecek."

"Ona izin vermezsek olmaz."

Güzel bir düşünce, diye düşündü Blair acımasızca. Ama doğru olması pek mümkün değildi.

* * *

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," dedi Heath, ses tonu tamamen makul ve sakindi.

Julie gülümsüyormuş gibi yaptı. "Bir sorun olduğunu nereden biliyorsun?"

"On beş dakikadır 'merhaba, nasılsın' diyoruz ve hâlâ çıplak değiliz."

Julie kazağının kolunu karıştırdı. "Her zaman bu kadar hızlı seks yapmıyoruz."

Heath onu inceledi. "Tamam, bunun bir şaka olması gerekiyordu. *Orada* Bir şey. Julie, neler oluyor?"

Mutfak adasında oturuyorlardı. Kurabiye tariflerinin kopyaları, menü fikirleri için bir liste ile birlikte kuvars yüzeye dağılmıştı. Sekiz kişiyi doyurmak çok zordu ve planlama yapmak gerekiyordu. Bütün blok kurabiye vardı

Bu yüzden kurabiye ve muhtemelen biraz da turta pişirecekti. Organize olmalıydı. Ama önce Heath'e itiraf etmeliydi.

Ona baktı, koyu renk gözlerine ve sürekli kestirmeye söz verdiği çok uzun, siyah saçlarına. Geniş omuzları vardı ve Sadece çatı kaplama şirketinin sahibi olmadığını söyleyen kaslar - oraya çıkıp işi kendisi yapabilecek kadar yetenekliydi.

"Çocuklarım," dedi, kendini onun sabit bakışlarıyla buluşmaya zorlayarak. "Noel'i kulübede geçirmek istiyorlar."

Kadın bekledi ama adam ne bir şey söyledi ne de yüz ifadesi değişti.

"Babalarını Ocak ayının sonlarında kaybettiler, bu yüzden aradan uzun zaman geçmesine rağmen

Onsuz ilk Noel. Eldon Noel'i çok severdi ve boşandıktan sonra bile kulübeye gelirdi. Bu onlar için büyük bir olaydı ve onlara hayır diyemezdim."

Ona gülümsedi. "Neden gülümseyesin ki? Onlar senin çocukların ve onları seviyorsun."

Bu yorumu el sallayarak geçiştirdi. "Neler yaşadıklarını anlıyorum ama bu olmak zorunda mıydı? O iki haftayı seninle geçirmek istedim. Birlikte zaman geçirmemizi ve sürekli iş ya da aile meseleleriyle uğraşmak zorunda kalmamamızı istedim."

Onu daha iyi tanımak istemişti, yatakta uzun günler geçirmek ve Akşamları ateşin önünde konuşurlardı. Anılar biriktirmek ve normal bir çift olmak istiyordu.

"Şimdi bir grup insan olacak, normalde bunu severim ama bu sefer değil. Bu çok mu kötü?"

"Değil."

İçini çekti. "Ayrıca, onlara senden bahsettim, Nick ve Blair iyiler ama Dana üzgündü." Bakışlarını tezgâha indirdi. "Benden kaçıyor. Anlıyorum. Hiçbir şey söylemedim ve bu onu incitiyor, bu yüzden bunu düzeltmem gerekiyor."

"Hey." Kendisine bakması için çenesine dokundu. "Sorun yok. Bu kadar çok şeyle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm ama iyi olacağız. Birlikte olabileceğimiz iki hafta daha olacak. Çocuklarının sana ve onlarla geçireceğin zamana ihtiyacı var."

Aile. Bu önce gelir. Bir yolunu bulacağım. Benim için endişelenmene gerek yok."

Kadın ona bakakaldı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Noel için."

Hiç mantıklı konuşmuyordu. "Ama kulübede olacaksın."

Yüz ifadesi kuşkulu bir hal aldı. "Hâlâ gelmemi istiyor musun?"

"Tabii ki. Neden yapmayayım ki? Kalabalık yüzünden aynı olmayacak ama..." Dudaklarını birbirine bastırdı, aniden emin olamadı. "Sen de istiyor musun

kulübeye gelir misin?" Belki de çocuklarıyla geçireceği aile zamanıyla ilgilenmiyordu. Belki de başka bir yerde olmayı tercih ediyordu.

Memnun gülümsemesi ona güven verdi. "Seninle gelmek istiyorum, eğer bu konuda rahatsan."

"Heath, seni Noel'de yalnız bırakacak değildim." Çocukları olmadan bu civarda hiç ailesi olmadığını biliyordu. "Bunu kimseye yapmazdım. Artı-" Başını eğdi. "Seni özlerdim."

"Ben de seni özlerdim. Seksten bahsetmişken, uyku düzenimiz nasıl olacak?"

Güldü, son gerginliği de azalmıştı. Ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Neden sordunuz?"

"Nedenini biliyorsun."

"Ekli banyosu olan kendi odamız var."

Kızın ellerinden birini kendi eline aldı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Kesinlikle birlikte geçireceğimiz geceler."

"Evet, geceler," diye mırıldandı, bu düşünce karşısında sesi biraz soluksuz kalmıştı. "Günler yoğun geçecek. Aile odası için bir ağaç almamız gerekecek. Dana ve Nick, ben kafalarını kırmak isteyene kadar bu konuda tartışacaklar." Adanın üzerine serpiştirilmiş yemek tariflerini ve listeleri işaret etti. "Pişirilecek ve hazırlanacak yemekler var. Kayağa gidiyoruz ve dağdan aşağı şambrellerle iniyoruz. Çocuklar küçükken yeni bir kar yağışı beklerdik, sonra gidip kardan melekler yapardık ama artık bunu yapmıyorlar."

Onun parmaklarını sıktı. "Kulübeyle ilgili pek çok güzel anın var." "Evet, var."

"Gelmemi istediğine emin misin?"

Adamın karanlık bakışlarıyla karşılaştı ve onun çok iyi bir adam olduğunu düşündü. Keşke altı ya da yedi yaş daha büyük olsaydı. "Seni orada istiyorum, Heath. Güzel bir Noel geçireceğiz. Blair annesini ve amcasını getirecek. Huxley de gelecek.

yukarı. Eğlenceli bir grup olacak." Durakladı. "Blair'in annesi konusunda emin değilim ama bunu başaracağız."

"Bana Eldon'dan bahset."

Soru onu şaşırttı. "Ne bilmek istiyorsun?" "Noel'in onun olayı olduğunu söylemiştin."

"Evet, onun için her zaman büyük bir olaydı. Her şeyi isterdi; ağaç, geleneksel akşam yemeği, bir sürü hediye. Ben küçükken babam kulübeyi satın aldı.

Belki on. Yepyeni bir şeydi. Arabayı yapan adam doğuya taşındı ve arabayı hemen elden çıkarmak istedi, babamın da parası vardı. İlk Eldon ne zaman görse bayılırdı. Her Noel'i orada geçirdik."

Heath o konuşurken onu izledi. Onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama söyledikleriyle endişelenmekten çok ilgileniyor gibiydi.

"Eldon'la nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Gülmekten kendini alamadı. "Redmond'daki Microsoft kampüsünde lastiği patlayan bir adam için telefon aldım."

Sırıttı. "Seksi bir çekici şoförü olduğun zamanlar mı?"

"Şimdi de seksi olmadığımı mı söylüyorsun?" diye sordu, sesi alaycıydı.

"Sen en seksisin ve sanırım buna gerçekten inandığımı kanıtladım."

"Öyle." Eğildi ve onu öptü, sonra hikâyesine devam etti. "Telefonu açtım ve karşımda bir adam vardı. Sevimli, telaşlı ve belli ki Microsoft'u bugünkü haline getiren bilgisayar ineklerinden biri. Onun adını değiştirdim. ve konuşmaya başladık. Benden hoşlandığı belliydi ama nasıl çıkma teklif edeceğini bilmiyordu, ben de ona teklif ettim."

"Sorumluluğu alman hoşuma gidiyor."

"Tehdit altında olmadığınız için minnettarım." "Tehdit etmiyorum."

Çünkü Heath kendi derisinin içinde rahattı. Yeterince güçlü olmamak ya da kendine güvenmemek konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Eldon'la işler farklıydı.

"Çıktık, aşık olduk. Eldon evlenme teklif ettikten sonra babam beni bir kenara çekti ve Eldon harika bir adam olsa da bana göre olmadığını söyledi. Ne kadar şaşırdığını hâlâ hatırlıyordu. Babası onu her zaman desteklemişti.

"Çok farklı olduğumuzu ve zamanla birbirimizden uzaklaşacağımızı söyledi." "Dinlemedin."

"Hayır. Eldon'ın doğru kişi olduğunu sanıyordum. Evlendik ve çocuklarımız oldu. A

Birkaç yıl sonra babamın haklı olduğunu fark ettim, birbirimize pek uygun değildik. İkimiz de

yürütmeye çalıştık ama sonunda kurtaracak bir şey kalmadı ve boşandık."

Ona baktı. "Çok sessizdi, çok gösterişsizdi. Çocuklar bile şaşırmadı. Sonraki ilk Noel'de Eldon'ı kulübeye davet ettim ve o da geldi."

"Çok medeni."

"Biz iyiydik. Tek pişmanlığım birkaç yıl önce boşanmamış olmamız."

"Ben de boşandığım için pişman değilim. Tiffany'ye eskisi kadar aşık değildim.

düşündüm." Omuz silkti. "Bir aile istediğini biliyordum ve geriye dönüp baktığımda, acaba beni cezbeden şeylerden biri de bu muydu? Ben çocuk sahibi olmaya hazırdım ve o da bana anne olmayı teklif ediyordu."

"Ama çocuklarınızla daha fazla zaman geçirmeyi diliyorsunuz."

"Evet. Ortak velayet istedim ama bu Tiffany'yi korkuttu. Dedi ki ileri geri gitmek için çok gençler. Bu konuyu bir yıl kadar sonra konuşacağız."

"Sen iyi bir babasın. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Onu onlarla tanıştırmadan önce biraz beklemeyi kabul etmişlerdi, bu da onun için sorun değildi. Heath'in çocuklarıyla tanışmak, işleri hiç bilmediği bir seviyeye taşıyacaktı.

rahat. Henüz değil.

Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. "Noel'den sonra onlarla buluşmaya ne dersin? O zaman birbirimizi çok daha iyi tanıyacağımızdan eminim."

Ona gülümsedi. "Sıra sende," dedi adam onu öpmeden hemen önce.

4

Blair dişlerini sıkmamaya çalışarak, "Yeşil kuşak çok güzel," dedi. Ağız koruyucusu takmaya başlamak zorunda kalmak istemiyordu. Ne yazık ki annesiyle vakit geçirmek onu çıldırtıyor, sonra da geriliyor ve dişlerini gıcırdatmaya başlıyordu.

"Çok fazla ağaç var," dedi Gwen, ana yatak odasının penceresinden dışarı bakarak. "Belki de çok fazla."

"Nasıl bu kadar çok ağaç olabilir?"

Sesi amaçladığından daha keskin çıkınca annesi irkildi ve bu da Blair'in kendini canavar gibi hissetmesine neden oldu. Konut alışverişinde üç saat geçirmişlerdi ve bu iki saat kırk beş dakika çok uzun bir süreydi. Sabır, dedi kendi kendine. Sabır.

"Ağaçlar Kuzeybatı'ya özgüdür," dedi, sesi daha hafifti. "Bu birinci sınıf bir manzara sayılır."

Annesi büyük yatak odasının etrafında döndü. "Dairenin geri kalanında bir sorun yok sanırım."

"Anne, ne aradığını biliyor musun? İlk baktığımızın çok büyük, ikincisinin çok küçük olduğunu söylemiştin. Burada çok fazla ağaç var. Belki de kendini daha iyi hissedene kadar kiraladığın evde kalmalısın."

"Gördüğüm zaman anlayacağım. Aramaya devam etmeliyiz."

Öyle mi, diye alaycı bir şekilde düşündü Blair, ama kötü niyetli yorumunu kendine saklamaya özen gösterdi. Annesinin içindeki kötülüğü ortaya çıkaran şey neydi? Bunun bir kısmının kızgınlık olduğunu düşündü acımasızca. Cumartesi öğleden sonrasını annesiyle açık evlere bakmaya ayırmıştı ve yapmayı tercih edeceği binlerce şey vardı.

Blair, görecekleli dairelerin listesini kaydettiği telefonuna baktı. "Tamam, iki tane daha var. Kapanmadan önce ikisini de görmek istiyorsak acele etsek iyi olur."

Küçük cipine doğru yürüdüler. Araca bindiklerinde ve Blair bir sonraki adresi GPS sistemine taktığında, ziyaretçi alanından geri çekildi ve konuşacak tarafsız bir şey düşünmeye çalıştı.

"Tatilini kulübede geçirmekten hoşlanacağını düşünüyorum."

"Dağlarda mı? Hiç sanmıyorum."

Blair bir iniltiyi bastırdı. "Harika olacak. Gerçek bir aile Noel'i."

"Bana sorarsanız çok fazla insan var. Neden Seattle'da kalıp senin evinde küçük bir şeyler yapamıyoruz bilmiyorum. O zaman sadece üçümüz oluruz. Paul'le birlikte dört kişi oluruz sanırım."

Blair ona baktı. "Anne, sadece dördümüz olamayız. Julie ve Dana ile birlikte olacağız."

Annesi hiç konuşmadan pencereden dışarı baktı, onaylamadığı her halinden belliydi.

"Nick'in tatilini ailesiyle geçirmesi gerekiyor." "Ve erkek arkadaşıyla."

Blair skandal yaratan sesi duymazdan geldi. "İtiraf edeyim, Heath'le tanışacağım için heyecanlıyım. Daha önce Julie'nin adamlarından biriyle hiç tanışmamıştım. Onu tanıdığım için, eminim harika biridir."

"Bu yaşta biriyle çıktığına inanamıyorum."

"Neden olmasın ki? Yıllardır boşanmış. Julie hayatında birini hak ediyor."

"Onun tarafını tutacaksın."

Blair direksiyonu daha sıkı kavradı. "Anne, hiçbir taraf yok. Julie'nin biriyle çıkması seni neden ilgilendiriyor?"

"Umurumda değil." Annesi burnunu çekti. "Bunu neden konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben de. Tarihleri belirledik. Ayın on yedisinde gidiyoruz ve yirmi yedisinde dönüyoruz."

Annesi dehşet içinde ona baktı. "O kadar uzun mu? Tatili on gün boyunca *o insanlarla* geçirmemi mi bekliyorsun?"

Blair kendine nefes almasını söyledi. Sadece bu konuşmayı ve iki açık evi atlatması gerekiyordu. Sonra annesini bırakabilir ve birkaç gün boyunca onu düşünmeyebilirdi.

"Tırnak *içinde o insanlar* derken neyi kastettiğinizden emin değilim. Nick'in annesi ve kız kardeşini kastediyorsanız, evet, tatilinizi onlarla geçirmenizi bekliyorum."

Listelerindeki bir sonraki apartman dairesinin ziyaretçi otoparkına girdi, motoru durdurdu ve annesiyle yüzleşti.

"Burada neler olduğunu anlamıyorum. Tavrın beni şaşırtıyor. Ben evliyim anne. Nick ve ben birlikteyiz ve ikimizin de ailesi var. O kaybetti. Babası bir yıldan kısa bir süre önce öldü ve bu Eldon'un olmadığı ilk Noel."

Onu özlüyor ve gerçekten üzgün. Dana da aynı şekilde. İyileşmelerine yardımcı olmak için geleneksel bir Noel istiyorlar. Bu zor zamanlarında onlara yardımcı olmamızı istemenin çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum."

Annesi dudaklarını birbirine bastırdı ve hiç konuşmadan yan camdan dışarı baktı. Blair bir şeyler fırlatmak istedi.

"Anne, ne istediğini anlamıyorum. Seattle'a taşınacağını bana söylemedin. Birden ortaya çıktın ve bir yer kiraladığını söyledin. Sonra da satın almak için bir şeyler bulmana yardım etmemi istiyorsun ama gördüğümüz her şeyden nefret ediyorsun. Mutlu değilsin, bana sorunun ne olduğunu söylemiyorsun ve şimdi de tatil planlarını didik didik ediyorsun."

"Beni içermeyen planlar."

"Sen neden bahsediyorsun? Bizimle geliyorsun."

Annesi onunla yüzleşmek için döndü. "Bana ne yapmak istediğimi hiç sormadın.

Belki de kulübeye gitmek istemiyordumdur."

Keşke, diye düşündü özlemle. "Gelmene çok memnun oluruz ama gelmemeyi tercih edersen evde kalabilirsin."

"Tek başıma," dedi Gwen acı acı. "Bu hoşuna giderdi."

Aklına korkunç bir düşünce geldi. "Burada seninle kalmayacağım." "Evet, bunu açıkça belirttin."

"Az önce de söylediğim gibi, Nick ve ben evliyiz. Flaş haber anne ama bu bizim evli bir çift olarak ilk Noel'imiz. Seninle şehirde kalmayacağım. O da ailesiyle birlikte uzaklara gidecek." Enerji seviyesini düşürmeye çalıştı. "Böyle olacağını mı düşünüyordun? Nick'i onun için terk edeceğimi mi? Noel mi?"

"Terk edilmiş sayılmaz. Onun bir ailesi var."

Tanrım, annesinin beklediği ya da en azından istediği şey buydu. "Ben onun ailesiyim."

"Şimdi. Daha önce değildin. Babasını çok az tanıyordun. Noel'de orada olmamasından sana ne?"

Blair, Julie'nin de onlarla birlikte olmasını dilemekten kendini alamadı.

Nick'in annesi her zaman

Zaman zaman biraz patavatsızca konuşsa da söylenecek doğru şeyi bilirdi. Gwen'i idare edebilir, bir şanzımanı değiştirebilir ve ter dökmeden biraz kek pişirebilirdi.

"Noel için Nick'i terk etmeyeceğim."

"Öyle demiştin."

"Aydın on yedisinde kulübeye gidiyoruz. Daha sonra gelmek istersen, Noel'e yakın bir zamanda seni almak için ayarlama yaparım."

Annesinin gelmeyeceğini söylemesini umarak parmaklarını zihinsel olarak çaprazladı. Ancak bu olursa kendini suçlu hissedecek ve diğer kadına onlara katılması için yalvaracaktı. Tanrı şahidim olsun ki, söz konusu Gwen olduğunda asla kazanamazdı.

"Seni söndürmek istemem," dedi annesi iç çekerek. "Sen ne dersen onu yaparım. Ne istediğim gerçekten önemli değil."

"Şehit olmak zorunda mısın?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Blair dişlerini sıktı. "Bu daireyi görmeye gitmek ister misin yoksa bugünlük işimiz bitti mi?"

"Sanırım işimiz bitti."

"Bana uyar."

Annesini kiraladığı eve geri götürürken, Blair bir kez daha Evren'e neden annesinin Boise'de kalamadığını sordu. Neden buraya taşınmak ve her şeyi mahvetmek zorundaydı?

* * *

"Bana yalan söyledin."

Bu düz ifade Julie'nin yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Gerçekten mi? Bir yalan mı? Bu biraz sert ve dramatik görünüyor."

Kızı gözlerini kırpmadan ona baktı. "Anne, yalan söyledin. Üç aydan uzun süredir biriyle görüşüyorsun. Noel'i onunla geçirmek isteyecek kadar ciddi bir şey bu ve bana hiç söylemedin."

Dana'nın gözleri yaşlarla doldu. "Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Başka hangi sırları saklıyorsun?"

"Yok! Yemin ederim."

Julie sipariş ettiği sandviçe baktı - en sevdiği idi. Domates, marul ve avokado ile jambon ve peynir, hemen aşağıdaki büyük şarküteriden Çekek alanının sokağında. Her zaman çok fazla yer ve aldığı kalorilerden pişmanlık duyardı, bu yüzden nadiren şımartılırdı. Dana'yla olanları çözerken bugün bir tane yemeyi dört gözle bekliyordu. Ama birden canı yemek istemedi.

Tabağını itti. "Dana, lütfen bunu olduğundan daha fazla büyütme. Haklısın, sana Heath'ten bahsetmedim ama bahsetmeliydim. Bir anda ortaya çıktı."

Kızı salatasını yerken pek de ikna olmuş görünmüyordu. "Ne oldu sana? Çıktığınızı fark etmediniz mi?"

"Pek sayılmaz." Onun kendisiyle flört ettiğini fark etmemişti. Tamam, fark etmişti ama sinyalleri yanlış okuduğunu düşünmüştü. "Bir şey söylemeliydim. Bu konuda bana kızmakta haklısın ama cidden Dana. Hayalet mi?"

Kızı oturduğu yerde kıpırdandı. "Değildim."

"Mesajlarımı ve aramalarımı görmezden gelmeye ne diyorsun?" "Meşguldüm."

Julie hiç konuşmadan kızına baktı. Dana tekrar yer değiştirdi.

"Peki," dedi iç çekerek. "Senden kaçıyordum ama duygularımı gerçekten incittin."

"Biliyorum ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Özür dilerim. Sana Heath'ten bahsetmeliydim. Sadece nasıl yapacağımı bilemedim."

"Bu da ne demek oluyor?" Dana'nın gözleri büyüdü. "Anne, onun hakkında bilmem gereken bir şey mi var?"

Şimdi rahatsız olma sırası Julie'deydi. "Hayır, tabii ki değil. O çok hoş, son derece saygıdeğer biri. Bir çatı kaplama şirketi var. Biz de öyle tanıştık. Tahminleri yapan adam hasta olduğu için Heath onun randevularını alıyordu. Eve geldi ve her şeyi gözden geçirdi."

"Hâlâ çatıdan mı bahsediyoruz?"

Julie kızardığını hissetti. "Evet, çatı. Bana bir fiyat verdi ve konuşmaya başladık."

"Ve sana çıkma mı teklif etti?"

"Hayır, o daha sonraydı," diye çekindi Julie. "Bana bilgi vermek için birkaç kez çekiciye geldi. Bana çıkma teklif ettiği yer orasıydı."

Şok olmuştu ve ne diyeceğini bilememişti. Erkekler söz konusu olduğunda bu onun için bir ilkti.

Dana'nın ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Bana söylemediğin şey ne?" Yüzünün rengi soldu. "Oh, hayır! O evlendi!"

Neredeyse çığlık atarak söylediği bu sözler diğer müşterilerin dönüp onlara bakmasına neden oldu. Julie oturduğu yerde büzülmemek için elinden geleni yaptı.

"Ne? Hayır! Hayır! Öyle deme. O evli değil." "O zaman ne?"

Julie başını eğdi. "O daha genç."

"Bu kadar mı?" Dana'nın sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Daha genç mi? Büyük sır bu mu?"

Julie ona baktı. "On iki yaş daha genç." "Kırk iki yaşında mı?"

Julie kısa süreliğine gözlerini kapattı.

"Evet." "Sen git, anne."

Gözlerini kızına dikti. "Umurunda değil mi?"

"Etkilendim. Erkekler söz konusu olduğunda her zaman çok kontrollü oldun.

Onlara tam olarak ne beklediğinizi söylersiniz ve ilgilenmezlerse ya da istekli olmazlarsa onları terk edersiniz. Asla kalbiniz kırılmaz.

Eğlenirsiniz ve yolunuza devam edersiniz. Genç bir erkekle çıkmak da bunun bir uzantısı. Neden üzüleceğimi düşündün?"

"Tam olarak öyle bir şey yapmadım. Sadece yaş farkından dolayı biraz garip hissediyorum." "Anne, hiç de yaşına uygun görünmüyorsun."

"Teşekkür ederim ama bazen bunu hissediyorum. Heath'in çocukları çok küçük. On ve sekiz. Onlarla henüz tanışmadım ve inanın bana, bu konuda uzun süre beklemeye hazırım. İnsanların onların benim torunlarım olduğunu düşünmesinden korkuyorum.

Heath'i ne yapar? Oğlum mu?" Kadın ürperdi. "Yaşı işleri karmaşıktırıyor." "Sadece senin kafanda."

"Keşke bu doğru olsaydı." Julie ona doğru eğildi. "Bir şey söylemediğim için özür dilerim. Heath bana ilk çıkma teklif ettiğinde, hiçbir şey olmayacağını düşündüm, bu yüzden ondan bahsetmeye zahmet etmedim. Sonra çıkmaya devam ettik ve bu bir şey haline geldi ve ne söyleyeceğimi bilemedim. Yanılmışım. Sana söylemeliydim."

"Sorun yok." Dana ona baktı. "Anlıyorum. Utanmıştın ama utanmamalıydın. Ben olsam seni yargılamazdım."

Julie buna gülümsedi, birbirlerini yargıladıklarını düşünüyordu. Belki sert bir şekilde değil, ama oluyordu. Dana'yı Axel söz konusu olduğunda bu kadar kolay lokma olduğu için yargılıyordu. Adam düzenli olarak onun kalbini kırıyordu. Dana bir noktada hayır demeyi ve bunda ciddi olmayı öğrenmek zorunda kalacaktı.

"Yani iyi biri mi?" Dana sordu.

"Öyle. Bence sen ve Nick onu seveceksiniz. Çok çalışıyor, çocuklarını seviyor.

O da benim gibi meşgul, bu yüzden birlikte çok fazla zaman geçiremiyoruz. İki haftada bir çocuklarını alıyor. Bu yıl eski sevgilisinin sırası.

tatiller." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Evini boyatıyor ve

Zeminler yenilendi, o da birkaç haftalığına buraya taşınacaktı." Birlikte o

muhteşem zamanı geçireceklerdi - sadece ikisi.

Dana inledi. "O zaman Nick ve ben planlarınızı bozduk."

"Hâlâ birlikte olacağız, sadece kulübede." Bu aynı şey değildi ama Dana'nın kendini kötü hissetmesini istemiyordu. "Büyük bir aile Noel'i olacak ve bu harika olacak."

"Sadece buna ihtiyacımız var," dedi Dana. "Nick ve ben."

"Sen bilirsin. Benim için endişelenme." Sandviçini aldı. "Özel hayatım hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Sende neler oluyor? İlginç bir şey var mı?"

Dana iç çekti. "Anne, ben *ilginç olmamanın* gerçek tanımıyım. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

* * *

Julie çocuklarının yarısıyla işleri yoluna koyduğunu, şimdi diğer yarısını fethetme zamanının geldiğini düşündü. Huxley odayı kontrol ederken o bekledi.

erkekler tuvaletine girdi. Adam dışarı çıktığında yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı ve "Her şey yolunda. İçeride sadece Nick var," dediğinde ona teşekkür etti, beş kabinli tuvalete girdi ve kapıyı arkasından kilitledi.

"Merhaba Nick," dedi sakince.

Tuvaletlerden birinde, işini yaparken telefonunda sporla ilgili bir şeyler okuduğuna şüphe olmayan oğlu bağırdı. "Kahretsin, anne. Ben tuvaletteyim.

banyo."

"Bunu anladım." "Tuvalet işlerini yapmak."

Gülümsemesini tuttu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Mastürbasyon yaptığından ya da uyuşturucu kullandığından şüphelendim."

İnledi. "Lütfen biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın. Bir görüşme ayarlamak için sana üç e-posta gönderdim ve bana cevap vermedin." Durakladı. "İki çocuğum da aynı hafta içinde benden hayalet gibi kaçıyor. Bir ebeveyn olarak başarısız oldum."

"Kimse seni hayalet gibi görmüyor. Seninle her gün konuşuyorum. Sadece e-postalarla ilgilenmiyorum."

"Şu anda onlarla uğraşıyoruz."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu beklemeye hazırlanıyordu. Nick'in yenilgiyle iç geçirmesi sadece birkaç saniye sürdü.

"Tamam. Burada işim biter bitmez seninle konuşacağım." "Söz mü?"

"Evet."

"Blair'in atan kalbinde mi?" Bir iç çekiş daha.

"Evet."

"Ofisimde olacağım."

Yedi dakika sonra sözünü tuttu ve onun karşısındaki koltuğa oturdu. Omuzları çökmüştü ve söyleyeceklerini dört gözle beklemediğini belli ediyordu.

"Neden bu işe girmiyorsun?" diye açıkça sordu. "Hayatın boyunca bunun hakkında konuştuk. Şoför olarak başlayacaktın, sonra yavaş yavaş işi devralacaktın. On yıldır burada çalışıyorsun. İşleri nasıl yürüteceğini öğrenmeye başlamanın zamanı geldi, ama ne zaman seninle bu konuda konuşmaya çalışsam, sıvışıp gidiyorsun."

"Ben sıvışmam," dedi onun bakışlarından kaçınarak. "Ters yöne doğru hızla hareket ederim."

"Anlamıyorum. Bu hep bizim hayalimizdi. Birlikte yapacağımız şey. Sen ve ben Parker Towing'i işletecektik. Bunu istemiyor musun? artık?"

Ona baktı, sonra uzaklaştı. "Anne, karar vermek kolay bir şey değil. Bundan başka hiçbir şey yapmadım. Belki farklı bir iş yapmak isterim."

Çılgılık atmamak için elinden geleni yaptı. "Bu bir iş değil," dedi elinden geldiğince sakın bir şekilde. "Bu bir miras, Nick."

Ona baktı, ne anlatmaya çalıştığından emin değildi. Büyük bir kalbi olan harika bir adamdı ama hiçbir zaman hırslı olmamıştı. Onun gibi değildi. Beş yaşından beri şirket hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Her şeyi büyüleyici bulurdu.

"Bunun büyük bir fırsat olduğunu biliyorum," dedi. "İyi iş çıkardınız ve bunca zaman sonra yükü paylaşmaya başlamak istediğinizi anlıyorum."

Kulağa doğru geliyordu ama ona söylemediği bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"Blair ne istiyor?" diye sordu.

"Hâlâ bir şeyler hakkında konuşuyoruz." Ayağa kalktı ve onunla yüzleşti. "Anne, neredeyse Noel geldi ve ben babamı çok düşünüyorum, Blair de annesiyle uğraşıyor. Bu konuşmayı yılbaşından sonraya bırakabilir miyiz? Söz veriyorum sana karşı dürüst olacağım ve bir plan yapabiliriz."

Şimdi konuşmalarını tercih ederdi ama onu zorlayamayacağını da farkındaydı. Bu konuda değil. "Pekâlâ. Ocak ayının ilk haftası konuşuruz. Ama o zaman olmak zorunda. Artık benden kaçmak yok."

"Anlaştık."

* * *

Julie bilgisayarından başını kaldırıp Heath'in ofisine girdiğini görünce şaşırdı. Bazen buralardaysa uğrardı ama genellikle önce mesaj atardı. Yüzündeki ifade daha da endişe vericiydi -iki parça suçluluk, bir parça endişe.

"Ne?" dedi selamlama amacıyla. "Bir sorun var ya da bir şey oldu." Ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Kendine her ne olursa olsun üstesinden gelebileceğini söyledi. Sert biriydi, hayatında bazı şeyler yaşamıştı. Bir kriz olduğunda sakinleşir ve kontrolü ele alırdı. Herhangi bir çıldırma daha sonra, sorun çözüldüğünde oldu.

Tereddüt etti.

Onu göğsünden dürttü. "Konuş. Ciddiyim."

"Tiffany'nin erkek arkadaşı onu Noel için Bahamalar'a davet etti ve o da gitmek istiyor."

Julie en kötüsünü düşünmeme konusunda iyiydi. Heath'in kendisinden ayrılmaya karar verdiğini ya da değer verdiği birinin hastanedeydi. Ama eski karısının seyahat planlarıyla ilgili bir güncelleme beklemediği kesindi.

"Bu neden bir sorun olsun ki?" diye sordu, cevap acı verici bir şekilde açık hale gelse bile.

"Hayır, anlıyorum." Bir adım geri çekildi. "Uzaklara gitmek istiyor, o yüzden çocukları ve Rufus'u alıp alamayacağını sordu." Yavaşça başını salladı. "Tatili onlarla geçirmek istiyorsun, yani sen de varsın."

Konuşurken onu inceledi. "Bu bir komplikasyon."

Ve iki ceset daha, diye düşündü, bir köpekten bahsetmeye bile gerek yok, gerçi o kolay olurdu. Köpekleri severdi ve her zaman bir köpeği olmuştu. Ama Brownie birkaç yıl önce öldüğünde, yeniden bir köpek yavrusuyla başlamaya cesaret edememişti.

"Birkaç otel odası tutacağız," dedi. "Residence Inn evcil hayvan dostu. Onları arayıp müsait olup olmadıklarına bakacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben ve çocuklarım." Yaklaştı ve ellerini onun omuzlarına koydu.

"Julie, hadi ama. Sadece ben varken yeterince zordu ama şimdi iki çocuk ve tüy döken bir köpek var. Birlikte vakit geçirmek istiyorum."

Ama Noel'de benim çocuklarım var. Bunu anlamana ihtiyacım var. Bu seninle ya da bizimle ilgili değil."

Onun karanlık gözlerine baktı. Adamın her konuda doğruyu söylediğini düşündü. Ve bir anne olarak, çocuk-tatil bağlantısını tamamen anlıyordu.

"Otele gitmiyorsun," dedi ona. "Bu nasıl bir Noel olurdu? Çocukları kulübeye getireceksin. Rufus'u da."

Burası çocuklar için yapılmış, diye düşündü, Heath'in çocuklarını kendi çocuklarına anlatma düşüncesiyle yutkundu. Ayrıca yargılayıcı Gwen.

Bakışları sıcaklaştı. "Sen müthiş bir kadınsın."

"Bana öyle söylendi."

"Kulübeye gelmiyoruz." "Neden gelmiyorsunuz?"

"Bu çok fazla. Çocuklarımla tanışmadın ve yeterince yer yok. Ama teklifiniz hoşuma gitti."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Çok dikkatli dinle, çünkü sana kızmama iki saniye kaldı ve en son ne zaman benim için en iyisinin ne olduğunu söylemeye çalıştığını hepimiz hatırlayalım."

Dudakları sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğirdi. "Pek iyi gitmedi."

"İyi gitmedi," diye tekrarladı sertçe. "Noel'i bir otelde geçirmeyeceksin. Kulübe oldukça büyük. Alt katta çift kişilik ranzaların olduğu bir oda var. Çocukların her biri üst ranzada, Rufus da alt ranzalardan birinde yatabilir. Hem içeride hem de dışarıda yapacak çok şey var. Belki onların etrafında olmak Nick ve Blair'e çocuk sahibi olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu gösterir, çünkü Blair'in hamile kalmasına hazırım."

"Sadece altı aydır evliler."

"Biliyorum, ama tik, tik, tik. Her neyse, herkes iyi vakit geçirecek. Onlarla tanışmamış olmama gelince, bunu gerçekleştirmemiz gerekiyor." Endişesini içine attı ve devam etti. "Tiffany'yle de tanışmalıyım. O zaman bunu ayarlayalım. Okulun son günü ne zaman?"

"On yedinci."

"Yani gelecek hafta. Salı günü, değil mi?"

Başını salladı.

"Sen ve ben yine de bir hafta önce yukarı çıkıp dekorasyona başlayacağız. Pazartesi sabahı eve gideceksin ve Çarşamba sabahı çocuklarla geri geleceksin. Hepimiz ayın yirmi yedisine kadar kalacağız. Ne getirmeleri gerektiğine dair bir liste yapacağım."

Söyleyecek daha çok şeyi vardı ama Heath onu kendine çekti ve öyle sıkı sarıldı ki zar zor nefes alabildi.

"İnanılmazsın," diye mırıldandı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum ama istiyorum." Biraz endişeliydi ama ilerlemeye devam edecekti ve sonunda her şey yoluna girecekti.

Geri adım attı ve ona baktı. "Emin misin? Çok fazla insan var."

"Kalabalıkla başa çıkabilirim." Menüleri ve alışveriş listesini bir araya getirirdi. "Tamam, sayalım. Sen, ben, Dana, Nick, Blair, Paul ve Gwen. Artı Madeline, Wyatt ve Noel için Huxley. On kişi eder."

"Ve Rufus."

"Evet, Rufus. Neyse ki masada bir koltuğa ihtiyacı yok."

Heath sayımı tekrarladı. "Yer olduğuna emin misin? Hepimiz için mi?"

"Evet. İkinci katta dört, alt katta iki yatak odası var. Sıkıştığınızda ana kattaki oturma odası ve aile odası çok rahat kanepeler."

Gözlerini ona dikti. "Kulübenizde altı yatak odası mı var?"

Masasına doğru yürüdü ve takvimini kontrol etmek için telefonunu eline aldı. "Uh-huh. Tiffany ile temasa geçip küçük buluşmamızı ayarlamalısın. Kulübeye dört gün sonra gidiyoruz, o yüzden fazla vaktimiz yok. zaman."

"Altı yatak odası mı?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Bu seni neden şaşırttı?"

"Bu kulübe ne kadar büyük?"

"Büyük ama mesele bu değil. Çocukların kışlık montlara, botlara, eldivenlere ve şapkalara ihtiyacı olacak. Snowboard ya da kayak yapıyorlar mı?"

"Hayır. Madeline biraz buz pateni yapabilir."

"Belki Nick onlara öğretebilir." Telefonunu yere bıraktı. "Hava durumuna bakmadım. Kar yağsa iyi olur. Bize beyaz bir Noel."

Adam ona baktı. "Öylece mi? Sana çocuklarım olduğunu söylüyorum ve sen menü yapmaya mı başlıyorsun?"

"Henüz menü hazırlamaya başlamadım ama başlayacağım. Getirebildiğimiz kadar çok yiyecek getirmeliyiz. Yerel alışveriş iyi ama harika değil."

Onu kendine çekti ve öptü. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Onlarla tanışacağı için gergindi, Tiffany'den bahsetmeye bile gerek yoktu ama üstesinden geleceğini biliyordu. "Noel'de senin çocukların. Harika vakit geçireceğiz."

"Planladığımız sade ve samimi tatilden gittikçe uzaklaşıyoruz."

"Evet, öyleyiz ama belki de bu daha iyidir. Anılarımız olacak."

"Seninle anılar biriktirmek istiyorum."

Onu tekrar öptü, bu sefer daha uzun sürdü. Genellikle sessiz olan ama onun yanında her zaman tetikte olan hormonları kıpırdanmaya başladı. Geri çekildi ve onu kapıya doğru itti.

"Ben burada bir iş yürütüyorum, bayım. Mesai saatleri içinde böyle seksi şeyler olmaz." Sesi yumuşadı. "Bu gece detaylar üzerinde çalışacağız."

Sırıttı. "Detayların üzerinde çalışmayı seviyorum." Kadın güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Sen de benim ne demek istediğimi biliyorsun."

Öyle yaptı. Adam en iyi türden bir belaydı. Genç karısı ve henüz çok genç olan çocukları olduğunu tahmin ettiği adamın karşısında oturmanın dehşetini değil, bunu düşünecekti. Kimse *büyükanne kelimesinin g'sini* söylemediği sürece ona *bir* şey olmazdı.

5

Dana garajdan topallayarak dairesine girdi. Ağrısı vardı, açtı ve huysuzdu. Pek de iyi bir kombinasyon değildi. Çoğu insan "yeni ben" programına başlamak için yılbaşını beklerdi ama o bir an önce başlamak istemişti. Haftada iki gün Y'de yeni başlayanlar için yoga dersi alıyordu ve kulübeye gidene kadar sadece düşük karbonhidratlı besleneceğine dair kendine söz vermişti. Hâlâ rutinine herhangi bir aerobik egzersiz eklememişti. Beşte kalkıp koşu bandında bir saat yürüyecek biri değildi. Bunun yerine, öğle yemeğinde ofis binasında dolaşıyordu ve ne yazık ki bu da iş arkadaşlarını tedirgin ediyordu.

Yine de ilerleme kaydedildiğini düşündü erdemli bir şekilde. Bugün şarapsız altıncı günüydü, yaşasın. Bu gece, pijamalarını giydikten sonra, baharatlı karnabahar pilavı üzerinde servis edilen sebzeli karides kızartmasından oluşan lezzetli bir akşam yemeğinin tadını çıkaracaktı.

Tamam, belki lezzetli değil, diye düzeltti çantasını garaj kapısının yanındaki masaya bırakıp ışıkları yakmaya başlarken. Ama sağlıklıydı ve bu iyiydi. Bir haftadan kısa bir süre sonra kulübeye gidecekti, o zaman yemek konusunda tüm bahisler kapanacaktı ama o zamana kadar birkaç kilo verebilirse bu harika olurdu.

İş kıyafetlerini astı, sonra üzerine uzun bir sweatshirt çekti. yoga pantolonu ve atlet. Açlıktan ölüyordu ama dünyada onu doyuracak kadar karides ve sebze olduğunu düşünmüyordu. Gerçekten istediği şey iyi Çin yemeği olduğunu düşünüyordu. Ballı Çıtır Karides, belki biraz Kung Pao Tavuğu ve bir karton dolusu kızarmış pilav. Bir de pirzola. Çenesinden aşağı damlayan soslu, baharatlı pirzolalardan istiyordu. Genelde bira içmezdi ama Çinlilerle birlikte, evet lütfen.

Midesi guruldadı ve ağzı sulandı.

"Bu gece olmaz," dedi kendi kendine kararlılıkla. Ayın on yedisine kadar diyetine sadık kalacaktı. Düşük karbonhidratlı ve sağlıklı. O böyleydi. Biri zilini çaldığı sırada mutfığa geri döndü.

Duvar saatine hızlıca bir göz attığında saatin neredeyse yedi buçuk olduğunu gördü. Komşularından biri yanlış adrese teslim edilmiş bir paket getirmediği sürece kimsenin uğramasını beklemiyordu. Yılın bu zamanında bu çok sık oluyordu.

Kapıyı açtı, tanıdığı ama adını bilmediği birine gülümsemeye hazırlanıyordu ki Axel'in ön verandada durduğunu gördü.

"Merhaba Dana."

Her zaman radyoda DJ olarak kariyer yapmalıymış gibi gelen o alçak, seksi seslerden birine sahipti. Hava kırk iki olmasına ve yağmur yağmasına rağmen, kot pantolon ve tişört üzerine sadece siyah bir deri ceket giymişti. Axel hiçbir zaman kışlık bir palto ya da yağmuru geçirecek bir şey giymeye inanmamıştı. Yatakta ya da yatak dışında kurallara uyan biri değildi ve adam ona gülümsediğinde Axel eridi.

Neyse ki yüz ifadesi ciddiydi, bu da onun kontrolünü kaybetmemesini ve sesine biraz öfke katarak "Burada ne arıyorsun?" diye sormasını sağladı.

"Seni görmek istiyorum. Seni özledim." Onu özlemiş mi?

Onu mu *özlemiş*?

"Beni özlemene gerek yok," dedi, sesini alçak tutmaya dikkat ederek. Komşusunun ön kapısı onunkinden o kadar da uzakta değildi. "Benimle hiçbir şey yapamayacaksın. Hayır. Sadece hayır. Birkaç haftalığına hayatıma girip, bu sefer farklı olduğunu ve benim ne kadar önemli olduğumu anladığını söyleyemezsin. Seninle işim bitti Axel. Bitti. Benim için kötüsün,

ve artık senin oyununu oynamak istemiyorum. Her zaman sana inanmamı sağlayacak kadar uzun kalıyorsun. Sonra da kalbimi de alıp gidiyorsun."

Ona ters ters baktı. "Bir daha olmaz. Beni duyuyor musun? Bir daha olmaz."

Koyu renk gözleri okunmuyordu ve duruşunda hiçbir değişiklik yoktu. Tek bildiği, adamın onu dinlemediği idi -ama dinlediğini biliyordu. Onun her kelimeyi duyduğunu biliyordu. Soru şuydu, bu sefer Dinlemek mi? Ya da belki de asıl mesele, onun dinlemesini istiyor muydu? Çünkü haklı öfkesine kapılmışken bile, onun her zaman yaptığı şeyi yapmasını, yani kendisini görmezden gelmesini istiyordu. Onu çekmesini istedi.

Ona yaklaştı ve sanki ona ve onlara doyamıyormuş gibi onu o şekilde öptü. Her zaman içtenlikle öpmüştü.

Axel'in onu kendine doğru çekmesi her zaman gününün en güzel kısmıydı ve varlığının her zerresi onun bu şekilde kendisine dokunmasını istiyordu. Ne zaman o

Onunlayken tamamen hayattaydı. Onu sevmek inanılmaz derecede iyi yaptığı bir şeydi.

Ama ona doğru bir hareket yapmadı. Bunun yerine yavaşça başını salladı. "Haklısın. Yaptığım şey bu, ama düşündüğünüz sebepten değil."

"Hâlâ çekip gidiyorsun," dedi ona. "Nedenini bilmiyorum. Bazen babanın sana ve annene sırtını dönmesi yüzünden olduğunu düşünüyorum, ama şu noktada bunun nedeni önemli değil."

Kendini zayıflamış hissetti. Özlem, ardından gelecek acının önemli olmadığını söylemek isteyene kadar büyüdü. Onunla sadece birkaç gece. Diyet öncesi alem gibiydi. *Yarın iyi olacağım. Sadece bugün bunu almama izin ver.*

Sadece Axel fazladan bir paket cips değildi. O yanındayken, dünyayı fethedebilecekmiş gibi hissediyordu. Ama o gittiğinde, paramparça olmuştu. Kalbinin parçalarını daha kaç kez bir araya getirebileceğini gerçekten bilmiyordu.

Diğer insanların doğal karşıladığı şeyleri istiyordu; bir hayat arkadaşı, çocuklar, bir bahçeli küçük şirin bir ev. Belki bir çift kedi. Ama Axel'i hâlâ özlerken bunlara sahip olamazdı.

Kalan azıcık gücünü toplayarak kendini gerçeği söylemeye zorladı.

"Bunu daha fazla yapamam. Eğer iddia ettiğin gibi beni sevdiysen, beni rahat bırak. Lütfen."

Gözlerinde bir şey parladı. Bunun acı olduğunu söylemek istedi ama bu muhtemelen kendi açısından hüsnükuruntu olurdu.

"Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim," dedi ona. "Mutlu Noeller, Dana."

Döndü ve uzaklaştı. Kız onun gidişini izledi.

Onu takip etmemek için kapının pervazını tuttu. Eğer sorarsa, adamın ona döneceğini, onu içeri kadar takip edeceğini ve tüm hayallerini gerçekleştireceğini biliyordu. En azından bir ya da iki gece için, hatta belki de tatil boyunca. Ama sonunda gidecekti, çünkü Axel'in en iyi yaptığı şey buydu.

Kapısını kapatıp kilitledi, sonra gözyaşlarını sildi. Hayır, dedi kendi kendine. Ağlamak yok. O buna değmezdi. Bundan emindi. Ancak gözyaşları akmaya devam etti ve içindeki boşluğun akşam yemeği yememiş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bunun yerine kalbinde sadece Axel'in doldurabileceği bir yer vardı.

Julie her zaman dışa dönük biriydi. Okula geri döndüğünde, sınıfa yeni gelen çocuğu karşılayan ve öğle yemeğinde onlarla birlikte oturan kişi oydu. İnsanlara şüpheyile yaklaşır, etrafta kalabalık olmasından hoşlanır ve kolayca

Neredeyse her durumu kontrol ederdi. Çocukları büyürken, onların evi tüm arkadaşların takıldığı yer olmuştu. Eğlenceli bir anneydi ve uyum sağlayamama konusunda nadiren endişelenirdi. Bu da onun sinirlerini hem beklenmedik hem de rahatsız edici hale getirmişti.

Kendine bunun bir şey olmadığını, iyi olacağını söylemek işe yaramamış gibi görünüyordu.

Heath sürücü koltuğundan, "Kıpırdanıyorsun," dedi. "Endişelenmen için bir neden yok. Tiffany'yi seveceksin."

Onun kendisini bu kadar kolay okuyabilmesinden hoşlanmamıştı.

"Endişelenmiyorum." Ona bakmadan gülümsedi. "Sen öyle diyorsan."

Sadece... "Senden daha genç, değil mi?"

"Evet."

Evet mi? Detaylandırmak istemedi mi? "Mesela ne kadar?"

"İyi olacaksın," dedi ona. "Tiffany sorun değil ve çocuklar seni sevecek."

Doğru, çocuklar. Heath'le birlikte eski sevgilisinin evine gitmelerinin asıl nedeni onlardı.

"Onlara Noel'i kulübede geçireceğinizi söylediniz. Heyecanlandılar mı?"

Heath ona baktı. "Yabancı bir yerde oldukları ve kimseyi tanımadıkları için biraz endişeliler."

"Bu mantıklı. Ayrıca, beni tanımıyorlar. Her birinin evden bir şey getirdiğinden emin olmak istersiniz, örneğin doldurulmuş bir hayvan ya da özel bir battaniye gibi."

Bu konuda söyleyecek daha çok şeyi vardı ama tam o sırada Heath iki katlı geleneksel bir evin garaj yoluna saptı. Mahalle planlı bir topluluk içinde nispeten yeniydi. Evlerin hepsi bir temanın çeşitlemeleri idi - muhtemelen çitle çevrili bir arka bahçeye sahip yaklaşık yirmi sekiz yüz metre kare.

Kapısını açtı ve hafif, puslu yağmura doğru adım attı. Heath ona katıldı ve elini tuttu.

"İyi olacaksın."

"Beni annen sanacaklar." Buna güldü.

"Üzgünüm, yakınından bile geçmedim."

O oraya varmadan ön kapı açıldı ve sekiz yaşında bir çocuk, peşinde büyük, uzun tüylü bir köpekle onlara doğru koştu.

"Baba! Baba!"

Heath çömelip oğlunu yakaladı, sonra da havaya kaldırdı. "Hey, Wyatt."

Julie kızıl kahverengi saçları ve iri gözleriyle kısa bir izlenim edindi. Biraz daha büyükçe bir kız kapı aralığında durmuş, onunla Heath arasında bakışıyordu.

Kızına sarılmadan ve köpeği sevmeden önce Wyatt'ı bir kalçasına yasladı. Sonra Julie'ye gülümsedi.

"Bunlar benim çocuklarım. Madeline, Wyatt, bu da kız arkadaşım Julie."

Kız arkadaş mı? Ona daha önce hiç böyle hitap etmemişti ve o da *bu* kelimeyi sadece içinden söylemişti, asla yüksek sesle söylememişti. Lisede değillerdi.

"Ve bu da Rufus."

"Merhaba," dedi neşeyle ve kendi kendine elindeki sorunla ilgilenmesini söyledi. İhtiyaç hisse derse daha sonra çıldırmak için bolca zamanı olacaktı. "Sonunda sizinle tanışabildiğim için mutluyum."

Rufus'a koklaması için elini uzattı. Rufus ona hızlıca bir göz attıktan sonra yalayıp selam verdi.

Güzel ve zayıf Madeline onu inceledi. "Babamla çıkıyorsun."

"Çıkıyorum."

"Bilmiyordum."

"Çünkü buna gerek yoktu." Heath herkesi eve soktu. "Madeline insanların işine karışmayı seviyor."

Julie ona sırtıttı. "Buna saygı duyabilirim."

Wyatt merdivenlere koştu. "Anne!" diye bağırdı. "Geldiler."

Ev dağınık ama sıcaktı, sıcak renklerle döşenmişti. Sırt çantaları girişteki masanın üzerinde açık duruyordu ve adada yemek tabakları vardı. Julie içgüdüsel bir ihtiyaçla mücadele ederek toparlanmaya başladı.

"Geliyorum," diye seslendi bir kadın merdivenlerden inmeye başlarken. Girişe doğru adım attı.

Julie kendine tepki vermemesini söyledi, ama ona gülümseyen çekici kızıl saçlıya aval aval bakmamak zordu.

Tiffany gençti, gerçekten gençti. Dana gibi gençti. Julie kafasında hesap yapmamasını söyledi ama Heath'in eski karısının kendisinden yaklaşık yirmi yaş daha genç olduğunu düşünmemek zordu. Cildinde o "ben"lik vardı.

ancak otuz parıltı. Zindeydi, kocaman göğüsleri ve canlı bir gülümsemesi vardı. "Sonunda," dedi elini uzatarak. "Ben Tiffany."

"Julie."

Çocuklarını yanına çekti ve onlara sarıldı. "Tatil için bu ikisini almak konusunda emin misin? Ele avuca sığmazlar."

"Anne!" Madeline uzaklaştı. "Biz bir avuç değiliz."

Herkes aile odasına gitti ve büyük koltukta oturacak yer buldu. Heath yakın durdu, bu Julie'nin hoşuna gitti. Rufus köpek yatağına yerleşti ve bir oyuncağı çiğnemeye başladı.

Heath eski karısına, "Çocuklar iyi olacak," dedi. "Julie kulübede yapacakları çok şey olduğunu söylüyor."

"Öyle." Julie çocuklara gülümsedi. "Ormana gidip dev bir ağaç seçmek de dahil olmak üzere eğlenceli geleneklerimiz var."

"Ayılar var mı?" Madeline meraktan çok endişeli bir ifadeyle sordu.

"Kışın kış uykusuna yatarlar."

"Ya karda mahsur kalırsak?" Wyatt bu ihtimal karşısında sırtıttı. "Açlıktan ölebiliriz."

"Pek olası değil. Garajda bir kar küreme aparatı bulunduruyorum. SUV'uma bağlanıyor, böylece yağın icabına bakabiliyorum."

Wyatt'ın gözleri büyüdü. "Kar küreme aracı mı kullanıyorsun?" "Evet."

"Bunu yapabilir miyim?"

Güldü. "Hayır, ama benimle gelebilirsin."

"Buna bayılırdı." Tiffany Julie'ye baktı. "Heath senin de birkaç çocuğun olduğunu söyledi."

Julie irkilmemek için elinden geleni yaptı. "Biraz daha yaşlılar." Çok daha yaşlılar. Parlak bir şekilde gülümsedi. "Bahamalar'a gidiyorsun. Eğlenceli olacak."

"Gerçekten çok heyecanlıyım. Ryan bize sahilde bir oda ayarladı." Ryan mı?

Heath, "Erkek arkadaşı," diye açıkladı.

Madeline ve Wyatt tedirgin bir bakış attılar. Julie planlardaki değişiklikten pek hoşnut olmadıklarını tahmin etti.

"Noel ağaçlarını süslemeyi seviyor musunuz?" diye sordu onlara. Wyatt şiddetle başını salladı. "Severiz."

"Güzel, çünkü bahsettiğim o dev ağacı süslememiz gerekiyor. Ayrıca kurabiye pişireceğiz ve s'mores yiyeceğiz. Hava durumunu kontrol ettim ve dağda bol miktarda kar var, bu yüzden kızakla kayabilir veya şambrellere binebiliriz. Orada bir

Yatak odasında iki takım ranza var, böylece ikiniz üstte, Rufus da alt ranzada yatabilir."

"Daha önce hiç ranzada yatmadım," diye itiraf etti Madeline. "Bu eğlenceli olabilir." Heath'e baktı. "Bütün zaman boyunca orada mı olacaksın?"

"Evet, sen, Wyatt ve Rufus'la birlikte." Çocuklar birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Sanırım iyi olacak," diye kabul etti Madeline, sesi pek de hevesli çıkmıyordu. "Kulübede kalmanın beklediğin şey olmadığını biliyorum, ama bence

İyi vakit geçirin," dedi Julie onlara.

"Ayın on yedisinde yukarı mı çıkıyorsun?" Tiffany sordu.

"Julie ve ben dekorasyona başlamak için bir önceki hafta sonu gidiyoruz ama ben geri gelip çocukları alacağım."

"Bu mükemmel. Ryan ve ben iki gün sonra gidiyoruz." Tiffany herkese gülümsedi. "Yani anlaştık."

Birkaç dakika daha konuştular. Sonra Heath ve Julie ayrıldılar. Onun cipine döndüklerinde, söylemek için yola çıkmalarını bekledi, "Çocuklar tatil konusunda biraz gergin."

"Kimseyi tanımıyorlar. Çabucak rahat edecekler."

Julie bunun doğru olmasını umuyordu. "Keşke bölgede onların yaşında çocuklarımız olsaydı, ama tüm komşular benim yaşımda ya da daha büyük, bu yüzden çocukları büyüdü ve torunları da bebek."

"Çok fazla endişeleniyorsun. Herkes uyum sağlamalarına ve eğlenmelerine yardımcı olacak, böylece tatili şımartılarak geçirecekler."

Gülümsedi. "Bu muhtemelen doğru." Durakladı. "Tiffany iyi birine benziyor." "Seyahati konusunda çok heyecanlı."

"Anladım. Kaç yaşında peki? Otuz mu? Otuz bir mi?"

"Otuz iki." Adam ona baktı. "Yaş konusunda takıntılısın."

"Genelde değil." Otuz iki mi? Yani Nick'ten genç ama Dana'dan yaşlı? Ugh. "Evlendiğinizde kaç yaşındaydı? Evlendiğinizde yirmi yaşındaydı."

"Hemen hemen." Dikkatini tekrar yola vermeden önce ona baktı.

"Evlenmeye hazır değildi. Anne olmak istiyordu ama karı-koca meselesi ona çok ağır geliyordu. Hiç mutlu olamadı."

"O senden on yaş küçük, ben senden büyüğüm. Kendi yaşındaki kadınlarla ne alıp veremediğin var?"

"Takıntılı," dedi hafifçe.

"Soruya cevap vermiyorsun."

"Sevdiğim kişiyi severim." Omuz silkti. "Çocuklarımı seviyorum ama Tiffany ile evlenmek bir hataydı. Kötü bir ayrılıktan çıkmıştım ve istediğim aileye sahip olup olamayacağımı merak ediyordum. Onunla tanıştım ve anne olmak ve aşık olmak konusunda çok hevesliydi. O kolay bir seçimdi ama benim için doğru kişi değildi."

"Yine de Madeline ve Wyatt var."

"Onlar için her gün minnettarım." Kırmızı ışıktaki durdu ve ona döndü. "Bütün bunlar senin için sorun olur mu? Çocuklarla hâlâ bir otele gidebiliriz."

"Olmaz. Hepimiz kulübeye gideceğiz ve harika vakit geçireceğiz. Rufus bile."

Bunu kastetmişti. Heath'in çocuklarının gelmesiyle ilgili bir sorunu yoktu. Bu daha çok farklı yerlerde olduklarının görsel kanıtıydı. hayatlarının aşamaları. Bunun önemli olmamasını istiyordu, ama içten içe önemli olduğunu biliyordu.

* * *

"Sen gezegendeki en sinir bozucu insansın," dedi Huxley, gözleri kısılmış bir halde. "Bunu her yıl yapıyorsun. Ne zamandır senin için çalışıyorum?"

"Ben işi devralmadan önce buradaydın."

"Haklısın. Öyleydim, bu da muhtemelen işimi nasıl yapacağımı bildiğim anlamına geliyor." Ses tonu sivriydi. "Bu birkaç günlüğüne gittiğin ilk sefer değil ve son da olmayacak. Şirket henüz sensiz dağılmadı."

Bu yüzden beni yönetmeyi bırak yoksa yemin ederim bırakacağım."

Sırıttı. "Bunu çok sık söylüyorsun."

"Sadece seninle uğraşırken." Nick ofise girdi. "Selam." "Hey, sen," diye seslendi Julie.

"Kaç," dedi Huxley ona. "Şimdi kaç. Kendini kurtar."

Nick güldü. "Anne, Huxley'e işkence etmeyi bırak. O iyi bir adam." Eski moda zaman saatine doğru yürüdü ve kartını aldı. Çıkış yaptıktan sonra onun yanına gitti.

"Blair kulübeye ne getirmemiz gerektiğini bilmek istiyor. Ona kimseye bir liste verecek kadar güvenmediğini söyledim ama o bunu yapmaya kararlı."

katkıda bulunun."

"Oraya vardığınızda onu epey meşgul edeceğim," dedi Julie ona.

"Pişirme ve süsleme işlerimiz olacak. Artı takas için kurabiyeler. Her ne kadar

Asıl görevi Dana ile kavga etmenizi engellemek olacak." "Biz kavga etmeyiz."

"İki yaşlı tavuk gibi tartışıyorsunuz." "Tavuklar tartışır mı?"

Huxley bilgisayarını işaret etti. "Sizlerin aksine, benim hâlâ yapacak işlerim var. Beni rahat bırakın."

Onun ofisine girdiler. Julie kapıyı kapattı ve oğluyla yüzleşti.

"Benim için getirebileceği birkaç şey var," dedi. "Bu gece ona bir liste göndereceğim."

"Bu onu mutlu edecektir. Teşekkürler."

Gitmek üzereydi ama kadın onu geri çağırdı.

"Nick, geleceğini düşünmen için sana bolca zaman verdim. Benimle gelme konusunda bir karar vermeni istiyorum."

Ona baktı. "İlkinden sonra konuşacağımıza söz verdim ve bunda ciddiydin." Ona inanmak istediğini düşündü. Çoğunlukla inanmıştı.

"O zaman öyle yapalım, ama sana söylemeliyim ki, seni anlamıyorum. Her zaman istediğin şey buydu. Fikrini değiştiriyor musun?" "Hayır, tabii ki değiştirmiyorum." Gözlerini kaçırdı. "Demek istediğim..."

Bazen

düşün..." Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu tatilden sonra yapacağız. Daha önce değil."

Bu hiç hoşuna gitmedi. "Bana söylemediğin şey ne?" "Hiçbir şey," dedi, onun bakışlarıyla karşılaşmadan. "Her şey yolunda."

Öyle miydi? Bilemiyordu. Tahminine göre adam ondan bir şey saklıyordu, sadece ne olduğunu bilmiyordu. Ama haklıydı, şimdi bu konuya girmemeliydiler.

"Eve, Blair'in yanına gitmelisin," dedi. "Birinciden sonra konuşuruz."

"Elbette." Kapıya doğru bir adım attı. "İyi geceler."

Axel ofise girdiğinde tam öyle diyecekti. Gülümsemesi anında soldu.

Ona bir dosya uzattı. "Üç yeni dosya."

"Yoğun bir ay oldu."

"İnsanların paralarını harcayacakları başka şeyler var."

Repo listesini taradı ve ona geri verdi. "Tatil için ne yapıyorsun?"

"Çalışıyor olacağım."

"Eğer böyle bir pislik olmasaydın, kızım ve geri kalanımızla birlikte kulübede olabilirdin."

Düşüncesizce konuştu, sonra çizgiyi aştığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı, ama özür dilemeye fırsat bulamadan adam konuştu.

"Haklısın. Hepsi benim suçum."

"Haklı olmak istemiyorum. İstiyorum-" Kendi kendine, isteklerinin önemli olmadığını hatırlattı. Ve bu onun işi değildi. Yine de Dana onun kızıydı.

"Onu incitmenden nefret ediyorum ve sakın 'ben de' deme. Bunu yapan sensin."

"Öyleyim. Dediğin gibi, ben bir pisliğim." Dosyayı salladı. "Bunlarla ilgileneceğim."

Bununla birlikte, ayrıldı. Julie onun gidişini izledi ve bir kez daha, duyma mesafesinden uzaklaştığında, "Sakın ölme," diye mırıldandı.

6

Heath eve baktı, ağzı bir karış açık kalmıştı. "Kulübe olduğunu söylemiştin."

"Öyle."

"Bu bir kulübe değil. Ne kadar büyük?"

Julie cipinin arkasına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Emin değilim. Altı bin metre kare belki." "Bu kimsenin kulübe tanımını değil."

Julie eve baktı, Heath'in görebileceği gibi görmeye çalıştı. Büyüktü - bu tarafta iki katlıydı, tepeden aşağı eğimli olduğu arka tarafta ise üç. Dört arabalık garaj yan taraftaydı ve büyük bir sundurma evin etrafını çevreliyordu. Uzun ağaçlar geniş araziye komşularından ayırıyordu. Yer yaklaşık bir metre karla kaplıydı.

"Demek büyük bir kulübe," dedi sırtarak. "Küçük bir kulübeden daha iyi değil mi?"

"Boyut önemlidir."

Taşıyabilecekleri kadar eşyayı toplayıp ön kapıya doğru yola koyuldular. Hem adamın kamyoneti hem de kadının cipi bavullar, hediyeler ve yiyeceklerle tıka basa doluydu. Çok fazla yiyecek. Ayın on yedisinden itibaren dokuz kişiyi, Huxley geldiğinde ise on kişiyi doyuracaklardı. Günde üç öğün, artı Noel arifesi ve Noel günü. Geçici menüler üzerinde çalışmış ve yapabildiği kadarını planlamıştı. Taze şeyler için yerel bir bakkal vardı ve muhtemelen birkaç öğle yemeğini dışarıda yiyeceklerdi ama yine de erzak gerekiyordu.

İçeri girdiler. Julie geniş açık mutfığa doğru ilerledi ve giderken odaları saydı.

"Resmi oturma odası solunuzda. Orayı pek kullanmıyoruz. Yemek odası. Masa on altı kişilik olacak kadar uzun. Kiler. Aile odası mutfığın arkasında. Masa oyunları ve bulmacalar için kullandığımız büyük bir oyuk, bir banyo ve onun ötesinde bir el işi odası var."

Her iki arabayı da boşalttılar ve bavulları ikinci kata çıkan merdivenlerin yanına istiflediler. Julie hediye torbalarını oyun odasındaki dolaba koydurdu.

Önce yiyecekleri kaldırdılar. Julie ona birkaç temel gıda maddesi dışında boş olan kileri gösterdi. Buzdolabını ve dondurucuyu doldurdu, yirmi kiloluk hindiye ve on beş kiloluk jambonu kenarda tuttu.

Yanında getirdiği büyük kâğıt takvimi açtı ve mutfaktaki duvara astı. Çeşitli tarihleri çoktan işaretlemişti.

"Bugün Cumartesi," dedi.

"Bunu biliyordum."

Ona gülümsedi. "Burada haklı olduğum bir nokta var." "Dinliyorum."

Takvime dokundu. "Pazartesi günü çocukları almak için geri döneceksin. Çarşamba sabahı buraya geri geleceksin. Dana, Nick, Blair, Gwen ve Paul Salı öğleden sonra gelecekler. Çocuklarım ve Blair dekorasyonun bitmeyen kısımlarında bana yardım edecekler. Sen ve çocukların buraya geldiğinde, aile odası için büyük ve taze bir ağaç alacağız. Gece boyunca garajda durur ve Perşembe günü süsleriz."

"Neden garajda duruyor?"

Ona baktı. "Çünkü ormandan keseceğiz ve içinde bir şeyler olacak. Garajda sürünmelerine izin vermek aile odasında sürünmelerinden daha iyidir."

Sırıttı. "İyi bir noktaya değindin."

"Perşembe günü pişirmeye başlayacağım. Buraya geldikten sonra herkesin ne yapmak istediğine karar veririz. Noel arifesinde akşam ayinine gideceğiz. Umarım bu sizin için de uygundur."

"Onları özlemeyiz."

Ona baktı. "Her şey yoluna girecek, değil mi?"

"Her şey mükemmel olacak. Birlikteyiz, Julie. Geri kalan her şey kendi kendine hallolacak."

Sözleri kadının karnında küçük bir kıpırtı yarattı.

"Hindiyi al," diyerek jambonu aldı ve aşağıya doğru ilerledi.

Garajda fazladan bir dondurucu vardı. Etleri orada saklıyorlardı ve sonra ona büyük bir odun sobası olan ikinci aile odasını gösterdi. soba ve dev bir televizyon.

"Ne izleyeceğimiz konusunda bir tartışma çıkarsa, grup dağılır," dedi ona. "Ama çoğunlukla üst katta aynı şeyi izliyoruz." Koridoru işaret etti. "Çocuklar burada olacak."

Büyük açık odanın dağ manzaralı geniş bir penceresi vardı. İki ranza seti duvarlara yaslanmıştı. Bir duvarı çizgi film hayvanları ve gülümseyen güneşle tamamlanmış bir orman resmi kaplıyordu. Uzun bir şifonyerde bol miktarda saklama alanı vardı ve iki lavabo ile küvet/duş kombinasyonu bulunan ekli bir banyo vardı.

"Temizlikçiler geçen hafta geldiler," dedi Julie, "bir tanesini soyarak yorganlar. "Bütün yataklara yeni çarşafı koymuşlar." Şifonyerin çekmecelerinden birini açtı ve bir telsiz çıkardı. "Kısa menzilli, bu yüzden sadece evin içinde çalışıyor, ama çocukların sana bağılı hissetmelerine yardımcı olmalı. Diğer üst katta, ebeveyn odasında."

Heath afallamış görünüyordu. "Her şeyi düşünmüşsün."

Gülümsedi. "Ev zaman içinde gelişti. Babam burayı satın aldıktan sonra, biz kullanmadığımız zamanlarda kiraya vermeye başladı ve konukların geri bildirimlerine dikkat etti."

O kattaki ikinci yatak odasına giden yolu gösterdi. L şeklindeydi, iki büyük boy yatağı ve üç çeyrek banyosu vardı.

"Paul'ün burada kalacağını düşündüm. Huxley geldiğinde ona katılacak."

"Bu işe yarar."

"Ve şimdi kalbinizin gerçekten çarpmasına neden olacak kısma geldik. Burayı temizledikten sonra Noel hediyelerini içeride saklayabiliriz. Meraklı gözlerden uzakta."

Kot pantolonunun cebinden bir anahtar çıkardı ve dolabın kapısını açtı. Kapıyı açtıktan sonra ışığı yaktı ve içeriye görebilmesi için geri çekildi.

"Noel süsleri."

Heath dolaba baktı. "Ne kadar?" İçeride kayboldu.

Etiketlenmiş kutularla dolu gömme rafların arasından yürüyerek onu takip etti. Depolama alanı sağa dönmeden önce yaklaşık yirmi metre kadar geriye gitti. Beş ya da altı yapay ağaç, düzinelerce çelenk, ışık dizileri, kilometrelerce çelenk, iki ayrı Noel köyü ve yeterince sahte Milwaukee'yi yakmak için mumlar.

Heath sonuna ulaştı ve ona doğru döndü. "Bunların hepsi Noel süsleri mi?"

"Evet."

"Ve iki gün içinde hepsini yerleştirmemizi mi bekliyorsunuz?" "Böyle bir şey olmayacak ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Dekorasyonla ilgili bir şeyler söylediniz ama ben sahte bir ağaç ve birkaç tatil havlusunu kastettiğinizi düşündüm."

Güldü. "Şimdi neden bu kadar memnun olduğumu biliyorsun. Noel benim evimde." Etrafındaki tüm kutulara baktı. "Gerçi şimdi buradayız, itiraf etmeliyim ki tatili burada geçireceğim için biraz heyecanlıyım. İyi vakit geçireceğiz."

Ona doğru ilerledi ve ellerini kalçalarına koydu. "Her zaman iyi vakit geçiriyorsun."

"Sen de öylesin."

Onu nefessiz bırakan bir titizlikle öptü. Sonunda geri çekildiğinde, kadın konuşmakta biraz zorlandı.

"Size evin geri kalanını göstereyim. Eşyalarımızı yerleştirelim, sonra da dekorasyona başlarız."

Tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten yapmak istediğin şey bu mu?"

Soruyu düşünüyormuş gibi yaptı. "Belki de sevişmek, bavulları boşaltmak *ve sonra* dekorasyona başlamak daha iyi olur."

"Katılıyorum."

Merdivenlere doğru yürüdüler.

"Bana bir iyilik yap," dedi. "Ben ikinci kata ulaşana kadar burada kal. Oraya vardığımda aşağıya sesleneceğim. Benimle normal bir sesle konuşmanı istiyorum."

Kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum." Kadın

sırıttı. "Oh, anlayacaksın."

Merdivenlerden ana kata çıktı, birkaç bavul aldı ve ikinci kata doğru ilerledi. Bavulları yere bıraktıktan sonra korkulukların üzerinden eğildi.

"Ben buradayım. Bir şey söyle."

Sesinin duyulacağını bildiği için sessiz bir tonda konuştu.

"Beni duyabilmenin hiçbir yolu yok."

"Her şeyi duyabiliyorum."

Bir an sessizlik oldu ve onun kendisine baktığını fark etti, bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değildi.

"Tiffany'nin implantları var."

Julie gözlerinin açıldığını hissetti. "Onlar implant mı? Gerçekten mi? Sadece ona ait olduklarını sanıyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Peki farklı hissediyorlar mı? Öyle olmalı. Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Heath merdivenlerin dibinde belirdi. Kalan bavulları aldı ve onları ikinci kata taşıdı.

"Eski karımın göğüslerini seninle tartışmayacağım."

"Sen başlattın." Sırıttı. "İmplantlar, ha?"

"Evet. İki kat aşağıdan gelen ses de neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım bu sadece evin bir cilvesi, ama kendinizi uyarılmış sayın. Eğer kapalı bir kapısı olan bir odada değilseniz, herkesin her şeyi duyabileceğini varsayın. Bu evde hiç mahremiyet yok."

Ebeveyn odasına doğru yürürlerken Julie diğer yatak odalarını işaret etti.

"Salon banyosu," dedi açık bir kapıya doğru başını sallayarak. "İki tane var

Dana ve Gwen için yatak odaları var." "Gwen, Blair'in annesi mi?"

"Bu o."

Bir sonraki yatak odasında durakladı. "Nick ve Blair. En-suite banyo var. Ve bu da biziz."

Koridorun sonunda çift kapı açık duruyordu. Sol tarafta gazlı şöminesi olan bir oturma alanı vardı. Sağda ise büyük boy yatak vardı. İki tane Duvarlarda dağ, ağaç ve taze kar manzaralı pencereler vardı.

"Özel bir balkon var," dedi bavullarını yere bırakıp Fransız kapılarını göstererek. "Yılın bu zamanı biraz soğuk oluyor ama yazın kullanmak güzel."

Kapılara doğru yürüdü ve perdeleri geri çekti. Her zamanki gibi gülümsemesine neden olan tanıdık manzara onu bekliyordu.

Yaz sonundan beri, yapraklar dökülmeye başlamadan hemen önce kulübeye gitmemişti. O zamanlar manzara çimenlerle ve ağaçlardaki yapraklarla yemyeşildi. Şimdi sadece iğneli ağaçlarda renk vardı; beyaz kar ve gri gökyüzüne karşı koyu yeşil. Eğimli çimenler karla kaplıydı, tıpkı bir tarafta görebildikleri komşularının çatıları gibi.

Heath onun arkasından geldi ve kollarını beline dolayarak onu kendine çekti. "Çok güzel," diye mırıldandı.

"Öyle. Burası mutlu anıları olan güzel bir ev."

Banyoya giden yolu gösterdi. Odanın ortasında kocaman bir küvet duruyordu. Çift lavabo ve iki kişilik bir duşun yanı sıra ayrı bir tuvalet odası ve büyük bir gömme dolap.

Heath ona sırıttı. "Kulübe, ha? Terimlerimizi daha iyi tanımlamalıyız."

"Biz ona hep böyle derdik." Onun kucağına doğru adım attı. "Ben istiyorum

Bu senin ve çocukların için mutlu bir Noel olsun."

"Ben de öyle."

Söyleyecek daha çok şeyi vardı -çocuklarının birbirleriyle didişmeye nasıl geri dönecekleri ve Gwen'in etrafında olmasından nasıl tedirgin olduğu gibi şeyler- ama Heath onu öpmeye başlayınca bunların hepsinin bekleyebileceğine karar verdi.

* * *

Blair bir elini karnının alt kısmına bastırdı, acıyı ve baskıyı hafifletmek için sessizce kendi kendine sakinleştirici cümleler tekrarlardı. Kulübeye sadece birkaç dakika uzaklıktaydılar ve o zamana kadar dayanmak zorundaydı. Zaten iki kez durmak zorunda kaldılar, böylece bir tuvalete girebildi ve büyük bir ishal geçirdi. Dürüst olmak gerekirse, bağırsaklarında kaka yapacak bir şeyin nasıl kaldığını bilmiyordu ama vücudundan gelen sinyaller ona aksini söylüyordu.

"Burada donuyorum," dedi annesi sert bir sesle. "Pencerenin açık olması gerçekten gerekli mi?"

"Özür dilerim," dedi Blair, yüzüne üflenene serin hava olmadan ne olacağından emin değildi. Yine de annesi haklıydı. Yirmi beş yaşındaydı. Dışarıda hava derece derece ve kamyonun kaloriferi sonuna kadar açık olsa bile hepsi soğukla mücadele ediyordu.

Derin bir nefes aldı, kendine iyi olacağını söyledi ve isteksizce pencereyi kapattı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Nick sessizce, ses tonu endişeliydi. "O kadar da uzak değil," dedi, Nick'in her zaman yanında olduğu için minnettar destek.

Sınırlı bir diyet ve ilaç tedavisi ile IBS'sini genellikle kontrol altında tutabiliyordu, ancak herhangi bir yüksek stresli olay genellikle onu uçurumun kenarına itmeye yetiyordu. Annesiyle aynı evde on gün geçirmek tetikleyici bir olayın tanımıydı ve geçmişten beri sorunlar yaşıyordu birkaç gün.

Midesini sakin tutmak için kahvaltıyı atlamıştı ama yemek yememek bir vur-kaç stratejisiydi ve bugün işe yaramamıştı.

Nick otoyoldan çıktı ve iyi sürülmüş tali yoldan ilerlemeye başladı. Beş dakika sonra Alpentel'in lüks mahallesine doğru ilerliyorlardı. Karnı uğursuzca gurulduyordu.

"İki dakika," dedi ona.

Başını salladı, kendine sakin ve rahat olmasını söyledi. Bilinçli olarak nefes alışını yavaşlattı. İki dakika. Başarabilirdi.

Evlerin yeni yağmış karla ne kadar güzel göründüğüne odaklandı. Kulübenin araba yolunun bir sorun olabileceğini kısa bir süre düşündü, sonra gülümsedi. Eğer kar olsaydı, Julie sabanı bağlar ve o sabah yolu temizlerdi. Kadın her şeyi yapabilirdi.

Birkaç saniye sonra Nick, kenarlarına özenle kar yığılmış uzun araba yoluna döndü. Annesinin kamyonetinin yanına park etti ve hemen arkalarında duran Dana için geniş bir alan bıraktı. Blair hemen kamyonetten dışarı fırladı ve soğuk havayı içine çekti. Midesi yatışmaya başlamıştı.

Julie el sallayarak evden çıktı. "Seni izliyordum," diye seslendi. "Yolculuk nasıldı?"

Nick, "Sakin ol," dedi ve yavaşça inen Gwen için kapıyı açtı.

Dana ve Paul onun cipinden indiler. Gülüşüp konuşuyorlardı ve belli ki daha keyifli bir yolculuk geçirmişlerdi. Dana Blair'e baktı.

"İyi misin?"

Blair birkaç kez nefes aldı ve başını salladı. "Her şey sakinleşiyor."

Julie de onlara katıldı ve herkes (Gwen hariç) bavulların ve hediye torbalarının toplanmasına yardım etti. Verandaya çıkan merdivenleri tırmanırken Blair rahatlamaya başladığını hissetti. Geçen yıl Nick ve ailesiyle çok iyi vakit geçirmişti. Umarım bu yıl da o kadar eğlenceli geçerdi. Kafasının içinde, annesi peşindeyken bunun mümkün olmadığını fısıldayan sesi duymazdan geldi. Kendi kendine, en kötüsünü düşünmeyeceğini söyledi. Ayrıca, etrafında tampon görevi görecek bir sürü insan vardı.

İçeri girdiklerinde Julie herkese sarıldı, sadece bir saniye tereddüt etti Gwen'e uzanmadan önce. Annesi sarılmayı bariz bir isteksizlikle kabul etmeden önce sertleşti ve vücudunu diğer kadınıninkinden uzak tuttu.

Paul, parmaklıktaki çelenklere ve aile odasında kurulan Noel köyüne bakarak, "Çok çalışmışsın," dedi.

"Yapacak daha çok şey var," dedi Julie neşeyle. "Hadi hepinizi yerleştirelim."

Sonra mutfakta buluşup önümüzdeki birkaç günün planını tartışırken öğle yemeği yiyebiliriz. Bazı geçici menüler de hazırladım." Blair'in koluna dokundu. "Sanırım tüm yiyecekleri doğru yaptım, ama yanlış yaparsam bana söyleyebilirsin."

"Eminim iyi yapmışsındır. Her zaman çok dikkatlisin. Ayrıca, genellikle yiyecek bir şeyler bulabilirim."

Annesi, Julie'nin Blair'in yemek kısıtlamalarına uyma çabasını onaylamıyormuş gibi kaşlarını çatarak bu alışverişi izledi.

Her neyse, diye düşündü Blair. Julie ailesiyle ilgilenen tatlı biriydi. Bunda yanlış bir şey yoktu.

Julie Paul'e gülümsedi. "Seni yine alt kata indirdim."

"Mükemmel." Ona göz kırptı. "İkinci aile odasındaki büyük televizyon uyuyamadığım geceler için mükemmel."

"Yine mi?" Gwen ikisinin arasına baktı. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

Blair annesine döndü. "Paul Amca geçen yıl Noel'i bizimle geçirdi."

Bakışları suçlayıcı bir hal alırken annesinin yüz ifadesi gerginleşti. "Noel için amcanı buraya getirdin ama beni getirmedin öyle mi?"

Blair'in midesi hemen bulandı. "Boise'de arkadaşlarınla kalıyordun. Kulübeye gelmekten söz ettim ama sen zaten planların olduğunu söyledin."

"Büyük bir aile toplantısı yapacağınızı ve beni dışarıda bırakacağınızı düşünmemiştim."

Ses tonundaki incinmişlik, kendi kendine yanlış bir şey yapmadığını söylese bile, Blair'in anında suçlu hissetmesine neden oldu.

"Bu yıl buradasın," dedi Julie parlak bir sesle. "Harika vakit geçireceğiz." Durakladı. "Ve yerleşmek için dağılmadan önce, sana bir duyuru."

Blair, ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkmiş olan Dana'ya baktı. "Daha önce bir şey söyleyecektim," diye devam etti Julie. "Muhtemelen yapmalıydım, ama hepimiz meşguldük ve ben..." Dana'nın nefesi kesildi. "Sen ve Heath kaçtınız!"

"Ne? Hayır. Tanrım hayır. Tekrar evlenmeyeceğim. Ayrıca, sadece üç aydır çıkıyoruz. Evli değiliz ya da evlenmiyoruz."

"Hamile olamazsın," dedi Gwen. "Çok yaşlısın." "Anne!"

Julie Gwen'e baktı. "Bunu paylaştığın için teşekkürler." Gwen kızardı. "O şekilde söylemek istememiştim." Blair annesine ters ters baktı. Nasıl bu kadar kaba olabilirdi?

Julie bu yorumu geçiştirdi. "Sorun değil. Heath'in çocukları Noel'i bizimle geçirecekler. Eski karısının onları alması gerekiyordu ama o gidiyor, bu yüzden onları o alıyor ve buraya geliyorlar."

Blair, annesine sırttan Nick'e baktı. "Bu harika anne. Kaç yaşındalar?" Julie boğazını temizledi. "Şey, sekiz ve on."

Dana'nın dudakları kıpırdadı. Blair gülümsemeye başladığını hissetti. Paul sırtıttı. "Noel için iyi bir yaş," dedi. "Odada Dana'yla birlikte olacaklar. ranzalar?"

"Planımız bu. Bir de köpekleri Rufus'u getiriyorlar." "Bir köpek mi?" Gwen dehşete düşmüş gibiydi. "İçeride mi kalacak?"

Julie bu soru karşısında kaşlarını çattı. "Tabii ki. Köpekler ailedir."

"Sekiz ve on mu?" Dana tekrarladı, sesi alaycıydı. "Ah, anne. Heath kaç yaşındaydı? Otuz mu?"

Julie gözlerini devirdi. "Çok komik. Onun kırklı yaşlarında olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Genç bir adamla mı çıkıyorsun?" Gwen skandala uğramış gibi bir sesle sordu. "Ne kadar genç?"

"Anne, bu bizim işimiz değil."

"Eğer burada yaşayacaksa, öyle olduğunu düşünürdüm." "Bunun bir önemi yok."

Annesi arkasını döndü. "Tabii ki onun tarafını tutacaksın."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kırk iki yaşında," dedi Julie. "Yani evet, on iki yaş daha genç. Şimdi, eğer bu konuda yeterince konuştuysak, lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Nick kolunu annesine doladı. "Paul'e katılıyorum. Çocuklar Noel daha iyi. Onları getirmesine sevindim. Rufus da eğlenceli olacak. Bizim onların yaşında olduğumuz zamanlardaki gibi olacak."

"Bu iyi olurdu." Julie kısa bir süreliğine ona doğru eğildi. "Pekâlâ, millet. Odalar."

"Benimkine giden yolu biliyorum."

Paul bavullarını topladı ve aşağıya indi. Diğer herkes üst kata çıktı. Blair bir kez daha, annesi dışında hepsinin çanta taşıdığını fark etti. Blair bunu anlamamıştı. Şimdiye kadar annesi, Paul'ün Her şeyi, en çok da Julie'yi. Peki neden tatil için onlara katılmakta ısrar etmişti? Neden Boise'e geri dönüp tanıdık topraklarda arkadaşlarıyla birlikte olmamıştı?

Hiçbir cevap yoktu ve olması da mümkün değildi, diye düşündü acımasızca. Sadece annesi ve onu evine bırakabilecekleri zamana kadar geçecek uzun on gün vardı.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında Julie işaret etmeye başladı.

"Dana, seni son yatak odasına koydum." Sesi hafifçe özür diler gibiydi.

Blair anladı. Oda küçüktü ve saçakların altına sıkışmıştı, bu yüzden eğimli bir tavanı vardı. Dana gülümsedi.

"Bunun için endişelenme anne. Burada olmaktan mutluyum. Nerede uyuduğum umurumda değil." Bavulunu odasına taşıdı. Birkaç saniye sonra çantası yere düştü ve Dana gözyaşlarına boğuldu. "Yaptığına inanamıyorum."

Blair, omuz silkmiş olan Nick'e baktı. Birlikte yatak odasına girdiler ve Dana'nın duygusal tepkisine neyin neden olduğunu hemen anladı.

Uzun şifonyer, Dr. Seuss'un *Grinch Noel'i Nasıl Çaldı* kitabına dayanan bir Whoville köyü ile kaplıydı! Grinch kızağında, Max de yanındaydı. Kimler bir Noel ağacının etrafında çember oluşturmuştu.

Küçük evler alevsiz mumların ışığıyla parlıyordu. Genelde çıplak olan duvarlarda Dana'nın babasıyla birlikte çekilmiş, ilki bebekken, diğeri sekiz ya da dokuz yaşındayken, üçüncüsü de üniversite mezuniyetinde çekilmiş poster boyutunda fotoğrafları vardı.

Dana kendini annesine attı ve ona sıkıca tutundu. "Bütün bunları Ben!"

"Sen ve baban o aptal Grinch'i çok seviyorsunuz. Neden gelmek istediğini düşününce, anılardan hoşlanacağını düşündüm." Julie geri çekildi ve yüzünü avuçladı. "Çok mu fazla?"

"Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Blair Nick'e baktı. "Sana nasıl bir sürpriz hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum." Nick zorlukla yutkundu. "Her neyse, ağlamayacağım."

Elini sıktı, biraz sonra sadece onlar olduğunda gözyaşı dökebileceğini biliyordu. Babası olmadan geçireceği ilk Noel'i atlatmak zor olacaktı.

"Sıradaki Gwen," dedi Julie. "Sen buradasın. Banyo güzel ve yakın."

Gwen gözlerini kırptırdı. "Banyo yatak odasında değil mi?"

Julie parlak bir ifadeyle, "Hayır, banyolu değil," dedi. "Ve Dana ile paylaşacaksın."

"Ne?" Gwen ince dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki de bir otelde kalsam daha iyi olur."

Blair içinde kabaran öfkeye boyun eğdi. "Belki de yaparsın, anne. Boş oda olup olmadığını görmek için internete bakmaya başlayayım mı?"

Annesinin ifadesi değişti ama bu Blair'in yüzünde bir acı ifadesi görmeden önce olmadı. O anda kendini küçük ve berbat hissetti, ki bu hiç mantıklı değildi. Burada sürtük olan annesiydi, kendisi değil.

"Ben banyoda iyi bir oda arkadaşıyım," dedi Dana abucak. "Hemen girip ıkarım. Aslında ana kattaki  çeyrek banyoyu da kullanabilirim."

Gwen arkasını döndü. "Saçmalama. Elbette paylaşabiliriz."

Julie, Gwen'in çantasını odasına taşıdı. Blair de onlarla birlikte gitti, kayınvalidesiyle Gwen'in yapmak isteyebileceği her türlü ters yorumun arasına girmeye hazırdı.

Yatak odası iyi büyüklükteydi, büyük bir penceresi ve dağ manzarası vardı. Köşede elektrikli bir sahte şömine vardı. Küçük bir Noel ağacı küçük bir masanın üzerinde duruyordu ve karşı duvarda birkaç alevsiz mumla birlikte bir elenk vardı.

Julie bavulu yatağın üzerine koydu, sonra bir kumanda aldı. "Bu şmineyi çalıştırıyor. Sadece dekoratif değil, çok fazla ısı yayıyor. şrsen diye."

Gwen derin bir nefes aldı. "Eminim çok rahat edeceğim. Teşekkür ederim. şimdi izninizle."

Julie sıkı bir gülümseme sundu ve odadan geri çekildi. "Elbette. Yerleşmeniz gerekiyor."

Nick ve Blair'in odasına giden yolu gösterdi. İkinci, daha küçük bir ana odaydı ve üç çeyrek banyosu vardı. Blair kötü bir gece geçirme ihtimaline karşı banyoya yakınlığı takdir etti. Ama en çok Julie'nin odayı tatil için nasıl dekore ettiğini görmek istiyordu.

"Ah, anne."

Nick'i odaya kadar takip etti ve hemen gülümsedi.

Julie *Oyuncak Hikyesi* temasını seçmişti ama tüm oyuncaklar tatil için süslenmişti. Woody'nin yeleği kırmızı-yeşil ekoseliydi ve kovboy şapkası Noel Baba şapkasıyla değiştirilmişti. Buzz elenkten bir pelerin giymişti. Aslında filmdeki tüm oyuncaklar Noel'e uygun hale getirilmişti.

Duvardaki resimler de Dana'nınkiler kadar özeldi. Dört ya da beş yaşındaki Nick'in gün batımında babasıyla sahilde yürürken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir diğerinde Nick'in babası ona ilk arabasının anahtarlarını veriyordu. Son fotoğrafta ise Eldon nişan partisinde Blair ve Nick'in arasında duruyordu.

Nick bavulunu yere bırakıp Julie'nin yanına gitti ve onu sessizce kucakladı. Uzun bir süre birbirlerine sarıldılar. Adımını attığında

"Sen en iyisisin anne. Teşekkür ederim." "Mutlu
Noeller, ilk çocuğum."
Boğuk bir kahkaha attı. "Mutlu Noeller, anne."

Dana eşyalarını çabucak yerleştirdi. Kıyafetleri şifonyere ve büyük dolaba kolayca sığıdı ama sıra kozmetik çantasına geldiğinde tereddüt etti. Normalde onu banyo tezgâhının üzerine koyardı ama Gwen'le aynı evi paylaştığı için bunun akıllıca bir hareket olmadığını düşündü. Odasında tutmak ve ihtiyacı olduğunda yanında taşımak daha iyi olur diye düşündü. Acı verici bir durumdu ama aile ilişkileri söz konusu olduğunda muhtemelen daha güvenliydi.

Blair'in annesinin nesi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Görümcesine göre, Gwen tatil şenliklerine katılmayı talep etmişti ama geldiğinden beri onaylamayan ve mutsuz bir tavır sergilemekten başka bir şey yapmamıştı. Burada olmayı hiç istemiyormuş gibi görünüyordu. Peki neden Gelmek mi?

Dana'nın buna verecek bir cevabı yoktu, olması da mümkün değildi. Aileler zor olabiliyordu. Arkadaşları sık sık kendi ailelerinden şikayet ederdi. Kendisinin şanslı olduğunu düşünüyordu. Annesi harikaydı, Nick'le iyi anlaşıyorlardı ve Blair'e tapıyordu. Bebekken babasıyla birlikte çektirdikleri postere doğru yürüdü. Babasının sevgi ve merak dolu ifadesi gözlerini yaşartmıştı.

"Ah, baba. Neden bu kadar erken gitmek zorundaydın?"

Elini resme bastırdı. Tanrıya şükür Nick'le birlikte Noel'i burada geçirmeleri gerektiğini fark etmişlerdi. Evet, babasının burada olmadığını düşünmek acı verici olabilirdi ama onu hatırlamak, özlemek, *sevmek* hatırasını onurlandıracaktı.

Cep telefonunu kot pantolonunun cebine soktu ve aşağı indi. As annesi çoktan mutfağa girmiş, öğle yemeği için malzeme topluyordu. Büyük panini makinesi tezgâhın üzerinde duruyordu.

"Kolay yemeklerle başlıyoruz," dedi annesi gülümseyerek. "Izgara peynirli sandviçler ve domates çorbası."

"Kulağa hoş geliyor." Köşelere sıkıştırılmış süslere ve yemek yenilen mutfaktaki büfeye baktı. "Sen ve Heath çok meşguldünüz, anne. Bu kadar çok şey yaptığınıza inanamıyorum."

"Hafta sonu boyunca çok çalıştık ve dün de bitirmek için tüm günüm vardı. Ortaya koymamız gereken birkaç şey daha var.

bunu bu öğleden sonra yap."

"Elbette." Annesini inceledi, gözlerinin altındaki belli belirsiz gölgeleri fark etti. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

Dana emin değildi. "Heath'in çocuklarının Noel için buraya gelmesinden mi endişeleniyorsun?"

"Biraz," diye itiraf etti Julie. "Onları hiç tanımıyorum. Heath ve ben birbirimizin ailesiyle tanışmamıştık çünkü uzun zamandır birlikte değildik ve acele etmek için bir neden görmüyorduk. Sonra Tiffany Noel için Bahamalar'a davet edildi. O gitmek istedi ve tabii ki Heath de çocuklarıyla vakit geçirmek istedi."

"Tiffany mi?" Dana alaycı bir sesle sordu. "Tiffany mi?" "Güzel bir isim."

"Mükemmel bir eski eş ismi. Ondan nefret mi ediyoruz?"

"Hayır. Kadınlara yeni tanıştım ama iyi birine benziyor. Bu bir rekabet değil." Julie tezgâha yaslandı ve iç çekti. "Tamam, genç olduğunu kabul ediyorum. Yani, cidden genç. Bu iç karartıcıydı."

"Anne, Heath *seninle*."

Julie bu yorumu elinin tersiyle itti. "Onunla tekrar bir araya gelmek istemesinden endişelenmiyorum. Sadece... o gerçekten çok genç."

"Yaşa takılmış görünüyorsun, ki bu senin yapacağın bir şey değil." Dana annesinin boşandıktan sonraki flört hayatını düşündü. "Daha önce bir erkek için hiç bu kadar endişelenmemiştin. Heath özel biri olmalı."

"Ben öyle demezdim." Annesi durakladı, sonra başını salladı. "Bu yanlış çıktı. O harika biri ve ondan çok hoşlanıyorum. Sorun bu değil. Sadece belli bir hızda ilerliyorduk ve birden her şey değişti. Noel'i tüm çocuklarımızla birlikte geçiriyoruz ve ben bunu beklemiyordum."

"Herkesle rahat olmaları konusunda endişeli misiniz?"

"Birazcık. Bizi tanımıyorlar ve ev de yabancı. Rahat olmalarını ve iyi bir tatil geçirmelerini istiyorum." Dana'ya baktı. "Belki de durumun gerçekliği yüzündendir. Madeline ve Wyatt'ı biliyordum ama sadece teoride. Artık onlar da var ve geleneklerimizin bir parçası olacaklar. Noel'deyiz." Durakladı. "Kulağa saçma geliyor ama beni sevmelerini istiyorum."

Annesinin beklenmedik kırılganlığı onu şaşırtmıştı. "Seni sevecekler."

"Belki."

"Öyleler."

Dana emindi, neredeyse herkes annesine hayrandı. Gençken tüm arkadaşlarının geldiği ev onunkiydi. Orada Her zaman bol bol yiyecek, yapacak çok şey vardı ve Julie neler olup bittiğini takip etse de asla müdahaleci olmamıştı. Arkadaşlarının kendi anneleriyle konuşamadıklarında gittikleri anneydi.

"Ben onlara göz kulak olurum," dedi Dana. "Rahat olduklarından emin ol. En azından o zaman birlikte takılabileceğim biri olur."

O anda keşke bunu biraz daha farklı ifade etseydim diye düşündü.

"Neler oluyor?" diye sordu annesi, dikkatle ona bakarak. "Bir şey yok. Ben iyiyim."

Julie bakakaldı, belli ki sonsuza kadar beklemeye hazırды.

Dana iç çekti. "Bir şeyleri anlamaya çalışıyorum. Herkesin benden daha iyi bir hayatı var."

"Hayatınızda olup bitenleri beğenmiyorsanız, değiştirin. Güç sizde."

Tipik Julie tavsiyesi, diye düşündü Dana bir parça hayal kırıklığıyla. "Bunu söylemek senin için kolay, ama ben senin gibi değilim. İçgüdüsel olarak kontrolü ele almam. İlk tepkim geri çekilip durumu değerlendirmek oluyor. Önden giden ve işi bitiren sensin."

"Bazen kendine biraz güvenmen gerekir." Annesinin sesi yumuşadı. "Yoksa asıl sorun Axel mi?"

Dana kendine irkilmemesini söyledi. Onun adını duymak önemli bir şey değildi. "İşimiz bitti. Her şey bitti."

"Ona hâlâ aşıksın."

Halka açık odalarda sesin nasıl yayıldığının farkında olan Dana annesine ters ters baktı. "Bunu yüksek sesle söyleme."

"Bunu bir nota yazmamı ister misin?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ve ben ona hâlâ aşık değilim."

Annesi kaşlarını kaldırdı ama konuşmadı. Dana inledi. "Ona eskisinden daha az aşığım," diye düzeltti.

"Aşk vardır ya da yoktur. 'Biraz' diye bir şey yoktur." Julie başını salladı. "Çekme alanına geri döndüğümde onu kovacağım."

"Ne? Bunu yapamazsın. Hayır. Benim adıma Axel'i kovamazsın. Bunu istemiyorum."

"Onu hayatından çıkarmalıyız."

"Hayır, anne. Hayır! Hayır! Bunu düzeltme. Haklısın, bu benim sorumluluğumda ve güç bende. Onu kullanmalıyım."

Annesi ikna olmuş görünmüyordu. "Axel senin en büyük zayıflığın. Seni mutsuz görmekten hoşlanmıyorum."

"Anlaşıyorum. Lütfen. Onu kovmayacağına söz ver."

Julie tereddüt etti. "Gitmiş olsaydı daha kolay olmaz mıydı?"

"Onun işini kaybetmesinden ben sorumlu olmayacağım. Ben böyle biri değilim. Kızının kalbini kırdı diye bir adamı kovmak da sana yakışmaz. Bu doğru değil. İkimiz de çok kötü hissederiz. Söz vermeni istiyorum."

"Peki," diye homurdandı annesi. "Onu kovmayacağım, ama gördüğümde ona kötü kötü bakacağım."

"Benim için sorun değil."

Paul ellerini ovuşturarak mutfığa girdi. "Bana öğle yemeğinin yakında olduğunu söyle, çünkü acıktım."

Dana güldü. "Yolda kahvemiz ve çöreklerimiz var. Nasıl aç olabilirsin ki?" Nick, Blair'in tuvaleti kullanabilmesi için otoyoldan çıkmak zorunda kaldığında onlar için durmuşlardı.

Paul sırtıttı. "Ben iyi bir yiyiciyim."

Ayrıca uzun boylu ve zayıftı, diye düşündü Dana, fazla kiloları için üzülmemeye çalışarak. Ruhunu ezen düşük karbonhidratlı ve sağlıklı rejimiyle üç kilo vermeyi başarmıştı. Ne yazık ki, yemeklerin ne kadar harika

Noel'de hep kulübedeydik, onları geri takardı ve birkaç tane daha.

Daha güçlü olamadığı için kendini dövmeye başladı, sonra zihinsel olarak frene bastı. Hayır, sadece hayır. Noel'deydi. Ailesiyle birlikte olmak ve babasını hatırlamak dışında hiçbir şey için endişelenmeyecekti. Buraya gelmesinin tüm amacı buydu.

"Herkes bize katılır katılmaz başlayacağız," dedi annesi. "Öğle yemeğinden sonra romlu pastamı yapmak istiyorum," dedi Paul. "Bütün malzemeleri getirdim.

kuru malzemeler. Senin zulandan yumurta ve tereyağına ihtiyacım olacak."

"Bunu yapabilirim." Julie güldü. "Geçen yılki romlu kekini hatırlıyorum. Bu bütün bir şey, ama çalışmaya değer."

Dana kabul etti. Pasta yapıldıktan sonra hava geçirmez bir kapta saklandı. Paul Noel'e kadar günde birkaç kez romla ıslattı. Servis edildiğinde her parçasında neredeyse ölümcül dozda rom vardı ama Dana'nın tattığı en güzel şeydi.

Paul lavaboya doğru yürüdü ve ellerini yıkamaya başladı. "Bu arada ben de masayı hazırlayayım."

Dana ona yardım etti. Nick, Blair ve Gwen onlara katıldığında daha yeni bitirmişlerdi.

"Öğle yemeğinden önce lojistik işlerini halledelim," dedi Julie rahat bir gülümsemeyle.

Blair Dana'ya sırtıttı. "Öğleden sonrasının kurallar kısmı."

"Kurallar olmasaydı burası annemin evi olmazdı."

"Kurallar bizim dostumuzdur," dedi Julie onlara. "Tamam, kilerde bir alışveriş listesi var. Eğer bir şeyin sonuncusunu kullanırsanız, onu alışveriş listesine koyun. İstedığınız ya da ihtiyacınız olan bir şeyi bulamazsanız bana sorun, size elimizde olup olmadığını söyleyeyim. Kilerdeki duvarda yirmi yediye kadar bir menü listesi var. İnceleyin ve bana geri bildirimde bulunun. Değişiklik yapmanın tam zamanı. Bunu söyledikten sonra, tüm proteinlerin dondurucuda olduğunu belirteceğim, bu yüzden mümkünse bunlara bağlı kalmaya çalışalım."

"Atıştırmalık şeyler mi alıyorsun?" Nick sordu.

Annesi başıyla onayladı. "Tonlarca var, kokteyller için malzemelerle birlikte. Dana şaraptan sorumluydu."

"Arabamdan üç kasa indirdik."

Julie Blair'e baktı. "En çok senin görüşlerine ihtiyacım var. Doğru yapmak için elimden geleni yaptım ama birkaç garnitürü atlamış olabilirim."

"İyi olacağım," dedi Blair ona. "Planladığın her şey için çalışabilirim."

"Yine de bir göz at."

"Bakacağım."

Julie, Gwen'e gülümserken kendini toparlamış görünüyordu. "Sizin de görüşlerinizi almak isterim. Diğer herkesin zevklerini biliyorum. Beğenmeyeceğiniz bir şey servis etmek istemem."

Gwen'in yüzü buruştu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, bir şekilde ses tonunu asık suratlı hale getirmeyi başarmıştı.

Julie hepsine baktı. "Her akşam yemeğinde hazırladığım kahvaltıyı isteyip istemediğinizi bana söyleyeceksiniz. Kendi başınıza da yiyebilirsiniz ama önceden bilmem gerekiyor. Yemek saatleri grup tarafından belirlenir. Dönüşümlü bir programla hazırlık ve temizlik yapacağız. Herkes ev işlerine katılır. Herhangi bir sorular?"

Dana, Gwen'in kendisinden yardım beklenmesine itiraz edip etmeyeceğini merak etti ama Blair'in annesi sessiz kaldı.

"Güzel. Şimdi, ev kuralları. Yüksek sesle müzik ya da televizyon yok. Sesi makul bir seviyede tutun." Julie konuşurken Nick'e baktı.

"Ne?" diye sordu sırtarak. "Neredeyse hiç televizyon izlemiyorum."

"Spor izlerken sesi sonuna kadar açıyorsunuz ve bazılarımız bundan hoşlanmıyor."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı.

Julie onu görmezden geldi. "Dar bir alanda yaşıyoruz. Hoşgörülü olalım ve birbirimizden şüphe duymayalım." Dana ve Nick'i işaret etti. "İkinizle konuşuyorum."

Dana bir adım geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?" "Sen ve kardeşin didişiyorsunuz."

"Yok." Dana annesinin haklı olabileceğini düşünürken bile yanıt otomatikti.

"Öyle. Sanki ikiniz de yeniden beş yaşındasınız ve diğerinin daha iyi hediyeler alması konusunda tartışıyorsunuz."

"Nick her zaman daha iyi hediyeler alırdı."

Blair güldü. "Bu eğlenceli olacak. Geçen yıl Nick en iyi davranışını sergilemişti. Bu yıl onun gerçek yüzünü göreceğim. Dana'nın iddia ettiği kadar kötü olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Nick kolunu ona doladı. "Geçen yıl seni kazanmaya çalışıyordum. Ama sorun çıkaran ben değilim. Dana'nın işi bu."

"Bunun doğru olmadığını herkes biliyor," diye homurdandı Dana iyi huylu bir şekilde. "Sen şımarık bir ağabeysin. Ben mükemmelim."

Nick homurdandı.

Julie gözlerini devirdi. "Demek istediğimi açıkladığın için teşekkür ederim. Blair, onları hizada tutma görevini sana veriyorum."

"Ben mi?" Blair'in sesi bir çığlık gibiydi. "Bu sorumluluğu almak istemiyorum."

"Çok geç." Julie Gwen'e gülümsedi. "Sen bir öğretmendsin. İki çocuk sahibi olmakla aynı şey olmadığını biliyorum, ama ne demek istediğimi anlamış olmalısın. Kardeş rekabeti. Bu bütün bir şey."

Hepsi Gwen'e döndü ve onun tepkisini bekledi. Dana onun ters davranabileceğini düşünmüştü ama Blair'in annesinin gözyaşlarına boğulacağını hiç beklemiyordu. "Bunu nasıl yaparsın?" Gwen odadan koşarak çıkmadan önce talepte bulundu.

Dana az önce ne olduğundan emin olamayarak onun gidişini izledi. Annesi Gwen'i takip edecekmiş gibi bir adım attı, sonra durdu.

"Anlamıyorum," dedi Julie, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Ne dedim ben?"

"Hiçbir şey." Paul'ün sesi sinirli geliyordu. "O kadın her zaman zor biri olmuştur. Yanlış bir şey söylemedin. Bunu bilmene imkân yok. Bu senin suçun değil."

Blair başını salladı. "O haklı. Neden geldiğini bilmiyorum. Burada olmaktan mutlu değil. Lütfen tatili mahvetmesine izin verme."

"Ama neden ağladı?" Julie sordu. "Onu nasıl üzdüm?"

Blair önce amcasına, sonra tekrar Julie'ye baktı. Sadece bir saniye tereddüt etti. "İki çocuk meselesiydi."

"Tek çocuk olduğun için mi?"

"Hayır. Küçük bir kardeşim vardı. O zamanlar dört yaşındaydım, o yüzden pek bir şey hatırlamıyorum. Doğduktan üç hafta sonra SIDS'ten ölmüş. Kaybıyla başa çıkamadı ve yıllarca süren bir depresyon sarmalına girdi. Onu üzecek aklıma gelen tek şey bu."

Sesi acı geliyordu. "Belki de artık böyle biridir. Onu bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum."

Nick onu daha yakına çekti. "Bu senin suçun değil. Anne olan o. Yardım elini uzatmak onun sorumluluğunda. Bunu yapmamış olması onun kaybı."

Dana her şeyi anlamaya çalıştı. "Annen bir bebek mi kaybetti?" Bir ebeveyn için ne kadar korkunç bir şeydi. Annesi de aynı derecede şok olmuş görünüyordu.

Blair iç çekti. "O yaptı. Herkes kötü bir zaman olduğunu söyledi. Pek bir şey hatırlamıyorum."

Ses tonunda, Dana'nın onun söylediğinden daha fazlasını hatırlayıp hatırlamadığını merak etmesine neden olan bir şey vardı. Dana, Blair ile annesinin arasının pek iyi olmadığını biliyordu ama ayrıntıları bilmiyordu. Nick, Gwen'in Blair'in çocukluğunun büyük bir bölümünde duygusal olarak yok olduğundan söz etmişti. Blair'in lise ikinci sınıfta yaşadığı bir zorbalık olayı Blair'i paramparça etmiş ve derslere geri dönmekten korkmasına neden olmuştu, bu yüzden babası onu kardeşiyle yaşamak. Blair'e göre, Paul onun tam da ihtiyacı olan kişiydi. Ama tüm bunlar olurken Gwen neredeydi?

"Herkes için ne kadar acı bir dönem," dedi Julie. "Bir çocuk kaybetmek. Hayal bile edemiyorum."

"Baldızım adına özür dilerim," dedi Paul. "Gwen eskiden eğlenceli biriydi. Oğlunu kaybettiğinde her şey değişti. Trajik ve hayatını değiştiren bir olaydı. Bunu anlıyorum, ama bir şekilde bu kaybı asla atlatamadı. Eninde sonunda iyileşeceğini düşünmüştüm ama hiç iyileşmedi."

"Onu üzdüğüm için özür dilerim," diye mırıldandı Julie.

"Olma." Blair'in sesi sertti. "Bilmene imkân yoktu. Bunların hiçbirisi senin suçun değildi."

* * *

"Annem beni deli ediyor," dedi Blair öğle yemeğinden sonra Nick'le odalarında yalnızdılar. "Neden bu kadar zor olmak zorunda? Neden burada olmak zorunda?"

Nick onun yanıtlanamaz sorularına cevap vermek yerine eğildi ve boynunu kemirmeye başladı. Anında arzu parıltıları alevlendi.

"Ben de burada atıp tutuyordum," diye mırıldandı ona karşı eriyerek. "Bu daha eğlenceli değil mi?"

"Çok." Yüzünü ona döndü ve kollarını onun boynuna doladı. "Peki öğleden sonra için planların neydi?"

Gülümsedi. "Seni yatağımıza çekebileceğimi düşündüm. Ondan sonra, ilgini çeken her şeye açığım."

Onu öptü. "Beni ilgilendiriyorsun."

Yatağa doğru ilerlediler, öpüşmek ve giysilerini çıkarmak arasında gidip geldiler. Çıplak olduklarında çarşafların arasına girdiler. Nick onu tahrik etmek için acele etmedi. Kadın nefessiz kalıp serbest kalmaya yaklaştığında, Nick sırtüstü yatacak şekilde yer değiştirdi.

Kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. "Demek beni üstte istiyorsun."

"Bu benim favorim."

Onun da, diye düşündü, onun üzerine binerek. Onu içeri götürmek için aralarına uzanmıştı ki yatak odasının kapısı açıldı ve Gwen içeri girdi.

"Blair, bir dakikan var mı? Düşündüm de-"

Blair çığlık attı ve çarşaflara uzandı. "Çık dışarı. Çık dışarı!"

Kapı çarparak kapandı. Yatağın üzerine yığıldı ve yüzünü yastığa gömdü. Korku ve utanç yanaklarını yakıyordu.

"Bana bunun olmadığını söyle."

Nick onun sırtını okşadı. "Kapıyı kilitlemeliydik."

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Kapıyı çalmalıydı. Yatak odamıza öylece girdiğine inanamıyorum. Neden burada olmak zorunda ki?

Her şeyi mahvediyor." "İyi misin?"

"Hayır." Ona baktı. "Havayı bozdu." "Bu gece tekrar deneyeceğiz."

"Kızmadığın için teşekkür ederim."

"Seni seviyorum." Onu öptü. "Sorun yok."

"Değil, ama yalanı takdir ediyorum."

Blair giyindikten sonra annesini aramaya çıktı. Gwen'i alt kattaki aile odasında, kucağında bir dergiyle buldu.

"Kapıyı çalmıyor musun?" diye sordu, sesi kızgınlıkla kalınlaşmıştı. "Ne yaptığının farkında değildim." Annesi ona baktı,

Belli ki üzülmekten çok sinirlenmiş. "Öğleden sonra, başkasının evindeyiz. Aklından ne geçiyordu?"

"Kocamı sevdiğimi. İlişkimizin hiçbir bölümünü sana haklı göstermek zorunda değilim." Söyleyecek daha çok şeyi vardı ama sonunda pişman olacağı yorumlar yapacağını biliyordu. "Neden bu kadar çok Bizimle gel," dedi. "Her şeyi onaylamıyorsun, belli ki mutsuzsun. Bunun ne anlamı var?"

"Biz bir aileyiz. Tatilleri birlikte geçirmeliyiz."

Cidden mi? "Ne zamandan beri? Ben küçükken onlara hiç gelmedin ve babam öldüğünden beri seni Noel'de görmedim."

Gwen kızardı. "Sen küçükken ben de oradaydım."

"Eğer odada olduğunuzu söylüyorsanız, elbette. Eğer katıldığınızı söylemeye çalışıyorsanız, katılmadınız."

Annesi duygusal bir hayalet gibiydi. Oradaydı ama orada değildi. Hediyeleri dağıtma, kendi hediyesini açma ve hediye verene teşekkür etme hareketlerini yerine getirmişti ama ifadesi boş, sesi monotondur. Çoğu Noellerde saat üçte yatak odasına çekilir, Blair, Paul ve babasını akşam yemeğini onsuz yemeleri için yalnız bırakırdı.

Gwen, "Çok fazla acıyla uğraşıyordum," dedi.

Blair onun da küçük bir kızken hem erkek kardeşini hem de annesini kaybettiğini söylemek istedi ama bunun bir anlamı olmadığını biliyordu. Gwen kendisinden başka kimsenin tarafını göremezdi.

"Burada on günümüz var anne. Biraz çaba göstermeyi düşünebilirsin."

Annesinin Boise'de kalmasını dileyerek merdivenlerden yukarı çıktı. Tercihen hayatının geri kalanında.

* * *

Akşam yemeğinde sadece altı kişi olmasına rağmen, Julie karnita yapmak için her iki elektronik düdüklü tencereyi de çıkardı. Etleri olacaktı

Bu akşam, kavrulmuş sebzeler ve taraklı patatesle birlikte, daha sonra artanları haftanın ilerleyen günlerinde enchiladas için kullanın.

En sevdiği tarifi kullanıyordu - Blair'e hürmeten soğanları atlıyordu. Gelini diğer malzemeleri halledebilirdi ama Soğan midesi için her zaman sorunlu olmuştur.

Gwen mutfağa girdiğinde büyük domuz omzu parçalarını kızartmayı yeni bitirmişti.

İki kadın birbirlerine baktılar. Julie, Blair'in annesini en son gördüğünde gözyaşları içinde mutfaktan kaçmıştı. Onu en son Blair ile hararetli bir tartışmaya benzeyen bir şey *yaparken duymuştu*. Konuyu bilmek istemeyen Julie, onlar bitirene kadar odasına çekilmişti.

Gwen düdüklü tencereleri göstererek, "Yemeğe erken başlıyorsunuz," dedi.

"Karnitalar yaklaşık bir saat sürüyor, artı doğal salınım süresi."

"Meksika yemeklerini hiç sevmemiştir."

Julie'nin buna ne diyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Daha önce de söylediğim gibi, menülere bakmak isteyebilirsin. Enchiladas ve tacos planladım."

Gwen yorumu elinin tersiyle itti. "Sorun değil. Herkes ne yiyorsa ben de onu yiyeceğim."

Julie *şikayet ederken* acımasızca düşündü. Blair haklıydı, annesi tam bir kabustu. Bu düşüncüyü anında suçluluk duygusu takip etti. Gwen'in kaybını hatırladı. Bu da daha anlayışlı olması gerektiği anlamına geliyordu.

Kızarttığı son eti ikinci düdüklü tencereye koydu, et suyunu, baharatları ve biberleri ekledi, sonra zamanlayıcıyı ayarlamadan önce tencereyi kapattı. Bu da bittiğinde Blair'in annesiyle yüzleşmekten başka çaresi kalmamıştı.

Gwen'in kendi yaşlarında olduğunu düşündü. İkisi de çocuk büyütmiş, iş sahibi olmuş, evlenmişlerdi. Mutlaka ortak bir noktaları olmalıydı.

"Daha önce seni üzdüğüm için özür dilerim," dedi Julie kendine daha büyük bir insan olması gerektiğini söyleyerek. "Ne olduğundan emin değilim ama belli ki yanlış bir şey söyledim." "Sorun sen değilsin." Gwen adada bir tabure çekti. "Son zamanlarda çok gergindim. Taşınmak çok zor oldu. Beğendiğim bir daire bulamıyorum ve evimi özlüyorum.

Arkadaşlar. Ama sorun bu değil. Açık konuşabilir miyim?"

Ah, keşke yapmasaydı, diye düşündü Julie, gülümseyip "Elbette" derken

bile.

"Kızım benden nefret ediyor."

Julie tezgâha yaslandı. Bunu hiç beklemiyordu. "Kimse senden nefret etmiyor," dedi otomatik olarak. Evet, Blair annesine içerliyordu ve Boise'de kalmasını diliyordu ama bu ondan nefret etmekle aynı şey değildi.

"Hiçbir zaman çok yakın olmadık," diye itiraf etti Gwen. "Sanırım bunun büyük bir kısmı benim suçum. Ama işler böyle yürüyordu."

"Beş yüz mil uzakta yaşıyorsunuz. Bu da bir ilişkiyi sürdürmeyi zorlaştırıyor.

İlişki." Ayrıca, Blair'e göre, Gwen kızının hayatıyla hiç ilgilenmemişti.

"Yakınlık yüzünden olduğundan şüpheliyim." Gwen başını salladı.

"Yaptığı seçimleri anlamıyorum."

Şimdi Julie'nin kafası gerçekten karışmıştı.

"Kariyeriyle mi?" "Bu da bir parçası, ama aynı zamanda Nick'le de."

"Ne?"

"Beni yanlış anlamayın. O yeterince iyi bir adam."

Öfke patladı. Julie öfkesine hakim oldu ve kendine sakin kalmasını söyledi. Gwen gezegendeki en nazik insan değildi. Julie ona şüpheyile yaklaşmalıydı. Kulağa öyle gelse bile bu kaltağın oğluyula dalga geçmesine imkân yoktu.

"Blair'in yüksek lisans diploması var, Nick ise hiç üniversiteye gitmedi," diye devam etti Gwen, sanki ev sahibini nasıl gücendirdiğinin farkında değilmiş gibi. "Ve işinde gerçek bir ilerleme yok."

"Şirketi o yönetecek."

"Bu bir çekici servisi." Gwen burnunu kırıştırdı. "Blair'in bir yatırım bankacısı ya da belki bir dışçı bulacağını umuyordum. İş yerinde silah taşımak zorunda olmayan biri. Anladığınızdan eminim."

"Hayır, anlamıyorum. Hem de hiç anlamıyorum. Nick kızınız için canını verebilecek sıcakkanlı, sevecen bir adam. Dürüsttür, onu asla aldatmaz ya da ona hiçbir şekilde saygısızlık etmez. Güçlü, kararlı ve sadık. Blair'in annesi olarak damadınızda en çok bu niteliklerin önemli olacağını düşünürdüm ama sanırım yanılıyorum."

Gwen ona baktı, belli ki kafası karışmıştı. "Üzgünsün. Anlamıyorum."

"O zaman açık konuşayım. Bir salyangozun duygusal zekasına sahipsiniz. Şimdi izin verirsiniz, takım elbise giymeyen, eğitimsiz oğlumla takılmaya ve onunla ilgili her şeyle gurur duymaya gidiyorum."

Bununla birlikte mutfaktan çıktı. Merdivenlerde duran Dana'nın yanından geçti.

"Az önce duyduğumu sandığım şeyi mi duydum?" diye sordu kızı fısıltıyla. "Her bir kelimesini."

"Şimdi ondan nefret etmek zorundayım."

"Kulübe katılın. Görünüşe göre hepimiz üyeyiz."

8

Julie arşamba sabahının çoğunu Heath'in gelmesini bekleyerek geçirdi. Şimdiye kadar ailece yaşadıkları tatil macerasının büyük bir küme olduğunu düşündü ve Heath'in araba yoluna girmesini diledi. Bu noktada, o destekleyici bir kucaklaşma ve dikkat dağıtma için çaresizdi. O ve Gwen konuşmuyordu, Blair ve Gwen konuşmuyordu ve Dana prensip olarak Blair'in annesinden kaçıyordu. Daha da kötüsü, Nick bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ve Julie'yi kendisine söylemesi için sıkıştırıyordu ama Gwen'in söylediklerini tekrarlayamazdı yoksa durum daha da kötüleşecekti. Julie'nin Gwen'e kızması bir şeydi ama Nick'in bu kadına kızması başka bir şeydi. Kadın onun kayınvalidesiydi ve bu nedenle ona ömür boyu bağlıydı.

Heath'in cipinin kamyonetinin arkasına yanaştığını görür görmez kapıdan çıkıp merdivenlerden indi, paltosunu giyme zahmetine bile girmedii.

"Geldiniz! Buradasınız!" diye bağırarak araca el salladı, muhtemelen çocukları ve çok genç erkek arkadaşını korkuttuğunun farkındaydı. "Ben de bekliyordum."

Heath motoru kapattı ve kapısını açtı. Onu karşılamak için koşturdu.

Onu kendine çekti. "Ailenle zor zamanlar mı geçiriyorsun?" "Hiçbir fikrin yok."

"Seni kurtardığım için mutluyum."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok, ama senin ve çocukların dikkat dağıtıcı bir dost olmanızı istiyorum, eğer sorun olmazsa."

"Tamamdır." Arka kapıyı açtı. "Haydi, siz ikiniz. Evi çok seveceksiniz."

Madeline ve Wyatt dışarı tırmanırken, Heath Rufus'u arkadan çıkardı. Julie kendini köpeğe yeniden tanıttı.

"Hey, sen. İşini yapman için sana güzel bir çim alan açtım."

Rufus takdirle kuyruğunu salladı. Çocuklara döndü. "Yolculuk nasıldı?"

"Tamam." Madeline ondan eve doğru baktı. "Bir kulüben olduğunu sanıyordum. Bu gerçekten büyük."

"Biliyorum. Eğlenceli değil mi?"

Nick, Blair ve Dana evden çıktılar. Julie tanıştırma yaptı. Ne Nick ne de Blair Heath'in yaşına tepki gösterdi, ama Dana genişçe gülümsedi ve annesine yaklaştı.

"Sen git, kızım."

"Şşş."

"Çok yakışıklı."

Julie hem mutlu hem de hafifçe savunmacı hissetti. "Ve genç," diye fısıldadı. Dana başını salladı. "Bunu unutmalısın."

Herkes arabayı boşaltmaya yardım etti.

Nick, "Bavulları içeri taşımaya yardım edebiliriz," dedi. Rufus'u görünce sırtıttı. "Harika bir köpek. Hey, koca adam."

Heath bavulları ve hediye torbalarını teslim ederken Madeline ve Wyatt birbirlerine yakın durdular.

"Bu öğleden sonra gerçekten büyük bir ağaç almaya gideceğiz," dedi Julie neşeyle. "Üst kattaki aile odasının tavanı yaklaşık on beş metre, bu yüzden ağaç uzun olabilir."

Hepsi içeri girdi. Julie, Dana'ya hediyeleri alt kattaki dolaba götürmesini söyledi, süslemeler temizlendikten sonra diğerlerini de oraya taşıması. Kapının kilitli olması, zamanı gelmeden meraklı gözlerin onları göremeyeceği anlamına geliyordu. Ağaç süslendikten sonra, Noel Baba'nın hediyeleri kilitli kapının ardında güvenle dururken, arkadaşlardan ve aileden gelen hediyeler dışarı çıkarılabilirdi.

Heath çocuklarına ana katı gezdirdi, televizyonu ve büyük şömineyi gösterdi. Evin büyüklüğünden biraz tedirgin görünüyorlardı.

Turun bu kısmı tamamlandığında, Julie hariç herkes Rufus'u bahçeyi tanıtması ve işini yapması için dışarı çıkardı.

Gwen birdenbire ortaya çıktı. "Konuşmalıyız."

"Bu iyi bir zaman değil." Julie konuşurken arka kapıya doğru baktı, Heath ve çocukların dönmesini umuyordu, böylece Gwen'i görmezden gelmek için bir bahanesi olacaktı.

"Seni gücendirdim."

Julie, Tanrı'nın kendi tarafında görünmediği gerçeğine teslim oldu. "Evet, söyledin. Nick hakkında korkunç şeyler söyledin. Sadece haksız değilsin, aynı zamanda o benim oğlum ve kızının kocası. Ailenizin bir parçası."

"Yorumlarım aslında onunla ilgili değildi. Blair hakkında konuşuyordum."

"Bu garip çünkü Nick'in adı birkaç kez geçti." Julie diğer kadının kaburgalarını dürtme isteğine direndi. "Neyin var senin? Eğer Blair'in MBA'li bir adamla evlenmediği için üzgünsen, tamam, ama benimle bu konuda konuşma. O benim çocuğum. Tabii ki onu savunacağım ve senin tam bir sürtük olduğunu düşüneceğim. Burada pek hayranın yok, Gwen. Neden durumu daha da zorlaştırmaya çalışıyorsun?"

"Ben değilim." Gözleri yaşlarla doldu. "Her şeyi yanlış anlıyorum."

"Evet, yanlış anlıyorsun. Bu her zaman olur mu?"

"Hayır. Normalde çok iyi bir insanımdır. İnsanlar beni sever."

"Huh. Tahmin edemezdim. Aslında, dün gece bana kızının senden nefret ettiğini söylemiştin. Belki de düşündüğün kişi değilsindir." Gördü ki Herkes arka verandada toplanmıştı ve sadece birkaç saniyeleri olduğunu biliyorlardı. "Uyum sağlamak için daha fazla çaba göstermelisiniz yoksa gerçekten uzun bir tatil olacak."

Diğer kadın sertleşti. "Bu gereksiz yere sert görünüyor. Ne olursa olsun, sizi kırdığım için özür dilerim. Niyetim bu değildi."

Kapı açıldı ve Rufus koşarak eve girdi, sonra sarsılarak kar parçaları uçtu. Gwen çığlık attı ve geri sıçradı. Julie gözlerini devirmemeye çalıştı.

"Sadece ıslak. Sen iyisin."

"Beni korkuttu."

Julie Gwen'i tanıştırdı, diğer kadının sıkı bir selam verip kaçmasını bekliyordu. Madeline ve Wyatt'a gülümseyerek Julie'yi ve muhtemelen diğer herkesi şaşırttı.

"Mutlu Noeller," dedi, sesi neşeliydi. "Bu ev Harika mı? Bir sürü macera için yeterince büyük. Daha önce Oda mı? İnanılmaz bir şey. Neredeyse tüm kat size ait. Ama endişelenmeyin. Paul Amca alt katta seninle birlikte ve oyun oynamak ve insanları güvende tutmak konusunda çok iyidir."

Ne oldu? Meksika yemeği bile sevmeyen iğrenç Gwen neredeydi? Blair onun yanına gitti ve sesini alçalttı.

"Hatırladın mı? Annem otuz yıl boyunca öğretmenlik yaptı."

"Öyleydin," dedi Gwen parlak bir sesle. "Dördüncü ve beşinci sınıf öğretmeniydim." Madeline'i işaret etti. "Dur tahmin edeyim. Seni geçen yıl ya da bu yıl alabilirdim."

Madeline utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu doğru. Şu anda beşinci sınıftayım."

"Demek gelecek yıl ortaokula gideceksin. Bu hoşuna gidecek." Wyatt'a döndü. "Sen üçüncü sınıfta mısın?"

"Nereden bildin?" "İyi bir tahminciyimdir."

Julie, en az kendisi kadar şaşkın görünen Dana'ya baktı. Gwen'in çocuklarla arası iyiydi. Kim bilebilirdi ki?

Heath ve Nick çocukların bavullarını taşıırken hep birlikte aşağı indiler. Madeline ve Wyatt, onlarla uzaktan araba oynayacağına söz veren Paul ile tanıştılar. Julie odalarını işaret etti.

"Umarım beğenirsiniz."

İçeri koştular. Julie onu takip etti, Rufus da peşinden. Dört yatak da neşeli tatil yorganlarıyla kaplıydı. Köşede Disney ve Harry Potter süsleriyle süslenmiş bir Noel ağacı vardı. Madeline sırtarak, "Bunlar gerçekten de ranza," dedi. "Wyatt, biz Julie'nin bize söylediği gibi ikisinin de üst ranzası var."

Erkek kardeşi yataklardan birine tırmandı ve kendini şiltenin üzerine attı. "Bu harika."

Julie onlara banyoyu, şifonyeri ve dolabı gösterdi. Heath çocuklarına sırtıttı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Julie'ye göz kırptı. "Madeline yeterince yer olmadığından endişelendi."

On yaşındaki çocuk kollarını uzattı ve bir daire çizerek döndü. "Bu şimdiye kadarki en iyi ev!"

Wyatt da ona katıldı ve başları dönene kadar döndükten sonra alt ranzalara yığıldılar. Rufus onlara katılmadan önce havladı. Kendini örttü Wyatt'ın karşısında, kuyruk sallayarak.

"Daha iyi olacak," dedi babaları, şifonyerin yanına gidip telsizini çıkararak. Wyatt hemen ayağa fırladı.

"Onun ne olduğunu biliyorum. Orduda oynarken kullanırsınız."

"Bana ulaşman gerekirse bunu kullanacaksın. Üst kattaki odama bağlanıyor, böylece gece bir şey olursa ya da korkarsan doğrudan benimle konuşabilirsin."

"Ben de hemen yan odadayım," diye ekledi Paul kapı aralığından. "Ya da muhtemelen kanepede televizyon izliyorum."

Wyatt'ın gözleri büyüdü. "Geceleri uyanık kalıp televizyon mu izliyorsun?" "Sadece tüm sebzelerimi yediğimde."

"Bu çok havalı."

Heath oğlunun saçlarını karıştırdı. "Aklına bir şey gelmesin. Annenin her gece yatma saatini geçirdiğini duymasını istemiyorum."

Madeline yatakta doğruldu ve masum bir gülümseme sundu. "Belki de hiçbir şey duymasına gerek yoktur."

Julie kaşlarını kaldırdı. "Başımıza bela olacaksın, değil mi?" Madeline kıkırdadı. "Belki biraz."

"Buraya gelmelisin," dedi Gwen aile odasından. "Bak ne buldum."

Madeline ve Wyatt birbirlerine baktılar, sonra Gwen'e katılmak üzere dışarı çıktılar. Gwen onlara odanın en ucundaki büyük dolapları gösterdi. İçlerinde eski moda masa oyunlarının yanı sıra yapbozlar, boyama kitapları ve yeni boya kalem kutuları vardı.

"Ayrıca üst katta bir el işi odası olduğunu da biliyorum," diye devam etti. "Bol miktarda kağıt ve yapıştırıcı, süslü kalemler ve kurşun kalemlerle birlikte. Herkes için gerçekten güzel tebrik kartları yapabiliriz. Bende bir sürü

"Eğer yardıma ihtiyacın varsa fikirler."

Çocuklara, Julie'nin daha önce hiç görmediğini bildiği sıcak ve samimi bir gülümseme sundu. İkisi de aynı şekilde karşılık verdi.

"Bu hoşuma giderdi," dedi Madeline. "Hediyelerimiz var ama kart almadık."

Annem kişiselleştirilmiş kartların en iyisi olduğunu söylüyor."

Dana kardeşine baktı. "Aile için kartlar hazırladığımız zamanları hatırlıyor musun?"

"Bize katılın," dedi Gwen nezaketle. "Böylece herkes güzel bir kart alır."

Dana şaşkın görünüyordu, sanki hoş Gwen tanımadığı biriymiş gibi.

"Yapacağım," dedi yavaşça. "Teşekkürler."

Gwen merdivenlere doğru el salladı. "Ben bu ikisiyle kalıp eşyalarını yerleştirmelerine yardım edeceğim. Julie, eminim öğle yemeğine başlamak istersin. Heath, sen de bavulları boşaltabilirsin.

Öğlen mutfakta buluşuruz. Nasıl olur?"

Julie, diğer kadın kontrolü ele aldığı anda, her ne kadar kendi fikirleri iyi olanlarıydı. Sonra kendine boş vermesini söyledi. Gwen'in öğretmen modunda olduğu belliydi ve eğer işleri hoş tutuyorsa, neden olmasındı?

Kendisini Paul'e tanıtan Heath'e baktı. İki adam bir şey hakkında gülüştiler. Julie gerginliğinin azaldığını hissetti. Belki de her şey yoluna girecekti. Heath'in kendisinden ne kadar genç olduğunu gördüklerinde kimse çığlık atmamıştı ve çocukları da evden memnun görünüyorlardı. Birkaç gün içinde

bir rutine oturacaklardı. Güzel, sakın bir tatil olacaktı ve en iyisi de bu değil miydi zaten?

Heath ona katıldı ve kolunu beline doladı. Merdivenleri çıkmaya başladıklarında, "Gidip eşyalarımı yerleştirelim," dedi.

"Sadece bir gecelik çanta getirdin. Bavulları ne kadar açabilirsin ki?"

Bakışları sivriydi ve kadın hemen arzusunun canlandığını hissetti. Bu adam, hayatına girdiği gün çok şanslıydı.

"Evet," dedi gülümseyerek. "Ben yemeğe başlamadan önce seni yerleştirmeliyiz."

Ana katta Julie çocuklarına baktı, sonra gözlerini kaçırıldı. "Yarım saat içinde öğle yemeğine başlamak için aşağıda olacağım."

Blair ve Nick birbirlerine baktılar. "Biz de yerleşmeliyiz," diye mırıldandı Blair. "Bir bavul vardı ama açılmamıştı."

Julie bunun kulağa tuhaf geldiğini düşündü ama gelininin ne demek istediğini sorarak zaman kaybetmeyecekti. Hele Heath onu merdivenlere doğru pek de belli etmeden iterken.

Dana bir saniye onları izledi, sonra arkasını döndü. Julie kızının gözlerinde acı görmüş olabileceğini düşündü ama emin olamadı ve sorması gerekip gerekmediğini de bilmiyordu.

Sahanlığın tepesinde, Blair Julie'ye yaklaştı.

"Kapını kilitle," diye fısıldadı. "Ciddiyim. Annem her yerde. Kapını kilitle."

* * *

Dana öğle yemeği için hazırlık yapmakla meşguldü. Büyük kilerde asılı olan menüye göre, biberiye ekmeği üzerinde tavuk salatalı sandviç, lahana salatası ve dilimlenmiş meyve yiyorlardı.

Ellerini yıkadı ve malzemeleri toplamaya başladı, bir yandan da kendine acı çekmediğini söylüyordu. Sevdiği insanların hayatlarında biri olduğu için mutlu olmalıydı. Annesi ve erkek kardeşi odalarına kapanıp harika seks yapıyorlarsa ve onun kimsesi yoksa ne olacaktı? Ya bekârsa ve trajik bir şekilde sadece kalbini sürekli kırmak isteyen bir adama aşıkta? Ona bir şey olmazdı. Güçlüydü ve kendini gerçekleştirmemiş olsa da belki bir gün gerçekleştirebileceğini düşünüyordu. Elbette bu yeterliydi.

Tavuk salatası için malzemeleri doğradı, tatların birbirine karışması için her şeyi karıştırdı ve ardından lahana salatası için sos hazırlamaya başladı.

Gwen yaklaşık on dakika sonra ona katıldı, Madeline ve Wyatt da arkasından geliyordu.

Wyatt belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Acıktık," dedi.

Dana ona sıırttı. "Bu mükemmel! Öğle yemeği hazırlıyorum. Çok lezzetli olacak."

Gwen çocuklara ana kattaki banyonun yerini göstererek, "Masayı hazırlayabiliriz," dedi. Dana'ya mutfakta yeniden katıldı. "Yemeklerin çoğunu annenin yaptığını sanıyordum."

"Öyle, ama o ve Heath yukarıda, onu yerleştiriıyorlar." "Onlar da mı?"

Gwen sordu, ses tonu öfkeliydi. "Senin neyin var? insanlar?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Bu doğru değildi, ama Dana'nın Blair'in annesiyle aşk hayatı hakkında ileri geri konuşmasına imkân yoktu.

"Heath'in çocukları çok iyi," dedi dikkatini dağıtmak için.

Gwen'in ifadesi yumuşadı. "Öyle. Beklediğimden çok daha gençler ama o da öyle."

"Birbirlerini mutlu ediyorlarsa, önemli olan tek şey budur."

Gwen geçit törenini bozmadan çocuklar onlara katıldı. Dana onlara sofrı takımlarının ve peçetelerin yerini gösterdi. Birlikte masayı hazırlamaya başladılar. Paul içeri girdi ve Dana onu meyve salatası üzerinde çalıştırdı. Julie ve Heath de onlara katıldı, kızarmış ve memnun görünüyorlardı. Dana, Axel'le buraya birlikte gelmiş olmayı dilememeye çalıştı ve Axel'le ilişkilerinin hiç iyi sonuçlanmadığını kendine hatırlattı. Kendisi için sahip oldukları şeyi çok daha iyi bir adamla istemeye odaklanmak daha iyiydi.

Sadece birlikte olduklarında Axel daha iyi bir adamdı. Her zaman ihtiyaç duyulan yerde devreye girerdi - bazen onun duygusal durumunu daha kendisi anlamadan okurdu. Komik olduğunda nazikti, ona gözlerinde büyük bir sevgi ve şefkatle bakıyordu. İyi olduğu zaman... mükemmeldi.

Bir gün, diye düşündü. İyi bir adamla tanışacak, aşık olacak ve her şey harika olacaktı. O zamana kadar güçlü olmalı ve kendine zamanla daha iyi hissededeğini söylemeliydi. Axel'i unutmak çok adımlı bir süreçti.

Blair ve Nick onlara katıldığında öğle yemeği hazırđı. Julie dahili ses sistemini açtı ve neşeli tatil müzikleri çalan bir kanal buldu.

Müzik. Yiyecekleri pencerenin yanındaki büyük mutfak masasına taşıdılar ve Paul dua ederken el ele tutuştular.

Julie lahana salatasını uzatırken, "Bu öğleden sonra büyük bir olay var," dedi. "Aile odası için bir ağaç alıyoruz."

"Gerçekten büyük bir tane," diye ekledi Nick sırtarak. "Bir yerlerde çok mu var?"

Madeline sordu.

"Çok mu?" Julie'nin sesi skandala uğramış gibiydi. "Eski zaman insanları gibi vahşi doğada yürüyüş yapıyoruz."

Çocuklar birbirlerine şüpheyile baktılar.

"Gerçekten mi?" Madeline sordu.

Julie güldü. "Pekala, belki de vahşi doğa değildir. Teknik olarak, bir Noel ağacı çiftliğinde olacağız, ama ne yapacağımıza karar verene kadar etrafta yürüyeceğiz.

Mükemmel ağacı bulduktan sonra onu keseceğiz."

Heath çocuklarına gülümsedi. "Bu bir macera olacak." "Baltayı sallayabilir miyim?" Wyatt sordu.

"Hayır." Julie, Gwen ve Heath hep bir ağızdan konuştular.

"Sen çok küçüksün," dedi Madeline kardeşine. "Ve ben istemiyorum." Sandviçini eline aldı. "Dışarısı soğuk olacak. Belki de Wyatt ve ben evde kalmalıyız."

Wyatt, "Evde kalmak istemiyorum," diye homurdandı.

"Toparlanalım." Heath'in sesi kandırıcıydı. "Evde asla canlı bir ağaç kesemeyiz."

İkna olmuş görünmüyordu. "Arabaya nasıl götüreceğiz?"

Nick, "Baban, Paul ve ben onu taşıyacağız," dedi. "Annemin kamyonetinin arkasına bağlarız, üst kısmı kabinin üzerine çıkar. Sonra arabayla geri döneceğiz. Oldukça eğlenceli."

Gwen sandviçine kaşlarını çatarak, "Ben burada kalıyorum," diye teklif etti. "Eğer ikinizden biri gitmek istemiyorsa, benimle kalabilir. Oyun oynarız ya da kartlara başlarız."

Çocuklar birbirlerine sessiz bir iletişim bakışıyla baktılar. Dana kendine kızmamasını söyledi-Gwen sadece bir alternatif sunuyordu, Heath'in çocuklarını bir maceradan alıkoymaya çalışmıyordu.

"Biz babamla gideriz," dedi Madeline. Wyatt başıyla onayladı ve sandviçinden büyük bir ısırık aldı.

Julie, Dana ve Nick'e bakarak, "Tartışmak yok," dedi. "Ciddiyim, siz ikiniz." Wyatt'ın gözleri büyüdü. "Sen ve Nick kavga mı ediyorsunuz?"

"Elbette," dedi Nick kolayca. "Biz kardeşiz. O her şeyi bildiğini sanıyor ama ben her zaman haklıyım."

"Oh, lütfen. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu hiç değişmiyor," dedi Julie çocuklara. "Şimdi sizin yaşınızda olduklarından daha iyi, ama doğru ağacı seçmek stresli olabilir."

Nick tabağına meyve salatası eklerken, "Dana'nın gerçekçi olmayan beklentileri var," dedi. "Mükemmellik istiyor."

"Beni mutlu edecek bir ağaç istiyorum."

Tamam, belki biraz seçiciydi ama aile odasında doğru ağaca sahip olmak için buna değerdi.

"Anı biriktiriyorum," diye ekledi. "Ve delilerle flört ediyorum," diye homurdandı Nick.

Julie ona baktı. Başını eğdi ve hızlıca, "Özür dilerim," diye ekledi.

"Çocuklarım," dedi. "Çok gurur duyuyorum."

Gwen hariç herkes güldü.

Dana masanın etrafına baktı ve bir kez daha Axel'in burada olmasını diledi. Geçen Noel'de onlara katılmıştı ve

Onu herkesle tanıştırmak için getirme konusunda gergindi ama mükemmel bir uyum sağlamıştı. Babasıyla anlaşabileceklerinden emin değildi - daha farklı olamazlardı - ama Axel hepsini büyülemişti. Dikkatli ve sevecendi; ne zaman devreye gireceğini ve ne zaman ailenin birbiriyle iletişim kurmasına izin vereceğini biliyordu. Onunla, Nick ve Blair'le kayak yapmaya ve babasıyla kuş gözlemlemeye gitmişti.

Yanında oturan Axel'in verdiği hissi hatırladı. Annesiyle tartışıklarında ya da Nick onu incitecek bir şey söylediğinde masanın altından uzanıp elini nasıl tuttuğunu. Onun yanında olmuş, onu sevdiğini söylemişti. Sonra eve döndüklerinde onu terk etmiş ve kalbini paramparça etmişti.

Kendi kendine, şu anda düşünmesi gereken bir şey olmadığını söyledi. "Anne, sandviçleri beğenmedin mi?" Blair ona bakarak sordu

Annemin el değmemiş tabağı. "Bunlar Julie'nin tüm gereksinimlerime uyacak şekilde değiştirdiği özel bir tarif, bu yüzden belki damak tadınıza uygun olmayabilir. Eminim buzdolabında biraz sade tavuk vardır."

Gwen sıkı bir gülümseme sundu. "Bu benim için iyi. Teşekkür ederim."

Sanki

Ne demek istediğini kanıtlamak için büyük bir ısırık aldı ve çiğnedi.

Yuttuğunda "Nefis," dedi.

Dana Madeline'e baktı. "Yakında daha fazla kar yağması bekleniyor. Çok değil ama her şeyin yeni ve temiz görünmesi için tozunu almaya yetecek kadar. İçinde İstersen sabah kar melekleri yapabiliriz. Senin yaşındayken bunu yapmayı çok severdim. Bence en iyisi, onları mükemmel kılacak o hafif, taze kaplamayla birlikte yağacak birkaç metre kar olduğunda ortaya çıkıyor."

Madeline'in gözleri parladı. "Fotoğraflarını çekip anneme gönderebilir miyiz?"

"Yapabiliriz."

"O zaman ben de istiyorum."

"Ben de," diye ekledi Wyatt. "Bu gerçekten hoşuna gidecek."

* * *

Blair birkaç metre karda yürümenin verdiği eforla kendini nefes nefese buldu. Nefes alışları -soğuk havada bile görülebiliyordu- pantolonundan çıkıyordu.

Tamam, belki sabah antrenmanlarına biraz daha az sadık kalmıştı ama yine de devam edebilmesi gerekmez miydi?

"Bizi öldürüyorsun Nick," diye seslendi Dana. "En azından belirlenen yolda yürüyemez miyiz?"

"En iyi ağaçlar arkadakilerdir." Nick karda ilerlerken kendinden emin görünüyordu. Heath ve Julie de onu izleyerek çocukların takip edebileceği bir iz oluşturmak için ellerinden geleni yaptılar. Madeline ve Wyatt genç oldukları için ayak izinden ayak izine zıplıyor, hiçbir çaba göstermiyorlardı. Onun yanında Dana inledi.

"Kardeşimi öldüreceğim. Seni genç bir dul yaptığım için üzgünüm ama onun ölmesi gerekiyor."

Her kelime arasında kesin bir hırıltı vardı. Blair baldızına baktı. "İyi misin?"

"Elbette," diye nefes nefese kaldı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Blair omzunun üzerinden baktı ve annesinin de ona ayak uydurduğunu gördü, ama tanıdık yüz ifadesinden pek de eğlenmediği anlaşıyordu. Neden söylediği gibi kulübede kalmamıştı ki?

Olur mu? Tanıdık bir kızgınlık yükseldi ama Blair onu bastırdı. Noel ağacı seçme eğlencesine hiçbir şeyin engel olmasına izin vermeyecekti.

Söz verilen kar "serpintisi" gelmiş ve dağı bir kış masal diyarına çevirmişti. Bulutlar hızla geçip gitmiş ve geriye masmavi bir gökyüzü bırakmıştı. Kat kat giysilerinin içinde terlemeye başlamak dışında, Blair kendini bir tatil filminden bir sahnede gibi hissediyordu.

Göz alabildiğine Noel ağaçları vardı. Uzun olanlar, kısa olanlar, birkaç mevsim daha kesilmeyecek olan küçük bebekler. Çamın güzel kokusu havayı dolduruyordu. Park yerine yakın olan bütün iyi ağaçlar çoktan kesilmişti; bu da onları çiftliğin derinliklerine itiyordu. Nick arka tarafa kadar gitmek, sonra da ileriye doğru ilerlemelerini sağlamak istiyordu. O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü, diye düşündü Blair, sonunda, "Bir molaya ihtiyacım var," diye bağırarak.

Dana onun yanında dururken, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Birbirlerine sırtttılar ve sonra nefeslerini toparlamak için ellerinden geleni yaptılar.

Julie de onlara katıldı ve soğukta ellerini birbirine vurdu. "Çiftliğin sonuna yaklaşmış olmalıyız," dedi, sanki durumlarını değerlendirmiş gibi etrafına bakınarak. "Bir süredir başka bir aile görmedik ve burada hiç iz yok. Ağaç aramaya başlayalım. Tabii biri buraya gelirken mükemmel ağacı görmediyse."

Dana, "Bir çift gördüm," diye söze başladı ama Nick yanına geldi.

"Hangisini almamız gerektiğini biliyorum. Yaklaşık on dakika önce yanından geçtik." Gwen burnunu çekti. "O sırada bir şey söylemek istemedin mi?"

"Daha iyisini görebileceğimizi düşünmüştüm."

Julie başını salladı. "Ve böylece başlıyor. Pekâlâ millet, eşleşin ve ağaçları seçmeye başlayın." Cebinden parlak sarı kumaş şeritleri çıkardı ve onları dağıttı. "Beğendiğiniz bir ağaç görürseniz, bunu bir dala bağlayın. Daha sonra bulmamıza yardımcı olur. Beş dakika içinde burada buluşuyoruz."

"Beş dakika mı?" Nick gücenmiş görünüyordu. "Beş dakika içinde mükemmel ağacıma geri dönemem."

"Gwen haklı. O zaman bir şeyler söylemeliydin." Annesinin bakışları sivriydi. "Sana hiç sempati duymuyorum."

"Ha ha." Dana sırıttı. "Gördüğüm iki kişi tam şurada."

Çocuklar ayrıldı; Madeline Dana'yla gitti, Wyatt da Nick ve Heath'in arkasından gitti. Julie, Blair ve Gwen'in yanında durdu.

"Sakın tereddüt etme," dedi, diğer herkes kulak kesildiğinde. "Bir favori seçin ve ona sadık kalın. Hızlı bir oylama yapacağız ve seçtiğimiz ağacı kesecek adamı bulmaya gideceğiz."

"Bir sürü yere gidebilirdik," diye homurdandı Gwen. "Bir ağaç için çok fazla iş var."

Blair kayınvalidesinin çenesinde bir kasın gerildiğini gördü ve Julie, "Haklısın. Yapabilirdik. Ama bu gelenek güzel, değil mi?" Ses tonunda samimi olduğunu gösterecek kadar cıvıltı vardı. Blair annesine bakıp iç geçirmemeye çalıştı. Gwen ne yapacaksa onu yapacaktı.

On dakika sonra, yarışmada üç ağaç vardı. En küçük olanı tek tur oylamada çabucak elendi ve geriye Nick'in ağacı ile Dana'nınki kaldı. Nick'in ağacının üç tarafı da mükemmeldi, Dana'nınki ise o kadar dolu olmasa da tebrik kartlarından fırlamış gibiydi.

Ne yazık ki, sayıları eşitti ve bu da üç tur boyunca oylamada eşitlik sağladı.

Gwen ellerini kollarına vurarak, "Birinin oyunu değiştirmesi gerekiyor," dedi. "Yoksa donarak öleceğiz."

"Katılıyorum." Blair kocasına baktı ve güldü. "Nick, bu bir Noel ağacı. Bırak Dana istediğini alsın."

"Benimki daha iyi," dedi inatçı bir ses tonuyla.

"İkisi de iyi," diye önerdi Julie, sonra içini çekti. "Geçen yıl Nick onun bu yönünü görmeyi istemediğinde daha kolaydı."

"Taraf falan yok. Ne tarafı?" Nick annesine baktı. "Haklı olduğumu biliyorsun. Ağacım oda için doğru boyutta ve dolu. Ağaç Dana çok zayıf olmak istiyor."

"Dengeli," diye düzeltti Dana. "*Dengeli.*" Kelimeyi uzattı. "Ağacınızda kel bir nokta var."

"Kimsenin görmeyeceği bir köşede olabilir." "Orada olduğunu bileceğim."

"Kraliyet ailesinden değilsiniz, bu neden önemli olsun ki?"

Julie kollarını Madeline ve Wyatt'a doladı. "Lütfen, lütfen bana hiç böyle tartışmadığınızı söyleyin."

İki çocuk da kıkırdadı. Heath sırtıttı. "İşin içine girebilirler." Hâlâ birbirlerine ters ters bakan Nick ve Dana'ya baktı. "Yazı tura atabiliriz."

Julie irkilmiş görünüyordu. "Bozuk parası olan var mı? Kim bir şey için nakit öder ki?"

"Babamın var!" Wyatt neşeyle işaret etti. "Cüzdanında bir çeyreklik taşıyor, böylece istediği zaman yazı tura atabiliyor."

Heath bu açıklama karşısında biraz utanmış görünüyordu. "Bu sadece çocuklarla ilgili bir şey."

Nick onun sırtına bir tokat attı. "Seni yargılıyormuşuz gibi mi hissediyorsun?"

"Çünkü biz öyleyiz."

Blair kocasına sarıldı. "Seni yargılamıyorum. Seni seviyorum, kusurlarınla ve her şeyinle."

Nick sırıttı. "Ne kusuru?"

"Kız kardeşine teslim olamaman."

"Bu kadınlara özgü bir şey mi? Dayanışma mı hissediyorsun?"

"Bende Noel ruhu var." Ve ailesiyle vakit geçirmekten gelen içsel bir parıltı. Kendi kendine gülümsedi ve o sabahki harika seksin de canını yakmadığını düşündü.

Ne yazık ki tam o sırada annesi konuştu ve Blair'in memnuniyet balonunu patlattı.

"Neden geri kalanımız üçüncü bir ağaç seçmiyor?" Gwen önerdi. "O zaman bir oylama daha yapabiliriz." Blair, ses tonunun bunun bir oylama olmadığını ima ettiğini tahmin ediyordu.

Nick ve Dana'nın tek ağaç karar vericileri olması uygun olur.

Heath rahat bir gülümseme verdi. "Bu ikisini bulmak neredeyse bir saat sürdü. Ben yazı tura atalım derim." Dana'ya baktı. "At."

Parayı havaya fırlattı. Para baş döndürücü bir hızla dönüp durdu.

"Kafa," diye seslendi Dana. "Kafa olmak zorunda."

Heath parayı eldivenli eliyle yakaladı ve Madeline ile Wyatt'ı işaret eden Julie'ye gösterdi.

"Başlar," dediler birlikte.

Dana'nın ifadesi hemen kendini beğenmiş bir hal aldı. "Kaderler konuştu."

Nick, "Kaderler yanılıyor," diye homurdandı.

Blair kollarını ona doladı. "Ağacın bir Noel daha görecek kadar yaşayacak. Belki gelecek yıl seçilir."

"Çok büyük olacak," diye açıkladı Wyatt. "Benim gibi uzuyor. Ben de babam kadar uzun olacağım!"

"Öylesin," dedi Julie gülümseyerek. "Sana yeni çoraplar almamız gerekecek, yoksa sadece ayak başparmağını örtecekler. Bunun nasıl işe yarayacağını bilmiyorum."

Wyatt kıkırdadı.

Madeline parlak sarı işaretlerini ağaca bağladı ve hep birlikte yolun kenarındaki kulübeye geri döndüler. Heath ve Nick ağacın parasını kimin ödeyeceği konusunda tartıştılar. Julie cüzdanını çıkarıp adamlara geri çekilmelerini söyleyerek tartışmayı yatıştırdı. Blair ikisinin de hemen

dinledi. Ah, bu kadar güce sahip olmak, diye düşündü şakayla karışık. Ama her ne kadar kayınvalidesine hayranlık duysa da, onun özgüveninin yakınından bile geçemiyordu.

İşçilerden biri bir testere alarak Nick ve Heath ile birlikte ağacı toplamaya gitti. Gwen çocukları babalarının cipine götürdü ve onlarla birlikte cipe bindi.

Julie hemen Blair'e baktı ve sesini alçaltarak sırtını arabaya dönmeye dikkat etti. "İyi misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Julie başıyla cipi işaret etti. "Annen."

Blair iç çekti. "Özür dilerim. O da mı seni rahatsız ediyor?"

Julie'nin endişeli ifadesi hiç değişmedi. "Düğmelere nasıl basılacağını biliyor."

"Bunu herkesle yapıyor. Bu bir beceri. Sizi çıldırtacak tek bir şey bulmayı başarıyor, sonra da onun hakkında konuşuyor." Kapıya doğru döndü

Üçünün de bir şeye güldüğü SUV. "Çocuklarla arası iyidir."

"Bunu fark ettim. Yıllarca öğretmenlik yaptım. Peki sana karşı neden bu kadar kötü?" Beklenmedik ve açık bir soru, diye düşündü Blair, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Dana yumuşak bir sesle, "Anne, saldırma," dedi.

"Saldırmıyorum. Blair, sana saldırdım mı? Öyle bir niyetim yoktu. Anneni kafa karıştırıcı buluyorum." Julie onun koluna dokundu. "Burası saldırıya kapalı bir bölge."

Blair düşüncesizce ona sarıldı. "Sen en iyisisin." Julie ona sıkıca sarıldı. "Ama ben hiçbir şey yapmadım."

"Benim için endişeleniyorsun. Teşekkür ederim."

Julie'nin desteğinin her şey demek olduğunu düşünüyordu. Böylesine harika bir kayınvalideye sahip olmasaydı, zor annesiyle uğraşmak daha kötü bir kabus olurdu. Geri adım attı ve Dana'ya gülümsedi.

"Sen de berbat değilsin."

Dana sırtıttı. "Sen de öyle."

Blair cipe doğru bir bakış attı ve annesinin ona ters ters baktığını gördü. Hemen arkasını döndü, neyi yanlış yaptığından emin değildi ama bunu daha sonra duyacağından emindi.

Neyse ki adamlar devasa ağacı taşıyarak geri döndüler. Otoparktaki adam ağacı Julie'nin kamyonetinin üzerine sürüklemelerine ve bağlamalarına yardım etti. Çocuklar cipten atladılar ve bakakaldılar.

"Bu çok büyük." Madeline'in sesi hem heyecanlı hem de gergindi. "Onu eve nasıl sokacağız?"

Julie elini kızın omzuna koydu. "Neyse ki bugün sadece garaja götürmemiz gerekiyor. Gece boyunca orada duracak. Yarın da dışarı çıkarıp evin önüne götüreceğim. Paul, Rufus'la evde kaldı ama ağaç işine yardım edecek, bu da iyi bir şey. Hepimizin yardımı gerekecek ve küfürleşmeler olabilir."

Wyatt sırttı. "Yemin etmek istiyorum."

"Yapmasan iyi edersin yoksa anneme söylerim." Madeline ağaçtan Julie'ye baktı. "Neden geceyi garajda geçiriyor?"

"Böcekler," dedi neşeyle. "Ve muhtemelen kuşlar. Ağacın içinde ne yaşadığını bilmiyoruz. Garaja koymadan önce silkeleyip çıkaracağız ama bir şeyler sürünerek dışarı çıkıyor ve ben bunların hiçbirini evimde istemiyorum."

Wyatt dallara bakarken Madeline hemen bir adım geri çekildi. Gwen de onlara katıldı ve kaşlarını çatarak ağaca baktı.

"Bu koku da ne?" diye sordu.

Julie ona baktı. "Ne kokusu?"

"Bilmiyorum. Bir şey."

Julie, omuz silkmiş olan Blair'e baktı. "Hiçbir koku almıyorum."

Başka kimse de bilmiyordu. Gwen ofladı. "Boş ver. Eminim önemli bir şey değildir."

Blair, tiz ve alaycı bir sesle "Eminim bir şey yoktur" cümlesini tekrarlamamak için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Kendine hakim olmalıydı. Evet, annesi zor biriydi ama tatildeydi ve kavga etmek ya da zamanı kimse için rahatsız edici hale getirmek istemiyordu.

"Pekâlâ millet," dedi Julie kamyonetinin kapısını açarken. "Hadi eve gidelim."

"Kafa sayımı," dedi Gwen. "Hepimiz burada mıyız?" Madeline sırtarak, "Ben buradayım," dedi.

Wyatt bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Ben de."

İki araca doluştular ve eve doğru kısa bir yolculuk yaptılar. Oraya vardıklarında, çocuklar ve erkekler ağacın bağlarını çözdüler ve onu garaja taşıdılar. Paul yardım etmek için dışarı çıktı.

"Çok güzel bir ağaç," dedi, düzgün dallarına ve derin renklerine hayranlıkla bakarak.

"Dana seçti," dedi Wyatt ona. "Nick'in ağacının etrafı daha büyüktü ama kel bir noktası vardı. Yazı tura atıldılar ve Dana kazandı."

Paul ocuğa sırtarak, "Epey macera yaşadı," dedi. "Aferin sana."

Blair, Paul'un birkaç yıl içinde çocuklarıyla bu konuşmayı yapıyor olacağını düşünerek konuşmaları izledi. O ve Nick bir aile kurmak istiyorlardı. ekici işiyle ilgili sorun özölür özölmez denemeye başlayacaklardı. ocuk istiyordu -her zaman istemişti- ve Nick de baba olacağı için heyecanlıydı. Bir sonraki mantıklı adım, dedi kendi kendine mutlulukla.

Bakışları annesine kaydı ve iyi ruh hali soldu. Ne olursa olsun çocuklarının yanında olacağına dair kendine belki de yüzüncü kez söz verdi. Ne acı çekerse çeksin ya da işler ne kadar kötüye giderse gitsin, sevgiyle ve verici bir kalple ortaya çıkacaktı. Sağlam bir kadın olacaktı. Kendinden çok onları düşünüyordu. Çünkü aksini seçmenin bedelini biliyordu.

9

"Bok ve iki kat bok," diye mırıldandı Julie, orada olmadığını bildiği halde buzdolabının dondurucusunu karıştırırken.

Akşam yemeği hazırlığı için görevlendirdiği mutfak yardımcısı Heath sıırttı. "Küfür olabileceğine söz vermiştin. Çocukları çağırayım mı?"

Güldü. "Hayır. 'Çifte saçmalık' pek heyecan verici değil. Bu sabah akşam yemeği için tüm malzemeleri toplarken sarımsaklı ekmeği almayı unuttum."

Spagetti bazlı, etli, peynirli ve bol sebzeli bir güveç yiyorlardı. Yanında salata ve bol sarımsaklı ekmele herkes mutlu olacaktı. Muhtemelen Gwen değil ama diğer herkes.

"Kaç somun?" Heath mutfaktan çıkarken sordu.

"Bırak ben alayım. Onları nereye koyduğumu biliyorum. Kabakları küçük, eşit parçalar halinde kesmeye başlayabilirsin."

Kıkırdadı. "Daha sonra onları ölçecek misin?" "Bu ne kadar iyi bir iş çıkardığına bağlı."

Merdivenlerden inip çamurluktan çıktı ve Rufus'u garaj kapısının yanında buldu. Bir ileri bir geri volta atarken kokluyor ve mızmızlanıyordu.

"Bu da ne? Rufus mu?"

Köpek ona baktı, sonra kapıyı tırmaladı. İki kez havladı.

Rufus'u iyi tanıımıyordu ama oldukça sade birine benziyordu. Peki garajda bu kadar ilginç olan neydi?

Bir saat önce getirdikleri taze ağacı düşündü. Örümceklerin ve diğer böceklerin tükenmesi için her zaman bir gece bekletirlerken, hiçbir zaman gerçek bir vahşi yaşamla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Belki dallarda bir kuş ya da başka bir şey vardı.

Julie garajın insan kapısını açtı, hemen büyük ana kapıları açmaya ve Rufus'u kontrol altında tutarken her ne ise dışarı çıkarmaya hazırlandı. Ama kapıyı kırdığı anda Rufus bir anda dışarı çıktı. Julie de onu takip ederek ana kapıları açacak duvar düğmesini bulmaya çalıştı.

Aynı anda iki şey oldu. Birincisi, Rufus ağaca doğru hamle yaptı ve deli gibi havlamaya başladı. İkincisi, korkunç bir koku ona çarptı ve neredeyse öğürmesine neden oluyordu. Misk gibi ve yoğun bir amonyak kokusuydu.

Julie hemen garajdan geri çekildi, öksürüyor ve köpeği çağırıyordu. Arkasındaki merdivenlerde ayak sesleri duydu. Önce Heath gelmişti. Nick ve çocuklar da peşindeydi.

"Sorun nedir?" Heath sordu. "Rufus nerede?"

Gözlerini sildi. "Garajda. Ana kapıları açtım ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Neye yardım edeyim?"

Garaja doğru el salladı. Heath, Nick ve çocuklarla birlikte dışarı çıktı. Dana, Blair, Paul ve Gwen çamurluğa doluştular.

"Ne oluyor?" "Bir sorun mu var?" "Anne, iyi misin?"

"Garajda bir şey var," dedi Julie, kendini kapıyı açmaya ve pis kokunun içine adım atmaya zorlayarak.

Rufus sessizleşmişti. Ağacın etrafında birkaç kez döndü, çılgınca kokladı. Sonunda bacağını kaldırdı ve ağacın üzerine işedi.

"Hayır!" Dana çığlık attı. "O bizim ağacımız. Ne yapıyor bu? Durdurun onu."

Heath ona baktı. "Üzgünüm. Çok geç. Ayrıca, yaptığı şey bunların en küçüğü."

Büyük kapılar açıldığında koku biraz dağılmıştı ama hâlâ çok güçlüydü. Gwen burnunu kırıştırdı. "Oh, hayır. Yine o koku. Ne kokusu bu?" Nick önce Heath'e, sonra da Gwen'e baktı. "Puma çiši."

"Ne?"

Gülümsememeye çalıştı. "Sanırım bir puma ağacımıza işedi." Kız kardeşine baktı. "Üzgünüm Dana, ama bunun eve girmesine imkân yok."

Julie elini yüzünün önünde salladı. "Hayır, değil. Nick, sen ve Heath onu dışarı çıkarın, buradan uzağa. Garajı havalandırmamız gerek."

Paul neşeyle, "Ve gidip başka bir ağaç getirin," dedi. Ellerini çocukların omuzlarına koydu. "Hava kararmadan önce zamanımız var. İkinci seçeneğin nerede olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Belki." Wyatt'ın sesi kuşkuluydu.

"Ağacım," diye inledi Dana, ağabeyi ve Heath'in ağacı evin yanından sürükleyişini izlerken.

Julie, onları takip etmeye başlayan Rufus'u yakaladı. "Hayır, yapamazsın. Blair, onu içeri götür lütfen."

Blair'in dediğini yapıp yapmadığını görmek için beklemedi. Bunun yerine, arabalardan birinin yağ sızdırması ihtimaline karşı etrafta tuttukları kedi kumu torbalarının yanına gitti.

Bunu Rufus'un ağacı işaretlediği alana yaydı. Sıvı emildikten sonra süpürölüp atılabilirdi. Garaj şimdiden daha iyi kokmaya başlamıştı. Kapıları yarım saat kadar açık bırakacaktı. Umarım bu süre yeterli olur.

"Bir şeyler olduğunu biliyordum," diye mırıldandı Gwen.

Julie ona baktı. "Haklıydın. Ben dışarıda kokusunu alamadım ama sen aldın. Bu demek oluyor ki Nick'le birlikte ikinci ağacı almaya gideceksin. İyice koklamanı istiyorum. Noel'imde başka bir puma sidiği ağacı olmasını reddediyorum."

Bu ifade çocukların kıkırdamasına yol açtı. Paul'ün ağzı seğirdi.

"Bunu tarif etmenin bir yolu da bu," diye mırıldandı.

"Puma çış ağacı," diye tekrarladı Wyatt, neredeyse kahkahadan iki katına çıkacaktı. "Anneme söyleyene kadar bekle."

Nick, Blair, Paul ve Gwen Julie'nin kamyonetiyle yola çıktılar. Çocuklar ve Dana, Rufus'u da yanlarına alarak filmlerine dönerken, Julie ve Heath ellerinde sarımsaklı ekmekle mutfağa geri döndüler.

Heath gülerek, "Wyatt hayatının geri kalanında puma çış ağacından bahsedecek," dedi. "Hikaye yıllar geçtikçe büyüyecek ama mutlu bir anı olarak kalacak."

"Bunun olabileceğini bilmiyordum." Julie ürperdi. "Garajda bıraktığımız için çok minnettarım. O kokunun evin içinde olmasını istemezdim."

Dondurulmuş sarımsaklı ekmeği buzdolabının buzluğuna koydu, ardından buzu çözölmüş hindi kıymasını çıkardı.

"Neden bu ağacı seçmek zorundaydık ki?" diye sordu, hâlâ kokunun şokundaydı. "Yıllardır buraya gelip ağaç kesiyoruz. Hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Doğa her zaman kazanır," diye alay etti.

"Bunun kutlamaya değer bir zafer olduğundan emin değilim." Ona baktı. "Sence çocuklar iyi mi? Bunun sadece ilk gün olduğunu biliyorum ama eğlenmelerini istiyorum."

"İyiler. Herkes onlara ilgi gösteriyor, bu da hoşlarına gidiyor." Sırıttı genişledi. "Buranın sıkıcı olduğunu söyleyemezler."

"Biraz sıkıcı olabilir." Büyük bir tavayı ocağın üzerine koydu. "En azından benimkilerin aksine kavga etmiyorlar."

"Nick ve Dana kavga etmiyorlardı. Geleneksel bir şakalaşmaydı. Artı, Madeline ve Wyatt hâlâ alışmaya çalışıyorlar. Onlara birkaç gün verin, sonra didişmeye başlarlar."

"Sen tek çocuksun, değil mi?"

"Öyleyim. Ailem çocuk sahibi olma konusunda emin değildi. Çocuk istediklerine karar verdiklerinde annem neredeyse kırk yaşındaydı. Şimdi böyle şeyler oluyor ama ben küçükken bu çok nadirdi. Pek çok insan annemle babamın büyükannem ve büyükbabamdı."

İki kilo hindi kıymasını tencereye attı ve bir spatula yardımıyla daha küçük parçalara ayırdı.

"İkisini de birkaç yıl önce kaybettiğinizi biliyorum," dedi. "Başka ailen var mı?"

"Teyzeler, amcalar ve kuzenler, hepsi Virginia'da. Çoğunlukla internet üzerinden iletişim halindeyiz. Birkaç yılda bir oraya dönmeye çalışıyorum." Kabakla işini bitirdi ve bir soğan doğramaya başladı. "Çocuklarla baharda gideriz diye düşünmüştüm. Sen de bizimle gelebilirsin."

"Ne dedin? Hayır. Çocuklarınızla seyahat edemem."

"Neden olmasın? Noel'i onlarla geçiriyorsun. Ayrıca, ailemle tanışmanı istiyorum."

Nedenini sormak istiyordu ama bu soruyu kendisini tuhaf göstermeden nasıl ifade edeceğinden emin değildi.

"Tanıştığım son aile Eldon'ın ailesiydi ve bu uzun zaman önceydi."

"İyi olacaksın. Ayrıca, ortakların nereden geldiğimizi görmesi önemlidir. Aile genellikle pek çok şeyi açıklar."

Ortaklar mı? Az önce bunu söylemiş miydi? Ortak değillerdi, çıkıyorlardı. Yeni çıkıyorlardı.

Julie kendini hiçbir zaman bir koşucu olarak görmemişti, yine de kısa ama güçlü bir kaçma ihtiyacı duydu. Gerçi nereye gideceğine dair bir fikri yoktu. Güveç hazır olduğunda, sarımsaklı ekmeği hazırlaması, masayı kimin kurması gerektiğini görmek için angarya listesini kontrol etmesi ve hangi kurabiyeleri yapacağına karar vermesi gerekiyordu. sabah yapmak istiyordu. Ayrılmak söz konusu bile olamazdı. Ayrıca, o her zaman her şeyin üstesinden gelebilen biriydi.

"Baba! Baba!"

Wyatt'ın bağırıları alt kattan geliyordu. Kolunu Blair'e dolamış oturan Nick filmi durdurdu. Julie Heath'e baktı, o da omuz silkerek koltuktan kalktı.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti, "ama sesi çılgınca geliyor." "Baba!"

"Geliyorum."

Ama o merdivenlere varmadan Wyatt yüzü kızarmış, gözleri yaşlarla dolmuş bir halde ana kata koştu, Madeline de peşindeydi.

"Baba, yastığım. Onu getirmedi." Kendini babasına attı, vücudu hıçkırıklarla titriyordu.

Madeline yetişkinlere döndü. "Wyatt'ın özel bir yastığı var. Onsuz uyuyamıyor. Ona getirmesini söyledim, o da bebek olmadığını ve hatırlayacağını söyledi. Ama hatırlamadı." Ses tonu, uzun süredir acı çeken bir ablaya aitti.

"Yastığı özel kılan nedir?" Gwen sordu. O ve Dana büyük boy aşk koltuğuna oturmuşlardı, aralarında bir kase patlamış mısır vardı.

Wyatt ona baktı. "Öyle işte. O benim özel yastığım ve bende değil." Dikkatini tekrar babasına verdi. "Eve gitmek istiyorum. Hemen eve gitmek istiyorum!"

"Bilmiyorum," dedi Madeline yüksek sesle. "Aptal yastığı hatırlaman gerekirdi."

Wyatt tekrar ağlamaya başladı. Heath kızına baktı. "Maddy, hiç yardımcı olmuyorsun." Cebinden telefonunu çıkardı ve Wyatt'ın elini tuttu. "Hadi gel. Mutfığa gidip anneni arayalım.

Yastık orada. Sabah geri dönüp alırım. Ya da belki o benimle bir yerde buluşabilir."

"Bu gece değil mi?" Wyatt'ın sesi titredi. "Yastığım olmadan uyuyamam."

"O zaman bütün gece ayakta kalalım," dedi Gwen neşeyle. "Bir şeyler içeceğiz.

Pijama partisi."

Herkes dönüp ona baktı. Gwen parlak bir şekilde gülümsedi.

"Neden olmasın? Seksiyonel kanepeler çok büyük. Orada en az iki, belki üç kişi uyuyabilir. Eminim havalı yataklar da vardır. Ateş yakar, film izler ve bütün gece uyanık kalırız."

Julie, uzlaşmacı, çocuk merkezli, harika fikirli Gwen ile Nick'i kötileyen ve bunu her zaman anlıyor gibi görünen kadını uzlaştırmakta zorlanıyordu

kendi kızı söz konusu olduğunda yanılttı. Ama itiraf etmeliydi ki, bu fikir haklıydı. Wyatt yalnız hissetmiyorsa, o kadar üzgün olmazdı. O bile onun özel yastık olmadan, o oldukça hızlı bir şekilde uykuya dalmak olacağını tahmin ediyorum.

"Aşk koltuğu dışarı çekiliyor," dedi Julie. "Madeline ve Wyatt orada uyuyabilir. Saklama dolaplarından birinde havalı yataklarla birlikte birkaç karyolamız var."

Heath, "Bir karyolada uyuyabilirim," dedi.

Julie bu fikirden pek hoşlanmadı ama gülümseyerek, "Ben de," diye mırıldandı.

"Kanepeyi sen almalısın." Blair başını Nick'in omzuna yasladı. "Biz de karyola alacağız. Yeterince var mı? Anne, hangisini tercih edersin? Karyola mı, havalı yatak mı?"

"Bir karyola lütfen."

Ayarlamaları yapmak uzun sürmedi. Tiffany cevap vermeyince Heath mesaj bıraktı, sonra da hazırlıklara yardım etti. Paul yatıya kalma konusunda tereddüt etti ve yatağını alt katta tutacağını söyledi. Dokuza kadar herkes dişlerini fırçalamış, battaniyeleri ve özel olmayan yastıkları toplamıştı.

Wyatt

hala hiç uyumadığını iddia ediyordu.

Noel Baba film maratonuna karar verdiler. Heath bir kez daha Tiffany'ye telefonla ulaşmaya çalıştı ama Tiffany cevap vermeyince yastık meselesiyle ilgili ikinci bir mesaj bıraktı. Tim Allen oğluna *'Twas the Night Before Christmas'*ı okuduğu sırada her iki çocuk da mışıl mışıl uyuyordu.

Heath sessizce, "İyi karar, Gwen," dedi. "Teşekkür ederim."

"Her zaman."

* * *

Julie ve Heath altıyı biraz geçte kalktılar. Üst kattaki odalarına çıktılar.

"Düşündüğümünden daha iyi uyudum," diye itiraf etti Julie, o yastıkları yerine koyarken battaniyeyi yataklarına geri koydu.

Onu kendine çekti. "Yanımda olmanı özledim." "Tam orada, kanepenin üzerindeydim."

Elleri kızın poposuna doğru kayd. "Yapabileceklerimiz sınırlıydı."

Gülümsedi ve onu itti. "Hâlâ öyleyiz. Kahvaltı güvecini hazırlamam gerekiyor." Gülümsedi. "Ama sanırım yaklaşık üç saat sonra boşum."

"Dakikaları sayıyor olacağım."

"Tiffany'den haber aldın mı?"

Kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Ben yapmadım. Yarına kadar gitmemesi gerekiyordu. Yedi gibi tekrar ararım."

Julie önce duş aldı. Giyindikten sonra saçlarını taradı. Heath soyunmakla meşguldü. Manzarayı hayranlıkla seyretmek için durakladı - adamın gözleri çok güzeldi, diye düşündü mutlu bir şekilde, o sabahki randevularını dört gözle bekliyordu.

Onu duşta bıraktı ve yatak odasına girdi. Tam o sırada telefonu çaldı.

Ekrana baktı ve arayanın Tiffany olduğunu gördü. Bir anlık kararsızlıktan sonra aramayı cevapladı.

"Merhaba Tiffany. Ben Julie. Heath duşta ve senin aramanı kaçırmak istemeyeceğini biliyordum. Wyatt'ın özel yastığıyla ilgili mesajı aldın mı?"

Kısa bir duraksama oldu, sonra hıçkırık gibi bir ses geldi ve ardından, "Yaptım. Tam burada. Gelip alabilir ya da onunla bir yerde buluşabilirim. Tatil için işten çıktım."

Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. Julie telefonu sıkıca tutarken içini bir korku kapladı.

"Sorun nedir? Üzgünsün, demek ki kötü bir şey oldu. Anlat bana." "Bir şey yok. Ben iyiyim."

"Sen değilsin. Tiffany, endişeleniyorum. Ne oldu? Biri mi öldü?" "Ne oldu? Hayır. Öyle bir şey değil. Ben iyiyim."

"Bana anne sesimi kullandırtma. Neler oluyor?" Tiffany burnunu çekti. "Ryan benden ayrıldı."

Ryan kimdi? Oh, bekle. "Erkek arkadaşın mı?"

"Uh-huh. Dün gece. Bahamalar'a gitmemiz gerekiyordu ama şimdi başka birini götürüyor."

Hıçkırıklar bu kez daha şiddetli bir şekilde geri döndü. Julie ne söyleyeceğinden emin olmadan öylece durdu.

"Özür dilerim. Ayrılıkla başa çıkmak için berbat bir zaman. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Ben iyiyim."

Sesi iyi gelmiyordu. Kalbi kırılmış gibiydi.

"Sadece onun özel olduğunu düşünmüştüm. Bir geleceğimiz olduğunu. Ona aşık oluyordum. Ama o aynı şeyi hissetmiyordu." Burnunu sümküdü.

"Dediğin gibi, ayrılık için berbat bir zaman."

Julie yatağa oturdu. "O bir pislik ve bu onun kaybı."

"Bunu söylemen çok nazikçe. Doğru olmasını istiyorum ama bilmiyorum." "Bu bölgede aileniz var mı?"

"Ne? Hayır. Neden...?" Tiffany boğazını temizledi. "Noel için mi demek istiyorsun? Ben iyi olacağım. Her şey yolunda. Bunu söylememeliydim.

herhangi bir şey." Sahte bir kahkaha attı. "Anne sesinin tehdidiydi. Heath beni arasın. Onunla buluşabilirim. Sorun değil."

Julie kendine bu işe karışmamasını, Heath'in eski karısının ayrılığının onun sorunu olmadığını söyledi. Ama diğer kadının kırık bir kalple evde tek başına olduğu düşüncesine katlanamıyordu.

"Noel'de bize katılmalısın."

"Ne? Hayır, yapamam. Teklif ettiğin için çok tatlısın ama hayır."

"Ciddiyim, Tiffany." Julie'nin sesi sertti. "Ev oldukça büyük. Çocuklar çift ranzalı bir odada kalıyorlar. Onlarla birlikte orada uyuyabilirsin. Burada zaten bir kalabalık var. İnan bana, bir kişi daha sorun olmaz. Noel'i bizimle geçir. Yalnız kalmak isteyeceğin son şey.

Ayrıca, tatili çocuklarıyla birlikte geçirmek istemiyor musun?" "Julie, bu güzel ama-"

"Aması yok. Herkesin bir çiftin parçası olduğundan endişeleniyorsan, değiller. Senin yaşlarında olan kızım -" bunu söylemek acı verici ama gerçek "- bekar, Blair'in annesi ve Blair'in amcası da öyle. Ayrıca, hadi ama. Noel'i çocuklarınızla geçirmek istediğinizi biliyorsunuz. Yılın bu zamanında kimse yalnız kalmamalı. Evet de. Heath sana adresi mesaj atar. Bugün git ve yastığı unutma."

"Ciddi misin?"

"Evet ve ısrar ediyorum. Öğle yemeğine kadar seni bekliyorum. Kar için hazırlanın." "Çok iyi bir insansınız. Teşekkür ederim." Bir hıçkırık daha geldi. "Sen

Doğru. Yalnız kalmak istemiyorum, o yüzden orada olacağım." "Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Çok teşekkür ederim."

Telefonu kapattılar. Julie bir saniye orada oturdu, ne yaptığını anlamaya çalıştı. Doğru kararı vermişti ama bunu herkese açıklamak... karmaşık olacaktı.

Telefonu yatağın üzerine fırlattı ve banyoya doğru yürüdü. Heath düşünu bitirmişti ve kurulanıyordu. Onu görünce gülümsedi.

"Aşağı ineceğini sanıyordum."

"Hemen geliyorum. Tiffany aradı ve yastığı duymak için beklemek isteyeceğini düşünmediğim için cevap verdim."

Yüz ifadesi şaşkındı. "Sen iyi misin? Seni üzecek bir şey mi söyledi?"

"Hiç de değil." Durakladı, nasıl açıklayacağından emin değildi. "Ryan ondan ayrıldı. Ryan, erkek arkadaşı," diye açıkladı.

Ağladığını ve Noel'de onu evde yalnız bırakamayacağını anlattı.

Heath gülmeye başladı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Eski karımı bir haftalığına bize katılması için mi davet ettin?"

"Pislik sevgilisi onu terk etti, o yüzden Bahamalar'a gitmiyor. Tek başına olmamalı."

Havluyu astı ve ona doğru yürüdü. Çıplaktı. Ona ulaştığında, onu kendine çekti.

"Bu Julie için çok önemli bir şey," diye mırıldandı öpücükler arasında. "Herkesle ilgilenmek zorundasın ve kimse seninle ilgilenemiyor."

"Bu doğru değil."

Ama sesinde fazla enerji yoktu, adamın elleri vücudunda dolaşırken ve o da bu iyiliğe karşılık verirken değil. Aradaki fark, onun çıplak tenine dokunuyor olması ve adamın dokunmuyor olmasıydı.

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi, kazağını çekiştirdi.

Ayakkabılarını çıkarırken bile, "Kahvaltı yapmam gerek," diye itiraz etti.

"Bekleyebilirler."

* * *

Blair yediden biraz önce mutfağa girdiğinde mutfağın boş ve karanlık olduğunu görünce şaşırdı. Genellikle Julie herkesten önce kalkardı. Işıkları yaktı, sonra fırını açtı, kahvaltı güvecinin ısınması için en az kırk beş dakika gerekeceğini biliyordu.

Çocukların ve oturma odasında yatan diğer herkesin aksine, iyi uyuyamamıştı. Midesi onu rahatsız etmiş, iki kez tuvalete gitmesine neden olmuş ve ardından biraz midesi bulanmıştı. Bir şeye yakalanmadığını umuyordu.

Fırın ısınırken güveci tezgâhın üzerine koydu, sonra kahveye başladı. Gönderilen menülere hızlıca göz attığında Julie'nin şunları planladığını gördü

güveçle birlikte sosis. Dilimlenmiş meyve de servis etmeyi planlıyordu.

Nick içeri girdi ve ona doğru yürüdü. "Kendini nasıl hissediyorsun?" "İyiyim."

"Dün gece kalkmışsın."

"Seni uyandırdığımı sanmıyordum." Hızlı bir gülümseme sundu. "Ben iyiyim. Sorun olan annen. O burada değil."

Etrafına bakındı. "Haklısın. Her zaman kimse uyanmadan kahvaltıya başlar. Sence iyi midir?"

Blair'in kayınvalidesini yukarıda tutan şeyin ne olduğu konusunda çok iyi bir fikri vardı. "Bence o iyi." Sesini alçalttı. "Heath de öyle. Ondan hoşlanıyorum. Peki ya sen?"

"O iyi bir adam. Hiç şaşırmadım. Annem boşandığından beri Dana ve beni sadece birkaç erkekle tanıştırdı ama hepsi de iyi insanlardı. Başka bir şeye tahammül edemezdi."

"Daha genç olması senin için sorun değil mi?"

Nick soruyu düşündü. "Hayır. Bu onun yapacağı bir şey gibi görünüyor. Wyatt ve Madeline harikalar. Dün gece çok komikti. Wyatt hiç uyumayacağına o kadar inanmıştı ki."

"Ama yaptı. Yatıya kalmak iyi bir fikirdi."

Nick sırtıttı. "İçinden geldiği gibi söyle."

Blair inledi. "Ciddiyim." Sayılır. "Annem Heath'in çocuklarıyla çok iyi anlaşıyor. Acı çekmemeye çalışıyorum. Onları anlıyor ama beni anlamıyor. Ne var bunda?"

"Bilemiyorum. Çok kolay elde edilebilirsin."

Güldü. "Bu da ne demek oluyor?"

Tam o sırada fırının sesi duyuldu ve iki çocuk da mutfığa girdi. Wyatt gözlerini ovuşturarak, "Günaydın," dedi. "Uyumuşum."

"Sen yaptın." Blair güveci fırına yerleştirdi. "Yemekten önce vaktimiz var, neden siz ikiniz aşağı inip giyinmiyorsunuz? Yoğun bir sabah bizi bekliyor. Ağacı getirip süsleyeceğiz."

"Peki ya puma çışı?" Wyatt gülerek sordu.

"Annem kontrol etti ve iyi olduğunu söyledi, o halde öyle olmalı."

Nick çocukları aşağı indirdi. Paul, Gwen ve Dana kahvaltıya yardım etmek için geldiler. Birkaç dakika sonra Julie içeri girdi.

"Oh, her şeyi başlatmışsın," dedi, kimsenin bakışlarıyla karşılaşmadan. "Özür dilerim, dikkatim dağıldı."

Gwen cık cık diye bir ses çıkardı ama bir şey söylemedi. Blair annesini görmezden geldi ve Julie'ye gülümsedi.

"Güveci yaklaşık on dakika önce koydum. Yanında sosis olduğunu gördüm ama meyve konusunda emin değildim."

Julie sorumluluğu üstlendi ve görevleri dağıtmaya başladı. Dana masayı hazırlarken ve Paul taze meyve suyu için portakal sıkarken Gwen çocukları kontrol etmek üzere aşağı indi. Blair sosisleri pişirmeye başladı, ancak kokunun onu rahatsız ettiğini fark etti, bu garipti. Daha önce hiç olmamıştı.

Neyse ki Julie araya girdi ve spatulayı ondan aldı. "Bununla ben ilgilenirim. Sence pastırma da yemeli miyiz?"

"Bu yeterli gibi görünüyor." Blair fırında ısınan dev güveci düşündü. "Kimsenin aç kalacağı konusunda endişelenmene gerek yok."

"Elimde değil. Ailemi beslemek benim sorumluluğum."

Blair, Julie'nin sorumluluklarını çok ciddiye aldığını düşündü. Çocukları büyümüş olsa da onlar için endişeleniyordu. Blair, Nick'le sakladıkları sırrı düşündü ve bir an suçluluk hissetti. Nick'in annesinin tatilini mahvetmek istemediğini anlıyordu ama

Belki de Nick, Paul Amca'nın işini almak isteyebileceğini düşünmeye başlar başlamaz bunu ona söylemeliydiler. Julie'nin gerçeği bilmeye hakkı vardı.

Ama bu kararı vermek ona düşmezdi, diye hatırlattı kendine. Yılın ilk günü geldiğinde, Nick'in annesine neler olduğunu anlatması için ısrar edecekti, sadece Söz verdiği gibi.

Nick, Gwen ve çocuklar mutfakta belirdiler. Julie hepsini masaya çağırana kadar herkes birbirine çarpıyordu. Sadece Gwen servise yardım etmek için mutfakta kaldı.

Blair mutlu bir şekilde kahvaltının gürültülü olduğunu düşündü. Büyüdüğü zamanlardan çok farklıydı. Annesinin "çekip gitmesinden" öncesini pek hatırlayamıyordu, şüphesiz kısmen sadece dört yaşında olduğu için, kısmen de o zamanı çevreleyen hüznün yüzünden.

Küçük Robby sadece üç haftalıktı. Blair bebek kardeşini çok merak etmiş, o uyurken sık sık odasında oturmuştu. Her şeyi nasıl yapacağını öğrenmek istiyordu ve annesi ilk birkaç hafta emzireceğini, dolayısıyla ona biberon veremeyeceğini söylediğinde hayal kırıklığına uğradığını hatırlıyordu.

Öldüğü sabah bulanıktı. Blair annesinin çılgılık attığını hatırlıyordu. Ses hiç kesilmeyecekmiş gibi devam edip gidiyordu. O denemişti

Babasının dikkatini çekip sorunun ne olduğunu açıklamasını istedi ama babası daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla ona odasına gitmesini söyledi.

Daha sonra komşulardan biri onu almış ve bundan birkaç saat sonra, Paul Amca onunla kalmak için gelmişti. Bir cenaze töreni olduğunu ve muhtemelen kendisinin de katılmış olduğunu biliyordu ama bununla ilgili hiçbir anısı yoktu. Bir sonraki net hatırladığı şey, babasının onu anaokuluna götürdüğü ve okulu seveceğini söylediği idi. Blair bunun doğru olduğunu ummuştü çünkü

Bazen evinde olmak onu korkutuyordu. Evin kendisinden değil ama annesi olan hayaletten.

Gwen kimseyle konuşmadan ya da etkileşime girmeden odadan odaya dolaştı. Çok zayıflamış, çok solgunlaşmıştı. Blair bazen onun ağladığını duyuyordu ama konuştuğunu hiç duymamıştı. Aylar ve aylar boyunca. Sonunda annesi işine geri dönmüştü ama o bir daha asla ailenin bir parçası olmamıştı.

"İyi misin?" Nick sessizce sordu ve onu şimdiki zamana geri çekti. "Özür dilerim. Başka bir şey düşünüyordum." Elindeki yemek tabağına baktı. sosisleri tuttu ve başını salladı. "Ben almayayım." Koku hâlâ bir sorundu. Fransız tostundan esinlenen güveç ve biraz meyveyle idare edecekti.

"Bu büyük bir masa," dedi Wyatt. "Etrafına daha fazla insan sığdırabiliriz." "Bu iyi bir şey." Julie ona gülümsedi. "Yemek için daha fazla insan gelecek.

Noel'de. İki yaprak sığıyor, ikisine de ihtiyacımız olacağından değil."

Dana annesine baktı. "Daha fazla insan. Beklediğimiz diğer tek kişinin Huxley olduğunu sanıyordum."

"Evet, şey..." Julie boğazını temizledi. "Planlarda küçük bir değişiklik oldu."

Masa sessizliğe gömüldü. Herkes Julie'ye baktı, bekliyordu. Heath değil, diye düşündü Blair, ona bakarak. Rahatlamış ve eğlenmiş görünüyordu, yani haberler ne olursa olsun, kötü değildi.

"Tiffany'yi tatili bizimle geçirmesi için davet ettim." Julie kahvesini aldı, sonra yerine koydu. "Uzaklara gitmesi gerekiyordu ama bu işe yaramadı ve yalnız kaldı."

"Çocukların annesi mi?" Dana şaşırılmış bir sesle sordu.

Blair'in nefesi boğazında düğümlendi. Julie bunu gerçekten yapmış mıydı? Madeline'in gözleri büyüdü ve Wyatt sandalyesinden fırladı. "Annem buraya mı geliyor?" diye yüksek sesle sordu.

"Öyle ve yastığını getiriyor." Julie Madeline'e gülümsedi. "Noel'i her iki ebeveyninle birlikte geçireceksin."

"Şimdiki erkek arkadaşının eski karısını Noel'i seninle ve ailenle geçirmesi için mi davet ettin?" Gwen, şüphesiz herkesin aklındaki soruyu dile getirerek sordu.

Sesi öfkeli olmaktan çok şaşkıındı.

Julie hafifçe gülümsedi. "Evet, şey, planlanmış bir şey değildi. Üzgündü ve onun için üzıldüm. Noel'de kimse yalnız kalmamalı. Onun için bir sürü oda var."

Paul, "Bu çok cömert bir teklif," dedi. "Heath, herhangi bir endişen var mı?"

"Hiç de değil. Tiffany zor biri değil ve Julie de her şeyin üstesinden gelebilir. Çocuklar mutlu olacak."

Madeline masanın etrafında koştu ve babasına sarıldı. "Annem burada olacak!"

"Evet, öyle."

"Ve sen. Noel'de."

Nick Blair'e doğru eğildi. "Özgüvenine hayran olmalısın," dedi sessizce. "Harika bir kadın."

"Evet, öyle."

10

"Nick bunu senin yaşlarındayken yapmıştı," dedi Dana Madeline'e, dondurma çubukları ve yapay elmaslardan yapılmış, yoğun bir şekilde süslenmiş bir yıldız tutarak.

Madeline şatafatlı dekorasyona şüpheyle baktı. "Gerçekten mor ve altın rengi."

"Washington Üniversitesi için," dedi Wyatt ona. "Bunlar Husky renkleri."

Dana sesini alçalttı. "Arka tarafa doğru koyabiliriz."

Nick ağacın sağ tarafındaki merdivenin üzerindeki yerinden, "Hey, bunu duydum," diye seslendi. Heath de sol tarafta aynı yükseklikteydi. Dana, Blair ve çocuklar süsleri sıralarken onlar da ışıkları diziyorlardı.

Her zamanki el yapımı hazineler vardı - kil palmiye baskıları, sade Boyanmış süsler, boru temizleyicilerinden yapılmış tuhaf şekilli yaratıklar, tarihli süsler ve annesinin her zaman sevdiği birkaç düzine küçük Patience Brewster süsü. Geri kalanlar ise mağazadan alınmış ve hatıra süslemelerden oluşan bir karmaşa. Dana, babası için çok anlamlı olan eski süsleri tutarken iki kez gözyaşı dökmüştü bile. Ağaç süslemenin tadını çıkarıyordu ama babasının yokluğunu fark etmekten kendini alamıyordu. Normalde kanepede oturur, Nick ve annesine ışıkların düzgün olup olmadığını söylerdi.

Nick, "Heath, senin çeyrekliğini yine ödünç almamız gerekecek," dedi ve ışık dizisini ona uzattı.

Heath onu dallar boyunca sarkıttı, her birini o seviyede kapladı, sonra geri verdi. "Elbette. Neden?"

"Cicili bicili," dedi Dana, samimi görüldüğünü umduğu bir gülümsemeyle. "Cicili bicili şeyler için kavgaya edeceğiz. O seviyor ama ben sevmiyorum." Kardeşini işaret etti. "Her yıl değişiyoruz ve geçen yıl cicili bicili şeyler vardı."

Nick gülerek, "Ama yanımızda çok daha fazla insan var," dedi. "Bırakalım onlar karar versin."

"Cicili bicili şeylere bayılırım," diye fısıldadı Madeline.

Dana ona çabucak sarıldı. "Sorun değil. Cicili bicili şeyleri istediğin kadar sevebilirsin."

Çocuklar harikaydı. Dana tatillerde onlarla birlikte olmaktan keyif alıyordu. Şu anda onlar babasını özlemekten hoş bir şekilde uzaklaşmasını sağlıyordu. Annesinin onların uyum sağlamaları konusunda endişelendiğini biliyordu ama çabucak alışmışlardı.

Kapı zili çaldı. Rufus hemen ayağa fırladı ve havlamaya başladı. Dana evin önüne doğru baktı, kimin geleceğini merak ediyordu... Ah, doğru ya. Tiffany.

Annesi kurabiye yaptığı mutfaktan bağırırken o olduğu yerde kaldı. "Ben bakarım."

Heath merdivenden indi. "Ben de." Wyatt

Dana'ya baktı. "Bu bizim annemiz mi?"

"Muhtemelen."

O ve kız kardeşi, Rufus peşlerinde olduğu halde hızla uzaklaştılar. Ağaca takmaları için diğer çocuklara vermek üzere ılık iplerini çözmekte olan Paul, sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu.

"Söylemeliyim ki burası hiç sıkıcı değil."

"Hayır, sıkıcı değil."

Dana, "Tiffany"nin onlara katılması konusunda ne hissettiğinden emin değildi. Açıkçası tatil için bir kişinin daha olması umurunda değildi. Bütün kutlama bağ kurmak içindi. Ama Heath'in eski karısı? Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünen bir tek o muydu?

Yine de, annesinin düşüncesizce birini onlara katılmaya davet etmesi çok tipik bir davranıştı. Julie her zaman kimsenin geride kalmadığından emin olmak istemişti. Ama Dana annesinin bunu gerçekten düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Heath ve Tiffany boşanmıştı. Şimdi iyi geçiniyorlar mıydı yoksa hâlâ kavga mı ediyorlardı? Ya Tiffany bir sürtükse? Zaten sosyal açıdan beceriksiz olduğu anlaşılan Gwen'le uğraşıyorlardı. Bir kişi daha dinamikleri nasıl etkileyecekti?

Onun sorunu değil, dedi kendi kendine.

Ayağa kalktı ve girişe doğru yürüdü. Wyatt odaya daldı, yanında güzel bir kızıl saçlı vardı.

"Bu benim annem. Anne, bu herkes."

Dana selam vermek için elini uzatmaya başladı ama sonra durdu. Tanıdık yüz hatlarına bakarken hafifçe kaşlarını çattı. Evet, kadın on iki ya da on dört yaş büyümüştü ama hâlâ eskisi gibi görünüyordu.

"Tiffany?"

Wyatt'ın annesi ona dostça bir gülümsemeyle bakarken birden dondu ve gözleri büyüdü. "Oh, vay canına. Dana mı? Sen misin o?"

"Öyle."

Birbirlerine doğru koştular ve sarıldılar.

Julie içeri girdi, bir kolunun altında bir yastık ve elinde bir bavul vardı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Dana geri adım attı ve güldü. "Öyle. Tiffany ve ben liseye beraber gittik. Ben birinci sınıftayken o üçüncü sınıftaydı."

Tiffany gülümsedi ve başını salladı. "Biz orkestradaydık. Genç ve kıdemli üyelere yıl boyunca akıl hocalığı yapmaları için bir birinci sınıf öğrencisi atanır. Ben Dana'nın akıl hocasıydım."

Dana emin değildi ama annesinin solgunlaştığını düşündü.

"Lisede beraberdiniz," diye tekrarladı Julie. "Bu inanılmaz. Wyatt, işte yastığın. Madeline, neden sen ve kardeşin annene nerede uyuyacağını göstermiyorsunuz?" Tiffany'ye sıkı bir gülümseme sundu. "Hangi ranzayı kullandığını Rufus'la konuşmanız gerekecek. Kavgayı kazanamayacağınızı söylemiyorum, ama bir tane olabilir."

Tiffany ona doğru bir adım attı. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Çok nazik davrandınız." Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Julie bu yorumu elinin tersiyle itti. "Bugün Noel. Ailenle birlikte olmalısın. Ve bak! Hepsi burada. Şimdi git yerleş. Heath, bavulunu aşağı taşı, sonra geri gel ve ışıklandırmaya yardım et. Ağacın bugün süslenmesini istiyoruz."

Herkes onun emrini yerine getirmek için atladı. Onlar tepki verirken Julie mutfağa döndü, şüphesiz kurabiye pişirmeye devam edecekti. Dana onu takip etti.

"Anne, iyi misin?"

"Ben iyiyim. Wyatt'ın özel yastığı var, bu yüzden bu gece daha kolay olacak." Sesini alçalttı. "Ona baktım ve dürüst olmak gerekirse, onu özel yapan şeyin ne olduğunu söyleyemem."

"Çocuklar nasıldır bilirsin." Dana yaklaştı. "Tiffany'yi davet ettiğin için üzgün müsün?"

"Tabii ki hayır. Onu evinde tek başına düşünmeye dayanamıyorum." Dana'ya yaklaşmasını işaret etti ve sonra fısıldadı, "Erkek arkadaşı onu terk etti. Onu Bahamalar'a götürecekti ama ilişkilerini bitirdi."

"Piç kurusu."

"Kesinlikle. Ayrılıklar yeterince zor, ama tatillerde? Asla olmaz. Burada bizimle kalacak ve dikkati dağılacak. Harika olacak."

Dana annesine baktı. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum anne. İnanılmazsın. Erkek arkadaşının eski karısı mı? Ben bu kadar cömert olamazdım."

"Tabii ki yapabilirsin. Her şey iyi olacak. Göreceksin."

* * *

Julie kurabiye yapımını, ağaç süslemeyi, ardından öğle yemeğini atlattı ama sonunda, ikiyi biraz geçte, herkes tepeden aşağı şambrellere binmek istediğinde, yalvararak odasına çekilebildi. Kapattı kapıyı arkasından kapattı, yatağa doğru yürüdü ve oturdu. Birkaç saniye sonra ayağa kalkmış, odanın içinde volta atıyor, kendine nefes almasını, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Olmak zorundaydı. Noel'e daha günler vardı.

Kapı açıldı ve Heath içeri girdi. Kız hemen geri çekildi, yatağı aralarına koydu ve daha geniş bir alan olmasını diledi.

"Neden herkesle birlikte dışarı çıkmıyorsun?" diye sordu sahte bir neşeyle. "Bir şambrel üzerinde dağdan aşağı inmeyi seviyorsun."

"Aslında bilmiyorum ve konuşmak istedim." Yüz ifadesi endişeliydi. "Seni rahatsız eden bir şey var."

"Ben mi? Saçmalama. Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Hiçbir sorun yok."

Heath kapının yanında durmuş, onu izliyordu. Hiçbir şey söylemedi ve duruşundan sonsuza dek beklemeye istekli olduğu anlaşılıyordu.

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandı, bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha, ta ki duvara yapışana kadar. Bu oda neden daha büyük değildi?

"Bir şeyden korkuyorsun. Tiffany mi? Onun burada olmasında bir sorun yok sanıyordum."

"Öyleyim. Tamamen. Tamamen." Durakladı. "Tamam, belki *o kadar da* kabul ediyorum ama onu buraya çağırmak yapılacak en doğru şeydi."

"Çok nazıksınız." Bakışları sabitti. "Ne değişti?" "Kızım la aynı liseye gitti!"

Heath'in tepkisizliği onu sarsmak istemesine neden oldu.

"O ne? Dana'dan iki yaş büyük mü? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Ben yaşlıyım! Ben bir kocakarıyım. Neden benimle çıkıyorsun? Bu çok saçma. Ben gülünç biriyim. Bu tam bir kabus. Gwen'in ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim."

"Gwen'in herhangi biri hakkındaki görüşlerini neden önemsiyorsun?"

"Bilmiyorum, ama o benim dünya görüşümü temsil ediyor. rahatsız edici." Kalbinin çok hızlı attığından endişelenerek bir elini göğsüne bastırdı. "Neden bu kadar genç olmak zorunda?"

"Ne fark eder ki?"

Ona ters ters baktı. "Oh, tabii. Mantıklı ol. Sen genç ve yakışıklı bir erkeksin. Burada senin için kötü bir şey yok. Yargılanan benim. Alay edilen benim."

Ona doğru bir adım attı. Geri çekilebilirdi ama gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Başkalarının ne düşündüğünü neden umursuyorsun?" diye tekrar sordu. "Sen hiçbir zaman öyle biri olmadın."

"Bilmiyorum," dedi yavaşça, sonra bir nefes verdi. "Bu sefer hariç." Yatağa doğru ilerledi ve uzandı. "Çok genç. Bu göğüsler de ne böyle? Kocamanlar. Benim göğüslerim onunkilere kıyasla kuru üzüm gibi." Tamam, kuru üzüm değil ama oldukça küçüktüler. "Nasıl dik durabiliyor?"

Heath onun yanına oturdu; dokunmuyordu ama varlığını hissettirecek kadar yakındı.

Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

"Onlar implant, unutma."

Julie ona ters ters baktı. "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ama başka kimse bilmiyor ve bir duyuru yapabileceğimiz de yok. Hazır konu açılmışken, bunu sert bir şekilde söylemiyorum ama gerçekten mi? Karınızın implant yaptırmasını mı istediniz?"

"Hey, bekle. Ben değildim." Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı.

"Boşandıktan sonra yaptı. Evliyken bu konuyu konuşmuştuk ve ben ilgilenmemiştim. Benim hakkımda en kötüsünü düşünmeyi bırakmalısın."

"Benden yirmi iki yaş küçük bir eşe sahip olmayı bırakmalısın. Ve sen de daha yaşlı olmalısın."

Onu kendine çekti. Kız kurtulmak için mücadele etti ama adam onu bırakmadı ve birkaç saniye sonra hâlâ onun tarafından tutulmaktan hoşlandığını fark etti.

"Neden çıldırdın?" diye sordu nazikçe.

"Bilmiyorum, ama oldu, bu yüzden anlaşılmak zorundayız."

"Katılıyorum. Julie, birlikte olmak istediğim kişi sensin. Sen benim için önemlisin."

Tiffany ve ben boşandık. Sahip olduğumuz her şey uzun zaman önce öldü."

Ona baktı ve gözlerindeki samimiyeti gördü. "Ama yaş meselesi."
"Sadece senin zihninde var."
"Ve yüzümdeki kırıışıklıklar."
"Ne kırıışıklıkları?"
"Oradalar. Ayrıca, sanırım popom sarkmaya başladı."
"Öyle değil." Onu öptü. "Bu senin de Noel'in. Tadını çıkarmanı istiyorum."
"Yapacağım."
"Tiffany buradayken bile mi?"
Diğer kadının telefonda sesinin nasıl da kalbi kırılmış gibi geldiğini düşündü. Noel'den hemen önce terk edilmek en kötüsü olmalıydı.
"Çok hoş birine benziyor." Başını öne eğdi. "Yani onlara hiç dokunmadın mı?"
"Ne?"
"İmplantlar. Farklı hissedip hissetmediklerini söyleyemez misin?"
"Hayır, yapamam ama Tiffany ile konuş. Belki onu hissetmene izin verir."
"Cinsel bir şey olmaz," diye mırıldandı Julie. "Merak *ediyorum* ama bunu sormak çok tuhaf olabilir."
Heath kıkırdadı. "Öyle mi düşünüyorsun?" Onu tekrar öptü. "Daha iyi mi?"
"Evet. Yaş meselesi beni hâlâ rahatsız ediyor ama bunu düşünmemeye çalışacağım."
"Ya da belki aynaya bakarak daha fazla zaman geçirmelisin. Sen çok güzel bir kadınsın."
Aynaya bakmak mı? Onun tarzı değil. "Sen iyi bir adamsın. Teşekkür ederim." "Ne zaman istersen."

* * *

Blair kazağı kutuya sığacak şekilde dikkatlice katladı. Kağıt mendili ayarladıktan sonra, kutuyu önceden kestiği ambalaj kağıdının ortasına yerleştirdi ve yerine bantlamaya başladı.

Julie, her tatil sezonunda yaptığı gibi, el işi odasını bol miktarda malzeme ve üzerinde çalışılacak büyük bir masa ile bir ambalaj kağıdı istasyonu olarak kurmuştu. Hatta kapıya asmak için kartondan bir tabela bile vardı: Dışarıda Kal! Eğlenceli, renkli bir yazı tipiyle Hediyeleri Paketliyorum.

Seattle'dan ayrılmadan önce paketlemeyi bitirmek istemişti ama hayat araya girdi, diye düşündü bir sonraki hediyeye uzanırken. Julie'nin alışverişini Şükran Günü'nden çok önce bitirdiğine şüphe yoktu. O tam da böyle bir insandı. Dana da oldukça düzenliydi. Anne gibi, kız gibi. Neyse ki kendisi ve Gwen için aynı şeyi söyleyemiyordu.

Annesiyle ilgili her şey onu sinirlendiriyordu. Bu ifadeyi zihninde *neredeyse* her şey olarak değiştirirken durakladı. Annesi Madeline ve Wyatt'la çok iyi anlaşıyordu ve Blair bunu takdir edebiliyordu. Kendi kendine, Nick'le çocukları olduğunda Gwen'in muhtemelen iyi bir anne olacağını söyledi.

Büyükanne. En azından Blair öyle umuyordu. Torunlarını ortadan kaybetmesi affedilemez bir şeydi.

El işi odasının kapısı açıldı ve annesi içeri girdi. "İşte buradasın. Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Blair ona ters ters baktı. "Kapıyı çalmayı reddetmek de neyin nesi? Kapalı bir kapı senin için bir şey ifade ediyor mu? Bir tabela bile var. Hediyeleri paketliyorum."

Annesi kapıyı kapattı ve masaya oturdu. "Benim için hiçbir şey paketlemiyorsun. Yıllardır hediye alışverişi yapmadık. Dediğim gibi, konuşmamız gerek."

Blair kendine kızmamasını söyledi; öfkesinin duruma bir faydası olmayacaktı.

Sadece annesinin söylediği her şey onu rahatsız ediyordu. Evet, değiş tokuş etmediler.

Çünkü annesi ona bunun bir anlamı olmadığını açıkça söylemişti. Kendilerine istediklerini alıyorlardı ve geri kalan her şey sadece zaman ve para kaybıydı. Bu doğru olabilirdi ama yine de on dokuz yaşındaki benliğini incitmişti.

Dokunulduğunda hâlâ biraz hassas olan o hatırlanan yara, sağduyunun önüne geçti.

"Senin konuşmaya ihtiyacın olması ilginç olsa da benim hayatımı tanımlamıyor," diye tersledi. "Burada ne işin var anne? Neden Seattle'a taşındınız ve neden Noel için kulübeye gelme zahmetine katlandınız? Heath'in çocukları dışında burada kalanlara pek düşkün görünmüyorsun. Bundan ne elde etmeyi umduğunu merak ediyorum, çünkü amacın diğer herkesin tatilini mahvetmek değilse, bunu anlamıyorum."

Yarı yarıya annesinin tepinerek odadan çıkmasını bekliyordu ama çıkmadı.

Bunun yerine Gwen birkaç saniyeliğine arkasını dönüp baktı ve "Hayatına dahil olmak istiyorum" dedi.

Blair boş gözlerle ona baktı, kelimeleri algılayamıyordu. "Neden? Daha önce hiç yapmamıştın."

"Bu doğru değil. Sen benim kızımsın. Ben de dahil olmak istedim ama bazı sorunlar çıktı."

"Onlar komplikasyon değildi. Sen gittin. Bir saniye önce annemdin, bir saniye sonra değildin. Bunun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Oğlumu kaybettim!" diye bağırdı annesi.

"Kardeşimi kaybettim, ki bu kötüydü, ama sonra annemi kaybettim." Blair ellerini masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Acı çektin. Bunu anlıyorum ama çocukluğumun geri kalanında bana sırtını döndün. Dört yaşındayken beni terk ettin. Dört yaşındayken. Elbette, kaybınla baş etmeye çalışıyordun ama ben de öyleydim. Sen annesin. Çocuklarınla ilgilenmen gerekirdi ama yapmadın. Sanki keder her şeyden daha önemliydi. Kesinlikle benden daha fazla."

Annesinin Wyatt ve Madeline'e ne kadar iyi davrandığını düşündü. "Wyatt özel yastığını unuttuğunda hemen harekete geçtin ve korkmasın diye hep birlikte yatıya kalmamız fikrini ortaya attın."

Kendini kontrol etmek için durakladı. Şimdi gözyaşlarına teslim olmasının imkânı yoktu.

"Kardeşini kaybetmiş küçük bir çocuk olduğunuzu düşünün, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Evde çok sayıda yetişkin olduğunu ve neler olup bittiğini bilmemenin ne kadar korkutucu olduğunu hayal edin. O çocuğun annesinin hiç durmayacakmış gibi çığlık çığlığa bağırdığını duyduğunu hayal edin. Bir komşunun gelip sizi götürdüğünü hayal edin."

Annesi konuşmadan ona baktı, acısı çok açıktı. Blair kaçınılmaz suçluluk duygusunu görmezden geldi ve devam etti.

"Bulacağınız şeyden korkarak eve döndüğünüzü hayal edin. Eğer yapamazsanız, size nasıl bir şey olduğunu anlatayım. Ev çok karanlık ve sessizdi. Titreyecek kadar korkmuştum ama kimse benimle ilgilenmiyordu. Ne olduğunu ve senin nerede olduğunu bilmiyordum. Baba oradaydı, ama aynı şey değildi. Çünkü Robby'yi kaybedene kadar, kelimenin tam anlamıyla benim annemdin. Ama birdenbire beni görmez oldun. Ne kadar yalvarırsam yalvarayım beni görmeyecek, bana sarılmayacak ve kesinlikle bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeyecektin." Boğazındaki kalınlığa rağmen yutkundu. "Bana bir daha hiç sarılmadın anne. Hayatımda bir kez bile. Bir kez bile. Çocukluğumun geri kalanında sadece babam bana sarıldı. Ben."

"Özür dilerim." Gwen'in sesi kelimelerle kesildi. "Yapamadım. Yapamadım işte. Seni tutmak ona bir daha asla sarılamayacağımı hatırlatıyordu."

"Ve şimdi dönüp dolaşıp o bariz ve tekrar eden soruya geliyoruz. Neden ölü çocuğunuz yaşayan çocuğunuzdan çok daha önemli? Neden kederiniz bana olan sevginizden daha büyüktü? Burada bir varsayımda bulunuyorum. Belki de beni hiç önemsemedin."

Okulda zorbalığa uğradığı ve babasının her şeye yeniden başlayabilmesi için onu Seattle'a taşımaya karar verdiği gençlik yıllarını düşündü.

"Paul Amca ile yaşamaya gittiğimde beni ziyaret etmedin. On beş yaşındaydım ve yabancı bir şehirde her şeye yeniden başlıyordum. Sen hiç gelmedin. Sadece babam geldi."

Annesi ağlamaya başladı. "Yapamadım. Sana olanlar yüzünden canım çok yanıyordu. Bunu düşünmeye dayanamadım."

"Ya da bana bak." Blair'in ses tonu suçlayıcıydı. "Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"O değildi." Annesi ona baktı. "O değildi. O gençler sana çok kötü davrandım. Öfkeliydim ama aynı zamanda kederime geri dönmekten de korkuyordum. Yolumu kaybetmekten ve bir daha asla bulamamaktan korkuyordum. Yardım aldım ve iyileştim ama artık çok geçti. Geçmiş kendini tekrar ediyordu. Önce babanla, sonra da Paul'le. Siz bir takımdınız ve bana ihtiyacınız yoktu."

Bunun adaletsizliği Blair'in çığlık atmasına neden oldu.

"Yapma," diye bağırdı. "Sakın beni sorunlu olmakla suçlamaya kalkma. Hepsi senin yüzünden. Babam ve ben bir takımdık çünkü ailede bir tek biz kalmıştık. Paul ve ben de öyleydik. Sadece biz vardık. Sen de ait olabilirdin ama zahmet etmedin."

"Anlamıyorsun."

"Gayet iyi anlıyorum. Okuldaki çocuklarına verecek kadar paran vardı ama bana bir şey kalmadı. Benim için ya da nasıl olduğum için hiç endişelenmedin. Annesiz büyüdüm. Benzersiz bir durum değil. Sadece Benimle diğer çocuklar arasındaki fark, annemin hayatta ve aynı evde olmasıydı."

Blair ona ters ters baktı. "Senin için ağlamayı on ya da on bir yaşına geldiğimde bıraktım. Sonunda hiçbir zaman yanımda olmayacağını, beni umursamayacağını anladım. Neden biliyor musun? Çünkü bana bunu sen öğrettin."

Annesini yaptıklarından dolayı asla affetmeyeceğini de eklemek istedi ama bunu söyleyemedi. Annesini önemseydiği için değil, bunu yaparsa babasının hayal kırıklığına uğrayacağını bildiği için.

"Öğrencileriniz için iyi olmayı seçtiniz," diye fısıldadı. "Sen asla benim için iyi olmayı seçti. İşte bu yüzden hayatımın bir parçası olmak isteyip istememen umurunda değil."

Annesi elleriyle yüzünü kapattı. "Benim için nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Depresyon beni canlı canlı yedi. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Geri

Kardeşin doğduğunda kimse doğum sonrası depresyona dikkat etmedi. -Şimdiki gibi değil. Benden sadece güç vermem bekleniyordu. Sonra o öldü ve ben de ölmüş gibi oldum. Senin için hiçbir şeyim kalmamıştı. Zar zor yaşıyordum."

Gwen gözyaşlarını sildi. "Seni terk etmek istemedim."

"Ama sen yaptın! Tamam, depresyondaydın. Bu neyi açıklıyor? İlk üç ya da dört yıl. Peki ya sonrası? Keder için bir zaman çizelgesi olmadığını anlıyorum, ama benim bakış açım göre, onu bırakmayı hiç denemedin bile. Peki ya babam öldüğünde?"

"Babanın bu işle ne ilgisi var?"

"Seninle birlikte olmak için Boise'e uçtum ve sen beni dışladın."

"Hayatımın aşkını yeni kaybetmiştim. Seni eğlendirmemi mi bekliyordun?"

Blair annesinin sesindeki öfkeyi duymazdan geldi. "Hayır, anne. Senin kızın olduğum ve babamı kaybettiğim gerçeğini göz önünde bulundurmanı beklerdim. Birbirimize yardım edebilirdik ama sen bunu hiç istemedin. Sanki senin acın diğerlerinininkinden çok daha kötü ve hepimiz bu acının içinde yaşamalıyız.

bunun hizmeti. Benim de acılarım vardı."

Hâlâ da öyle. Kayıp şimdi o kadar keskin değildi, ama kaybolmadı. Babası her zaman onun yanında olmuştu. Onun için en iyi olanı yapmıştı, bu onun beş yüz mil uzakta yaşamasına izin vermek anlamına gelse bile.

"Bana sana güvenmemem gerektiğini öğrettin," dedi açıkça. "Kötü şeyler olduğunda orada olmayacaksın. Aslında iyi şeylerde de yanımda olmayacaksın. Ben dört yaşına gelene kadar harika bir anneydin ama ondan sonra gittin ve bir daha da geri dönmedin."

Annesinin alt dudağı titredi. "Ne diyorsun sen?"

"Bizim bir ilişkimiz yok. Hayatımın büyük bölümünde de olmadı. Neden şimdi yeniden başlamak istediğini bilmiyorum ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Daha da önemlisi, istediğimi sanmıyorum."

Annesi ağlamaya başladı. "Ben senin annenim."

Blair suçluluk duygusunu ve her şeyin yoluna gireceğini söyleme ihtiyacını görmezden geldi. "Tabii, unvanı aldın ama benim için bir anne gibi değilsin. Heath'in çocuklarının her yerinde sen varsın ama beni sadece eleştiriyorsun, neyi yanlış yaptığımı söylüyorsun. Beni tanımıyorsun. Benim yanımda olmalıydın ama geçmişi değiştiremeyeceğimizi biliyorum ama yine de yanımda değilsin."

"Julie gibi değil," dedi Gwen acı acı. "Onun mükemmel olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Blair annesinin diğer kadını kıskanıp kıskanmadığını merak etti. Kıskanılacak ne vardı ki?

"Hayır, onun mükemmel olduğunu düşünmüyorum. Ama o herkesle ilgilenen harika bir anne. Kendinden ziyade diğer insanları düşünüyor. Zor olduğunda bile doğru olanı yapıyor. Kadın, erkek arkadaşının eski karısını Noel'e davet etmiş. Zor olsa bile bu işe girişme ve yapma isteğine hayranım. Bana hoş karşılandığımı hissettirdi."

"Sen Nick ve bu aile için bir avsın. Tabii ki seni hoş karşıladı."

"Yanılıyorsun. Şanslı olan Nick değil anne. Ben şanslıyım. Çünkü onunla ve ailesi sayesinde sevildiğimi ve buraya ait olduğumu hissediyorum. Ne olursa olsun, benim için burada olacaklar."

"Yapmayacağımı mı söylüyorsun?" Annesi tekrar ağlamaya başladı.

Blair yavaşça başını salladı. "Hiçbir zaman olmadın." Acı bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Cidden, benim için orada olduğun bir zaman söyle bana. Ya da destekleyici bir şekilde ortaya çıktığın. Beni düşündüğün ve benim için bir şey yaptığın tek bir örnek ver. Düşünceli ve nazik bir şey. Bir annenin çocuklarından biri için yapacağı bir şey."

Annesi hiç konuşmadan ona baktı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Kendimi tekrar etme pahasına, bana sana güvenmemeyi öğrettin. Güvenmediğime neden şaşıırıyorsun?"

Annesinin sert hıçkırıkları odayı doldurdu. Blair'in midesi hemen kasıldı ve kelimeleri geri çağırma ihtiyacına karşı savaştı. Ama yapamayacağını biliyordu. İkisi de çok uzun zamandır gerçeklerden kaçıyorlardı.

Annesi koşarak kapıya gitti, kapıyı açtı ve gözden kayboldu. Odayı sessizlik doldurmuştu. Blair karnında tanıdık bir sıkışma hissetti ve saldırının ne kadar kötü olacağını merak etti. Kavgaya ya da herhangi bir güçlü duygusal strese her zaman tepki verirdi. Bu hiç hoş olmayacaktı ama asıl sorun şimdi annesine ne olacığıydı.

Kalbini yokladı, duygularını kontrol etti. Elbette suçluluk ve biraz da utanç vardı. Kasıtlı olarak onu incitecek türden bir insan değildi.

başka bir kişi. Ama sonunda tam olarak ihtiyacı olan şeyi söylediği için de rahatlamıştı.

Julie açık kapıyı çaldı. "Hey, iyi misin?" Blair iniltisini içinde tuttu. "Duydun mu?"

"Sadece ikinizin bağırdığı kısımlar." "Yani çoğu mu?"

Julie odaya girip onun yanına oturdu ve sonra ona sarıldı. "Özür dilerim. Keşke her şeyi daha iyi yapabilseydim."

"Mümkün değil." Blair kapı aralığına, sonra tekrar Julie'ye baktı. Sesini alçalttı. "Ondan nefret ediyorum."

"Hayır, yok."

"Ben biliyorum. Korkunç biri. Keşke Boise'de kalsaydı."

Julie onun elini tuttu ve sıktı. "Neden Paul ile yaşamaya gittin?" Blair kendi kendine geçmişin geride kaldığını ve bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu söyledi.

o.

"IBS'im dönemsel olarak ortaya çıkıyor. Kötü bir dönemden geçiyordum ve tualete zamanında git." Kızardığını hissetti. "Okulun koridorunda ishal olmuşum. On beş yaşındaydım. Diğer çocukların unutacağı türden bir şey değildi."

Julie ona tekrar sarıldı. "Bu bir kabus olurdu."

Blair asıldı. "Öyleydi. Aşağılanmış ve utanmışım. Çoğum arkadaşlarım beni terk etti. Hiçbir şey durumu daha iyi hale getirmedi, biz de Paul Amca ile yaşamaya karar verdik. Yeni bir doktora gittim, o da beni kontrol altına alan ilaçlar verdi ve gerisini biliyorsunuz."

Julie onun yüzüne dokunabilecek kadar geri çekildi. "Keşke tüm bunları daha iyi hale getirebilseydim."

"Ben de." Midesi uğursuzca guruldadı. Bir elini karnına bastırdı. "Stres benim arkadaşım değil."

"Senin için buradayım."

Blair gülümsemeyi başardı. "Biliyorum.

Teşekkür ederim." Dana odaya girdi. "İyi misin?" Blair başını öne eğdi. "Sen de mi duydun?"

"Sadece, bilirsin, bazı kısımları."

"Belki de gider," diye mırıldandı Blair, şansının o kadar da iyi olmadığını biliyordu.

"O senin annen." Julie'nin sesi nazikti. "Onunla barışmalısın."

"Ya da değil."

Dana masaya oturdu ve Blair'in sarmak üzere olduğu ekose g mleğe dokundu. "Bu Nick için mi?"

Blair başıyla onayladı. "Adamın ekose gömlekleri sevdiğini biliyorsun." Seattle'ın soğuk kışında dışarıda ne kadar çok iş yaptığı düşünüldüğünde, bu gömlekler pratikti.

"Ona da aynısından aldım."

"Ne?" Blair gülümsedi. "Sen mi yaptın?"

Julie yumuşak pamuğa dokundu. "Ben de dokunmuş olabilirim. Sence fark eder mi?"

Blair gülmeye başladı. "Muhtemelen hayır, ve eğer yaparsa, bununla gayet iyi başa çıkacaktır."

11

Saat üç olduğunda Dana kendini huzursuz hissediyordu. O sabah kar durmuştu ve güneş gece batmadan önce zayıf bir görünüm sergiliyordu. Vermesi gereken onca kilo varken biraz yürümenin kendisine iyi geleceğini düşünerek aşağı indi. Tiffany'yi oturma odasında tek başına otururken buldu.

Dana gülümseyerek, "Hey," dedi.

Tiffany başını kaldırdı. Yüzü lekeli ve gözleri şişti. Belli ki ağlıyordu.

"Merhaba." Sallantılı bir gülümsemeyi başardı. "İyi misin?"

"Elbette." Ses tonu sahte ama parlaktı.

Dana pencereyi işaret etti. "Hava kararmadan önce yaklaşık bir saatimiz var. Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Tiffany ayağa kalkmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. "Bu iyi bir fikir. Egzersiz işime yarayabilir."

Çamurluğa girdiler ve kat kat giyinmeden önce kar botlarını giydiler. Dışarı çıktıklarında Dana soğuk havayı içine çekti. Sıcaklığın yirmilerin ortasında olduğunu ve o gece sıfıra yakın bir değere düşeceğini düşündü.

"Dondurucu," dedi Tiffany gülerek.

"Bunu canlandırıcı olarak düşün."

Kürekle kazınmış kaldırımlar boyunca yürüdüler. Uzakta, çocuklar kızaklarını ve kızaklarını alçak bir tepeye çekiyor, ebeveynleri de onları izliyordu. Ağaçlar hâlâ gecenin karıyla buz tutmuştu.

"Burası çok güzel," dedi Dana, her Noel buraya gelebildiği için ne kadar şanslı olduğunu düşünerek. Çok fazla anısı vardı ve daha fazlasını yapmaya devam etti. Evet, babasını özliyordu ama geldiği için de memnundu. "Sanki bir kar küresinin içindeyiz."

"Sanırım." Tiffany içini çekti. "Özür dilerim.

Çok güzel." "Ama burası Bahamalar değil. O bir pislik."

"Öyle, ama onu tanımıyorsunuz, o yüzden tahmin yürütüyorsunuz."

"Noel'den bir hafta önce seni terk etti. Pisliğin teki olmalı. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim. Haklı olduğunu biliyorum ama yine de canım yanıyor." Başını iki yana salladı. "Ben tam bir aptalım. Kalbimi bu kadar kolay vermemeliydim."

Dana'nın anlayabileceği bir şey. Keşke Axel'e karşı koyabilseydi, diye düşündü. Başka biriyle tanışabilirdi - işler her iyi gittiğinde onu terk etmeyecek biriyle.

"Sarsak adamı sevme konusunu biliyorum," dedi ve ekledi, "Tam olarak bir pislik olduğundan değil. O daha çok... kafa karıştırıcı."

"Noel'den önce seni terk mi etti?"

"Hayır. Birkaç gün sonra. Sonra babam öldükten sonra benimle kaldı ve tekrar ortadan kayboldu."

Tiffany inledi. "Ve sen onu unutamıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Sanırım kimya meselesi. Annem için çalışıyor. O da bir çekici şirketi var. Onu işe aldıktan birkaç hafta sonra, onunla öğle yemeği yemek için oraya gittim. Gözlerimiz buluştu ve ben gidiciydim."

"Kulağa romantik geliyor."

"Kırık kalp hariç, öyle. Benim için en kötüsü beni sevdiğini ama yeterince iyi olmadığını söylemesi. Sonra da beni terk ediyor."

"Aldatıyor mu?" Tiffany sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Başka biriyle birlikte olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Gözyaşlarını geri kırıptı. "Sanırım sadece benimle birlikte olmak istemiyor."

"Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim."

Dana ona baktı. "Özür dilerim. Bağ kurmaya çalışıyordum, seni kötü hissettirmeye değil." "Daha önce de kötü hissettim. Sen yanlış bir şey yapmadın." Tiffany etrafına bakındı. karlı çatılarıyla evlere baktı. "Haklısınız. Burası çok güzel ve yalnız olmadığım için minnettarım. Ailen çok cömert." Durakladı.

Dana sırtıttı. "Sen 'Gwen hariç' diye düşünüyorsun."

"Kavganın bir kısmını duydum. Gerçekten kendi kızını yıllarca görmezden mi geldi?"

"Sanırım. Üç haftalıkken bir bebek kaybetti, bu herkesi yıkar ama Blair sadece dört yaşındaydı. Annesine ihtiyacı vardı." Dana içini çekti. "Bu olayda Gwen'in tarafını göremiyorum. Göremiyorum."

"Ben de. Yani, doğum sonrası depresyonu hiç yaşamadım ama hadi ama. Birkaç hafta sonra, yaşayan çocuğunla ilgilenmeye geri dönmek zorundasın." Tiffany Dana'ya baktı. "Ben yargılayıcı davranıyorum ve depresyon

Bu Şey gerçek, bu yüzden olmamalıyım. Ama bir noktada, düşünmek zorunda değil misin?

ve ben yine yargılayıcı davranıyorum. Yas karmaşıktır ve ne zaman bitmesi gerektiğini biz söyleyemeyiz. Ancak Gwen'le hiç bitmemiş gibi görünüyordu."

"Sanırım onun yaşadıklarını yaşamadan anlayamayız. Ama bu kadar zor davranarak duruma yardımcı olmuyor. İyi davrandığı tek kişiler sizin çocuklarınız."

"Onlarla arası çok iyi."

Geri döndüler ve eve doğru gitmeye başladılar.

"Annenin beni Noel'e davet etmesine gerçekten minnettarım," dedi Tiffany. "Umarım herkes için çok garip olmaz."

Dana güldü. "Eğer erkek arkadaşının eski karısıyla başa çıkabiliyorsa, o zaman kim geri kalanımız rahatsız mı edilecek?" Sesini kasıtlı olarak yumuşattı. "Geldiğinize sevindim. Burada dikkatin daha çok dağılacak ve kafan daha az meşgul olacak. Bu bana her zaman yardımcı olur."

"Haklısın. Ayrıca Noel'de çocuklarımla birlikteyim. Hiçbirinden şikayetçi değilim."

"Ve biraz da Çansla, Ryan'da öldürücü bir güneş yanığı ve belki bir isilik oluşacak." "Onun isilik olmasını isterim," diye itiraf etti Tiffany.

"Gerçekten büyük bir tane." "Umarım."

* * *

Akşam yemeği herkesin normal davranmak için çok fazla çaba sarf ettiği garip bir olaydı. Gwen ve Blair büyük masanın iki ucunda oturmuş, birbirlerine bakmaktan kaçınıyorlardı. Julie, Gwen'in Seattle'a geri götürülmek için ısrar etmemesine şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı, ama Gwen buna katlanmış, hatta yemekten şikayet etmeden yemeğin hazırlanmasına yardım etmişti.

Neyse ki, yetişkinler arasında dolaştırılan iki şişe şarap gerginliği azaltmaya yardımcı oldu ve kavgadan haberi olmayan çocuklar da dikkat dağıtıcı bir rol oynadı. Tabaklar temizlenip tatlılar servis edildiğinde sohbet normale dönmüştü.

Mutfak temizlendikten sonra, Gwen ve Tiffany çocuklarla birlikte masa oyunları oynamak için üst katta kalırken, diğer yetişkinler büyük televizyonda bir üniversite kupası maçı izlemek için alt kata indi. Madeline ve Wyatt'ın yatma vakti geldiğinde Julie yetişkinlerin dağılmasını bekliyordu ama Paul elinde iki deste kâğıtla ana kata çıktı.

"Poker oynamalıyız," diye açıkladı. "Beş kart çekelim."

"Hiç poker oynamadım," diye itiraf etti Tiffany. "Ama öğrenmek isterim." "Bu onun en kolay versiyonu." Paul yemek masasına doğru ilerliyordu.

oda masasında. "Blair, şuradaki kitaplıktan şu bozuk para kavanozunu al." Julie Heath'e baktı, o da sırtıttı.

"Ben varım," dedi.

"Ben de." Dana masaya doğru yürüdü ve oturdu. "Kendi paramızla mı satın alıyoruz?"

"Kavanozdan paylaşacağız," dedi Paul. "Kazanan yarın akşam tatlı olarak ne yiyeceğimizi seçecek."

Julie gülerek, "Sadece tamir etmeme yardım etmek isterlerse," dedi. "Eğer Nick kazanırsa, Alman çikolatalı pastası isteyecek ve bu çok fazla iş demek."

"O zaman içindeki kart köpekbalığını ortaya çıkarmanın zamanı geldi," diye alay etti Heath.

Blair Nick'in yanına oturdu. Tiffany, Dana'nın yanına yerleşti. Kısa süre sonra sadece Gwen ayakta kalmıştı.

"Ben pek kumar oynamam," dedi herkesin bakışlarından kaçınarak.

"Kimse bunu duyduğuna şaşırmadı." Paul ona baktı. "Gwen, otursana."

"Ama ben-"

Bir sandalyeyi işaret etti. "Oturun."

Sesinde bir şey vardı, kararlı bir şey. Gwen ilk kez tartışmadı ya da kaçmadı. Oturdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"Beş kartlı çekiliş" dedi. "Beş kart alırsınız. Sıra size geldiğinde bunlardan en fazla üçünü değiştirebilirsiniz. Jokerler vahşidir."

"Peki ya ikiler?" Tiffany sırtarak sordu. "İkiler de vahşi olabilir mi?"

Paul ona göz kırptı. "Bir dahaki sefere."

Büyük kavanozdan bir avuç bozuk para aldı. "Kırk tane say. Bu senin bahsin. Paranız bittiğinde, oyundan çıkarsınız."

Herkes kuruşlarını sayarken, o kuralları açıkladı. Julie dikkatle dinledi, ikinci destenin oyunu ilginç hale getireceğini düşünüyordu.

Heath ve Nick'in son iki oyuncu olduğu ve Heath'in full house'unun Nick'in üç kızını yendiği ilk tur hızlı geçti.

"Daha önce de oynamıştın," dedi Julie, onun bozuk paraları istifleyişini izlerken. "Biraz."

"Heath arkadaşlarıyla poker oynardı. Tanıştığımızda bu her Cuma gecesi olan bir şeydi," diye açıkladı Tiffany.

Julie gülümsedi. "Gerçekten mi? Normal oyunlara ne oldu?"

Heath omuz silkti. "Hayat araya girdi. Çocuklar ve aile öncelikli." Bakışları onunkilerle buluştu. "Şimdi eğer boş bir Cuma gecem olursa, başka planlarım var."

Julie onun yorumu karşısında küçük bir sıcaklık titreşimi hissetti ama tepki vermemek için elinden geleni yaptı. Tiffany, Dana'nın söylediği bir şeye güldü ve Paul tekrar uğraşmaya başladı.

"Siz ikiniz ne zamandır boşanıyorsunuz?" Gwen beklenmedik bir şekilde sordu. Tiffany, omuz silmiş olan Heath'e baktı.

"İki yıl," dedi. "Aşağı yukarı."

O da başıyla onayladı. "Davayı açmadan önce yaklaşık altı aydır ayrıydık."

"Boşanmış bir çiftte göre çok iyi anlaşıyorsunuz," diye gözlemledi Gwen. "Bu şaşırtıcı."

"Kavga etmek için bir neden yok." Tiffany iki kart aldı ve elini inceledi. "Çocuklarımız var ve birbirimizden nefret ediyor değiliz."

"Ne oldu?" Dana sordu. "Yoksa bu çok mu kişisel?"

"Hazır değildim." Tiffany, konuşmadan onu izleyen Heath'e baktı. "Evlilik için. Anne olmak istiyordum, ama bütün bu evlilik olayı benim için çok fazlaydı. Çok sınırlayıcıydı sanırım. Şimdi daha iyi."

"Ama sen bekâr bir annesin." Gwen'in sesi öfkeliydi. "Yardım edecek kimsen yok. Bu daha kötü değil mi?"

"Benim için değil. Çocuklar harika ve Heath'le mantıklı bir ebeveynlik planı üzerinde çalıştık. Sonunda biriyle birlikte olmaya hazır olduğumu sanıyordum." Yutkundu ve kartlarına baktı. "Her neyse, ben buyum."

Sesi biraz bozuldu ama hepsi fark etmemiş gibi davrandı. Oyun devam etti. Birkaç saniye sonra Tiffany boğazını temizledi.

"Blair, Nick'le nasıl tanıştınız?" Nick sırtarak, "Görücü usulü bir randevuda," dedi.

"Kör bir randevumuz yoktu." Blair ona gülümsedi. "Kaderin bir cilvesiydik."

"Evet, öyleydik."

Blair Tiffany'ye döndü. "Bir huzurevinde çalışıyorum. Benimkilerden biri Sakinleri bana torununu ayarladı. Genelde görücü usulü randevulara inanmam ama kulağa harika geliyordu ve bir şeyler içmek için buluştuk. On dakika sonra ikimiz de bu işin yürümeyeceğini anladık. Arkadaşı Nick'le buluşmamı önerdi."

çok daha iyi bir eşleşme olacağını düşündü. Ona mesaj attı ve otuz dakika sonra Nick geldi."

Nick onun elini tuttu ve parmak eklemlerini hafifçe öptü. "Seni gördüğüm ilk saniyeden itibaren kendimi kaybettim."

Tiffany iç geçirdi. "Çok tatlısın. Ne oldu peki?"

"Saatlerce konuştuk." Blair derin bir iç çekti. "Sonra IBS'im başladı ve tuvalete koşmak zorunda kaldım, sonraki yirmi dakikayı orada geçirdim."

Julie sempati içinde yüzünü buruşturdu. "Yazık sana."

"Teşekkürler." Blair kocasına gülümsedi. "Nick bekledi. Çoğu erkek gecenin karanlığında kaçırdı ama o bekledi."

"Bu hem tuhaf hem de romantik," diye itiraf etti

Dana. Blair ve Nick gülüştüler, sonra birbirlerine baktılar. "Aradığın kişiyi bulduğunda beklersin," dedi Nick.

Julie aralarındaki sevgiyi hissetti. Oğlunu bu kadar mutlu görmek kalbini ısıtmıştı. Bir yanı Gwen'e çıkışmak istiyordu.

ama bunu yapmak Gwen'in Nick hakkında söylediklerini açıklamak anlamına gelecekti ve neden o konuya girsinlerdi ki?

Tiffany Julie'ye döndü. "Heath'le nasıl tanıştınız?"

"O benim çatı ustamdı."

Heath onun ellerinden birini tuttu. "Gary hastaydı, bu yüzden Ona tahmini bir fiyat vermek için satış çağrısı." Nick'e baktı. "Benim için de o 'bir anda anlıyorsun' anlarından biriydi."

"Ne?" Julie ona bakakaldı. "Bunu bana hiç söylemedin." Doğruyu söylüyor olamazdı. Ne kadar aptalca.

"Ne olduğunu sanıyordun? Bunca zamandır deli gibi flört ediyordum."

"Arkadaşça davrandığını sanıyordum."

"Kimse *o kadar* dost canlısı değil." Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı.

"Tamamen işle ilgiliydi ve beni hiç çekici bulmadı."

"Bu doğru değil. Sadece neler olduğunu bilmiyordum." Elbette çekiciydi ama çok gençti. Onunla ilgilendiği hiç aklına gelmemişti.

"Çalışmaya başladıklarında, bana güncellemeleri bildirmek için çekiciye gelip durdu, ben de anlamadım. Ona her gün eve gittiğimde ne yaptıklarını görebileceğimi söyledim."

Dana başını salladı. "Anne, şok oldum. Sen genelde bundan daha iyisin."

"Biliyorum." Julie güldü. "Hiçbir mazeretim yok."

Heath onlara "Sonunda onunla çıkmak istediğimi söylemek zorunda kaldım," dedi. "Hayır dedi."

"Ne?" Tiffany'nin sesi çığlık gibiydi.

Dana gözlerini kocaman açarak baktı. "Anne, cidden mi?"

Gwen'in bile kafası karışmış gibiydi. "Ama sen ondan hoşlanıyordun."

"Yaptım ama yaş farkı beni rahatsız etti. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim." "Evet de," diye mırıldandı Dana.

Heath ona göz kırptı. "Öyle yaptı."

"Sevindim," dedi Tiffany, masanın ortasına üç peni atarak. "Siz iyi bir çiftsiniz."

Julie ona baktı. "Bunu senden duymak çok garip ve teşekkür ederim."

Tiffany güldü. "Bir şey değil."

* * *

Julie'nin cep telefonu sabahın 5:03'ünde çaldı. Daha ikinci zil çalmadan yataktan kalkıp ayağa kalkmış, ekrana bakma zahmetine katlanmadan konuşma düğmesine basarken bile masa lambasını tıkladı.

"Julie Parker."

"Benim."

"Huxley? Ne oldu? Neden bu kadar erken arıyorsun? İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Aklından her biri bir öncekinden daha kötü olan binlerce korkunç olasılık geçti. Heath doğruldu ama konuşmadı.

"Ben iyiyim. Bu şafak öncesi aramalar için biraz fazla yaşlıyım ama iyiyim." Tereddüt etti. "Axel arıyor. Vuruldu."

Julie yatağa yığıldı, göğsü sıkışmıştı, zihni bomboştı.

"Axel vuruldu," diye fısıldadı Heath'e. Sonra dikkatini tekrar telefona verdi. "Ne zaman? Dün gece mi? O iyi mi?"

"Birkaç saat önce aradılar. Hastanedeyim. Yedi civarında ameliyat olacak. Kalçasında bir yara var. Bir süre topallayacak ama iyileşecek."

Dana'nın annesi olarak Julie'nin Axel'in yirmi kez vurulmasıyla bir sorunu yoktu ama patronu olarak yüreği yanıyordu.

"Yola çıkıyorum."

"İşte böyle, düşüncesizce davranıyorsun. Ben hallederim. Polislerle çoktan konuştu ve onlar da raporlarını doldurdular. Kısa süre içinde ameliyat olacak ve birkaç gün içinde onu dışarı atacaklar. Onu eve götürmek için burada olacağım, sonra da kulübede sana katılacağım. Burada ayak bağı olmaktan başka yapabileceğin bir şey yok."

"İşleri düzene sokabilirim."

"Ne gibi şeyler? Cerraha işini hangi sırayla yapacağını mı söylemek istiyorsun? Aradım çünkü neyin ne olduğunu bilmek isteyeceğinizi biliyordum. Bu bir iş. Kötü şeyler olur. Axel uzun zamandır şanslıydı, hâlâ da öyle. Çok daha kötü yaralanabilirdi."

"Yemin ederim, bu sözleşme bittiğinde repolarla işimiz bitecek," dedi. "Orada olmalıyım. O benim sorumluluğumda." Ve belki de onun için endişelendiği için.

"Dana ile olanlardan sonra senin yanında çok rahat olduğu için mi?"

"Onun vurulmasını hiç istemedim."

Huxley küçük bir kahkaha attı. "Bu doğru, tabii bunu kendin yapmadıysan. O iyi olacak. Ameliyata girdiğinde ofise gideceğim. Bu gece onu kontrol edip rapor vereceğim. Onu evine yerleştirdikten sonra, Noel'de size katılmak için dağa doğru yola çıkacağım."

"Orada olmalıymışım gibi hissediyorum."

"Burada yapacak bir şey yok. Ailenle birlikte yukarıda kal. Ben hallederim."

Axel'i kaderine terk etmekten rahatsızdı ama Huxley'nin haklı olduğunu biliyordu. O sadece ayak bağı olacaktı.

"Onu düşündüğümü söyle." Durakladı. "Bunu iyi anlamda söylüyorum."

"Eminim bu onun içini ısıtacaktır."

İğnelemeyi duymazdan geldi. "Eğer kötü bir şey olursa, bilmek istiyorum. Hayır, bekle. Ameliyattan sonra beni ara, ne olursa olsun."

"Yapacağım. Şimdi kapatıyorum patron."

Telefonunu yatağın üzerine fırlattı. "Sanırım hasta olacağım."

Heath kolunu ona doladı. "Ne oldu?"

"Henüz hiçbir detay bilmiyorum. Huxley repo yaparken vurulduğunu söyledi. Bacağından vurulmuş ama iyileşecek. Ameliyat birkaç saat içinde yapılacaktır. Huxley ne olduğunu bana bildirecek."

Bir elini karnına bastırdı. "Bu benden." "Nasıl anladın?"

"Bu benim şirketim. Axel benim için çalışıyor."

"İşi aldığı anda ne yaptığını biliyordu." "Kimse iş başında ölmeyi beklemez."

Heath kızın çenesine dokunarak ona bakmasını sağladı. "Axel ölmedi."

"Bu sefer."

"Repolarla işinin bittiğini söylemiştin." "Bitirdim. Sadece..."

Ne söylemek istediğinden emin olmadan kendini ona doğru fırlattı. Çok fazla duygu vardı ve onları koyacak hiçbir yer yoktu. Suçluluk, elbette, ve endişe. Ayrıca kafa karışıklığı.

"Seattle'a geri dönmeliyim."

"Ve ne yapmalısın?"

"Huxley gibi konuşuyorsun. Bu öğleden sonra Axel ile oturabilirim." "Bu rahat olurdu. Sence seni orada ister mi?"

Diğer adamla olan huzursuz ilişkisini düşündü. "Pek sayılmaz. Kızgın olduğumu biliyor."

"O zaman bırakın huzur içinde iyileşsin. Dana'ya söyleyecek misin?" Julie'nin cevap veremediği başka bir şey daha vardı.

"Bilmiyorum. Bir yanım bilmeye hakkı olduğunu söylüyor. Ama eğer bunu yaparsam, o zaman adam sadece onu elli kez terk eden adam değil, onu elli kez terk eden *yaralı* adam olur. Adam vurulmuş. Bunu duymak ona bir şeyler yapardı. Adamın yanına koşar ve sonra kim bilir neler olur. Ama ona söylemezsem sır saklamış olurum ve bu evde zaten çok fazla şey olduğunu hissediyorum." Ona baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Onun bir yetişkin olduğunu ve gerçeği bilmeyi hak ettiğini." Mantıklı, diye düşündü. "Ona söylemeyeceğim." Heath güldü. "Hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun."

"Bunu görmezden geliyorum. Noel'deyiz ve o incindi. Eğer öğrenirse, onun dünyasına geri çekilecek ve kalbini tekrar kıracak."

"Senin vereceğin bir karar değil."

"Ama bunun nedeni benim ne olduğunu bilmem ve onun bilmemesi. Asla bilmek zorunda değil."

"Bir noktada onun vurulduğunu ve senin ona söylemediğini öğreneceğini düşünmüyor musun? Ve bunun bir sorun olacağını düşünmüyor musun?"

Haklıydı. "Tatilden sonra ona söylerim."

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem ama bence Dana'yla açık konuşmalı ve bunu kendi başına çözmesine izin vermelisin."

"Koşarak ona gidecek."

"O bir yetişkin. Bu onun vereceği bir karar."

"Söz konusu çocuklarınız olmadığında mantıklı olmak kolaydır."

Onu hafifçe öptü. "Bunun doğru olduğunu biliyorum. Sen neye karar verirsen onu yapacağım."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Daha sonra yanıldığım ortaya çıkarsa, bana öyle dediğini söyleyebilirsin."

12

Julie, Dana ile fazla vakit geçirmek zorunda kalmadan günün büyük bir kısmını atlattı. Ev büyüktü ve etrafta bir sürü insan vardı. Her zaman diğer odada olmak ya da bir şeyler yapmak kolaydı. Ne yazık ki kızından uzak durmak kendisini daha az suçlu hissetmesine neden olmuyordu.

Huxley saat on gibi arayıp Axel'in ameliyattan çıktığını ve durumunun iyi olduğunu söyledi.

Plan hâlâ birkaç gün içinde serbest bırakılmasıydı.

Julie Axel'in iyi olacağını öğrendiğinde, bildiklerini ve Dana'nın bu bilgi hakkında ne hissedip hissetmeyeceğini unutmaya çalıştı. Ancak on dakika sonra, sırrı saklama kararını sorgulamaya başladı. Belki de Heath doğruyu söylüyordu - belki de Dana'nın Axel'e ne olduğunu bilmeye hakkı vardı. Belki de iyi olacak ve sadece başını sallayacaktı.

çocuklarla oynamaya gitmeden önce birkaç kez. Ya da belki Seattle'a koşup ziyaretçi hemşireyi oynayacak ve kalbini bir kez daha teslim edecekti.

Kararsızlık Julie'yi rahatsız ediyordu, bu yüzden zihnini pişirmeye odaklayabileceği mutfağa çekildi. Gwen içeri girdiğinde en sevdiği şekerli kurabiye tarifinin malzemelerini zar zor çıkarmıştı.

"Konuşmak istiyorum."

Yapmak zorunda mıyız? Ama Julie sadece kelimeleri düşündü, bunun yerine parlak bir şekilde gülümsedi. "Elbette."

Adaya oturdu ve yanındaki tabureyi okşadı. Gwen'in Blair'le yaptığı kavgayı düşünmemeye çalışarak, "Ne oldu?" dedi.

"Ben gidiyorum."

Julie gözlerini diğer kadına dikti. "Anlamıyorum."

"Burada hoş karşılanmıyorum. Beni eve götürmeni istiyorum. Ben gidersem herkes daha mutlu olur."

Bu kesinlikle, yüzde yüz doğru olsa da, Julie itiraz etmek zorunda olduğunu hissetti. "Gwen, hayır. Bugün Noel. Ailenle birlikte olmalısın."

Gwen'in ağzı inceldi. "Biricik kızım senin arkadaşlığını benimkine tercih ettiğini acı bir şekilde açıkça belirtti. Onun istediği anne sensin, ben değil."

Gwen'in gözleri yaşlarla doldu ama gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. "Geri alınamayacak şeyler oldu. Söylenen sözler. Tam olarak seni suçlamıyorum."

"Hey, bu ne anlama geliyor?" Soru niyetlendiğinden biraz daha sert çıkmıştı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bana senin nasıl anne olunacağına dair bir örnek olduğunu söyledi."

Julie bir iniltiyi içinde tuttu. Blair'in söyleyeceği en akıllıca şey değildi. "Bunu sert bir şekilde söylemek istemedi. Sadece ikiniz fiziksel olarak çok uzun zamandır ayrı kaldınız ve ben buradayım." Sahte bir gülümseme sundu. "Beni bilirsin, herkesin işine karışırım."

"Yaptığın tam olarak buydu," dedi Gwen, sesi titreyerek. "Kızımı benden çaldın."

Julie kendine bu çirkin ifadeye aşırı tepki vermemesini söyledi. "Blair birinin masasında oturan bir elma değil. O kendi başına bir insan ve çalmak."

Gwen ona ters ters baktı. "Sen gelinin annesiydin." "Ne?"

"Düğünde. Orada her şeyi yapan sendin. Konuştuğu kişi sendin, tavsiye almak için gittiği kişi sendin. Kendi kızımın düğününde zar zor misafir olabildim ve hepsi senin suçun."

Bu haksız suçlama Julie'nin bir şeyler fırlatmak istemesine neden oldu. Ya da muhtemelen diğer kadını boğmak. Kendini toparladı ve aldığı kadarını vermeye hazırlandı.

"Belki de benim orada olmaman nedeni senin orada olmaman. Çocuğunu terk eden sendin - belki fiziksel olarak değil ama önemli olan diğer her yönden." Julie ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, oğlunu kaybettin ve ben üzgünüm. Bunun nasıl bir his olduğunu anlamaya başlayamam. Ama yine de yaşayan bir çocuğun vardı. Blair senin kızın, tek çocuğun. Sen neredeydin?"

"Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikriniz yokken beni yargılamak çok kolay." "Bu seninle ilgili değil," diye bağırdı Julie. "Senin hakkında konuşmuyoruz. Bu

kavrayamadığın şey. Evrenin merkezi sen değilsin. Kederin diğer her şeyden daha önemli değil. Üzgünüm.

Blair'in düğününde mutsuzdunuz ama onunla yaşadığınız sorunlar sizi bağlar. Bunlar senin seçimlerindi ve şimdi sonuçları."

Blair bağıрма sesleri duydu ama kelimeleri çıkaramadı. Koridora doğru ilerledi ve önce annesinin, ardından da Julie'nin sesini tanıdı.

"Kahretsin anne," diyerek aşağıya, ana kata koşarken Tiffany, Dana ve Paul'ün iki kadının görüş alanının hemen dışında gezindiğini gördü. "Sen mi yardım ediyorsun?" Blair onları itip geçerken ve aceleyle mutfağa girdi. Annesine doğru yürüdü.

"Kes şunu," diye bağırdı. "Kes şunu. Eğer bir sorunun varsa, bana gel. Bu onunla ya da bu evdeki başka biriyle ilgili değil. Bu seninle benim aramda. Başkalarını da bu karmaşanın içine çekmeyi bırak."

Julie'yle yüzleşmek için döndü. "Karışmayı bırak. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama araya girmek hiçbir şeyi çözmiyor."

Julie hemen duruşunu düzeltti ve başını salladı. "Haklısın. Özür dilerim. Sorunlarınıza katkıda bulunuyorum. Tepki vermeyeceğime söz veremem ama vermemek için elimden geleni yapacağım."

Uzanıp Blair'in koluna dokundu ve gitti. Saniyeler sonra Blair onun şöyle dediğini duydu: "Etrafta dikilip dinlemeyin. Hepimiz aşağı inip kapıyı kapatacağız, böylece biraz yalnız kalabilirler. Nick hâlâ çocuklarla dışarıda mı? Onları kontrol etmeliyiz."

Blair dikkatini gözyaşlarını silmekte olan annesine verdi. "Ne istiyorsun?"

Blair sertçe sordu, konuşurken sesi yükseliyordu.

"Anlamıyorum. Benimle iletişim kurmuyorsun. Aynı şeyleri tekrarlayıp duruyoruz. Bir şeyler olduğunu biliyorum ama bana ne olduğunu söylemiyorsun. Tahmin etmemi bekliyorsan, o zaman hiçbir şey düzelmeyecek, çünkü asla doğru anlamayacağım. Sadece söyle bana!"

Birbirlerine baktılar. Blair zor nefes alıyor ve buradan başka bir yerde olmayı diliyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ama Tanrı şahidiydi ki annesinden gerçekten nefret ediyordu. Neden burada olmak zorundaydı ki, aksi takdirde harika geçecek bir tatili mahvediyordu?

"Seni geri istiyorum."

Yumuşak bir sesle söylenen bu sözler Blair'in düşündükleriyle o kadar çelişiyordu ki, ilk başta bunları algılayamadı.

Gwen kesik kesik bir nefes aldı. "Kızımı geri istiyorum."

"Ne arkası? Geri dönüş yok. Bu bir ilişkimiz olduğu anlamına gelir ama yoktu. Birlikte hiçbir şey yapmadık ya da takılmadık. Yılda belki iki kez konuşurduk."

Blair birkaç adım geri çekilerek aralarına mesafe koydu. "Beni fark etmeni ne kadar istediğimi biliyor musun? Kaç kez odana geldim

ve oyun oynamak ya da sana kitap okumamı ister misin diye sorduğumu biliyor musun? Kaç gece ağlayarak uyuduğumu, annemi özlediğimi biliyor musun?

çocuklarından birinin hâlâ hayatta olduğunu fark edemeyecek kadar üzgün müydü? Arkası yok."

Gözyaşları Gwen'in yanaklarından aşağı döküldü. "Özür dilerim," dedi hıçkırıklarının arasından. "Çok üzgünüm. Senin için orada olmak istedim."

"Hayır, yapmadın."

Gwen ona baktı. "Bu doğru değil."

"Öyle. Umursamadın. Senin için hiçbir şekilde önemli değildim. Öyleyse neden

Şimdi mi? Baban gittiği ve sonunda başka bir ailen olmadığını fark ettiğin için mi?"

"Düğündeydi." Gwen ellerini birbirine doladı. "Seni Julie ve ailesinin geri kalanıyla birlikte gördüm ve sonunda neyi kaybettiğimi anladım. Benim kızım olman gerekiyordu ama artık değilsin. Ben senin annen değildim. İstenmeyen bir misafirdim."

Blair hemen özür dilemek istemesine neden olan suçluluk duygusunu görmezden geldi. Yapmadığı bir şey için sorumluluk almayacaktı.

"O an gerçeği görmemi sağladı," diye devam etti annesi. "Çok yanılmışım. Her şeyin farklı olmasını istedim." Yüzünü sildi. *"İstiyorum ki*

ama bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyorum."

Blair'in annesinin doğruyu söyleyip söylemediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de daha önemlisi, gerçeğin bir önemi olup olmadığından emin değildi. Çok uzun yıllar, çok fazla acı ve reddedilme olmuştu. Kadına karşı olan görev duygusundan kaçamıyordu ama başka bir şeyin mümkün olduğundan da emin değildi.

"Neden zahmet edeyim ki?" diye sordu. "Neden sana başka bir şans için güveneyim ki?"

Mutfaktan çıktı ve üst kata çıktı. Odasına girdiğinde kapıyı kapatıp kilitledi, sonra yatağa oturup gözyaşlarına boğuldu. Ne için ya da ne hakkında ağladığından emin değildi ama içindeki acının iyileşmeye yakın olmadığını biliyordu. Bu süreç başlayana kadar, içinde hiç affetme duygusu yoktu.

* * *

Julie oturma odasındaki kanepeye oturmuş, öğle yemeğine başlamak için heyecanlanmaya çalışıyordu. Noel'e daha birkaç gün vardı ama o şimdiden

büyük grup için yemek pişirmek. Ya da belki de asıl sorun, hiçbir zaman drama hayranı olmaması ve etrafında çok fazla şey olmasıydı.

Bazıları kendi kendine oldu. Dana-Axel'in vurulma olayı onu rahatsız ediyordu. Sorun, kızına ne olduğunu söylemek (ya da söylememek) için çok uzun süre beklemiş olmasıydı ve şimdi bir şey söylemek bir sorun olabilir. Ayrıca, her geçen saniye daha az cesur olmaya başlamıştı ki bu da yine onun sorunuydu.

Gwen ve Blair arasında süregelen çatışma da onu zorluyordu. Gwen önceki akşam odasında kalmış, akşam yemeğinde onlara katılmamıştı ama kahvaltıda hiçbir şey olmamış gibi davranarak ortaya çıkmıştı. Blair ise gecenin büyük bölümünü banyoda geçirmişti; IBS'si duruma tepki gösteriyordu. Bu sabah solgun ve titrekti, Nick korumacı bir tavırla etrafta dolanıyordu ve Julie onun hakkında daha fazla şey bilmeyi diliyordu.

elektrolitler ve Blair'in nasıl hidratlanacağı.

Aşk koltuğunda oturan Paul kitabını yere bıraktı. "Düşündüğünü buradan duyabiliyorum. Neden endişeleniyorsun ki? Her şey yoluna girecek."

Julie içini çekti. "Bunu gerçekten biliyor musun yoksa tahmin mi ediyorsun?" "Çoğu şey yolunda gider."

Julie kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Gwen-Blair sorunu onlarca yıldır devam ediyor." Heath de ona katılınca gülümsedi.

"Bu beni şaşırttı." Paul durakladı. "Aslında Gwen'i hiç anlamadım ama ağabeyim onu severdi, işte böyle."

Nick ve Blair de onlara katılarak kanepenin karşısındaki kulüp sandalyelerine oturdular. Julie gelinini inceledi.

"Daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun."

"Biliyorum." Etrafına göz gezdirdi. "Peki diğer herkes nerede?"

Julie onun en çok Gwen'i kastettiğini düşündü. "Annen, Dana ve Tiffany çocukları yürüyüşe çıkardılar. Öğle yemeği için zamanında dönecekler. Gerçekten yemek yapacak havada değilim. Belki de gidip hamburger ya da bir şey."

"Ya da öğle yemeği hazırlayabilirim," diye teklif etti Blair. "Özür dilerim, daha fazla yardım etmeliydim. Bütün işi sen yapıyorsun."

Julie bu yorumu elinin tersiyle itti. "Mutfakta patronluk tasladığımı biliyorsun.

Başkalarının bir şeyler yapmasına izin vermek beni rahatsız ediyor."

Paul kıkırdadı. "Bunu fark ettim. Bu talihsiz bir özellik çünkü sen hep meşgulsün. Başkalarının kendi işlerini yapmasına izin verdiğim için çok

rahatım."

Julie ona, "İş yerinde yetki verebilirim," dedi. "Ama mutfakta, bu işin peşini bırakamıyorum."

"Sadece mutfakta değil anne," dedi Nick, sesi alaycıydı.

Sırıttı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Paul'e döndü.

"İşiniz perakende, değil mi? Zor ama tatmin edici olmalı." "Hoşuma gidiyor. Müşterilerle tanışmaktan ve nasıl alışveriş yapabileceğimi konuşmaktan zevk alıyorum."

yardım
et."

Nick, "Bu iş çekici işine benzemiyor," diye ekledi. "Paul sadece 1972'den önce üretilmiş kaslı arabalar için parça stokluyor."

Julie bunu 72'den Sonra Hiçbir Şey isminden aldığını söyleyecekti ama Nick konuşmaya devam etti.

"Müşterilerin hepsi arabalarını seviyor ve çoğunlukla onlar hakkında bilgi sahibi, bu yüzden bu gerçek bir zihin buluşması, anlıyor musunuz? Restorasyona yeni başlayanlar bile öğrenebildikleri kadar çok şey öğrenmek istiyorlar. Çift dörtlü hakkında bir saat boyunca sohbet edebileceğiniz ve kimsenin sizi tuhaf bulmayacağı tek yer burası."

Onun coşkusunun biraz şaşırtıcı olduğunu düşündü. Ve tedirgin edici.

"Paul ile mağazada vakit geçirdin mi?" diye sordu, ses tonunu nötr tutmaya dikkat ederek.

"Elbette. Blair bana ne yaptığını anlatınca onunla tanışmak istedim. İzin günlerimde birkaç kez orada takıldım." Öne doğru eğildi. "Orada hurdalıkları dolaşarak yeniden kullanılabilecek eski parçaları arayan tedarikçiler. Bazılarının onarılması gerekiyor, ancak diğerleri olduğu gibi iyi durumda."

Bazı şirketler parçaları yeniden üretmeye başladı. Pazar kesinlikle büyüyor, özellikle de arabaları bulmak gittikçe zorlaştıkça. Paul'un bir Arkada kiraladığı birkaç asansör var, böylece çocuklar arabaları üzerinde çalışabiliyorlar. Burası bir topluluk."

Julie her zaman çocuklarını tanımakla övünürdü. Onlar küçükken, bir şey istediklerinde ama istemeye cesaret edemediklerinde bunu anlayabilen kişi oydu. Yalan söylediklerinde de radarı vardı. Şimdi tüm anne hisleri karıncalanıyordu ve bu hiç de mutlu bir durum değildi. Nick hiçbir zaman Parker Towing hakkında şu anda sergilediği enerjiyle konuşmamıştı.

Bu ne anlama geliyordu? Şirketle ilgileniyor muydu? Dikkatini Paul'e çevirdi. Birkaç yaş daha büyüktü, belki de altmışına yaklaşıyor. Şirketi satmak mı istiyordu?

Ayağa kalktı ve oğluna baktı. Nick satın almak istiyor muydu?

"Anne? İyi misin?"

Nick'in geleceği hakkında konuşmaya çalıştığı onca zamanı ve geçen yıl boyunca Nick'in bu konuşmayı yapmaya giderek daha az istekli hale geldiğini düşündü. Hiçbir zaman ofiste vakit geçirip Nick'in geleceği hakkında bir şeyler öğrenmek istememişti.

Elli kamyon ve neredeyse bunun iki katı şoförle bir çekici deposunu idare etmenin lojistiği. Onun ortağı olmayı sürekli erteliyordu.

Bir adım geri çekildi ve kendi kendine bir hiçten bir şey yarattığını söyledi. Olması gerek-

"Anne!"

Nick'e baktı. "Ne?"

"Az önce ne oldu? Hasta olacak ya da bayılacak gibi görünüyorsun." "Ben iyiyim." Beyni işlemeye devam ederken kelimeler otomatikleşmişti.

"Onun işini satın almak istiyorsun."

"Ne dedin? Hayır. Yani, bunun hakkında konuştuk ve-"

"Bu konuda konuştunuz mu? *Konuştunuz* mu?" Bir adım daha geri çekildi. "Benimle çekicideki geleceğin hakkında konuşmuyorsun, ki bunu yapman için aylardır peşindeyim, ama Paul'le ne hakkında konuşuyorsun? Onu satın almak mı? Bana ne zaman söyleyecektin? Yeni kartvizit aldığında mı?"

Konuşurken düşünmeye devam ediyordu, bir süredir anlam veremediği şeyleri nihayet anlamıştı.

Nick oturduğu yerde büzülmüş gibiydi. "Hiçbir şeye karar verilmedi." Blair Nick'e ters ters bakarken Paul sadece başını salladı. "Tam olarak değil," diye ekledi Nick. "Anne, anlamalısın."

"Neden? Bana bunların hiçbirini anlatmıyorsun. Bu işte bana katılmak istemediğini ne zamandır biliyordun?" Sesindeki incinmişliği bastırmaya çalışıyordu. Her zaman Nick olması gerekiyordu. Dana Parker Towing'le hiç ilgilenmemişti ama Nick ilgilenmişti.

"Ne yaptığımı öğrendiğin andan itibaren bunun bir parçası olmak istedin. İkimizin olacağını, bir imparatorluk kuracağımızı söylemiştin."

"Beş yaşındaydım."

"Bunu üç yıl önce söylemiştin!" diye bağırdı. "Bana gelmeli ve tereddütlerin olduğunu söylemeliydin."

Ayağa kalktı. "Neden? Bana yanıldığımı söylemek için mi?" "Bunu yapmazdım."

"Ne zamandan beri? Sen her zaman neyin doğru olduğunu bilirsin."

"Belki," diye itiraf etti. "İlk başta, ama sonra dinliyorum."

Blair ayağa kalktı. "Özür dilerim Julie. Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın. Daha önce bir şeyler söylemeliydik."

"Kızdığım kişi sen değilsin." Gözlerini oğluna dikti. "Bana yalan söyledin." "Anne, yapma." Sesi kızgınlıktan çok boyun eğmiş gibiydi.

"Yapma işte. İşi istemiyorum ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Yapacağım şey için heyecanlıyım.

Paul istiyor. Ayrıca, hayatımın geri kalanında silah taşımak zorunda kalmak istemiyorum. Blair ve ben bir aile kurmak istiyoruz. Düzenli çalışma saatleri ve tatil günlerinde kapanan bir iş istiyorum."

Mantıklı konuştuğunu biliyordu ama ne kadar incinmiş ve ihanete uğramış hissettiğini atlatması zordu. "Benimle her zaman konuşabilirsin. Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum.

değişti."

"Olmadı."

"Tüm kanıtlar aksini gösteriyor." Kadın yarı yarıya arkasını döndü, bir adım daha attı, sonra onunla yüzleşti. "Eğer gitmek istiyorsan, git. Ne dediğini anlıyorum ama her şey başladığında bana neden gerçeği söylemediğini anlamıyorum."

"Özür dilerim."

"Bunu duymaya hazır değilim. Çok incindim."

Ağırlığını kaydırdı, uzaklaşmaya hazırdı ama bir şeyler doğru değildi. En üst basamak artık orada değildi. Altında artık zemin olmadığını fark ettiğinde bile, Blair durması için bağırdı. Julie denedi, ama bu çok zordu. Geç kalmıştı çünkü düşüyordu ve düşüyordu. İnişin kötü olacağını anlaması için yeterli zaman vardı. Sonra merdivenlere çarptı ve acı vücuduna yayıldı. Dünya kararmadan önceki son düşüncesi herkesin Noel'ini berbat ettiğiydi.

* * *

Dana bir çığlık duyunca hemen içeri koştu. Kardeşi ve Heath'in, merdivenlerde garip bir şekilde yatan annesinin etrafında toplandıklarını gördü. Panik onu ele geçirmiş, nefes almasını ya da hareket etmesini zorlaştırmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi tizleşmişti. "Anne? Anne!" "Düştü." Paul telefonunu çıkarıyordu. "911'i arıyorum."

Nick orada öylece duruyordu, kül rengi. "Anne," diye fısıldadı, sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu.

Julie hafifçe kıpırdandı. "Ben iyiyim," dedi doğrulmaya çalışarak. İnledi ve tekrar merdivenlere yığıldı.

Heath onu durdurmak için elini omzuna koydu. "Kımıldama. Sırtını incitmiş olabilirsin."

"Sırtım ağrımıyor. Yan tarafım ve kalçam ağrıyor." Yer değiştirdi, sonra yüzünü buruşturdu. "Ve kolum. Oh, başım!" Gözleri dalgalandı ama kapanmadı.

Dana ne yapacağından emin olamadan öylece durdu. Nefes alamıyor gibiydi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Anne? İyi olman gerek."

"Önemli bir şey değil." Sözler harikaydı ama Julie'nin sesi zayıftı.

Heath Paul'ü işaret etti. "Ara."

"O iyi mi?" Wyatt korkmuş bir sesle sordu.

"O iyi olacak." Gwen'in sesi sertti. "Yaralanmış ve onu hastaneye götüreceğiz. Hadi benim odama gidelim, böylece ayak altında olmayız."

Gwen çocukları üst kata çıkardı. Dana kendine sakin olmasını, kusmanın kimseye faydası olmayacağını söyledi. Nick'i itti, diz çöktü ve dehşetini görmezden gelerek annesinin elini tuttu.

"Anne, dürüst ol. Nasılsın?"

"Bir hiç uğruna yaygara koparıyorsun," dedi ama sesi acıyla doluydu ve tekrar hareket etmeye çalışmadı.

"Neredeyse otuz saniye boyunca bilincin yerinde değildi."

Heath'in sesi endişeli geliyordu. Dana kendine sakin olmasını söyledi. Ambulans birazdan burada olacaktı. Güven tazelemek umuduyla kardeşine baktı ama Nick annelerine bakıyordu, yüz ifadesi endişeliydi, teni griydi.

Julie'nin gözleri kapandı ve teni daha da solgunlaştı.

"Anne?" Dana korkusunu sesinden uzak tutmaya çalıştı.

"Ben iyiyim." Julie'nin sesi soluk soluğaydı. "Keşke bu kadar çok acımayı bıraksa."

Nick başını salladı. "Anne, özür dilerim."

Yanıt gelmedi. Dana içinde kabaran korkuyu görmezden geldi. Annesinin bileğine uzandı ve nabzını yokladı. Nabız güçlü ve sabitti.

"O iyi," dedi ve sonra hıçkırıklarını yuttu. "Yani, o değil..."

Dışarıdan bir siren sesi duyular. Tanrıya şükür! Blair ön kapıya doğru koştu.

"Ben onları içeri alırım," dedi ve dışarı fırladı.

Sonraki birkaç dakika bulanık bir şekilde geçti. Acil yardım ekibi Julie'nin boynunu ve sırtını stabilize ederken herkes yoldan çekildi. Kendine geldi ve onlara

hiçbir yere gitmesine gerek olmadığını söyledi. Dinlemediler, bunun yerine onu ambulansa taşıdılar.

Dana çaresiz ve korkmuş hissederek izledi. Annesi dünyanın dönmesini sağlayan güçtü. Eğer ona bir şey olsaydı.

Heath, "Ben de onunla gidiyorum," dedi. "Ben de." Dana çantasını almaya başladı.

"Ben gitmek istiyorum." Nick Blair'e baktı. "Gitmek zorundayım."

Heath başını salladı. "Hayır. Ben gidip haberleşeceğim. Siz ikiniz burada kalın ve işlerinizi halledin. Eğer durum kötüyse hastaneye gelebilirsiniz, ama daha fazla bilgi edinene kadar orada bulunmanızın bir anlamı yok."

"Ben gidiyorum." Nick'in sesi sertti.

"Ben de," diye tekrarladı Dana, onu annesinin yanında olmaktan alıkoyacak hiçbir şey olmadığını düşünüyordu.

"Tamam. Ben kamyonumu alacağım. Siz ikiniz de diğerini alabilirsiniz. Bu şekilde kolayca gidip gelebiliriz."

Fazla trafik yoktu ve küçük hastaneye varmaları uzun sürmedi. Arabalarını park edip acil girişinden içeri girdiklerinde Julie çoktan götürülmüştü. Dana ve Nick kendilerini tanıttılar.

"Annem hakkında bilgi edinmemiz gerekiyor. Julie Parker," dedi Nick.

Masadaki kadın içini çekti. "On dakika önce getirildiğini biliyorsunuz. Bir süre hiçbir şey öğrenemeyeceğiz."

"Ne oldu?" Dana sordu. "Nasıl düştü?" Heath

Nick'e baktı. "Bu senin anlatacağın bir hikâye."

Kelimelerde sorun yoktu ama sesi kızgın geliyordu. Dana kardeşine döndü. "Nick?"

"Paul'ün işini almak istediğimi öğrendi. Odadan çıkarken nereye gittiğine bakmadı ve merdivenlerden düştü."

Dana her şeyi anlamaya çalışırken nefesi kesildi. Nick başını eğdi. Kadın uzanıp onun elini tuttu ve sıkıca kavradı.

Üçü birlikte sessizce oturdular. Belki yirmi ya da otuz dakika sonra Nick, "Eğer ona bir şey olursa, sorumlusu benim," dedi.

Heath ona kızgınlıktan çok küçümseyen bir bakış attı. "Sorunun ne olduğunu öğrenene kadar dramayı kendine sakla."

"Drama mı?" Nick ayağa kalktı. "Annem benim yüzümden acil serviste. Onun için endişeleniyorum."

"Bunu ona gerçeği söyleme zahmetine girmemeye karar vermeden önce düşünmeliydin. Bu onun öğrenmesi için çok kötü bir yoldu. Aile işine girmeyeceğini ne zamandır biliyordun? Altı aydır mı? A yıl?" Heath ayağa kalktı ve Nick'le yüz yüze geldi. "O gerçekçi olmayan beklentileri olan çılgın kadınlardan biri değil. Onunla konuşulabilir. Ona gidip sen ve Blair için daha mantıklı bir fırsat bulduğunu söyleseydin, seni dinlerdi. Evet, incinirdi ve muhtemelen kızardı ama sonunda anlayışla karşıladı çünkü o

Değer verdiği insanları her zaman anlar."

Nick gözlerini kaçırdı. "Onun kalbini kırmak istemedim."

"Bunun için çok geç. Bir dahaki sefere cesaretini topla ve ona neler olduğunu anlat.

Sizin için yaptığı onca şeyden sonra bunu hak ediyor."

Dana dikkatle izledi, gerekirse kendini iki adamın arasına atmaya hazırdı. Ama Nick kızıyor gibi görünmüyordu.

"Onun benim için ne yaptığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Onu tanıyorum ve o senin annen. Julie asla geri adım atmaz. Kararlı, güçlü ve doğru ile yanlış konusunda sarsılmaz bir duyguya sahip. İkiniz için de ateşin içinden geçerdi."

Nick beklenmedik bir şekilde sandalyesine yığıldı ve yüzünü kapattı.

"Ne yaptım ben?"

Dana kolunu ona doladı. "O iyi olacak." "Bunu bilemeyiz."

"Buna inanmak zorundayız," dedi ona, sonra Heath'e baktı. "Annem konusunda haklısın. O her zaman bizim yanımızdaydı. Ne yaparsak yapalım yanımıza gelirdi. Öfkeli olabilirdi ama ona güvenebileceğimizi biliyorduk."

Başını kardeşinin omzuna yasladı. "Benim de suçum var. Sen ve Blair'in ne istediğinizi biliyordum. Anneme söylemen için seni zorlamalıydım."

Nick ellerini kucağına bıraktı. "Hayır, öyle değil. Sorunu ben yarattım. Bu benim sorumluluğum. Eğer ona bir şey olursa, bunu ben yaptım."

Heath yerine oturdu. "Dediğim gibi, en kötüsünü düşünmeyelim. Julie güçlüdür.

Bunu da atlatacaktır."

"Haklısın," dedi Dana. "Olumlu düşünmeliyiz."

Heath gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Olumlu düşünmüyorum. Onun iyi olmaması fikriyle başa çıkamıyorum. Nefes almaya devam etmenin tek yolu kendime onun iyi olacağını söylemek."

Bu açıklama Dana'nın göğsünün sıkışmasına neden oldu. Heath'in sesinde de en az sözleri kadar güçlü bir şey vardı.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Ona aşık olduğumu mu? O da bilmiyor." "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Heath gözlerini kapadı. "Sırrı sakla ya da saklama. Şu anda önemli olan tek şey o."

Yaklaşık iki saat boyunca bekleme alanında oturdular. Sonunda hemşirelerden biri dışarı çıktı ve onları buldu.

"Geri dönüp anneni görebilirsin. Durumu iyi sayılır. Doktor neler olduğunu açıklamak için yanınıza gelecek." Durakladı ve üçünün arasında bir bakış attı. "Sadece aile arasında," diye söze başladı.

Dana, Nick'i işaret ederken ona gülümsedi. "Biz onun çocuklarıyız. Bu da üvey babamız."

"Oh, tamam. O zaman beni takip et."

İki yanında odalar bulunan uzun bir koridora götürüldüklerinde Heath yaklaştı.

"Teşekkürler."

"Seni yanında isteyecektir."

Julie'yi bir hastane yatağında, vücudunun üst kısmı yukarıda, sol kolu askıda buldular. Uyanıktı ve onları gördüğünde gülümsedi.

"Sana iyi olduğumu söylemiştim."

Hepsi ona doğru koştu. Heath yatağın diğer tarafına doğru eğildi.

"Endişelenmedik," dedi ona rahat bir gülümsemeyle.

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Sen güçlüsün." Onu hafifçe öptü. "Bize neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Tam o sırada doktor içeri girdi. Kendinden emin bir havası olan minyon bir esmerdi.

"Muhtemelen bunu yapabilirim." Hepsine gülümsedi. "Ben Dr.

LaTour." "Onlara iyi olduğumu söyle," dedi Julie. "Endişelendiler."

"Annen..." Dr. LaTour durakladı, bakışları Heath'in ilişkisini anlamaya çalışıyormuş gibi onun üzerinde kaldı. "Ve, um-"

Dana kolayca, "O bizim üvey babamız, yani onun karısı," dedi. Julie'nin gözleri büyüdü ama bir şey söylemedi.

"Ah, evet. Anneniz ve eşiniz düştükten sonra iyileşecek.

Julie çok şanslıydı. Sol kolunda kırık var ve-"

"Kolunu mu kırdın?" Nick'in sesi yüksek ve inanmazcaydı. "Anne, özür dilerim. Daha önce bir şey söylemeliydim."

"Şimdi olmaz," dedi Dana ona. "Bırak da doktor konuşsun." Nick başını salladı. "Haklısın. Özür dilerim."

Dr. LaTour gülümsedi. "Sorun değil. Dediğim gibi, sol kolunda kırık var. Şişliğin inmesi için birkaç gün bekleyeceğiz. Sonra alçıya alacağız. O zamana kadar koluna dikkat etmesi gerekiyor. Birkaç gün acıyacak bazı şişlik ve morlukları var ama iyileşecekler. Sakin olduğu sürece."

Heath, "Bu son kısmı ona birden fazla kez söylemelisin," dedi, elini kızın sağ eliyle sıkıca kavuğturarak. "Her şeyi kendi başına yapmayı seviyor."

"Bu doğru değil," dedi annesi. "Önemli bir şey değil."

"Peki ya kafası?" Dana sordu. "Düşerken çarptı." "Ben vurmadım!"

"Anne, mecburdun. Birkaç kez bayıldın."

Dr. LaTour önce Julie'ye, sonra Dana'ya baktı. "Beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünmüyoruz ama gözlem için onu bir gece tutmak istiyoruz. Sadece bir Önlem."

Nick nefesinin altında küfretti. "Anne," diye başladı.

"Hayır." Julie'nin sesi sertti. "Bu senin hatan değil ve kötü bir şey olmadı. Doktorun dediği gibi, birkaç şişlik ve çürük var, bu yüzden biraz ağrım olacak, ama hepsi bu."

"Ve kırık bir kol," diye mırıldandı Dana.

"Kırılmış," diye düzeltti annesi. "Kulağa daha iyi geliyor. Kimse endişelenmesin. Dr. LaTour ağrıyla başa çıkmam için bana çok güzel ilaçlar verdi. Kendimi harika hissediyorum. Bana sormanız yeterli."

Nick Dana'ya baktı. "Reçeteli ağrı kesici ilaçlar söz konusu olduğunda annem her zaman hafif biriydi. O adamın bize arkadan çarptığı zamanı hatırlıyor musun?" Doktora baktı. "Biraz incinmişti, o yüzden ağrı kesici almıştı."

Onları aldığı ilk gece, *Mulan*'dan tüm şarkıları söylemesini engelleyemedik. Bu bizi biraz korkuttu."

Dr. LaTour gülümsedi. "Personeli uyaracağım." Tabletine bir göz attı. "Bu benim raporum. Julie sabah taburcu olacak. Onunla birkaç dakika görüşebilirsiniz. Sonra biraz dinlenmesi gerekiyor. Odasına çıktığında normal ziyaret saatleri geçerli olacak." Sesi yumuşadı. "Şanslıydı. Kötü bir düşüştü ama tamamen iyileşecektir. Sağlıklı ve güçlü. Herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Kendini affettirdi. Sadece dördü kaldığında, Julie elini Heath'in elinden çekip Dana ve Nick'i işaret etti.

"Gördün mü? Ben iyiyim. Endişelenecek bir şey yok. Eve gitmeni ve herkese hayatlarına devam etmelerini söylemeni istiyorum. Sabah geri geleceğim."

Dana ikna olmuş görünmeyen Nick'e baktı. "Ben kalmalıyım."

Dana, "Doktor etrafta dolaşmamızı istemediğini açıkça belirtti," dedi. "Eve gideceğiz ama sizi daha sonra görmeye geleceğiz."

"Yapma." Julie'nin sesi sertti. "İyi bir öğleden sonra ve akşam geçirin. Benim için endişelenme."

Heath sessizce, "Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "O odasına girene kadar burada bekleyeceğim, sonra da ziyaret saatinin sonunda beni dışarı atana kadar burada kalacağım."

Julie içini çekti ama ona bakarken bakışları sıcaktı. "Zor olacağını biliyordum."

Eğildi ve onu hafifçe öptü. "O zaman bunların hiçbiri sürpriz değil." Doğruldu. "Her iki saatte bir rapor vereceğim."

Dana saatine baktı. Saat neredeyse üçtü. "Blair'i kontrol ediyordun, değil mi?" diye sordu kardeşine.

"Mesajlaşıyorduk. Herkesi bilgilendirdi."

Anlatacak pek bir şey yoktu, diye düşündü Dana. "Annemin iyi olduğunu ve dönüş yolunda olduğumuzu söyle."

Eğildi ve Julie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi olacağına sevindim. Bu gece seni görmeye geleceğiz. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." "Çok korkmuştum."

"Seni terk etmeye hazır değilim." Julie gülümsedi. "Şarkı söylememi ister misin?" "Pek sayılmaz."

Annesi güldü. "O zaman kardeşini al ve buradan git."

13

Blair Nick'in kamyonetini bekledi. Araba garaj yoluna girdiğinde koşarak dışarı çıktı. Açık havada maceraya her zaman hazır olan Rufus da onunla birlikte geldi.

Nick ve Dana taksiden indiklerinde, her birine sağlam bir selam vermek isteyerek ileri geri koştu.

"Hey, koca adam," dedi Dana onu okşayarak. "Gideli çok olmadı."

Rufus bu sözlerle rahatlamış gibi görünmüyordu.

Blair aceleyle Nick'in yanına gitti.

"İyi misin?" "Annem iyi mi demek istiyorsun."

Ona gülümsedi. "İyi olduğunu biliyorum. Bana mesaj attığında söyledin ve ben de sana inanıyorum. Endişelendiğim kişi sensin." Gülümsemesi soldu. "Bu senin hatan değil. Bir kazaydı."

"Ona daha önce söyleseydim, şimdi iyi olurdu."

Dana onlara doğru yürüdü. "Unut bunu, Blair. Annem eve gelene ve onun iyi olacağını kendi gözleriyle görene kadar böyle davranacak." Nick'in koluna yumruk attı.

"Hey, bu ne içindi?"

"Korkak olmak. Paul'ün işini almak istediğini ilk öğrendiğinde ona söylemeliydin. Bunu erteledin ve düşünüş senin hatan olmasa da, erkek gibi davranamadığın için öyle olduğunu düşüneceksin."

Kız kardeşine ters ters baktı. "Seni yenebilirim." "Teknik olarak, ama asla denemezsin."

"Pekâlâ, siz ikiniz," dedi Blair, kayınvalidesinin insanları dinletme yöntemini taklit etmek için elinden geleni yaparak. "Durun. Herkes içeride gergin."

İçeri girip neşeli olacağız ki çocukları korkutmayalım. Noel zamanı. Bunu hatırlamaya çalışın. Biz büyük ve mutlu bir aileyiz."

"Bu senin sert sesin mi?" Nick sordu, sesi eskisinden biraz daha hafifti.

"Yaklaşamadım bile. Çok daha sert olabilirim."

"Haklısın," dedi Dana içeri girerken. "O gerçekten iyi olacak."

İçeri girdiler. Herkes ana katta bekliyordu. Dana eşarbını boynundan çıkarmaya başladı.

"O iyi," dedi kararlı bir şekilde. "Onu gördük. Ağrı kesici ilaçlardan dolayı biraz sersemlemiş ama onun dışında iyileşiyor. Bir sürü darbe ve çürük almış ve sol kolu kırılmış ama hepsi bu. Gözlem için onu bu gece tutacaklar ve Heath sabah onu geri getirecek."

"Babam nerede?" Madeline sesi titreyerek sordu. "Neden o da eve gelmedi?"

Tiffany onun elini sıktı. "Baban iyi."

"Julie'yle kalıyor," dedi Dana ona. "Ona eşlik etmek için."

Blair bunu bilmiyordu. "Çok iyi biri," diye mırıldandı, Nick ve Dana'nın bunu gördükleri kadar sorun edip etmediklerini merak ediyordu ama soramayacağını da biliyordu. Herkesin önünde olmazdı.

Dana sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi ona baktı. "O bir kaya gibiydi. Bir şekilde kontrolü ele aldı. Annemin pislik birine tahammül etmeyeceğini hep biliyordum ama o inanılmazdı. Dağılmamıza izin vermedi."

Wyatt ikisinin arasına baktı. "Julie hakkında bize gerçekten doğruyu mu söylüyorsun? Çünkü bazen yetişkinler bunu yapmaz."

Nick çocukla aynı seviyeye gelene kadar çömeldi. "Bana bak Wyatt. Gözlerimin içine bak ki sana karşı dürüst olduğumu bil. Julie benim annem, bu yüzden onu ne kadar sevdiğimi ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Çocuk başını salladı.

"O iyi olacak. Yarın evde olacak ve kendin göreceksin. O zamana kadar bana güvenmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Deneyebilirim."

"Güzel. Tek isteyebileceğim bu."

Blair etkileşimi izledi ve Nick'in sözleriyle kalbinin biraz daha kabardığını hissetti. Ailelerini kurma zamanı geldiğinde, Nick iyi bir baba olacaktı. Yakında, diye düşündü mutlulukla. Paul'ün işini satın alacaklar, sonra da ertesi yıl onu hamile bırakmak için çalışacaklardı. Her şey harika olacaktı.

Tiffany Wyatt'ın saçını karıştırdı. "Gördün mü, sana babamın böyle söylediğini söylemiştim."

Julie onun için önemli. Neler olup bittiği konusunda asla gerçeği söylemezdi."

Dana ceketini astı. "En zor kısmı askıdayken onunla ilgilenmek olacak. Alçıya alındıktan sonra kolu korunmuş olacak,

Ama askıdayken biraz ağırdan alması gerekiyor. Bu annemin doğal hali değil."

"Yardım edeceğiz," dedi Tiffany sırtarak. "Aramızda kalsın, sanırım ona doğru şeyi yaptırabiliriz."

"Eminim yapabiliriz," dedi Gwen konuşmaya katılarak. "Julie'nin iyi olmasına sevindim ve onun da hayatımıza devam etmemizi isteyeceğini biliyorum. Bu akşam ne yapmak istediğimizi konuşalım. Akşam yemeği yeriz, sonra da belki biraz oyun oynarız. Bence film izlemekten daha fazlasını yapmalıyız. Meşgul olmak istiyoruz."

Blair kendi kendine annesinin çocuklarla bu kadar iyi anlaştığı için minnettar olmasını söyledi. Endişeliydiler ve Gwen onların dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulacaktı. Kazadan beri bunu yapıyordu. İyi olmaları korkmalarından daha iyiydi. Bu kulağa hoş geliyordu ama annesinin Madeline ve Wyatt'a karşı ne kadar dikkatli ve tatlı olduğunu düşündüğünde hâlâ hissettiği küçük kızgınlık düğümünü çözememişti.

Bir noktada geçmişi bırakması gerekecek diye düşündü. Bunu taşımak ona sadece zarar verecekti. Ama kendisi için en iyisini yapmak ile Gwen'in hiçbir zaman gerçekten özür dilemediği bir şey için annesini affetmek arasındaki çizginin nerede olduğundan emin değildi.

Ama bu başka bir zaman içindi, dedi kendi kendine. Tatil sonrası dünyada, doğru şeyi nasıl yapacağını bulacaktı. Şimdilik, önümüzdeki haftayı herhangi bir drama yaşamadan atlatmak herkes için en iyisiydi.

"Akşam yemeğinde ne var?" Paul sordu.

"Gidip bakacağım!" Wyatt mutfığa koştu, Madeline ve Rufus da peşinden. Uzun bir duraklama oldu.

"Köfte," dedi Madeline, sesi heyecansızdı. "Yapmak zorunda mıyız?"

Wyatt'ın sesi bir sahne fısıltısıydı. Blair dudaklarının seğirdiğini hissetti. Tiffany inledi.

"Biz burada misafiriz," dedi yüksek sesle. "Ve tüm yemekler için minnettarız."

Bir duraklama daha oldu. Sonra Wyatt, "Nefis, köfte. En sevdiğim," dedi hiç de inandırıcı olmayan bir ses tonuyla.

Nick sırttı, Dana da öyle. Paul kıkırdadı. Gwen bile gülümsemesini tutuyor gibiydi.

"Neden onun yerine pizza almıyoruz?" Dana söyledi. "Böylece kimse yemek pişirmek zorunda kalmaz."

"Pizza için hazırım." Nick Paul'e baktı. "Senin için sorun olur mu?"

"Pizzaya bayılırım."

Dana Blair'e baktı. "Yiyebilir misin?"

"Elbette. Sadece etsiz bir tane istiyoruz." Sosis ve sucuktaki baharatlar midesi için sorun yaratabilirdi.

Wyatt ve Madeline de onlara katıldı. "Köfte," dedi Wyatt pek de hevesli olmadan. "Havuç ve patates püresiyle birlikte."

"Biz pizza düşünüyorduk," dedi Gwen ona. "Sorun olur mu?" "Pizza mı?" Madeline sırtıttı. "En iyisi bu olurdu."

Nick saatine baktı. "Birkaç saat sonra mutfakta buluşalım, ne sipariş edeceğimize ve ne kadar istediğimize karar verimiz. Heath ziyaret saati bitene kadar hastanede olacak, o yüzden akşam yemeğine gelemeyecek."

Blair, Heath'in Julie'nin yanından bir şeyler yiyecek kadar uzun süre ayrılmayacağını düşünerek, "Artan yemekleri isteyebilir," dedi. "Eve döndüğünde biraz yiyebilmesi için yeterince sipariş vermeliyiz."

"İyi fikir."

Dana saymaya başladı ama sonra durdu. "Huxley nerede?" Kardeşine baktı. "Bugün buraya gelmesi gerekiyordu."

"Ondan hiç haber almadım." Nick Blair'e baktı. "Ama öğle yemeğinden sonra gelecekti. Teknik olarak geç kalmadı, ama genellikle yolda olduğunu bildirmek için mesaj atmaz mı?"

Blair, yaşlı adamın Noel'de her zaman aileye katıldığını biliyordu. "Belki trafik vardır."

Dana cebinden cep telefonunu çıkardı ve rehberinde gezindikten sonra bir tuşa bastı.

"Huxley, ben Dana. İyi misin? Şimdiye kadar burada olursun sanıyordum." Birkaç saniye dinledikten sonra telefonu kapattı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bu garipti. Beklenmedik bir şekilde geciktiğini ama geleceğini söyledi. birkaç dakika içinde burada."

"Geç başlamış olmalı," dedi Blair. "Ya da işte bir şeyler vardı."

Tatillerde ofise Huxley'nin asistanının baktığını biliyordu ama bir sorun olduğunda Huxley'nin her zaman ulaşılabilir olduğunu da biliyordu. Noel'i takip eden iki hafta boyunca çekmeler, çalıştırmalar ve kilitlemelerle dolup taşıyordu. Yeni yıl arifesi geldiğinde, deyim yerindeyse herkes işinin başındaydı. İnsanlar aptallık edip sarhoş araba kullanır, sonra da kaza yaparlardı. Herkes bununla meşgul olurdu, bu yüzden kulübedeki tatil kutlaması her zaman iyi biterdi

ilkinden önce. Hem Huxley hem de Julie'nin ofise dönmesi ve Nick'in de yedek vardiyasında çalışması gerekiyordu.

Sadece bir yılbaşı gecesi daha tek başına, diye düşündü mutlulukla. Gelecek yıl Nick evde onunla birlikte olacaktı. Çekiciyi bağlarken ya da lastiği değiştirirken sarhoşun birinin ona çarpmasından endişe etmesine gerek kalmayacaktı. Birlikte olacaklardı. Belki hamile bile kalacaktı.

Bu düşünceye gülümsedi.

Gwen Tiffany'ye baktı. "Şu tatil kartlarını yapmayı bitiremedik. Pizza sipariş etme zamanı gelene kadar gidip yapalım. Sanırım malzemelerimizi aşağıda bıraktık."

"Huxley için bir kart yapmalıyız." Madeline Dana'ya baktı. "Ondan hoşlanıyor muyuz?"

"Var. O harika biri. Bazen söyledikleri kulağa biraz huysuz geliyor ama düşündüğünüzde aslında komik olmaya çalışıyor."

"Bunu sevdim." Madeline annesinin elini tuttu. "Hadi gidip kart yapalım." Dördü birlikte bodruma yöneldiler. Dana ceketine uzandı. "Huxley'i beklemek için dışarı çıkıyorum. Sesi tuhaf geliyordu. İçeri girmeden önce ona iyi olup olmadığını sormak için bir şans istiyorum."

Diğer herkes uzaklaştı. Blair onlar gidene kadar oyalandı, sonra Nick'i mutfığa çekti. Onun önünde durdu.

"Suçlu hissetmeyi bırak," dedi, duyulmaması için sesi alçaktı.

Başını öne eğdi. "Onun düşüşünü görmeden duramıyorum. Onu öldürebilirdim."

"Bu bir kazaydı. Onu sen itmedin. O üzgündü ve bir anda oldu."

Ona baktı. "Benim yüzümden üzgündü. Bana sürekli itiraf etmemi söyledin ama ben dinlemedim. Sır saklamakla hata ettim."

"Annen sen cezalandırılсын diye düşmedi, Nick. Senin o kadar gücün yok."

"İşte böyle hissettiriyor."

"O zaman hislerin yanlış." Ellerini onun göğsüne koydu. "Sen iyi bir adamsın ve aileni seviyorsun. Anneni incitecek hiçbir şey yapmazsın."

"İşi bırakmak dışında."

"Seni mutsuz edecekse kalmanı istemezdi. Bunu biliyorsun." Gözlerini ona dikti. "Olanların fikrini değiştirmesine izin verme. Eğer istemiyorsan

Paul ile iş yapmak istiyorsanız, sorun değil ama duygusal bir seçim yapıp hayatınızın geri kalanında pişmanlık duymayın."

"Yapmayacağım."

O kadar emin değildi. "Siz sorumluluklarını ciddiye alan birisiniz."

Onu kendine çekti ve kollarını etrafına doladı. "Ne olduğunu biliyorum söylüyorsun ve haklısın. Olanlarla geleceğimiz için istediklerimi birbirinden ayırmam gerekiyor." Adam kadının gözlerinin içine baktı. "Bunun için Paul'le olan fırsattan vazgeçecek değilim. Kendimi bok gibi hissediyorum ama bu benim suçum.

Bir dahaki sefere seni dinleyeceğim."

"Keşke bu doğru olsaydı," dedi, sesi alaycıydı.

"Ciddiyim." Onu öptü. "Sen başıma gelen en güzel şeysin, Blair. Seni seviyorum."

Ona yaslandı ve gözlerini kapattı. "Ben de seni seviyorum. Sandığından çok daha fazla." Ve bu en güzel duygu değil miydi?

* * *

Dana, Huxley'nin kamyonetinin garaj yoluna girdiğini görene kadar ön kapının yanında bekledi. Ona doğru koştu ve çılgınca el salladı. Batan güneş ön cama yansıdığı için içeriyi göremiyordu. Adam arabadan indiğinde koşarak yanına gitti ve ona sarıldı.

"Tüm dramı kaçırdın," dedi ona. "Annem merdivenlerden düştü. İyileşecek ama kolu kırıldı, her yeri morardı ve ben kafasını çarpıp öleceğini sandım. Şu an hastanede ve yarına kadar eve gelemeyecek. Nick de işi bırakmak istiyor."

Huxley geri çekildi ve ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kavgayı, düşmeyi ve ambulansı anlattı. "Anne-Nick olayının ötesinde daha da fazlası var. Blair'in annesi Gwen burada ve çok kavga ediyorlar. Ayrıca Heath'in eski sevgilisi de tatil için bize katıldı. Çok kalabalık."

Huxley kaşlarını çatı. "Annenin erkek arkadaşının eski karısı burada mı? Çocuklarıyla birlikte mi?"

"Uh-huh. Çok fazla."

"Öyle görünüyor. Ama Julie iyi olacak mı?"

Dana başını salladı. "Doktoru ben de duydum. Sabah eve dönecek. O zamana kadar, birinin odadaki yetişkin olması gerekiyor. Bu kişinin sen olabileceğini umuyordum."

"Bundan emin değilim." Huxley kamyonu doğru baktı, sonra tekrar ona d6nd6. "Sana bir Şey s6yledi mi?"

"Ne hakkında?"

O cevap veremedi yoldu kapısı açıldı. Dana taksinin iini g6remediği için içeride başka birinin olduğunu bilmiyordu. Huxley bir arkadaşını mı getirmişti? Biriyle mi çıkıyordu? O-

"Merhaba Dana."

Kamyondan yarı adım atan, yarı d6Ően tanıdık adama baktı. Zihni Axel'in solgun olduğunu, eşofman giydiğini -ki bunu hiç yapmazdı- ve g6rmeyi umduğu son kişi olduğunu kaydederken, kalbi Şoktan bayıldı ve g6ęs6 sıkışıp rahatsız oldu.

O burada mıydı? Neden? Nasıl?

Bakışları tekrar Huxley'e d6nd6. "Aklından ne geçiyordu?" diye sordu, sesi neredeyse bir çığlık gibi ydi.

"O zaman mı Şimdi mi? Şimdi d6Ő6n6yorum da annen sana s6ylemeliydi. O zamanlar onu tatillerde yalnız bırakmamam gerektiğini d6Ő6n6yordum."

İhanet, Şok ve içeri kaçıp kapıyı kilitleme arzusu hakimiyet için savaştı. "Bunu nasıl yapabildin? Bu tatillerin ne 6nemi var? Daha 6nce de yalnız kalmıştı."

"Daha 6nce hiç bacağından vurulmamıŐtı."

Vurulmak mı? Vurulmak gibi mi? Sorularından, endiŐesinden ve ona gitme iğ6d6s6nden kurtuldu. Bekle, ne oldu? Kanın boŐaldıęını hissetti ve d6nya bir an için d6nd6kten sonra kendini d6zelitti.

Bakışlarını iki adam arasında gezdirdi. "Vuruldun mu? Bilmiyordum."

Vurulmak mı?

Bu kavramı kavrayamadı.

Huxley, "Bu sabah onu alıp eve g6t6rmek için hastaneye gittim," dedi. "İyi olacağını d6Ő6nm6Őt6m ama durumu beklediğimden de k6t6yd6. Onu tek başına bırakamayacağımı biliyordum."

T6m bunlar kulağa mantıklı, makul ve hatta nazik geliyordu ama onun için gerçekten b6y6k bir sorun yarattı. S6z konusu adama d6nd6. Aklını karıŐtıran ve kalbini kıran adama.

"Burada olamazsın."

Axel irkilirken, Huxley onaylamaz bir ifadeyle ona baktı. "Dana!"

Axel başını salladı. "O haklı. Sana s6yledim, ihtiyar. Beni evde bırak. Beni dağdan aşağı g6t6rmesi için bir taksi ya da başka bir Şey bulacağım."

Dana her Şeyi anlamaya çalışıyordu. Huxley'nin daha 6nce annesinin ona bir Şey s6ylemesiyle ilgili sorusu Şimdi anlam kazanmıştı. Julie Axel'i biliyordu.

vurulmuştı ve hiçbir şey söylememiştı. Kendi kendine, daha sonra uğraşılacak bir öfke, dedi ve dikkatini eski sevgilisine geri verdi.

Ona daha dikkatli baktı. Cildinin soluk olmadığını, gri olduğunu gördü ve kendini tutuşunda acı belirtileri görebiliyordu. Bu Eşofman altı (onun aksine, Axel sadece kot pantolon giyerdi) kalçasında kalın bir bandaj olduğunu tahmin ettiğı şeyi gizliyordu.

Oh, Tanrım. Axel vurulmuştı! Şimdi ne olacaktı? Gerçekten ne yapacağını bilmiyordu.

Bir saniye daha kararsız kaldıktan sonra annesini yönlendirmeye karar verdi.

Annesinin ne söyleyeceğini ve ne yapacağını çok iyi biliyordu. "Hava soğuk," dedi. "Hadi seni içeri alalım."

Huxley kımıldamadı. "Peki sonra?"

Annesi erkek arkadaşının eski karısını Noel'e davet edebiliyorsa, Dana kim oluyordu da yaralanmış bir eski erkek arkadaşını geri çevirebiliyordu? "Tabii ki

Kalıyorsun," dedi Axel'e. Nezaket göstermeye çalışıyordu ama muhtemelen yetersiz kalıyordu. "Daha önce söylediklerim için özür dilerim. Ani bir tepkiydi."

"Burada olmak istemiyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve kendisini, içine dolacak tüm duygulara karşı hazırladı. Her ne kadar onu unutmak istese de, asla unutamamıştı. En büyük korkusu ise asla unutamayacak olmasıydı.

"Mesele ne istediğın değil, değil mi?" dedi açıkça. "Belli ki çok acı çekiyorsun ve berbat görünüyorsun. Yardıma ihtiyacın var ve Noel'deyiz.

İnan bana, gidecek başka bir yerin olsaydı, seni oraya kendim götürürdüm. Ama yok. O yüzden kalacaksın." Bir adım daha yaklaştı ve parmağıyla onu işaret etti. "Evde çocuklarımız var. Noel için heyecanlılar.

Sakın onları üzecek bir şey söyleme, duydun mu beni? Bu seninle ilgili değil."

Onun cevap vermesini bekledi. Onun yerine gözleri yuvalarından fırladı ve yere yığıldı. Huxley diğer adamı yakalamak için eğilirken küfür etti.

Ama Axel iri bir adamdı; zayıf ama uzun boylu, bol kaslı. Huxley onunla birlikte yere düşerken Dana çığlık attı. Neyse ki tam o sırada ön kapı açıldı ve Nick koşarak geldi.

"Ne oldu?"

"Axel vuruldu," dedi, karların içindeki iki adamı göstererek. "Yardım edebilir misiniz?"

"Vurulmak mı?" Nick'in bariz şaşkınlığı, annelerinin ona da söylemediğı

anlamına geliyordu.
Sırlar, diye düşündü Dana. Bu aile sır saklamayı bırakmalıydı.

Nick ve Huxley birlikte Axel'i ayağa kaldırdılar. Kendine gelmişti ama eskisinden daha solgun ve gri görünüyordu.

Diğer iki adam iki yanına geçerken, "Ben iyiyim," demeyi başardı.

Nick ona, "Az önce bayıldın," dedi. "Bu hiç kimsenin *iyi* tanımı değil. Ne oldu lan? Nasıl vuruldun?" "Bir repo kötü gitti."

"Bazen yaparlar."

Eve doğru yola koyuldular. Dana kamyonete gidip valizleri ve paketlenmiş hediyelerle dolu büyük bir alışveriş çantasını aldı. Her şeye rağmen gülümsedi. Huxley asla eli boş gelmezdi.

Üç adamı içeri kadar takip etti ve Axel yerleştikten sonra önümüzdeki birkaç günle nasıl başa çıkacağını düşünmek için kendine birkaç dakika ayıracağını söyledi. Kesinlikle normalmiş gibi davranması gerekecekti - sevdiği ve onu sevmeyecek olan adamın Noel için burada olmasını umursamadığına herkesi ikna etmenin bir yolunu bulacaktı.

Paul ve Blair fuayede bekliyorlardı. Blair kaşlarını çattı.

"Axel? Ne oldu?"

"Vuruldu," dedi Nick. "Annem biliyordu ama bize söylemedi."

Blair hemen Dana'ya baktı, sanki sır saklamanın nedenini tahmin edebilirmiş gibi. Dana annesinin onu üzmemek istemediğini anlıyordu ama yine de bir tür uyarı iyi olurdu. Kimse Huxley'nin onunla birlikte gelmesini beklemiyordu.

Huxley sanki Dana'nın aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, "Hastaneden yeni çıktı," diye ekledi. "Onu onun evinde bırakmamın imkanı yok. İyileşme sürecindeyken ve Noel'deyken olmaz."

Blair bir kez daha Dana'ya baktı, muhtemelen onun tepkisini değerlendiriyordu. Dana sanki bunların hiçbir önemi yokmuş gibi elini salladı.

"Sorun değil," dedi hissetmediği bir güvenle. "Tiffany gibi o da hoş karşılanır. Ne kadar çok o kadar iyi. Noel bağ kurmak demektir."

Blair'in yüz ifadesi sempatikleşti. "Haklısın," dedi, ses tonu canlıydı. "Burası büyük bir ev. Bir sürü oda olacak."

"Var," dedi Dana parlak bir sesle. "Sorun merdivenlerden çok nerede olduğu olacak."

Nick ve Huxley onu kanepeye götürdüler ve bir yığın halinde yere yığıldı. Rufus merdivenleri hızla çıktı ve Axel'e doğru bir hamle yaptı. Yüzünü kokladı, sonra da yanağını yaladı. Axel yavaşça doğrulup köpeği görünce gülümsedi.

"Hey. Sen kimsin?"

"Bu Rufus," dedi Dana. "Heath'in çocuklarına ait." "Erkek arkadaşının çocukları mı var?"

"İki. Madeline ve Wyatt. Sen bayılmadan önce onlardan bahsetmiştim. On ve sekiz yaşındalar."

Karanlık bakışları onunkilerle buluştu. "Çocukları severim."

Bu ifadenin, onlara zarar vermeyeceğini söyleme şeklinden başka bir şey olmadığını biliyordu. Daha önceki ifadesine cevap veriyordu. Ama bunu söylediğini duymak yine de karnına bir tekme gibi inmişti çünkü bu onun herkes gibi sıradan bir adam olduğunu ima ediyordu. Normal bir ilişki yaşayabilir, baba olabilir ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirdi.

Belki de yapabilir, diye düşündü acı acı. Ama onunla değil. Onu ilk terk ettiğinde, ona göre olmadığını açıkça belirtmişti. Ve şimdi buradaydı - sürekli olarak- ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Neden ah neden ona aşık olmamayı öğrenememişti? Neden başka birine aşık olmamıştı? Kim olduğu umurunda değildi, Axel ile arasında durduğu sürece herkes olabilir. Ama yapmamıştı ve işte buradaydılar.

"Bu işi halledeceğiz," dedi hızlıca. "Merdivenlerle başa çıkana kadar kanepede uyumak zorunda kalacaksın."

Ona baktı. "Özür dilerim."

"Şunu söylemeyi kes. Noel'deyiz. Önemli olan da bu. Sen ve annem birlikte takılabilir ve yaralarınızı tartışabilirsiniz."

Etrafına bakındı. "Gerçekten merdivenlerden mi düştü?" "Nick'in hatası."

Nick inledi. "Teşekkürler. Zaten yeterince kötü hissetmediğim için mi?" "Sadece işleri dürüst tutmaya çalışıyorum."

Huxley çantasını aldı. "Paul'e bir oda arkadaşı olduğunu söylemek için aşağı iniyorum."

"Tiffany aşağıda, çocuklarla birlikte." Huxley kaşlarını çattı. "Tiffany eski karısı mı?"

"Evet, Gwen de Blair'in annesi. O da alt katta."

Huxley başını salladı. "Yani erkek arkadaşı, eski karısı, çocukları, Nick'in kayınvalidesi ve eniştesi, senin eski erkek arkadaşın."

"Ve bir köpek," diye önerdi Blair. "Büyük, dost canlısı bir köpek."

Huxley ona sırtıttı. "Artık Noel olduğundan eminiz."

Aşağıya indi. Nick, Blair'in elinden tutup onu ikinci kata doğru çekti ve Dana'yı Axel'le yalnız bıraktı. Axel doğrulmayı başarmıştı ama hâlâ beton rengindeydi ve Dana onun titriyor olabileceğini düşündü.

Endişe, kaçarak kendini koruma ihtiyacıyla savaştı. Ancak ona bakacak başka kimse yoktu ve o da öylece çekip gidemeyecek kadar annesinin kızıydı.

"Daha önce burada olmak istemediğimi söylemiştim. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Tatilinizi mahvetmek istemedim."

Ona baktı ve kendi kendine bunun onu şimdiye kadar gördüğü en savunmasız hali olduğunu umursamadığını söyledi. O kara gözlerin ya da üç gündür uzayan sakalının onu daha da seksi ve tehlikeli göstermesinin onu içine çekmesine imkân yoktu.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi ona. "Bak, bu ikimiz için de garip bir durum." Ondan çok onun için, ama neden bundan bahsedelim ki? "Hadi şu işi bitirelim.

" Önce çantasına, sonra da mobilyalara baktı. Eşyalarını nereye koyacaktı?

Giriş masasında birkaç çekmece vardı. Onlara doğru ilerledi ve boş olduklarından emin olmak için kontrol etti. Birinde birkaç yırtık pırtık paket menü vardı. Onları aldı ve en üste koydu, sonra da sepetler vardı. Birkaç battaniye vardı. Onları bir sepete koydu, diğerini ona bıraktı, sonra kanepeye döndü ve hırpalanmış spor çantasını açtı.

"Bavulları boşaltabilirim," dedi, sesi alçaktı, muhtemelen kızgınlıkla, muhtemelen acıyla. Hangisi olduğundan emin değildi ve umurunda da değildi.

Onu görmezden gelerek çoraplarını ve iç çamaşırlarını çıkarıp girişteki masaya taşıdı, her iki çekmeceyi de doldurdu ve bu arada onun eşyalarına dokunmanın mahremiyetini görmezden geldi.

"Zar zor yürüyebiliyorsun," dedi ve çantaya dönüp iki sweatshirt çıkardı. Onları koridordaki dolaba götürdü ve paltoların yanına astı. "Bu katta üç çeyreklik bir banyo olduğu için şanslısın. Tıraş takımını oraya koyacağım."

Söylediğini yaptı, temiz havlu olduğundan emin olduktan sonra oturma odasına geri döndü. Axel'in rengi biraz daha iyiydi ama acı içinde olduğunu ve bunu saklamaya çalıştığını görebiliyordu.

"Hastanede size ilaç vermiş olmalılar. Peki nedir bu? Antibiyotik ve ağrı için bir şey mi?"

Başını salladı.

"Bunları kendi başınıza halledebilir misiniz yoksa bir program hazırlamamı ister misiniz?"

Kaşlarını çattı. "Ben beş yaşında değilim."

"Kimse öyle olduğunu söylemedi, ama yaralandın ve sersemledin, bu yüzden reçeteli ilaçları idare etmenin zamanı olmayabilir. Sadece maço olmak isteyecek ve ağrı için bir şey almayacak kadar aptalsın."

"Ben iyiyim."

"Bunu söylemen bana senin bir aptal olduğunu düşündürüyor." "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Ona, onu unutmamasına yardım etmemesini, bunu kendi başına yapabilecek durumda olduğunu söylemek istedi. Ama şimdiye kadar yapamamıştı, belki de yardıma ihtiyacı vardı.

Neden? Bininci kez düşündü. Neden o olmak zorundaydı? Neden başka birine aşık olamadı? Onu defalarca terk etmeyecek birine.

Onu işaret etti. "Ceketini çıkar."

Kollarını dışarı çıkarmayı başardı. Kadın kendini destekledi, sonra öne doğru eğilerek kolunu adamın sırtından kurtardı. Kısa bir an için öpüşecek kadar yakındılar. Sonra daha güvenli bir mesafeye geri çekilebildi. Adamın kollarında

ve iki reçete şişesi buldu. İkisi de o gün doldurulmuştu, şüphesiz Huxley'nin dağa çıkmakta bu kadar geç kalmasının bir başka nedeni de buydu. Talimatları okudu.

"Antibiyotik günde iki kez ve yemekle birlikte alınmalı. Ağrı kesiciler gerektiği kadar."

Mutfağa gidip bir bardak su aldı ve ağrı kesici haplardan biriyle birlikte ona uzattı. Adamın itiraz edebileceğini düşündü ama hiçbir şey söylemeden aldı.

Şişeleri salladı. "Bunları banyo ilacına bırakacağım. dolap." Durakladı. "Antibiyotiği kahvaltı ve akşam yemeğiyle birlikte al." "Anladım."

Söyleyecek daha çok şeyi vardı, örneğin tavır yapmaması ve önceki ilişkilerinden bahsetmemesi gerektiği gibi, ama o daha başlayamadan Wyatt merdivenlerden çıktı.

"Hey, Dana. Bizimle kart yapmaya gelmek ister misin?" Axel'i gördü ve gözleri büyüdü. "Sen de kimsin?"

"Ben Axel."

"Hasta gibi görünüyorsun."

Dana dondu kaldı, ne diyeceğini bilemiyordu. Axel çocuğa belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Bacağımı çok kötü kestim, bu yüzden dikişlerim var ve biraz acıyor ama iyiyim."

"Bacağını mı kestin? Julie merdivenlerden düştü. Bu gece hastanede kalacak." Wyatt Dana'ya baktı. "İyileşeceğini söylemiştin."

"Öyle. Sabah eve dönecek. Tanıdığımız iki kişinin hastanede olması biraz garip, değil mi?"

"Öyle." Wyatt Axel'e gülümsedi. "Noel boyunca kalacak mısın? Büyük ağacı beğendin mi? Bu bizim ikinci ağacımız. İlki puma sidiği gibi kokuyordu."

"Bu kötü bir koku," dedi Axel. "Bütün ev kokuyor muydu?"

"Hayır, garajdaydı." Ona sırtıttı. "Dana'nın ağacıydı." "Yani benim seçtiğimi kastediyor. Gerçekten kokuyordu, bu yüzden geri dönmek zorunda kaldık."

ve onun yerine Nick'in seçimini al."

Axel ağaca baktı. "Peki kusur nerede?" "Köşede."

Onu göremiyoruz."

"Ama orada olduğunu biliyorsun."

Wyatt oradayken, ona kendisini tanıyormuş gibi davranmayı bırakmasını söyleyemezdi... Onu tanıyor olması dışında, ki bu neredeyse daha kötüydü.

"Akşam yemeğinde pizza yiyeceğiz," dedi Wyatt. "Menüde köfte yazıyordu ama pizza daha iyi."

"Öyle," diye kabul etti Axel. "En sevdiğin tür hangisi?"

"Etli her şey. Ve sebze yok." Kanepeye oturdu. "Bacağını nasıl kestin?"

"Keskin bir metal parçası üzerinde çalışırken." "Acıdı mı?"

"Öyle oldu."

"Küfür mü ettin?"

Axel gülümsemeyi başardı. "Birazcık."

Dana muhtemelen daha yüksek bir yere çıkıp Wyatt'a onu rahat bırakmasını söylemesi gerektiğini biliyordu ama yapmadı. Bunun kendisini küçük düşürdüğünü ve daha az insan yaptığını düşündü - bununla yaşayabilirdi.

"Ben işleri halletmeniz için sizi yalnız bırakayım," dedi ve diğerlerine yeni misafirlerinden bahsedebilmek için merdivenlere yöneldi.

Blair ve Tiffany yemekten sonra Dana'yı köşeye sıkıştırdılar.

"Sen iyi misin?" Blair sordu. "Axel buradayken mi?"

"Bilmiyorum." Dana yatağına uzandı. "Onu görmeye o kadar hazırlıksızdım ki."

Tiffany onun yanına oturdu. "Neyle uğraştığını hayal bile edemiyorum. Ryan buraya gelseydi, ben senin gibi sakın olamazdım. Onu bir şeyle dövmek ya da soğukta donarak ölmesi için dışarıda bırakmak isterdim."

Blair, Tiffany'nin görüldüğü kadar kana susamış olmadığını hissediyordu.

"Acınız taze," dedi Dana ona. "Axel ve ben aylardır ayırıyoruz."

Blair, bu son seferin onu ilk terk edişi olmadığını düşündü.

Axel'in sorununu anlamıyordu. Dana'yla birlikte olmamakta neden bu kadar kararlıydı? Onları birlikte görmüştü. Onu defalarca terk ettiğini bilse bile, Blair yine de birbirlerine aşık olduklarına yemin edebilirdi. Axel'in Dana'ya nasıl baktığını görmüştü ve bu, onu önemseyen birinin hayranlığıydı. Peki onun davranışları neydi?

Blair düşünmeden, "O kötü biri değil," dedi. "Sadece burada kalmıyor."

İki kadın da ona deliymiş gibi baktı. Sözlerini kafasında tekrarladı.

"Özür dilerim. Yanlış söyledim. Birlikte olduğunuzda sana iyi davranıyor demek istedim. Nazik ve destekleyici. Seni güldürüyor."

"Beni içine çekiyor," dedi Dana açık açık. "Sonra da kıcıma tekme basıyor." "Erkekler." Tiffany içini çekti.

"Doğru söyledin."

O ve Dana yumruklarını tokuşturdular. Blair olduğu yerde kaldı ve Nick hakkında hiçbir şikâyeti olmadığını düşündü. Mükemmel değildi ama onu seviyordu, ona güveniyordu ve evlilikleri söz konusu olduğunda Nick'in her şeyi göze aldığını biliyordu.

"Gerçekten vuruldu mu?" Tiffany sordu. "Bana söylenen buydu," dedi

Dana.

"Bu acıtmış olmalı. Kanepede iyi olacak mı?"

"Onu koyacak başka yer yok," dedi Blair. "Huxley, Paul'ün odasındaki ikinci yatağı alıyor. Senin ve çocukların yattığı diğer alt ranza var ama orayı Rufus aldı. Ayrıca Axel'i oraya koymak tuhaf olur."

Tiffany sırtıttı. "Evet, öyle. Bir kız arkadaşımın eski sevgilisiyle yatmamın imkanı yok."

"Onunla tam olarak yatmayacaksın," diye mırıldandı Dana. "Evet, benim için hâlâ çok samimi."

"Kanepe o zaman," dedi Blair, banyo da aynı katta olduğu için orada rahat edebileceğini düşünerek.

"Annem biliyordu." Dana'nın sesi düzdü. "Huxley arayıp Axel'in vurulduğunu söylemiş ama bana söylemedi."

"Oh, hayır!" Tiffany'nin sesi üzgün geliyordu. "Yani hazırlıklı değildin. Bunu nasıl yapabildi?"

"Bunu ona soracağım." Dana Blair'e baktı. "Nick de bilmiyordu."

"Bana söylediği buydu." Blair, Julie'nin Nick'e bir şey söylemediğinden emindi, bu yüzden kız kardeşinden bilgi saklamak zorunda değildi.

"Onun haklı olduğunu düşünüyorsun," diye suçladı Dana.

"Hayır, ama her iki tarafı da savunabilirim. Zor bir karar. Endişelenmen ve belki de onu görmeye gitmek için ayrılman için sana söylüyor mu? Hiçbir şey söylemeyip seni kızdırma riskini mi alıyor? Eğer onu umursamıyorsan, sana söyleyebilir ve senin tepkinden endişe etmeyebilirdi, ama yine de duyguların var."

Blair Dana'nın yüzündeki mücadeleyi görebiliyordu. Bunun doğru olmadığını söylemek istiyordu ama yalan söylemeden yapamazdı. Kalp tuhaf bir organdı; kimi seveceği konusunda çoğu zaman kendi yolunu çizirdi.

"Ben Dana'nın takımındayım," dedi Blair.

"Bunu biliyorsun." "Biliyorum."

"Bu durum tamamen berbat."

"Evet öyle."

* * *

Ertesi sabah Blair alarmını kurdu, böylece herkese kahvaltı hazırlayabilecek kadar erken kalkabilecekti. Heath'in ne zaman geleceğinden emin değildi.

O aşağı inene kadar adam gitmişti ama hâlâ doyurulması gereken dokuz kişi vardı.

Tiffany'yle birlikte bir gece önce başka bir kahvaltı güveci hazırlamışlardı. Fırında neredeyse bir saat sürecekti. Kahvaltı vardı. pişirilecek etler ve kurulacak masa. Ama mutfağa girdiğinde annesinin çoktan orada olduğunu gördü. Fırın açıldı ve güvec tezgahın üzerinde durmuş, biraz ısınıyordu.

Şimdiye kadar Gwen'le yalnız kalmaktan kaçınmayı başarmıştı. Blair neredeyse neşeli bir şekilde, "Günaydın," demeden önce bir saniye birbirlerine baktılar.

Annesi başıyla onayladı. "Erken kalkmışsın."

"Kahvaltı işini ben hallederim diye düşünmüştüm. Belli ki sen de aynı fikirdeydin." "Genelde Julie yapar ama o burada olmadığı için yapılacak işler olduğunu biliyordum.

bitti."

"Var."

İkisi de başka tarafa baktı.

"Nick'in arkadaşı için üzgünüm," dedi Gwen. "Gerçekten vuruldu mu?"

"Evet. Çekici şirketi için el koyma işlerini yapıyor. Bazen işler kötü gidiyor."

Annesi başını salladı. "Bütün bu iş tehlikeli. Nick'in bu işten kurtulmasına sevindim. En azından perakende satış yaparken daha güvenli."

Blair de aynen böyle düşünüyordu ama annesinin bunu söylediğini duymak çok can sıkıcıydı. Adil değildi ama yine de doğrudu. Bu da sorunun kelimeler değil, onları söyleyen kadın olduğu anlamına geliyordu. Hayır, diye düşündü üzüntüyle. Asıl sorun annesine verdiği tepkiydi.

"Perakende işini öğrenmesi biraz zaman alacak ama bu konuda heyecanlı olduğunu biliyorum." Saate bir göz attı. "Julie'nin bu sabah nasıl hissettiğini merak ediyorum. O düşüşten sonra kolu da ağrıyordur."

Annesinin diğer kadın hakkındaki hislerini hatırlamadan önce kelimeler ağzından çıkmıştı.

Ama Gwen "Özür dilerim" diyerek onu şaşırttı.

"Julie için mi?"

"Sanırım, ama daha çok seninle olanlar için. Sen o zaman biraz." Garip bir şekilde kıpırdandı. "Haklısın, yaptığım seçimleri ben yaptım ve bu benim suçum. Senin için orada değildim ve iyi bir noktaya değindin. Ben yapamam

Her şeyi depresyonda olmakla suçluyorlar. Sanırım yaşadığım şeyin çoğu insanın fark ettiğinden daha zor olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Ben olmak istedim

ama seni bulmak için karanlıktan çıkış yolunu bulamadım."

Blair cevap vermemek için kendini zorladı. Kızgınlığını içinde tuttu. Bunu daha önce de yaşamışlardı.

"Sence keder bir alışkanlık haline mi geldi?" diye sordu, annesinin bu soru karşısında çıldıracağını biliyordu ama yapabileceğinin en iyisinin bu olduğunu düşündü.

Ama Gwen hafifçe başını sallayarak onu şaşırttı. "Sanırım bu doğru olabilir. Bildiğim ve rahat olduğum duygu buydu. Mutluluk, kahkaha, iyi hissetmek bana o kadar yabancıydı ki, bunların hiçbirini tekrar yaşamayı hayal bile edemezdim. Belki başka bir bebek sahibi olabilseydim, hayatıma daha çabuk devam edebilirdim."

Blair sertleşti. "Daha fazla çocuk sahibi olamayacağını bilmiyordum." Böyle bir acıyı hayal bile edemiyordu. Ne kadar korkunç.

"Hayır," dedi annesi çabucak. "Öyle demek istemedim. Fiziksel bir sorun yoktu. Duygusal olarak bunu yapamayacağımı kastetmişim. Bir çocuk daha kaybetme riskini göze alamazdım. Bu beni mahvederdi."

Blair bunu da anlayamıyordu. Daha da kötüsü, o da tam oradaydı - annesinin fark etmeye zahmet etmediği, yaşayan, nefes alan bir çocuk. Sadece bunun hakkında da konuşmuşlardı. Durmadan.

"Biraz daha iyi olduğumda, sen ve baban çok yakınlaştınız, nasıl uyum sağlayacağımı bilemedim."

Blair kendini tutamayarak, "Bu benim suçum değil," diye tersledi. "Çocuk olan bendim. Sana ihtiyacım vardı ve sen orada değildin. Babam vardı. Benimle o ilgilendi. Eğer aramızdaki ilişkiden hoşlanmadıysan, bu senin hatan. Bir şeyler yapabilirdin. Herhangi bir şey. Ama bunun yerine denemedin bile."

Dövüşmek için kendini hazırladı ama Gwen sadece iç çekti. "Çok fazla pişmanlığım var. Sen hep oradaydın. Sen benim tek kızımsın ve ben senin ihtiyacın olan şey olmanın yolunu bulamadım."

Blair'e baktı. "Buraya babanı kaybettiğim için gelmedim. Buradayım çünkü senin hayatında olmak istiyorum. Bir ilişkimiz olsun istiyorum. Yani

daha önce söylediğim şeyi. Düğün benim uyanış çağrımdı. Neyi kaybettiğimi gördüm ve bunun benim hatam olduğunu bilmek acı verici ve korkunçtu. Sadece benim hatam. Geri dönemeyeceğimizi biliyorum ama umarım bundan sonrası için birlikte bir şeyler bulabiliriz. gelecek."

"Öylece mi?" Blair sordu. "Üzgünsün ve tekrar yakın olmamızı istiyorsun ve benim de evet demem mi gerekiyor? Bana ne yaptığını biliyor musun? Sana ulaşmak için kaç yılımı harcadığımı ve senin bunu umursamadığını anlıyor musun? Düğünde incindiğini biliyorum ama olan her şey

senin seçimlerinin sonucuydu. Beni defalarca kendinden uzaklaştırdın. Seni çok az tanıyorum."

Söylemek istediği daha çok şey vardı ama Gwen'in sessiz gözyaşları onu durdurdu. Annesinin acısını görebiliyor, pişmanlığını ve hayal kırıklığını hissedebiliyordu.

kendisine aitti. Ne demek istediğini basitçe söyleyememekten ve sonuçlarını umursamamaktan nefret ediyordu.

"Haklısın," diye fısıldadı Gwen. "Çok özür dilerim."

"Şunu söylemeyi kes. Evet, üzgünsün ama yirmi beş yıldan fazla oldu anne. Daha önce sahip olduğumuz her şey çoktan gitti ve onu geri alamayız."

"Ama baştan başlayabiliriz."

Blair neden zahmet ettiklerini sormak istedi. Ne amaçla? Çekip gitmek ve annesini bir daha asla görmemek istiyordu. Ama nedense yapamıyordu. Ve belki de en dürüst cevap buydu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bunların hiçbirisi hakkında. Ne demek istediğini anladım ama bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Geri çekilmeni ve düşünmeme izin vermeni istiyorum. Bu yolculukta artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Buna saygı duyabilir misin?"

"Kesinlikle."

Blair'in şüpheleri vardı. Annesi kapalı bir kapıya saygı gösterme zahmetine katlanamazdı.

"Eve gittiğimizde konuşuruz," dedi. Gwen başıyla onayladı. "Bu harika."

Birbirlerine baktılar. Annesi güveci işaret etti. "Kahvaltıyı birlikte bitirmek ister misin?"

İstemiyordu, pek sayılmaz. Ama bunu söylemek onu küçük ve önemsiz gösterecekti. Bu yüzden gülümsemek için elinden geleni yaptı ve "Elbette. Bunu yapalım."

* * *

"Biz ne zaman evlendik?"

Julie soruyu kıkırdamadan sorabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Heath'in kamyonetinde eve dönüyorlardı. Tüm testlerini geçmiş ve gözlem gecesini atlatmıştı. Ayın 26'sında, alçısını almak için geri dönecekti. Daha sonra birinci basamak doktorunun bakımını üstleneceği eve gidecekti.

Ayrılmadan hemen önce hemşirelerden biri ona harika bir iğne yapmıştı. Acı çekmiyordu, kendini iyi hissediyordu ve dünya

Noel havasında ve parlak görünüyordu.

Heath ona bakmadan, "Biz evli değiliz," dedi. Yine de sesindeki gülümsemeyi duydu.

"Hmm, çünkü Dana senin üvey babası olduğunu söyledi. Bu bir şey ima ediyor."

"Acil servise sadece ailelerin girmesine izin verildi. Bu kızınızın fikriydi ve yardımınız için minnettarım."

"Dana iyi bir kız. Onu çok seviyorum." Radyoyu açıp bir Noel şarkısı söylemesine aldırıp aldırmayacağını merak ederek radyoya baktı.

"Daha iyi hissetmene sevindim."

Ona şöyle bir baktı. "Harika hissediyorum! Beni hastaneye götürmek için hiçbir neden yoktu. Her şey yolunda gitti."

"Kırık kolu ve olası beyin sarsıntısını göz ardı edersek. Artı çürükler ve sırtına ne olmuş olabileceği."

Onun sözlerine bir fiske vurdu. Ne yazık ki içgüdüsel olarak sol kolunu kullandı ve kemiklerine kadar inen bir acı hissetti. Hastaneden aldığı ağrı kesicilerle bile nefesini tutmak zorunda kaldı.

"Merdivenlerden düştüğüme inanamıyorum. Genelde sakar biri değilimdir." "Beklenmedik bir şeyle karşı karşıyaydın."

Oh, haklıydı. "Nick." Tekrar Heath'e baktı. "Benimle iş yapmak istemiyor. Anlamıyorum. Ben hep babama katılmak istemiştım. Bu bir aile meselesi. Çekkek yerinde büyüdüm. Annem yoktu, o yüzden çocuklar bana gerçekten göz kulak oldular. Babamın kız arkadaşları vardı ve bana kızlarla ilgili şeyler öğrettılar. Nasıl olur da bu işi istemez?"

"İnsanlar farklı şeyler istiyor."

"Sanırım." Bu kavramı zihninde evirip çevirdi. "Devam etmesi gereken bir imparatorluk olduğunu düşündüğümde değil, ama bilmiyordum. Ben onun annesiyim. Bilmem gerekirdi."

"Sen zihin okuyucu değilsin. Ve belki de bir süreliğine bu işin peşini bırakmalısın."

Ağrı kesici ilaçlarını bırakana kadar."

Sırıttı. "Engelli olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet. Senin için ağır ekipman çalıştırmak yok."

"Ama bu işte çok iyiyim." Esprisi azaldı. "Dün gece bazı işaretler olduğunu düşünüyordum. İş hakkında bir şeyler öğrenmekle hiç ilgilenmedi. Sadece işini yapıp eve gitmek istiyordu. Ben çocukken bile her şeyi bilmek isterdim. Orada bir mesaj vardı ve dinlemeliydim."

"Sana gerçeği uzun zaman önce söylemeliydi," dedi Heath sert bir sesle.
"Bu senin suçun değil Julie. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Belki, ama her zaman anneyi suçlarlar."

Kıkırdadı. "Evet, öyle yaparlar."

"Keşke bir şey söyleseydi. Çok mu
korkutucuyum?" "Hayır."

"Cevabını düşünmek istemiyor musun?"

"Düşünmek zorunda değilim. Dediğim gibi, bu
Nick'in suçu."

Sesi çok kendinden emin geliyordu, diye düşündü. Heath'te hoşuna giden
başka bir şey daha vardı. Ona şöyle bir baktı. Çok genç ve yakışıklıydı.
Güçlü. Kararlı. Dün gece hemşireler onu dışarı atana kadar onunla kalmıştı
ve odasına girmesine izin verildiği andan itibaren onu bekliyordu.

"Dün bana karşı çok iyiydin," dedi. "Seni çocuklarından uzak tuttuğum
için kendimi kötü hissediyorum."

"Anneleri ve evdeki diğer herkes yanlarındaydı. İyi olacaklar." "Dün
gece onları gördün mü?"

"Eve geç geldim. Ben çıktığımda herkes yataktaydı ve hâlâ uyuyorlardı."

"Yorgun olmalısın."

Ona şöyle bir baktı. "Ben iyiyim. Endişelendiğim kişi sensin."

"Olma." Kolunu sallamaması gerektiğini hatırladı. "Önemli bir şey değil.
Ama benimle ilgilenmeni takdir ediyorum. Sen iyi bir erkek arkadaşınsın."

"Teşekkür ederim."

Kendi sokaklarına döndüler. Heath yavaşladı.

"Julie, ağrı kesicilerin etkisindeyken Nick'i karşına alma. Ne dediğini
bilmiyorsun ve eğer işler kızırsırsa çok hızlı bir şekilde kötüye gidebilir.
Böyle davranmakla hata etti ama o senin çocuğun ve onun için en iyisini
istiyorsun."

"Bunu bilemezsin. Belki de onu asla
affetmeyeceğim." Gülümsedi. "Senin tarzın değil."

Arabayı garaj yoluna çekti. Soğuk, güneşli bir gündü ve ev davetkâr
görünüyordu. Bacalardan birinden duman tütüyordu ve yürüyüş yolu yeni
küreklenmişti.

Heath ona, "Orada kal," dedi. "Ben geleceğim."

"Kamyondan kendim çıkabilirim."

Onu işaret etti. "Orada kal."

"Çok patronluk taslıyorsun," diye mırıldandı ama adamın dediğini yaptı.

Yeni karda dengesini bulmasına yardım ederken, ön kapı açıldı ve Rufus dışarı fırladı, onu çocukları ve neredeyse herkes izledi.

Rufus ileri atıldı, verandadan sıçradı ve ona doğru koşmaya başladı. Onu sevmek için eğildi, sol kolunu sabit tutmaya dikkat etti.

"Heyecanlanmışsın," dedi gülerek, adam onun etrafında dönerken, sonra da onu sevebilmek için eğildi. "Beni özledin mi?"

Nick önce onun yanına gitti. "Özür dilerim," diye başladı.

Başını iki yana salladı. "Bu konuya hiç girmeyelim. Ben iyiyim. Yeni gibi iyiyim." Adam onun askısına baktı. "Kolunu kırmışsın."

Ayrıca her tarafı yara bere içindeydi ve ağrı kesicilerin etkisi geçtiğinde her yerinin acıyacağını biliyordu.

"Kırılmış. Önemli bir şey değil. Noel'den sonra alçıya alınacağım. Her şey yolunda." Döndü ve Dana'ya gülümsedi. "Sen nasılsın?"

Kızı ona gülümsemedi. Julie, Huxley'i fark etti. sanki bir mesaj vermeye çalışıyormuş gibi ona dikkatle bakıyordu. Ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dana ona, "Axel vuruldu," dedi.

Suçluluk anında ortaya çıktı. "Oh, hayır. Öyleydi ve ben bir şey söylemedim. Söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim, sonra Nick olayı oldu, düştüm ve gerisini biliyorsun, ama yine de. Özür dilerim."

"Nasıl yapabildin? O vuruldu anne. Bilmeye hakkım vardı."

Julie gözlerinin yandığını hissetti. "Sen yaptın. Ben hatalıydım. Çok özür dilerim."

Heath aralarına girip Dana'ya baktı. "Hey, ağrı kesici ilaç alıyor ve travmatik bir yaralanma geçirdi. Belki sorgulamayı bir iki gün erteleyebiliriz."

Dana ona dik dik bakmaya çalıştı ama Heath yerinden kıpırdamıyordu. Geri çekilmeden önce isteksizce başını salladı.

"Haklısın," diye mırıldandı. "Özür dilerim." Eve doğru yürümeye başladı, sonra omzunun üzerinden baktı. "O burada, bu arada. Evde. Onu Huxley getirdi."

Ne? "Ne?" Julie, karda ayaklarını sürüyen ofis müdürüne baktı. "Dana'nın eski erkek arkadaşını Noel için eve mi getirdin?"

"Kötü durumdaydı. Onu tek başına bırakamazdım. Noel'deyiz. Siz de aynısını yapardınız."

Julie bundan pek emin değildi ama birden üzerinde palto olmadığını ve dışarının buz gibi olduğunu fark etti. Daha da kötüsü, kızını incitebilirdi. Julie'nin

yanma gerçek gözyaşlarına dönüştü.

"Dana," diye seslendi kızı eve girmeden önce. "Sana hemen söylemeliydim. Çok zr dilerim. Ben korkunç bir anneyim."

Dana hemen onun yanına koştu. "Hayır, anne. Anlıyorum. Bir şeyler oluyordu ve doğru bir cevap yoktu."

Heath bir kez daha aralarına girdi.

"Yeter," dedi sertçe. "Onu içeri götürüyorum. Başka ne istersen söyleyeceklerim bekleyebilir. Aranızda kadının palto bile giymediğini fark eden oldu mu?"

Kendininkini ıkarıp Julie'nin omuzlarına doladı, sonra da onu dikkatle içeri götürdü. Dana aceleyle peşlerinden gitti.

"Anne, zr dilerim."

Heath Julie'yi hareket ettirdi. "Geri ekilin, hepiniz."

Julie iyi olduğunu söylemek istedi ama değildi. Başının döndüğünü ve biraz da midesi bulandığını hissediyordu. Kim ne söylemek isterse istesin, kusup kusmayacağına ya da bayılıp bayılmayacağına karar verene kadar beklemek zorundaydı.

Dana alt kattaki aile odasında volta atıyordu. Axel orada olduğu için ana kattan uzak durmak zorundaydı. Neyse ki Tiffany ve Gwen çocukları kızaklarla dışarı çıkarmışlardı, bu yüzden soru sormak için orada değillerdi. Paul mutfakta romlu pastasıyla ilgileniyordu, bu yüzden suçluluk duygusuyla baş başaydı. Ya da en azından Nick ona katılana kadar öyleydi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hayır. Berbat hissediyorum. Anneme bağırdım. Hastaneden daha yeni çıktı ve belli ki uyuşturulmuştu ve ben ona bağırdım. Hem de karda!"

"En başta merdivenlerden düşmesinin sebebi benim, yani senden daha kötüyüm."

"Bu pek rahatlatıcı değil."

"Sahip olduğum tek şey bu."

Birbirlerine baktılar. Dana iç çekti. "Gerçekten bu işe girmeyecek misin?"

"Yapmamayı tercih ederim." Omuz silkti. "Çekici işinin ön büro işlerini öğrenmek beni hiçbir zaman heyecanlandırmadı. Çocukken bile tek istediğim

bir kamyon sür. Sevdiğim kısmı da bu. Annem yıllardır daha fazlasını öğrenmemi istiyordu ama ben hep erteledim. Sonra Blair ve onun aracılığıyla Paul ile tanıştım. Onun işi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, bu harika bir fırsat gibi göründü. Annemin şirketinin hiç olmadığı kadar heyecan verici."

Gözleri coşkuyla parladı. "Bütün gün arabalar hakkında konuşabilirim. Paul'e yıllık envanterinde yardım ettim ve her şey büyüleyiciydi. Perakendecilik bana çekicinin asla yapamayacağı bir şekilde mantıklı geliyor."

Dana onun Parker Çekici'yle hiç ilgilenmediğini fark etmemişti. Paul'ün şirketini satın almak istediğini biliyordu ama bunun daha çok çekici işinden çıkmakla ilgili olduğunu düşünmüştü.

"Bunu anlayacaktır. İyileştiğinde onunla konuşmalısın." "Sadece oturduğu yerde kalırsa," diye mırıldandı.

"Düşmesi senin suçun değil."

"Buna inanmam uzun zaman alacak." Başını ana kata doğru salladı. "Kim olduğunu bildiğin kişiyle işler nasıl gidiyor?"

"Ondan kaçıyorum."

"Ev o kadar büyük değil. Bir noktada anlamak zorundasınız."

"Biliyorum. Burada olduğuna inanamıyorum. Üzgünüm, kendimi aptal gibi hissediyorum. Burada iyi duygular yok. Daha da kötüsü, annemden özür dilemek zorundayım."

"Bunun için beklemelisin. O kendini daha iyi hissedene kadar Heath'i asla geçemezsiniz."

"Kendi annemi görmeme engel olamaz." Nick kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin?" Değildi ama denemek zorundaydı.

Annesinin sakinleşmesi için bir saat bekledikten sonra yukarı çıktı ve yatak odasının kapısını çaldı. Heath cevap verdi, onu içeri davet etmek yerine koridora çıktı.

"Dinleniyor."

"Onunla konuşmam gerek. Sadece bir dakika sürer." "Hayır."

Bakışları sabit, duruşu kararlıydı, ama Dana korkmayı ya da geri çekilmeyi reddetti.

"Özür dilemek istiyorum. Hepsi bu kadar. Onu üzmediğimden emin olmak için dinleyebilirsin."

"Bu iyi bir zaman değil."

Dana omuzlarını dikleştirdi. "Acil serviste onunla birlikte olmanın sebebi benim. Bana borçlusun."

Geri adım atıp onu odaya almadan önce bir an tereddüt etti. Annesi yatağa uzanmış, askısı karnının üzerinde duruyordu. Dana'yı görünce gülümsedi.

"Sensin. Kurtar beni. Heath ağırdan almam gerektiğini söylüyor ama evde yapılması gerekenler ne olacak? Ve kurabiye değişimi için kurabiyeler var. Jackie'nin beni tek geçmesinden bıktım.

Sokağın karşısında. Ayrıca, yakında öğle yemeği vakti olacak."

Dana annesinin sağ tarafındaki yatağa oturdu. "Öğle yemeğini sen hazırlamayacaksın. Biz hallederiz."

"Başka kimse bunu doğru yapamaz."

Bu onu gülümsetti. "Belki değil, ama yine de masaya bir yemek koyacağız." Durakladı. "Seni terslediğim için özür dilerim."

Julie onun elini tuttu. "Hayır, özür dilerim. Axel konusunda ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Sana söylemek istedim ama söylemedim. Eğer bilseydim

Huxley onu buraya getirecekti, elbette bir şey söyleyecektim. Sadece çok kafa karıştırıcıydı."

"Anlıyorum. Gerçekten şaşırdım ama beni incitecek bir şeyi asla kasten yapmayacağını biliyorum."

Annesinin bakışları doğrudu. "Yapmazdım. Seni seviyorum. Sen benim küçük kızsın." Parmaklarını sıktı. "Onun yanında nasılsın?"

Dana elini çekti. "Harika değil. Ben senin gibi değilim anne. Sert değilim ve kendimi bölümlere ayırmıyorum. Dün geceyi ona bakmaktan bile kaçınarak geçirdim. Ama bunu sonsuza dek yapamam. Bir noktada onun odada olduğunu kabul etmek zorunda kalacağım ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Biriyle görüşüyor olsaydım, daha iyi olurdu. Onu tamamen unuttuğumu bilir ve bana acımak yerine belki de kötü hissederdi."

"O zaman birini bul."

Dana annesine baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bir erkek arkadaşın olsun. Sahte bir tane. O hemşireye Heath'le evli olduğumuzu söyledin ama değildik. Kimse seni sorgulamadı."

Haklıydı, diye düşündü Dana. Herkes onun ifadesini kabul etmişti. "Bu farklı bir senaryoydu," dedi.

"O kadar da farklı değil. Diyelim ki hayatında harika bir adam var. Axel Bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Onunla senin hakkında hiç konuşmadık. En fazla ona ters ters baktığım zaman görüşüyoruz ki bu da muhtemelen benim hatam. Ne de olsa onun patronuyum. Ama elimde değil. Sana yaptığı şey için ondan utanıyorum.

Sen benim kızsın ve o pisliğin bununla başa çıkması gerekiyor."

"Anne." Dana onun sağlam koluna dokundu. "Benim yüzümden üzülmene gerek yok."

"Sen değilsen kim?"

Dana nazikçe ona sarıldı. "Teşekkür ederim." "Seni seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum ve bence sen bir dahisin."

Sahte bir erkek arkadaş birçok sorunu çözebilirdi. Tek yapması gereken kim ve ne olduğunu bulup, tüm yetişkinleri yanına almalıydı. Annesi ve Heath sorun değildi, Nick ve Blair'in de onun yanında olacağını biliyordu. Tiffany de öyle. Huxley kendini suçlu hissediyordu, o yüzden bir sorun teşkil etmiyordu.

Paul oyundan keyif alacak gibi görünüyordu ve geriye sadece Gwen için endişelenmek kalıyordu.

"Yapacak mısın?" Julie sordu. "Sahte bir erkek arkadaş yaratacağım."

"Kesinlikle. Daha sonra uğrayıp sana detayları anlatırım."

"Bekleyemem. Ona para ver, lütfen. Her anne kızının parayla evlenmesini ister."

Dana güldü. "Listede ilk sırada olacak."

* * *

Dana evin tek yazıcısının -eski ve yavaş bir makine- yanında sayfalar teker teker çıkarken bekledi. Hepsi basıldığında evin içinde dolaşarak yetişkinleri topladı ve onlara çocuk odasında buluşmalarını söyledi. Axel, Madeline ve Wyatt ile film izlemekle meşguldü, bu yüzden onların icabına baktı. En son yukarı çıktı ve Heath'ten kendisine katılmasını istedi.

Hepsi yatak odasına doluştuktan sonra kapıyı kapattı ve basılı kâğıtları dağıttı.

"Erkek arkadaşım hakkında konuşmalıyız."

Tiffany'nin omuzları çökerken Blair ve Nick birbirlerine baktılar.

"Sen ve Axel tekrar bir araya mı geldiniz? Ne zaman? Dana, ona güvenilebileceğinden emin misin?"

Blair başıyla onayladı. "Sen bir yetişkinsin ve kendin için neyin doğru olduğunu biliyorsun, ama konu o olduğunda hiçbir zaman net göremedin."

Huxley içini çekti. "Dana, özür dilerim. Onu buraya getirerek seni incitmek istememiştim. Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Beni incitmedin," diye güvence verdi Dana, yaşlı adama çabucak sarıldı. "Kesinlikle doğru olanı yaptın. Ben iyiyim."

Kimse ona inanmış gibi görünmüyordu.

"Jared kim?" Gwen notları tarayarak sordu. "Jared benim yeni erkek arkadaşım."

Hepsi ona baktı.

"Sahte erkek arkadaşım." Heath'i acil servise nasıl getirdiğini anlattı.

Heath inledi. "Onunla dalga geçtiğini sanıyordum. Dana, annenin tavsiyesine uymak için iyi bir zaman değil. Uyuşturulduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu harika bir fikir. Mükemmel bir adam buldum. Hepinizde bilgi var. Okuyun, sonra bu akşam yemekte biri Jared'den bahsetsin, ben de oradan devam edeyim."

Nick ona, "Sen kafayı bulmuşsun," dedi. "Bu iş asla yürümeyecek."

Blair ona dirsek attı. "Kardeşine destek olmak için buradayız. Bu çok önemli.

Jared'i seviyoruz. O iyi bir adam."

Nick, "İkinizde de bir sorun var," diye homurdandı ama itaatkâr bir şekilde okumaya başladı.

Dana bir şüphe titremesi hissetti. Sormakla hata mı yapıyordu? Herkesin ona yardım etmesini mi? Aptalca bir fikir miydi? Emin değildi ama Belki de fark etmezdi. Öyle ya da böyle Axel'le başa çıkmak zorundaydı ve şimdiye kadar bunu pek de iyi yapamamıştı.

Tiffany ona gülümsedi. "Bence bu harika bir plan. Proaktif davranıyorsun. Bu seni güçlü hissettirmeli. Sahte erkek arkadaş o zaman!"

"Yatırım bankacısı mı?" Paul sordu. "Bu biraz havalı değil mi?" Dana onlara "Çok başarılı ve zengin biri," dedi.

"Ama para senin umurunda değil." Blair dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu seni asla etkilemez."

"Hayır, ama olması güzel."

"Bir yatırım bankacısı mükemmeldir." Gwen kâğıdı salladı. "Dana bir muhasebeci. İkisi de finans alanında çalışıyor. Kariyerleri birbirleriyle rekabet etmeyecek kadar farklı ama sohbet edebilecekleri ve birbirlerinin ne dediğini anlayabilecekleri kadar da yakın. Bir konferansta ya da bir müşteri aracılığıyla tanışmış olabilirler. Bu gerçekten mantıklı."

Beklenmedik destek memnuniyet vericiydi. "Teşekkür ederim, Gwen."

Gülümsedi. "Bir şey değil. Ve ne olursa olsun, bence bunu yapmakla akıllılık ediyorsun. Axel'in senin için kötü olduğu çok açık. Bırak düşünsün.

Başka biriyle birlikte olduğun için seni yalnız bırakıyor."

"O tek çocuk," diye yüksek sesle okudu Tiffany. "Bu yardımcı olur, böylece çok fazla aile hakkında endişelenmenize gerek kalmaz. "Annesini her hafta arıyor." İç geçirdi. "Bu çok tatlı. Annesine nasıl davrandığına bakarak bir erkek hakkında çok şey söyleyebilirsin."

Huxley ona baktı. "Onun gerçek olmadığını hatırlıyorsun. Kafanı çarpman konusunda da endişelenmem gerekiyor mu?"

"Yine de iyi birine benziyor."

Gwen kaşlarını çatı. "Dur bir dakika. Madem o kadar harika biri ve siz de ona aşıksınız, neden Noel'de sizinle birlikte değil?"

Dana'nın midesi bulandı. Bu çok açık bir soruydu -neden bunu kendisi düşünmemişti?

Paul kâğıdı salladı. "Seni gerçekten sevseydi Noel'de burada olurdu. Bilmiyorum Dana. Bence daha iyisini yapabilirsin."

"Katılıyorum," dedi Nick ve karısından kâğıtla bir tokat yedi. "İşbirliği yap," dedi Blair ona. "Noel için neden burada değil? Biliyorum. yapabilseydi olurdu."

"Büyükannesi," diye ağzından kaçırdı Tiffany, sonra gülümsedi. "En sevdiği büyükannesi." Gülümsemesi soldu. "Bakımevinde ve onun yanında olması gerekiyor."

Blair, Dana ve Gwen hep birlikte iç geçirdiler.

"Bu çok iyi," diye nefes aldı Blair. "Vay canına, Jason harika bir erkek arkadaş." "Jared," diye düzeltti Dana.

"Doğru. Jared. Ne tatlı şey."

"Pek Noel havasında değil," dedi Heath. "Yakında ölecek olan bir büyükanneyle gitmek istediğine emin misin?"

"Evet." Dana'nın sesi sertti. "Bu yüzden burada değil. Onunla birlikte. Bu üzücü ama aynı zamanda çok anlaşılabilir bir durum." Herkese baktı. "Bu akşam yemekte ondan bahsetmek için bir fırsat kollayın. Rahat olun ama ayrıntıları doğru verin."

Nick ona, "Bu iş iyi gitmeyecek," dedi. "Ama ben varım."

"Senaryoyu takip et, her şey yoluna girecek."

Nick yatak odasından çıkarken, "Meşhur son sözler," diye mırıldandı.

* * *

Julie vücudunun şikâyetleriyle uyandı. Sanki her yeri ağrıyor gibiydi, en çok da kolu. Dirseğini desteklemek için sol tarafına bir yastık koyarak karnına yaslamıştı ama bu artık rahat değildi. Sırtı tutulmuştu, kalçasındaki ve omzundaki çürükler zonkluyordu. Ağrı kesici ilaçlara rağmen önceki gece pek uyuyamamıştı ve bu gecenin daha iyi geçip geçmeyeceğini merak ediyordu.

Daha mutlu düşüncelerle dikkatini dağıtmaya çalıştı ama nasıl hissettiğini düşünmemek ona olanları hatırlattı. Nick'le nasıl kavga ettiklerini, yani kavga etmediklerini ama Parker Towing'den ayrılmak istemesiyle ilgili hararetli bir tartışma yaşadıklarını. Sonra düşmüştü ve ondan sonra ne olduğu bulanıktı. Kızın yaraları için kendini çok kötü hissediyordu. Dışarıdan sert biriydi ama içi çok tatlıydı.

Ve Dana, diye düşündü, suçluluk duygusunun içinden geçtiğini hissederek. Ne kadar üzülmüştü. Julie ona Axel'den bahsetmesi gerektiğini biliyordu ama o anda bundan emin olamamıştı.

"Hey, nasıl hissediyorsun?"

Gözlerini açtığında Heath'in köşedeki sandalyeden kalkıp yatağa doğru ilerlediğini gördü.

"Saat kaç?" diye sordu, sesi cızırtılıydı. "Neredeyse beş."

"O kadar uzun süre uyumama izin mi verdin?"

Yatakta onun yanına oturdu ve gülümsedi. "Eğer yapabilseydin sabaha kadar uyumana izin verirdim. İyileşmen gerek." Onun alnına dokundu.

"Soruya cevap vermedin. Nasıl hissediyorsun?"

"Ağrım var." Sandalyeden ona doğru baktı. "Bunca zamandır burada mıydın?"

"Evet."

Bunu anlayamazdı. İnsanlar onunla ilgilenmiyordu, o onlarla ilgileniyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gülümsemesi geri döndü. "Ben de istiyorum. Ayrıca, çok endişelendim. Çok kötü bir düşüştü."

"Ama ben iyiyim. Doktorun ne dediğini duydun. Tüm testleri yaptılar ve aslında bir şey çıkmadı."

"Kırık kolun, çürüklerin ve acı çektiğin gerçeği dışında."

"Evet, o da var."

"On beş dakika içinde bir ağrı kesici alabilirsin. Onu aldıktan sonra seni kaldıracamız ve yemeğe gitmek için merdivenleri çıkabilecek misin bakacağız. Eğer yapamazsan, yemeği sana getireceğim."

"Şimdi bir şey almak istemiyorum. Akşam yemeğinde uyuşturulmuş olacağım. Beni ağrı kesici alırken gördün. Tamamen kendimde değilim."

"Programa uymanı istiyorum. Acı içinde olmak iyileşme sürecine yardımcı olmaz. Bırakın vücudunuz sizi iyileştirmeye odaklansın, her şeyin nasıl acı verdiğini yönetmeye değil."

Ona gülümsedi. "Yetkinin sende olduğunu düşünüyorsun. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

Onu hafifçe öptü. "Alış buna, evlat. Sen normale dönene kadar, ben Yetkili benim."

"Değilsin ama öyle olduğunu düşünmen çok tatlı."

Kızın sağ elini kendi elinin içine aldı. "Nick ve Dana ile olan diğer işlerin nasıl gidiyor?"

"Dana için kendimi çok kötü hissediyorum. Çok kızgındı. Hayır, kızgın değil, incinmişti, ki bu daha kötü."

"Bir karar verdin."

"Kötü bir tane. Sürekli söylediğin gibi, ona söylemeliydim."

"Eğer Huxley onu buraya getirmemiş olsaydı, bunun bir önemi olmazdı." "Ama getirdi."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Huxley ne yaptı? Hayır. O bir arkadaşını ve çalışanını kolluyordu. Axel'e olanlar benim sorumluluğum. Görevleri ben veriyorum.

Sanırım tüm bu Huxley-

onu eve götürme olayı. Axel'in yalnız yaşadığını biliyordum, peki ona kim bakacaktı? Tüm bunlar Dana'yı çok üzüyor. Hala ona aşık, bu yüzden onun etrafında olmak onu incitiyor. Bana kızgın olduğunu biliyorum."

"O değil. Sen uydurdun."

"Özrümü kabul etti ama ona karşı dürüst olmadığım için hâlâ kırgın."

Onun parmaklarını sıktı. "Sanırım biraz daha iyi hissediyordur. Senin tavsiyeni dinledi ve sahte bir erkek arkadaş buldu."

Julie'nin onun neden bahsettiğini anlaması bir saniye sürdü. "Axel'e önemli olmadığını kanıtlamak için mi? Bu işe yarayabilir."

Heath ayağa kalkarken kıkırdadı. "Bu felakete davetiye çıkarmak demek, ama sana söyleyeceğimi ve ikimizin de destekleyici olacağımızı söyledim."

Elinde bir kağıt parçasıyla döndü. "Jared bir yatırım bankacısı."

"Gerçekten mi? Bu çok havasız. Neden eğlenceli bir mesleği olan birini bulamadı ki?"

"Kayakçı gibi mi? Burada size onun gerçek olmadığını ve parası olması gerektiğini söyleyen kişinin siz olduğunuzu hatırlatmak isterim."

Bilgileri okumaya devam etti. Julie ne kadarını aklında tutabileceğinden emin değildi ama deneyecekti.

"Büyükannesi için üzülüyorum."

Heath ona baktı. O da gülümsedi.

"Biliyorum, biliyorum. Büyükanne de gerçek değil. Tamam, bu iyi bir şey. Axel'in yanında kendini daha güvende hissedecek ve önemli olan da bu. Keşke onu incitmeseydim. Son zamanlarda pek iyi bir ebeveyn olamadım."

"Hey, sen tanıdığım en iyi ebeveynsin. Eğer ben de senin yarın kadar iyi olabilseydim, kendimi çok iyi hissederdim."

"Çok tatlısın ve beni ağlatmaya çalışıyorsun." "Seni asla ağlatmak istemiyorum."

Kelimeleri söyleme biçiminde bir şey vardı. Tam olarak anlayamadığı bir şey, ama o daha sormadan, "Nick'in sana neler olduğunu anlatmaması seninle ilgili değil, onunla ilgili," dedi.

"Belki de. Ama benimle konuşurken daha rahat olsaydı, sırrını saklamazdı."

"Teklif ettiğiniz şeyi istemedi. Bu onu rahatsız etti. Ona kızgın mısın?"

"Hayır. Bu onun hayatı ve onu mutlu eden şeyi yapmak zorunda. Ama değişiklikleri içselleştirmem biraz zaman alacak. Ve şimdi bir başkasının satın almasına izin vermeyi, hatta belki de işi satmayı ciddi ciddi düşünmek zorundayım. İş seviyorum ama Nick'in şimdiye kadar işi devralmaya başlayacağını düşünmüştüm."

Acıdan yüzünü buruşturarak biraz kımıldadı.

"Kendimi tekrar etme pahasına, keşke bana daha önce söyleseydi." "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedi."

"O kadar da korkutucu olmadığını söylemiştin."

Gülümsedi. "Değilsin. Sadece öyle olduğunu sanıyorsun."

Bu onu güldürdü. "Tüm gücümü elimden almaya çalışıyorsun."

Onu öptü. "Bunu kimse yapamaz. Oturmayı denemeye hazır mısın?"

Değildi ama yine de başını salladı. Adam boştaki kolunu onun omuzlarına doladı. "Bir, iki, üç."

Birlikte onu oturur pozisyona getirdiler. Vücudu protesto çığlıkları atıyordu ve ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kalmıştı. Heath onu birkaç yastıkla sabitledikten sonra bir bardak su ve bir ağrı kesici aldı ve ikisini de ona uzattı. Kadın hapı yuttu ve Heath'e uzattı. Bardak.

"Çok çabuk etkisini gösterecektir," dedi ona. "Birkaç dakika verelim, sonra merdivenlere bakarız."

"Ben çıktım. Aşağı da inebilirim."

"Yardım etmek için burada olacağım."

Adam yine onun yanına oturdu. Koyu renk gözlerine, yüzünün temiz hatlarına baktı. Görünüşü güzeldi ama son birkaç gündür davranışlarının daha da çekici olduğunu söylemek zorundaydı.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman."

"Seks olayı için özür dilerim."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Seks olayı mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Bir süreliğine yapamayız. Bunun ilişkimizin büyük bir parçası olduğunu biliyorum ve sen de isteyeceksin-"

Onu bir öpücükle durdurdu. "Oraya gitme. Ben bu işe sevişmek için girmedim." "Bu hayal kırıklığı."

Güldü. "Bu işe *sadece* yatmak için girmedim. Sen benim için önemlisin, Julie. Biz önemliyiz. İyileşeceksin ve buna geri döneceğiz, ama o zamana kadar, ben hala buradayım."

"Bu çok hoş," diye fısıldadı, gözleri biraz yanıyordu. "Kızgın olsaydın anlardım."

"Ama ben değilim."

Acısının kenarları biraz yumuşadı ve garip bir kıkırdama dürtüsü hissetti, bu garipti çünkü adam komik bir şey söylememişti.

"Hapın işe yaramaya başladığını hissedebiliyorum. Yemekte tuhaf bir şey söylemeye başlarsam beni durduracak mısın?"

"Sen ne dersen de, iyi olacaksın. Herkes seni seviyor."

Gwen'i düşündü. "Belki herkes değil ama yeterince yakın."

* * *

"Kimsenin köfte istememesi ne anlama geliyor?" Tiffany sordu. "Bu hayır cevabının geldiği ikinci gece. Julie menüler için çok çaba harcadı."

Dana, annesini hayal kırıklığına uğratmaktan çok akşam yemeğini masaya getirmekle ilgileniyordu. Ve Axel'den kaçmaktan. Aslında, bu ikisinden ikincisi daha büyük bir endişeydi.

Sahte erkek arkadaşıyla ilgili planının iyi bir plan olduğunu biliyordu - ikisi birlikte evde mahsur kaldıklarında, onun hâlâ onun için yanıp tutuştuğunu düşünmediğinden emin olmanın bir yolunu bulmalıydı. Çünkü öyle değildi. Tamam, öyleydi ama bunu bilmesine gerek yoktu. Hayatının geri kalanında birlikte olmak istediği kişi olduğu için onun üzerinde zaten yeterince gücü vardı ve daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

"Bu yeterli olacak mı?" Gwen, akşam yemeği için hazırladıkları malzemelere bakarak sordu.

Dana seçenekleri değerlendirdi. "Bir peynir tabağı, bir sebze tabağı ve bir meyve tabağı. Battaniye içinde mini domuzlar, mini yumurtalı ekmekler, ve bir şey yok mu başka?"

"Geçen akşamdan kalan tavukla tavuk salatası yapıyorum," dedi Gwen. "Ekmeklerimiz ve krakerlerimiz var."

"Bence fazlasıyla yeterli." Tiffany peynirlerden birkaçına uzandı. "Geleneksel değil ama yine de güzel. Ve buzdolabında yer açıyoruz. Yarın Noel'den önceki son alışverişimizi yapacağız ve fazla alacağımızı biliyorum."

Üçü birlikte yemeği hazırlamaya başladılar. Dana iki fırını da çalıştırdı ve donmuş şeyleri kurabiye kâğıtlarına yerleştirdi. Gwen tavuk salatasını hazırlarken Tiffany peynir tabağıyla ilgilendi. Blair birkaç dakika sonra onlara katıldı.

"Yardım etmek istiyorum," dedi lavaboya geçip ellerini yıkarken.

"Meyve tabağından başlayabilirsin," dedi annesi. "Ya da belki masayı hazırlarsın."

Dana her zamanki gerginliğin olup olmadığını görmek için onları izledi ama ikisi de keyifli ve rahattı. Belki de anlaşımlıdır, diye düşündü ve öyle olmasını umdu. Annesine yakın olmamayı hayal bile edemiyordu ve Blair'in çocukken yaşadıklarını göz önüne alırsak, şimdi annesinin yanında olmasını hak ediyordu. Gwen'i affetmek kolay olmayacaktı.

"Ben masayı hazırlayayım," dedi Blair, tezgâhın üzerine yığılmış yiyeceklere bakmadan.

Dana kurabiye tepsilerini fırına sürdü. "İyi misin?"

"Karnım biraz huzursuz. Her zamanki üzüntüm değil ama eminim bununla ilgilidir. İyi olacağım."

Annesi ona şöyle bir baktı. "Kendini iyi hissetmiyorsan bir şey yemek zorunda değilsin. Çorba ister misin? Ya da sade kraker?"

Blair, Gwen'in endişesi karşısında şaşırılmış görünüyor. "Gececektir. Her zaman geçer. Eminim yemeğe oturduğumuzda daha iyi olacağım."

On beş dakika sonra Tiffany herkesin ellerini yıkayıp masaya gelmesini istedi. Dana'ya döndü.

"Yukarı çıkıp Heath'e zamanın geldiğini haber vereyim mi? Julie acıkmış olmalı."

Heath ikinci kattan, "Aşağı iniyoruz," diye seslendi. Tiffany sırtıttı.

"Dostum, bu evde ses gerçekten de çok yayılıyor."

"Evet, öyle. Bunu unutmayın. Kapı kapalıyken dövüşün."

"Şu ana kadar herkesle iyi geçiniyorum ama tavsiyelerinizi unutmamaya çalışacağım."

Dana diğer kadının peynir ve sebze tabaklarını yemek odasına taşımasını izledi. Tiffany, Dana'nın yemeğe gittiği zamankinden çok daha iyiydi.

geldi. Daha az ağlıyor ve daha fazla etkileşimde bulunuyordu. İnsanlarla ve çocuklarıyla birlikte olmak ona iyi geliyordu.

Annesinin gerçekten bir mucize olduğunu düşündü. Yalnız kalmasın diye erkek arkadaşının eski karısını Noel'e davet etmek? Elbette yapılması gereken doğru şeydi ama Dana kendisinin o kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu. Koşullar ne olursa olsun Axel'in eski sevgililerinden birini takılmak için davet etmesine imkân yoktu. Annesine hayranlık duyması ve onun gibi olmak istemesi için bir neden daha.

Dana kurabiye kâğıtlarını fırından çıkardı ve sıcak tabakların üzerine koydu.

Annesi mutfağa girdiğinde, sıcak mezeleri bir tabağa koymak için spatulaya uzanmıştı.

"Yardım etmek zorundayım," diye açıkladı Julie, konuşurken hafifçe sallanıyordu. "Bu benim işim."

Heath hemen ona katıldı. "Pekala, sen. Beş saniyeden az bir süre için arkamı döndüm. Hadi gidip masaya oturalım."

"Ama yemek pişirmek zorundayım. Benim işim bu."

"Her şey tamam," dedi Dana ona. "Anne, iyi misin?"

Heath annesini yemek odasına doğru yönlendirirken, "Aç karnına bir ağrı kesici aldı," dedi. "Biraz sersemlemiş olacak.

Mantıklı bir konuşma beklemeyin."

"Mantıklı sohbetlerde çok iyiyimdir," diye yakındı Julie. "Peki ya akşam yemeği?"

"Masadaki tüm yiyeceklere bak. Sanırım yemek halledildi." "Oh, güzel görünüyor. Ben şarap istiyorum."

Dana, Julie'nin sandalyesini iterken sırttan Heath'e baktı. "İstediğin kadar isteyebilirsin. Böyle bir şey olmayacak."

"Sen benim patronum değilsin."

Dana, sırttan Tiffany'ye baktı.

"Onu seviyorum," dedi diğer kadın sessizce. "Ciddiyim. O benim kahramanım." "Benim de kahramanım."

Çocuklar, Paul ve Huxley, ardından da Rufus yemek odasına girdiler.

"Geldik," dedi Wyatt, Julie'yi görünce durdu. "İyi misin?"

"Ben mükemmelim," dedi çocuğa. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Sen nasılsın?"

"Güzel. Babam bu gece daha fazla kar yağacağını söylüyor, belki yarın hep birlikte kartopu savaşı yapabiliriz." Wyatt kaşlarını çatı.

"Ama yapabileceğini sanmıyorum Julie. Kolunu kırdın."

"Bir dahaki sefere," dedi ona.

Nick çocuklar için sandalyeleri çekti. Daha önce karnı doyurulmuş olan Rufus köşedeki köpek yatağına yerleşti ve yere düşebilecek herhangi bir şeyi beklemeye hazırlandı. Paul büfenin üzerinde duran iki şarap şişesini açtı. Tam doldurmaya başlamıştı ki Axel topallayarak odaya girdi.

Dana ona bakmamak için elinden geleni yaptı. Onu açıkça yaralı görmek kalbine düşünmek istemediği şeyler yaptı. En iyisi onu uzaklaşıp saf düşünceler düşünmeye başladı; bir gün hayatını nasıl geri kazanacağı, yoluna nasıl devam edeceği ve onu seven harika biriyle nasıl tanışacağı gibi.

Julie gözlerini açarak ona baktı. "Oh, hayır! Unutmuşum. Axel, vuruldun!"

Oda sessizliğe gömüldü. İki çocuk da Axel ve Julie'ye baktı. Wyatt yaklaşırken Madeline bir adım geri çekildi.

Huxley derin bir iç çekti. "Julie, seninle ne yapacağız?" "Ben mi? Ben iyiyim."

"Vuruldun mu?" Wyatt Axel'e baktı, sesi korkmuştan çok meraklanmış gibiydi. "Kesildiğini söylemiştin."

"Bunun daha iyi bir hikaye olduğunu düşündüm."

"Ama bacağınızda gerçek bir kurşun deliği var? Görebilir miyim?"

Julie bir an için sağ eliyle yüzünü kapattı, sonra kolunu indirdi. "Oh, hayır. Ne dedim ben? Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum. Sadece şoktan. Wyatt, hayır, kurşun yarasını göremezsin. Kabus görmene neden olur. Axel, çok üzgünüm. Benim hatamdı. Banka ile repo sözleşmesini asla yapmamalıydım."

Axel'in ifadesi her zamanki gibi okunamazdı. "Senden bunu yapmanı isteyen bendim. Gerektiği kadar dikkat etmedim."

"Ama sen vuruldun."

Heath ellerini onun omuzlarına koydu. "Belki bunu söylemeyi bırakabilirsin." "Ne?"

"Vuruldun.' Bunu çocuklardan saklıyorduk."

"Hangi çocuklardan?"

Heath'in ağzı gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi seğirdi.

"Benim ikim." "Oh, Wyatt ve Madeline." Julie gülümsedi. "İkinizi de çok seviyorum. Sizi çok seviyorum.

Eğleniyor musun? Neredeyse Noel geldi."

Çocukları önce birbirlerine, sonra da Julie'ye baktılar. "Sen iyi misin?" Madeline endişeyle sordu.

Tiffany onlara, "Ağrı kesici alıyor," dedi. "Biraz kendinde değil. Alınma Julie, ama kimse senin söylediklerine dikkat etmeyecek. bu gece."

Çocuklara oturmalarını işaret etti. Wyatt kurşun deliğini görmek istediğine dair bir şeyler mırıldandı ama annesinin dediğini yaptı.

Paul masanın etrafında dönerek Julie hariç yetişkinler için şarap doldurdu. Axel'in yanında durakladı.

"Bir şey var mı?"

"Aldım."

Paul bardağını atladı. Heath buzdolabından bir şişe normal elma şarabı aldı. Çocuklara servis yaptıktan sonra önce Axel'in, sonra da Julie'nin kadehine biraz döktü ve Julie'nin ona bakmasına neden oldu.

"Beyaz şarap. Güzelmiş."

Başının üstünü öptü. "Bir şey değil."

Dana bu alışverişi biraz kıskançlıkla izledi. Heath annesine karşı çok iyiydi. Onun yanındaydı, ilgisi ve şefkati açıktı. Çocuklarıyla arası iyiydi ve eski karısına karşı da nazikti. İddiaya girmesi gerekse, onun da evde kalan türden bir adam olduğunu söylerdi.

Bakışları istemsizce Axel'e kaydı ve onun da kendisini izlediğini fark etti. Onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ve kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Üç kere şansını denemişti. Dördüncüsü olmayacaktı.

Yetişkinlerin geri kalanı yerlerine oturdu. Dana, Axel ile aynı tarafa, birkaç koltuk aşağıya oturmaya dikkat etti. Bu şekilde yemek boyunca ona bakmak zorunda kalmayacak ve hatta onun burada olduğunu unutabilecekti. Tabaklar ve tabaklar elden ele dolaştırıldı.

"Ağacın altında daha da fazla hediye var," dedi Madeline, battaniye içinde iki mini domuz alarak. "Wyatt için benden iki tane daha fazla var."

"Hiç yok," dedi Wyatt. "Öğle yemeğinden sonra saydım."

"Arkadaki ikisini kaçırıyorsun," dedi kız kardeşi, sonra annesine baktı. "Bunun adil olması gerekiyordu."

"Noel'de miyiz?" Tiffany sordu.

"Hayır."

"O zaman paniklemek için bekleyelim."

Wyatt, "Belki de bütün hediyeleri ben alacağım ve sen hiçbirini alamayacaksın," diye böbürlendi. Heath kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten gitmek istediğin yer orası mı, evlat?"

Wyatt bir an düşündü, sonra başını salladı. "Hayır. Özür dilerim. Sözümü geri alıyorum. Eşit olmalıydı."

Karşısında Nick ve Paul bir araba hakkında konuşuyorlardı. Gwen Julie'ye hastanede yapılan testler hakkında sorular sordu. Huxley ve Blair Bir şey hakkında derin bir tartışma. Etrafında akıp giden tüm konuşmalar çok normaldi. Ama onu görememesine rağmen Dana iki koltuk ötedeki adamın farkındaydı. Sanki orada başka kimse yoktu ve sadece ikisi vardı.

Onu özlediğini itiraf etti. *Onları özlemişti.* Annesi ve Heath gibi o ve Axel de birlikteyken çok rahatlardı. Akşam yemeğinde ne yiyecekleri ya da ne sıklıkla sevişecekleri konusunda iyi bir ritim tutturmuşlardı. Doğru şeyi yapacağına, gidene kadar yanında olacağına güvenebiliyordu. Onun bu kadar yakınında olmak beklemediği bir işkence biçimiydi. İstiyordu ki-

"Blair? Neyin var?"

Julie'nin gür sesi odayı susturdu.

Blair kayınvalidesine baktı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Hiç peynir almamışsın. Peyniri seviyorsun ve yiyebileceğin yiyeceklerden biri. İyi misin?"

Heath elini Julie'ninkinin üzerine koydu. "Hey, bırak Blair ne istiyorsa yesin." "Yiyeceğim. Sadece Brie'ye bayılır. Onun en sevdiğini aldım." Blair'e baktı.

"Bu senin favorin," diye inatla tekrarladı.

"Anne, sorun yok." Nick onu işaret etti. "Bunu sevgiyle söylüyorum. Peynir takıntını bırak."

Julie onu görmezden geldi. "Nasıl hissediyorsun?"

Blair sanki herkesin ona baktığını fark etmiş gibi etrafına bakındı. Hafifçe kızardı. "Ben iyiyim. Bu gece peynir yiyecek havada değildim."

"Yumuşak peynir." Julie'nin ağzı açık kaldı. "Yumuşak peynir yemiyorsun! Aman Tanrım! Sen hamilesin!"

"Ne?" Blair'in gözleri büyüdü. "Hayır!"

Dana baldızına baktı ve onun rahatsızlığını hissetti. Blair şok olmuş görünüyordu ama suçlu değildi. Belli ki gizlice hamile değildi. "Anne, dur lütfen."

Nick gözlerini Blair'e dikti. "Tatlım, iyi misin?"

"Hamile değilim. Hamile değilim." Masaya el salladı. "Biri konuyu değiştirsin, yalvarırım."

Julie ona gülümsedi. "Çok mutluyum. Torun sahibi olmak için sabırsızlanıyorum. Belirtileriniz nasıl? İlk üç ay kabızdım. Bu

en kötüsüydü. Ama belki de IBS'li olduğun için bunu seversin. Sürekli ishale karşı bir değişiklik olurdu."

"Anne!" Nick ona baktı. "Konuşmayı kes."

"Ne dedim ki ben? Göğüslerinin acıyıp acımadığını sormadım ki. Bu tamamen hamilelikle ilgili bir şey ve ben tek kelime etmedim."

Oda sessizliğe gömüldü. Blair'in kızarması derinleşti. Dana umutsuzca söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı ama zihni bomboştu. Annesi resmen raydan çıkmıştı. Evet, uyuşturulmuştu ama Tanrım, gerçeklikle en ufak bir bağlantısı yok muydu? Blair sadece utanmakla kalmamıştı, Julie de söylediklerini fark ettiğinde kendini çok kötü hissedecekti.

Huxley şarabını aldı. "Dana, bugün Jared'den haber aldın mı?"

Herkesin dönüp ona baktığını hissetti. Blair'in soru için minnettar olduğu belliydi ve Tiffany cesaretle başını sallıyordu. Julie şaşkın görünüyordu ve Dana bu konuda annesine katıldığını itiraf etmek zorundaydı. Jared de kimdi?

Saniyeler geçip gitti. Sonunda Tiffany, "Evet, ben de aynı şeyi merak ediyordum. Yakışıklı erkek arkadaşından haber aldın mı?"

Saçmalık. Saçmalık, saçmalık ve iki kat saçmalık. Jared!

"Evet," dedi, sesi çok yüksek çıkmıştı. "Aradı... şey, daha önce. Büyükannesi biraz toparlanıyormuş. Ailesi Noel'i atlatmasını umuyor."

"Jared kim?" Julie, Dana'dan Heath'e bakarak sordu.

"Kızının erkek arkadaşı." Heath şarabına uzandı. "Hatırladın mı?" "Hayır."

"Büyükannesi yüzünden burada değil." Tiffany Julie'ye gülümsedi. "Onun bakımevinde olduğunu ve en sevdiği kişi olduğunu, bu yüzden onunla birlikte olması gerektiğini konuştuk. Aksi takdirde hepimizle birlikte burada olurdu."

"O bir yatırım bankacısı," diye ekledi Gwen. "Mükemmel bir eşleşme. Rekabet etmeden birbirlerinin dilinden konuşuyorlar. Bu bir iş için çok iyi. evlilik."

"O bir aile babası." Nick, Dana'ya sanki ona daha sonra çok şey borçlu olacağını söylemiş gibi baktı. "Kendine ait bir ailesi olduğundan değil, ama bir aile istiyor. Dana'yla."

"Ve yakışıklı." Tiffany Dana'ya gülümsedi. "Çok, çok yakışıklı."

Dana Axel'i göremediği için çok minnettardı. Hal böyleyken, masanın altına sürünmek istiyordu. Ya da belki başka bir yüzyıla ışınlanmak. Ne vardı

Teoride kulağa çok hoş gelen bu durum, umduğu gibi gitmiyordu. Aslında tam bir felaketti.

Julie hâlâ şaşkın görünüyordu. Heath'e doğru eğildi. "Onunla tanıştım mı?" "Onun resmini gördün," dedi Gwen. "Hepimiz gördük."

"Hatırlamıyorum."

Dana annesinin şimdi görmek istemeyeceğini umuyordu, çünkü elbette ortada bir resim yoktu. Ya da bir erkek.

"Jason iyi bir adam," dedi. "Biz mutluyuz." "Jared," dedi Paul sessizce.

"Jared," diye tekrarladı, yanakları kızarmıştı, Axel'in bunların hiçbirine inanmayacağını biliyordu. Az önce kendini büyük bir aptal durumuna düşürmüştü. Daha da kötüsü, önümüzdeki birkaç gün boyunca onunla birlikte evde kapana kısılmıştı. Ondan kaçmak tek seçeneği olacaktı.

Blair yemek biter bitmez kaçtı. Muhtemelen temizlik işlerine yardım etmek için kalmalıydı ama Julie'nin yemekte söyledikleriyle başa çıkmak için tek başına zamana ihtiyacı vardı. Bu yaşayan, nefes alan bir kabustu ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Hamile olup olmadığı hakkında konuşmak yeterince kötüydü, ama geri kalanı çok aşağılayıcıydı. İshal ve göğüsler mi? Julie neden oraya gitmişti?

Nick içeri girdi ve onun yatakta oturduğu yere geçti.

"Özür dilerim," dedi onun yanına oturarak. "Bütün bunları neden söyledi bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Blair yüzünü ona dönecek şekilde kaykıldı ve Karnında uğursuz bir gurultu ve acı vardı. "Korkunçtu. Evet, peynir istemiyordum. IBS'im mutsuzdu ve peynir bana cazip gelmiyordu ama Brie yememekle hamile olmak arasında büyük bir fark var."

Bakışları sabitti. "Değilsin, değil mi?"

"Hayır!" Ayağa kalktı ve odanın uzak ucuna doğru yürüdü. "Nick, yapmayacağım."

İnanın bana, bunu ilk bilen siz olurdunuz. Öyle olduğumu düşünmesi için hiçbir neden yok. Sadece peynirdi!"

Onun önünde durmak için yürüdü. "Çünkü öyle olsaydın harika olurdu."

"Ben değilim."

Onu kendine çekti. "Berbat bir tatil oldu. Hawaii'ye gitmeliydik."

Kadın ona asıldı. "Öyle demek istemedin."

Geri çekildi. "Evet, biliyorum. Annenle takılmak zorunda kaldın ve bu hiç kolay olmadı. Ben neredeyse benimkini öldürüyordum. Bütün bunların amacı ailemle vakit geçirmek ve babamla ilgilenmektir ama her şey olup biterken onu neredeyse hiç düşünmedim, bu da beni kötü bir evlat yapıyor."

"Sen değilsin."

Onun yüzüne dokundu. "Söyleyemezsin."

"Bildiğim şeyler var. Sen iyi, çok iyi bir adamsın ve o seninle gurur duyardı."

"Çekici işini bıraktığım için mutlu olurdu. Demek istediğim, umduğumuz kadar iyi vakit geçiremedik. Dediğim gibi, planladığımız gibi Hawaii'ye gitmeliydik."

"Ama biz yapmadık." Ellerini adamın sert göğsüne koydu. "Bu derslerden bir şeyler öğrenmeliyiz ki tekrarlamak zorunda kalmayalım. Daha fazla tutmak yok hayatımızdaki insanlardan sırlar."

"Katılıyorum. Benim açımdan aptalca bir hareketti. Eğer benden istediğin gibi anneme söyleseydim, kolu kırılmayacaktı."

"Tamamen iyileşecek. Umarım suçluluk duygusunu bir kenara bırakabilirsin." "Bırakacağım, ama bir süre için değil." Onu öptü, sonra inledi. "Tanrım, zavallı Dana. Jared'le ilgili her şey kötü gitti."

Blair yüzünü buruşturdu. "Öyle oldu. Axel her şeyin yalan olduğunu biliyor ve şimdi bununla başa çıkmak zorunda." Neredeyse hamilelik/kabızlık/ishal/göğüs yorumlarını bir perspektife oturtuyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Senin gibi, ben de olacağım."

"Ne olursa olsun, annem ne yaptığını anladığında kendini çok kötü hissedecek."

"Julie'nin kendini kötü hissetmesi istediğim bir şey değil. O söyledi, ben rahatsız oldum ve bunu atlatacağım." Ona baktı. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum.

beni utandırıyor. O böyle biri değil."

"Onu uyuşturucudan uzak tutmalıyız."

"Görünüşe göre!"

Onu tekrar öptü. "Aşağıda bir aksiyon filmi izleyeceğiz. Gelmek ister misin?"

"Hayır. Ben burada kalacağım." Bir elini karnına bastırdı. "Bir saat kadar tuvalete yakın bir yerde kalmak istiyorum. Strese nasıl tepki verdiğimi biliyorsun."

"Tamam. Film bitince gelirim."

Adam gittikten sonra yatakta rahat etmeye çalıştı ama başaramadı. girdap gibi dönen düşüncelerinden kaçtı. Kendisine kayınvalidesinin sarhoşluğun ağrı kesicisi olduğunu söylemesi de yorumunun geçmesini sağlamadı. Hamile! Julie neden oraya gitmişti? Bu oldukça büyük bir adımdı ve birdenbire ortaya çıkmıştı. Şimdi herkes onu izleyecek ve spekülasyon yapacaktı - hamile olup olmadığı hakkında değilse bile, kabız olup olmadığı hakkında. İsteyeceği son şey IBS'si hakkında gereğinden fazla konuşmaktı.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Blair kısa bir süre için özür dilemeye gelenin Julie olmadığını umdu.

"Evet?"

Kapı açıldı ve annesi içeri girdi. Gwen ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Nick aşağıda, bu yüzden ikinizi rahatsız etmeyeceğimi biliyordum. Nasıl hissettiğini görmek istedim."

Normal şartlar altında Gwen, Blair'in görmek isteyeceği son kişiydi ama garip bir şekilde annesinin burada olmasından rahatsız olmamıştı.

"Ben iyiyim," dedi doğrulup. "Olabildiğim kadar."

Gwen kapıyı dikkatle arkasından kapattıktan sonra pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. "Akşam yemeğindeki duyuru oldukça iyiydi."

"Hamile değilim."

Annesi gülümseyerek onu şaşırttı. "Sanırım bunu hepimiz biliyoruz. Yüzündeki ifade şok olmakla ilgiliydi, keşfedilmekle değil. Ben yapamam Ne düşündüğünü hayal edin. Sık sık yediklerinizi değiştirmek zorunda kalırsınız.

IBS yüzünden. Julie buna alışkın olmalı. Ağrı kesicilerden olmalı. Hiç toleransı yok gibi görünüyor."

"Sanırım değil." Blair yorganı karıştırdı. "Ayrıca, son zamanlarda midem bulanıyor ve o da bunu biliyor. Sanırım bir şekilde düşünceler beyninde biraz çarpılmış."

"Kişiselleştirmek istemem ama doğum kontrolü için ne yapıyorsun? Hap kullanamayacağını biliyorum."

Gwen haklıydı, diğer ilaçlarıyla karışıyordu. Daha doğrusu onlar buna engel oluyordu.

"Şu anda çoğunlukla prezervatif kullanıyoruz. RİA denedik ama çok fazla kanamam oldu."

Annesinin ifadesi dikkatle nötrdü. "Blair, müdahale etmiyorum, sadece soruyorum. Prezervatif kullanımı bağlamında *çoğunlukla* kelimesi ne anlama geliyor?"

Blair bu konuşmadan rahatsızlık duydu. Evet, ikisi de yetişkindi ama karşısındaki annesiydi ve seks hakkında konuşuyorlardı.

"Bunları tutarlı bir şekilde kullanmamız gerektiğini biliyorum ve kullanıyoruz da. Kusursuz olmadıklarını biliyorum ama bizim için başarılı oldular."

"İşe yaramalarına sevindim."

"Ben de öyle. Ve regl dönemimden sonraki hafta onlara ara veriyoruz."

Annesi ona baktı. "Affedersiniz? Ne tür bir mola?"

"Regl döneminden hemen sonra hamile kalmazsınız, biz de bundan faydalanıyoruz."

Gwen'in gözleri irileşirken ağzı açık kaldı. "Bir hafta boyunca doğum kontrol hapı kullanmayacak mısın?"

"Regl dönemimden hemen sonra. Takip ediyorum."

"Vücudunuz bu şekilde çalışmıyor. Adet döneminde yumurtlayabilir ve hemen ardından bir yumurta bırakabilirsin. Sevgilim, baban ve ben çocuk sahibi olmayı çok istiyorduk ama bir yıl daha bekleyecektik. Ben hapı bıraktım ve neredeyse aynı yöntemi kullandık. Ve sonuç sensin. Bir hafta ara yok. Ayrıca, adetlerin hiçbir zaman düzenli olmadı. Öyle mi? değişti mi?"

"Ne? Hayır." Başı bu bilgiyle döndü. Annesi haklı mıydı? Adet döneminde mi yoksa hemen sonrasında mı yumurtlayabilirdi? İki hafta sonra olduğunu sanıyordu. Gerçekten şanslarını deniyorlar mıydı?

"Hamile değilim," dedi annesinden çok kendi kendine. "Hamile olamam."

"Eminim değildir. Peynir yemedin, Blair. Bu pek bir işaret sayılmaz." Durakladı. "Yorgun olmana rağmen. Julie'nin yorumları bir yana, vücudunda herhangi bir değişiklik fark ediyor musun? Bazı kokular seni rahatsız ediyor mu?"

Blair, pişirilen şey midesini bulandırdığı için birkaç kez mutfaktan çıkmak zorunda kaldığını düşündü.

"Aklıma bir şey gelmiyor," diye yalan söyledi. Hamile miydi? Hayır. Olamazdı. Doğru zaman değildi. Çok fazla şey oluyordu.

Annesi gülümseyerek onu şaşırttı.

"Ne?" Blair sordu.

"Ben sadece geleceği düşünüyorum. Bebeğimin bir bebeği olacağını söylemeyi dört gözle bekliyorum. Torun fikrine bayılıyorum." Gülümsemesi soldu. "Bunu hak etmediğimi biliyorum. Ama güzel olurdu. Yeniden başlamak ve güveninizi yeniden kazanmak için bir şans."

Blair'in düşünmek isteyeceği bir şey değildi. Annesinin bu daha nazik versiyonuyla başa çıkmak, alışkın olduğundan neredeyse daha zordu. En azından eski Gwen tahmin edilebilirdi. "Konuyu değiştirmeliyiz. Ben hamile değilim."

"En son ne zaman regl oldun?" "Hiçbir fikrim yok."

Ki bu da doğru değildi. Blair'in telefonunda bir uygulama vardı. Bakmadan, en iyi tahmininin altı hafta önce olduğunu söyleyebilirdi. Ama bu onun için genellikle böyleydi.

Annesi ona doğru eğildi. "Ben zorlamıyorum. Teklif ediyorum. Yarın kasabaya gidip hamilelik testi yaptırabilirim. Tek başıma gitmek benim için kolay olur. Kimsenin benimle gelmeyi teklif edeceğini sanmıyorum. Biraz zorlanırsın.

kaçmak daha büyük bir sorun."

Blair bunun doğru olduğunu biliyordu. Nick onu götürmek isteyecekti ve büyük olasılıkla Dana ya da Tiffany de ona katılacaktı. Belki Paul bile. Gizlice kaçıp testi almasının hiçbir yolu yoktu.

"Hamile değilim," dedi, sanki sekseninci kez söylüyormuş gibi.

"Ama emin olmak istersiniz."

"Bunu bilemezsin."

Annesi hiç konuşmadan onu izledi. Blair yatakta kıvrandı. "Pekala, evet, bilmek istiyorum ama şimdi değil. Burada herkes etraftayken olmaz. Seattle'a dönmemize sadece birkaç gün kaldı. Ben bir eve döndüğümüzde test ederiz."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Blair annesinin kendisini kötü hissettirecek bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi ama Gwen ona sadece gülümsedi.

"Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin. Gidip testi alacağım. Aksi takdirde, hiçbir şey söylemeyeceğim. Haklı olduğuna eminim. Sadece IBS'in harekete geçti. Peki ya ilaçların? Hamile olsaydınız onları bırakmak zorunda kalır mıydınız?"

"Hayır. Doktorum gerçekten çok dikkatli. Bu yüzden semptomlarım olabildiğince iyi yönetilemiyor. Ailemiz olduğunda, Nick kazara hamilelik olmaması için vazektomi yaptıracak ve ben de çok daha fazla yardımcı olacak daha güçlü ilaçlara geçeceğim."

"Her şeyi planlamışsın."

Blair karnına dokundu. "Umarım öyledir."

"Yaparsın. Harika bir anne olacaksın." Gwen bir elini kaldırdı.

"Gelecekte, hazır olduğunda." Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Ben senin gibi değilim," diye

ağzından kaçırdı Blair. Gwen yüzünü ona döndü.

"Çocukların yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Senin gibi onlarla aram pek iyi değil. Bütün gün yaşlı insanlarla çalışıyorum."

Annesi gülümsedi. "Zor değil. Bir yolunu bulacaksın. Ve zamanı geldiğinde, çok fazla desteğin olacak. Umarım..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Umarım o zamana kadar sen ve ben birbirimize daha çok bağlanmaya başlarız ve benim de yardım etmeme izin verirsin."

Dün olsa, Blair bu düşünceye çok şaşırırdı ama bu gece biraz daha az korkutucuydu.

"Teşekkürler anne. Her şey için." "Ne zaman istersen."

* * *

Dana aile kulübesini çok severdi. Her zaman güzel zamanlar ve mutlu anılar anlamına gelmişti. Yatıya kalabilecek kadar büyüdüğünde, yazın sık sık arkadaşlarını da yanında getirirdi. Kayak ve snowboard yapmayı burada öğrenmiş, ilk gerçek öpücüğünü on beş yaşına bastığı yaz almıştı. Sonra babası onu on sekiz yaşındaki Thomas'la yakalamış, çocuğu gözünün önünden uzaklaştırmış ve bir daha gelirse ailesine gitmekle tehdit etmişti.

Gelenekleri, tuhaflıkları, örneğin bir kapıyı kapatmayı unuttuğunuzda sesin kattan kata taşınmasını seviyordu. Ahşap aksanları, büyük mutfağı, bir kış fırtınasında rahat hissettirmesini seviyordu. Ama bu gece, oturma odasının hemen yanından geçen büyük merdiveni kullanmadan en alt kattan en üst kata çıkmanın bir yolu olmasını çok ama çok istemişti. Axel'in alanına dönüştürülmüş olan oturma odası. Çünkü orayı geçmek, onunla karşılaşma olasılığı anlamına geliyordu ve yemekte olanlara bakılırsa... eğer onu bir daha hiç görmezse, bu çok erken olurdu.

Neden Jared/Jason sahte erkek arkadaş olayının iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü? Neden kimse onu durdurmak için daha fazla uğraşmamıştı? Tamam, Heath bir şeyler söylemişti ama yeterince yüksek sesle konuşmamıştı ve şimdi Axel'in kendisiyle alay etmesi için yalanın hayaletiyle baş başa kalmıştı.

Adamın uyuduğundan emin olana kadar alt katta saklanmayı kısa bir süre düşündü ama bunun korkakça bir çıkış yolu olduğunu biliyordu. Saygınlığından geriye kalanları toplamak ve evin içinde istediği her yerde olmaya hakkı varmış gibi üst kata çıkmak daha iyiydi. Ki buna hakkı vardı, işte!

Merdivenleri olabildiğince sessiz ama kendinden emin bir şekilde çıktı - neredeyse kaymasına neden olacak kadar huzursuz bir kombinasyon. Ana kata ulaştığında hızla etrafına bakındı, sonra rahatladı. Axel hiçbir yerde görünmüyordu. Yukarı çıkan merdivene doğru üç adım attı ve döndü, ancak neredeyse adama çarpacaktı.

"Dana."

İşte buydu. Tek bir kelime, sadece bir kelime. Her parçası erimeye başladı. Kalbi oylanmak istedi, hormonları dans etti. Beyni bile, ki

daha iyi bildiğini, yakışıklı bir adam olduğunu ve ağzının sihirli şeyler yapmayı bildiğini söyledi.

"Axel."

Sesini olabildiğince net ve ilgisiz tuttu, kendine çenesini dik ve omuzlarını dik tutması gerektiğini hatırlattı. O güçlü ve yetkiliydi. Bu adam hiç umurunda değildi.

"Konuşmamız gerek."

İlk tepkisi, aslında birlikte bir şey yapmalarına gerek olmadığını belirtmek oldu. Buraya tesadüfen gelmişti, davetle değil. Onun için bir hiçti. Hiçbir şey. Sıfır. Öyleyse yapılacak ne konuşması vardı?

"Lütfen."

Ah, keşke *lütfe*n demeseydi, diye düşündü zavallı savunmalarının sonuncusu da parçalanırken. Yatak odasına doğru koşmayı düşündü - henüz merdivenleri çıkabilecek kadar iyi olduğundan şüpheliydi - ama bu olgun bir tepki değildi. Söylemek istediği şeyi söylemesine izin vermek, dinliyormuş gibi yapmak ve sonra kaçmak daha iyiydi.

"Tamam. Konuşuruz."

Döndü ve mutfağın arkasındaki küçük el işi odasına doğru ilerledi. İçeri girdiklerinde kapıyı kasıtlı olarak kapattı, sonra onunla yüzleşti.

"Konuş öyleyse."

Kendini dikkatlice bir sandalyeye bıraktı. Vücudundaki belli belirsiz gerginlik ona acı çektiğini söylüyordu. Sert adamı oynadığına ve yeterince ağrı kesici ilaç kullanmadığına şüphe yoktu. Çünkü bu tam ona göre idi.

Kendini onun durumunu sormak, hatta yastık gibi onu daha rahat ettirecek bir şeyler almayı teklif etmek isterken buldu.

Ack! Hayır. Onunla ilgilenmeyecekti. O sadece çok az tanıdığı bir adamdı - en azından nihai amacı buydu, çünkü gerçekte, düşünmeden edemediği adam o gibi görünüyordu, büyük olasılıkla hala ona umutsuzca aşık olduğu için. Muhtemelen ilk ele alması gereken konu da buydu.

"Sana aşık değilim," diye ağzından kaçırdı. "Seni tamamen unuttum. Aramızdaki her şey gitti, çünkü sen onu öldürdün. Yaralandığın için üzgünüm ve umarım tamamen iyileşirsin, ama bunun dışında hayatımda yerin yok."

"Peki ya Jared? Yoksa Jason mıydı?"

Hiçbir zaman özellikle fiziksel ya da şiddet yanlısı bir insan olmamıştı ama o anda kendini onun suratına bir tokat atmak isterken buldu. Yapmadı-

Ama bir an için avucundaki acıyı hayal etti ve bunun iyi hissettireceğini biliyordu.

"Benimle dalga geçmek sana yakışmıyor," dedi sert bir sesle. "Ama belki de seni hiç tanı mıyordum. Ne de olsa beni sevdiğini ve benimle birlikte olmak istediğini söyleyip duruyordun. Bu genellikle sen ayrılmadan birkaç gün önce olurdu. şeyler."

Gülümsemesini ve bakışlarını bıraktı. "Özür dilerim."

Konuşmamaya kararlı bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı.

Ona baktı. "Umarım doğruyu söylüyorsunuzdur. Beni unuttuğın konusunda. Umarım hayatına devam etmişsinizdir. Ben senin için asla doğru adam olmadım. Bunu anlamayı bekleyip durdum ama sen içimdeki en iyiyi görmeye kararlıydın."

"Yani beni kandırdın," diye tersledi. "Beni sevdiğin konusunda yalan mı söyledin?" "Bu asla bir yalan değildi."

"Yani bunu kastettin ama yine de gittin mi?"

Küçük odanın diğer tarafına doğru yürüdü ve ona ters ters baktı. "Ne oldu? Sadece bir kez ve sonsuza kadar söyle. Noel'imi tamamen mahvettin, o yüzden bana borçlusun diyelim. Ne oldu? Neden bütün bunları söylüyorsunuz? sonra da ayrılmak mı? Aldatmıyorsunuz, bu yüzden aynı anda birden fazla kadınla birlikte olmak zorunda olduğunu sanmıyorum. Yeterince ilginç değil miyim? Öyle mi?

seks istediğin gibi değil mi? Kilo mu vermeliyim? Başka bir işe mi gireyim? Birlikteyken her şey çok güzel ve sen mutlu görünüyorsun ama sonra bana bunun yürümeyeceğini söyleyip beni terk ediyorsun ve ben sadece nedenini bilmek istiyorum."

Sesi her kelimeyle birlikte yükseldi, ta ki ona bağırana kadar. Sesini bilinçli olarak alçalttı.

"Axel, eğer senin için önemliyse, bana nedenini söyle. Bunu hak ediyorum."

"Biliyorsun." Yüzü acıyla gerildi. "İyi olan her şeyi hak ediyorsun. Özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu bilseydin..." Arkasını döndü. "Seni asla incitmek istemedim. İstemedim."

"Çok kötü, çünkü bu işte gerçekten iyisin."

"Size gerçeği söyledim ama bana inanmıyorsunuz. Yeterince iyi değilim."

Köşedeki sandalyelerden birine çöktü. "Yine o saçmalık. Biraz dürüstlük umuyordum."

"Dürüst davranıyorum. Gerçek bu. Ben senin liginde değilim. Yakınında bile değilim.

Aramızda ne olacağını bildiğini sanıyorsun ama yanılıyorsun.

Bir gün hata yaptığınızı ve sizi aŗağı çektiğimi fark edeceksiniz. Sen profesyonel ve zeki insanlarla takılıyorsun. Ben buna uymazdım."

Ne dediğini anlayamadan ona baktı. "Annemle takılıyorum."

"İşte olmaz. Beni gerçekten muhasebe şirketinin verdiği bir partide görebilir misin?"

Onun muhteşem yüzüne, gür saçlarına ve öpülesi ağzına baktı. Uzun boylu, fit, geniş omuzluydu ve heteroseksüel kadınların karşı konulmaz bulunduğu bir özgüvenle yürüyordu.

"İyi uyum sağlarsın."

"Yapmazdım. Yanlış bir şey söyledim ya da yanlış bir şey yapardım. Seni utandırırdım ve sen de benden utanırdın. Ben senin gibi değilim. Yaptığım işin ötesinde hırslarım yok. İşimi ve işimi seviyorum."

"Bu çok aptalca." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Adam onun kolunu tutarak yüzünü ona çevirdi ve sonra ayağa kalktı.

Çok yakın olduklarını düşündü. Tek bir adımda onu kollarına alacak kadar yakındı. Kışına duman üflerken bile hâlâ ona sarılmak istemesi nasıl mümkün olabilirdi?

"Doğruyu söylüyorum," dedi sessizce. "Bir gün uyanacaksın ve artık bir çekici şoförüyle evli olmak istemediğini anlar ve beni terk edersin. Bu yüzden çekip gidiyorum. Bunu yapamam Dana. Yapamam. seni kaybederek hayatta kalmak. Bu beni gezegendeki en büyük piç yapar, ama bu taş gibi gerçek. Kaçınılmaz olandan kurtulmak için çok zayıfım. Bu yüzden önce ben yapıyorum, ama seni aklımdan ve kalbimden çıkaramadığım için, gelmeye devam ediyorum geri."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, her şeyi anlamaya çalışıyordu. Onu en çok neyin şok ettiğinden emin değildi - *M* kelimesini söylemesi mi yoksa bir zayıflığını itiraf etmesi mi?

Onları evli mi görmüştü? Bir sonraki dolunayın ötesine geçeceklerini hayal ettiğinden bile emin değildi. Bu bir çeşit oyun olmalıydı. Axel onu terk etmek dışında hiçbir zaman oyun oynamamıştı. Tabii tüm ilişkileri bir oyun değilse ve kuralları bilmeyen o değilse.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Bana aşık olduğunu ve beni unutamadığını iddia ediyorsun. Hatta evleneceğimizi bile düşünüyorsun. Ama zamanla senden bıkacağıma ve beni terk edeceğime inanıyorsun, ki bunu kaldıramazsın. Bunları konuşmak yerine beni sevdiğini söyledin, uzun süreli bir ilişkimiz olduğuna beni inandırdın ve sonra beni terk ettin. Üç kez. Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

Saçmalıktı, diye düşündü üzüntüyle. Hepsi. Ne tür bir çarpık zihnin bunu ortaya çıkardığını bilmiyordu ama her ne oluyorsa, gerçekten bunun bir parçası olmak istemiyordu. Pek çok şeye inanabilirdi ama adamın ona o kadar aşık olduğuna ve onun gidişini kaldıramayacağına inanamazdı.

"Daha iyi bir hikâye umuyordum," dedi geri adım atarak. "Bana doğruyu söyleyeceğini umuyordum. Daha iyi bilmeliydim. Seni unutamamış olabilirim Axel ama o noktaya gelmeme yardım ettiğini söylemeliyim. Bunun için teşekkür ederim."

Döndü ve el işi odasından çıkıp merdivenlerden yukarı yürüdü. Bu gece Bir yastığa sarılıp ağlayacak ve çığlık atacaktı ama yarın onu biraz daha aşmış olacaktı. Bundan emindi.

Yemekten sonra Julie banyonun ortasında durdu, yorgundu ama ne yapacağını bilmiyordu. Ağrı kesici ilaçların etkisi azalıyordu ve her yeri ağrıyordu. Sadece kolunu kırdığı yer değil, kalçası, bacağı ve sırtı da ağrıyordu. Ağrı derindi ve her kalp atışında zonkluyordu. Genelde kendine ilaç vermeyi sevmezdi ama belki de bu felsefeyi yeniden düşünmeliydi. Dün akşam sevimli bir hemşire ona inanılmaz bir şey vermişti. Artık evde olduğuna göre, onu çok uzun bir gece olabileceğini düşündüğü şeyden kurtarmak için böyle büyülü bir yaratık ortaya çıkmayacaktı.

Genel rahatsızlığına bir de zihninin arkasında ne olduğundan emin olamadığı, rahatsız edici bir his eklenmişti. Sanki birine bir şey söylemesi gerekiyormuş gibiydi.

Bir şeyler. Ama nedense onu neyin rahatsız ettiğini tam olarak hatırlayamıyordu.

"Duş almam lazım."

Sadece ılık spreyin altında olmak bile kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Temizlendikten sonra yatağa girip uyumaya çalışabilirdi. Sabah her şey daha iyi olacaktı.

Terliklerini çıkardı ve kot pantolonunu tek eliyle çözdü ama kazağı daha karmaşıktı. Evet, teknik olarak önden düğmeliydi ama düğmeleri kolayca ilikleyemiyordu ve kazara iliklediğinde kolu acıyla sarsılıyordu. Kalın pamuğu koparmak istiyordu ama lanet olası bir düğmeyi bile açamazken bu mümkün değildi!

Çekiştirdi, döndürdü ve neredeyse dengesini kaybediyordu, bu yüzden sabit bir şey tutmak için uzandı, ancak bunun yerine makyaj masasına çarptı ve zaten çürük olan kalçasını köşeye sıkıştırdı.

Anlık ve yoğun acı onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertti. Midesi, acı eşiğine ulaştığı konusunda onu uyarırcasına tehditkâr bir şekilde kasılırken bile nefesi kesildi.

"Yapamam," diye fısıldadı, gözleri yanıyordu. Sıcak zemine rağmen soğuk içine sızmaya başladı ve onu titretti. Kendini hasta, bitkin ve kırılğan hissediyordu - normal hayatında izin vermediği tüm hisler. Birkaç çürük ve kırık bir koldan daha dayanıklıydı. Öyle olmak zorundaydı!

Banyonun kapısı açıldı ve Heath içeri girdi. Ona bakarken kaşları birbirine çarptı.

"Ne yapıyorsun?"

"Duş alıyorum. Ya da bu aptal kazağı çıkarır çıkarmaz alacağım." "Tek başına duş alamazsın. Düştüğün için hâlâ şoktasın. ve muhtemelen ağrı kesicilerin etkisi geçtiği için canınız yanıyor. Uyumadınız, bu yüzden bitkinsiniz. Tek elinle kendini nasıl yıkayacaksın? Ya kayarsan?"

Ona ters ters baktı. "Yapabilirim. Yapabilirim. Yardıma ihtiyacım yok." "Çok kötü, çünkü ben gitmiyorum."

"Sana bir gösteri yapmakla ilgilenmiyorum. Beni yalnız bırakın. Ben iyiyim. Bırak da duşumu alayım!"

Sesi tuhaf bir şekilde yüksek çıkıyordu ve gözlerindeki yaşların tehditkâr olmaktan çok daha fazlası olduğunu hissediyordu. Her an zayıf, etkisiz, işe yaramaz biri gibi ağlamaya başlayabilirdi. Ağlayan biri değildi, hiç olmamıştı. Tozunu aldı ve ne yapması gerekiyorsa onu yapmaya koyuldu. Babası ona bunu yıllar önce öğretmişti ve bu her gün kullandığı bir dersti.

Ama Heath geri çekilmek ya da daha iyisi onu bu durumla baş başa bırakmak yerine, sadece başını salladı ve ellerini kalçalarına koydu.

"Öyle bir şey olmayacak. İstesen de istemesen de burada kalıp sana yardım edeceğim."

"O zaman çığlık atacağım."

"Bu muhtemelen çocuklarının koşmasına neden olacak, bu da onlar ve senin için utanç verici olacak, ama istediğin buysa, devam et. Ben gitmiyorum ve sen de yalnız duş almıyorsun."

"Burada olamazsın," diye tersledi, onun inatçılığından rahatsız olmuştu. "Git buradan. Git!" Sağlam eliyle kapıyı işaret etti.

Heath onu izledi. "Neyin var senin? Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun? Bu sadece lanet bir duş. Yaralandın, Julie. Neden bu kadar kızgınsın? Burada kötü adam ben değilim. Sadece yardım etmek istiyorum."

"Şey, yapamazsın. Yardıma ihtiyacım yok."

"Tüm kanıtlar aksini mi gösteriyor?" Ona doğru ilerledi ve tam önüne geldiğinde durdu. "Titriyorsun."

"Ben iyiyim."

Onu nazikçe küvetin etrafına taşıdı ve oturmasını sağladı. "Tamam, konuşmaya başla. Bu gerçekten neyle ilgili?"

Adamın kazağının eteklerine baktı çünkü bu başka bir şeye, özellikle de ona bakmaktan daha kolaydı.

"Ben bağımsızım."

"Bunu biliyorum. Seni bu kadar çok sevmemin bir nedeni de bu.

Güçlüsün." Başını kaldırıp ona baktı. "Ben yardım istemem."

Bakışları onunkilerle buluştu. İlk başta kafası karışmış gibiydi ama sonra gözleri büyüdü. "Hiç mi?"

Arkasını döndü. "Bu benim işim değil. Bir şeye ihtiyaçları olduğunda herkes bana gelir. Yetki bende. Ne yapılması gerektiğini bilirim ve yaparım."

Kızın önünde çömeldi ve hafifçe yanağına dokundu. "Hey, anlıyorum, ama hadi. Bu bir duş."

"Bu benim zayıf olduğum gerçeğini temsil ediyor. Ben zayıf değilim. Hiçbir zaman olmadım. Kimseye ihtiyacım yok."

"Peki ya Eldon'la evli olduğunuz zaman?"

Gözlerini devirdi. "Ah, lütfen. Sanırım o ilişkide güçlü olanın ben olduğum konusunda hepimiz hemfikiriz."

"Benden daha güçlü olduğunu mu sanıyorsun?"

Yorgun, ağırlı ve hala biraz başı dönüyor olsa bile, bu soruya yanlış cevap vermenin tehlikesinin farkındaydı. Ama politik olarak doğru bir yanıt veremeyecek kadar kendinden geçmişti ve doğruyu söyledi.

"Bence ikimiz de aynı seviyede güçlüyüz. Ama ben bazı şeyleri senden daha iyi yapıyorum."

Ona bir gülümseme attı. "Yüz kişi için Noel düzenlemek gibi mi? Evet, bunu benden çok daha iyi yapıyorsun."

Kazağının düğmelerini açmaya başladı.

Adamın ellerini itti. "Bunu kendim de yapabilirim."

"Yapabilirsin," dedi kolayca. "Ama yapmak zorunda değilsin. Kendin söyledin."

Biz ortağız. Şu anda biraz daha fazlasına ihtiyacın var ve ben bunu vermekten mutluluk duyarım. Gelecekte bir gün, bir konuda yardımına ihtiyacım olacak. Bu işler böyle yürür."

Ortaklar mı? O kelimeyi hiç söylememişti. Söylemezdi de. "Biz ortak değiliz. Çıkıyoruz." Durakladı. "Erkek arkadaşım olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim, ama kesinlikle hepsi bu."

Kıkırdayarak onu şaşırttı. "İster kabul et ister etme, bu doğru. Birlikte iyiyiz. Ve şu anda seninle ilgileneceğim çünkü yapabiliyorum ve sana yardım etmek beni mutlu ediyor."

Askısını dikkatlice çıkardı, ardından kazağını kolundan aşağı indirdi. Tepki vermemek için elinden geleni yaptı ama kumaş şişmiş ön kolundan kayarken acıdan nefesinin kesilmesine engel olamadı.

Hastanedeyken sutyeniyle uğraşmamıştı, o yüzden geriye sadece külotu kalmıştı. Ama ayağa kalkmasına yardım etmeden önce Heath çırılçıplak soyundu, bu da kendini ne kadar kötü hissettiğine dair çok hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

"Ruh istekli," diye mırıldandı. "Ama orada yatmaktan daha fazlasını yapabileceğimden emin değilim."

"Seks yapmayacağız," dedi ona. "Sen kendini daha iyi hissedene kadar olmaz." "O zaman ne...?"

Onu ayağa kaldırdı ve külotunu çıkardı, sonra duşa suyu açtı. Sıcaklık doğru olduğunda, onu içeri yönlendirdi ve sonra ona katıldı.

"Bütün işi ben yapacağım," dedi ona. "Sen sadece orada dur."

"Kendim yapabilirim," dedi inatla.

"Eminim yapabilirsin, ama artık yapmak zorunda değilsin."

Heath onu yıkadı, hatta saçlarını dikkatle yıkadı ve iyi bir saç kremi kullandı. İş bittiğinde suyu kapattı ve onu kalın, kabarık bir havluya sardı. Çabucak kurulandı ve pijamalarını giydirdi, ardından yoga pantolonu ve bol bir tişört giydirdi. Askıyı tekrar yerine yerleştirdikten sonra, saçlarını dikkatlice üflerken onu bir battaniyeye sardı.

Yorganı geri çektikten sonra ona bir ağrı kesici ve bir bardak su getirdi.

"Tartışmayın," dedi ikisini de uzatarak.

"Çok patronluk taslıyorsun."

"Evet, öyleyim."

İlaçlarını aldıktan sonra yatmasına yardım etti. Sırt üstü yatabilmesi ve kolunu kaymadan göğsüne yaslayabilmesi için fazladan yastık getirdi. Ancak o zaman dikkatlice yanına oturdu.

"Ama daha erken," diye itiraz etti, gözlerinin kapanmaya başladığını hissediyordu. "Yorgun olamazsın."

"Dün gece pek uyuyamadım."

"Ah, doğru ya. Ziyaret saati bitene kadar kaldınız, sonra da bu sabah erkenden döndünüz. Peki ya çocukların?"

"Onlar iyi. Daha önce konuşmuştuk. Şu anda yardımımıza ihtiyacın olduğunu anladılar." Zihni sürüklenmeye başlasa da, onun yardımcı olduğunu düşündü. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Onu alnından öptü. "Hadi uyu."

"Bana karşı bu kadar iyi olmanı beklemiyordum. Bu çok hoş. Tuhaf ama güzel." Kıkırdadı. "Beklentilere meydan okumaktan mutluyum."

"Yatakta bile. İyi olacağını biliyordum ama hayal ettiğimden bile daha iyisin."

"Sen de öylesin."

Bu yorumu güzel parmaklarıyla elinin tersiyle itti. "Kıvılcımı getirenin ben olduğumu sanmıyorum. Tamam, neredeyse her şeye hazırım ama "Sihirli olan sensin." Onun daha önce söylediklerini düşündü. "Yine de partner meselesinden emin değilim."

"Olmak zorunda değilsin. Ben ikimiz için de yeterince eminim. Uyu artık, Julie."

Hemen geliyorum."

* * *

Dana pek uyuyamıyordu. Ne zaman yatakta rahatlamaya çalışsa, Axel'le yaptığı konuşmayı kafasında yeniden canlandırmaya başlıyordu. Hangisinin onu daha çok şaşırttığından emin değildi; evleneceklerini düşünmesi mi yoksa uyum sağlayamadığı için onu terk edeceğine inanması mı?

Ne olursa olsun, hareketleri onun yerine karar verdiğini kanıtlıyordu - bu da onu gece boyunca birden fazla kez merdivenlerin tepesine itmişti. Her seferinde, sabahın ikisinde eski erkek arkadaşıyla tartışmaya çalışmanın akıllıca olmadığını bilerek kendini sakinleştirmişti. Kendine onun önemli olmadığını söylemek ve onun sadece kaybetmiş bir aptal olduğuna kendini ikna etmeye çalışmak daha iyiydi.

başına gelen en iyi şeydi.

Bu onu daha iyi hissettirmeliydi ama hissettirmedi. Çünkü adamın doğruyu mu söylediğini yoksa onunla oyun mu oynadığını bilmiyordu. Aptal adam!

Beşe doğru uyumaktan vazgeçmişti, giyinip aşağıya indi. Kahvaltı güvecini hazırlama sırası Blair'deydi, Dana buzdolabının içindekileri kontrol ederken Blair'in yapmayı unuttuğu bir şey olduğunu fark etti. Yemek masasında Julie'nin "Hamilesin, kabız mısın?" diye ağzından kaçırmasının baldızını korkuttuğuna şüphe yoktu.

"Ah, anne. Çok hafifsin."

Ve zavallı Blair, diye düşündü Dana, tarifi bulup malzemeleri toplarken. Arkadaşı ilgi odağı olmaktan hoşlanan biri değildi. Arkasına yaslanıp başkasının yıldız olmasına izin vermekten çok daha mutluydu. Alçakgönüllü doğası ve sarsılmaz sadakati onu mükemmel yapıyordu.

Nick için. Çocuk sahibi olmaya hazır olduklarında, ikisi de harika ebeveynler olacaklardı.

Günlük Fransız ekmeğini keserken, kendi çocuklarının olmasını düşünmek için kendine izin verdi. Belirli biriyle değil, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu kim olabilirdi ki? Sadece genel olarak. Kendini mutlu ve sevilmiş hissettiğini, hızla şişen karnına dokunduğunu hayal etti.

Zihninin gözünde, sevdiği adamın arkasından yaklaşıp onu kendine çektiğini görmekten çok hissetti. Ama adam ona dokunduğu anda, bu belirsiz görüntü inanılmaz derecede belirginleşti ve özleminden kurtulmak zorunda kaldı.

Axel, sütün son kullanma tarihinin geçmesine yetecek kadar uzun kalamazdı. Baba olacak kadar uzun süre kalmasına imkân yoktu.

Çocuk istiyordu, diye düşündü üzüntüyle. Hayatında iyi bir adam ve tüm normal tuzakları istiyordu. Bir ev, belki bir köpek. Rufus harikaydı, onun gibi biriydi. Güçlü bir evlilik istiyordu ama kalbini sürekli kıran bir adama olan aşkından nasıl vazgeçeceğini bile bilemezken hayallerini nasıl gerçekleştirecekti?

Yumurta ve sütü çırpıp, ardından baharatları ekledi. Geriye bir tek pastırma kalmıştı.

Tiffany mutfağa girdi. "Merhaba. Erken kalkmışsın."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

"Ben erken kalkarım." Tiffany çeşitli kaselere ve ocağın üzerindeki büyük tavaya baktı. "Bunlar kahvaltı güveci için mi?"

"Sıra Blair'deydi. Sanırım unuttu."

Tiffany yüzünü buruşturdu. "Onu suçladığımı söyleyemem. Zavallı Blair. Çok üzgündü. Julie de gözyaşı döküyordu. Uyuşturucu yüzünden olduğunu biliyorum ama yine de."

"Annem hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz." Dana başını salladı. "Bir noktada Blair'e söylediklerini hatırlayacak ve kendini çok kötü hissedecek."

"Julie'nin asla geri adım atmamasına bayılıyorsunuz. Buna saygı duyuyorum." Tiffany saate baktı. "Bu sabah Nick'le çıkmıyor muydun? Vakit gelmedi mi? Ben burada bitiririm."

"Teşekkürler. Haklısınız. Şimdi gitmemiz gerekiyor."

Nick sanki kendisinden söz edildiğini biliyormuş gibi mutfağa girdi.

"İşte buradasın," dedi ve bir termosun kapağını açıp içine Kahve. "Gitmeye hazır mısınız?"

Dana gülümseyen Tiffany'ye baktı. "Scoot," dedi neşeyle. "Bunu bitirip fırına vereceğim. Geri döndüğünde ısıtman için sana biraz ayıracağımızdan emin olabilirsiniz."

"Teşekkürler."

Dana kardeşini evin önüne kadar takip etti. Paltolarını ve şapkalarını giydiler, sonra da kar botlarını giydiler. Nick'in kamyonetine bindiklerinde, termosun sorumluluğunu aldı.

"Bunu yaptığımız için çok mutluyum," dedi.

"Ben de." Motoru çalıştırırken ona baktı. "Buraya gelmemin tek amacı babamı onurlandırmaktı. Her şey olup biterken, bunun biraz kaybolduğunu hissediyorum."

"Onu düşündüğümüzü biliyor. Ayrıca, kulübenin tıklım tıklım insanlarla dolu olması çok hoşuna giderdi. Babam partileri ve kalabalığı severdi."

Nick arabayı ana yola doğru sürdü. "Axel'in burada olmasına ne derdi emin değilim."

Dana kardeşine baktı ama o ön pencereden dışarı bakıyordu. "Belki de Axel hakkında konuşmamalıyız."

"Ama sen iyisin?"

Hayır! Axel etraftayken nasıl olabilirdi? Ama kardeşiyle bu konuşmayı hiçbir zaman yapmak istemiyordu, hele bu sabah hiç.

"Harika gidiyorum."

Dışarısı hâlâ karanlıktı ama doğu ufkunda bir parça ışık vardı. Gökyüzünden hafif kar yağıyordu. Nick radyoyu açtı ve Noel şarkıları çalan bir radyo bulana kadar düğmelere bastı.

"Babamın sana bisiklet almak istediği Noel'i hatırlıyor musun?" diye sordu kardeşi.

Dana bu anı karşısında gülümsedi. "Annem doğum günüm olan bahara kadar beklemeleri gerektiğini söyledi, o zaman binebilirmişim. Bu konuda o kadar çok kavga ettiler ki, ben de öğrendim." Annesiyle babasının tartışmasından hoşlanmadığını hatırlıyordu ama bisiklet için heyecanlanmıştı.

Nick ona, "Annem satın alma işlemiyle bir ilgisi olduğunu reddetti," diye hatırlattı. "Bunun tamamen babamın suçu olduğunu, onun için bir araya getirmek üzere fazladan para ödemeyi unuttuğunu söyledi. Noel'den üç gün önce bisikletin nasıl monte edileceğini anlamaya çalışıyordu."

"O kısmı bilmiyordum," diye itiraf etti Dana, babasını ne kadar sevse de onun bisiklet gibi karmaşık bir şeyi bir araya getirmesinin mümkün olmadığını biliyordu.

"Yardım etmeye çalıştım ama sadece bir yere kadar gidebildim." "Kaç yaşındaydın? On bir mi?"

"Bu konuda." Ona sıırttı. "B y kbabamı aradım, o da geldi ve birkaç saat içinde toparladı."

"Bunu nasıl bilemedim?"

"Sanırım hiç gündeme gelmedi. Sonunda annem çıktı ve babam yanıldı ını itiraf etti. Çok tatlıydı."

Dana i  çekerek, "Babam ikimiz söz konusu olduğunda her zaman gusto peşinde koşardı," dedi. "Sen öğrenmek istediğin için nasıl sinek balıkçılığı   rendi ini hatırlıyor musun?"

"Senin ata binmende de aynısını yaptı."

Da larda yaptıkları uzun patika gezintilerini düşündü. Babası açık havadan pek hoşlanmazdı ama yine de gelir, sonsuzmuş gibi gelen öğleden sonralarına katlanırdı.

"Neyse ki at dönemim sadece o yaz sürdü. Hâlâ sinek balık ılı ına gidiyorsun."

"Blair bunu rahatlatıcı buluyor." "O iyi bir kadın."

Hatırladıkları gelenekler hakkında konuştular. Babalarının iki haftada bir her birini kahvaltıya götürdüğünü ve konuşmak ve takılmak için bolca zaman vardı. Onu muhasebe işine girmesi için teşvik eden kişi babası olmuşt . Julie başlangıçta Dana'nın aile şirketine katılması için baskı yapmıştı ama babası onun daha az ilgili olamayacağını biliyordu. Annesi de oldukça çabuk ikna olmuşt  ama ona farklı seçenekleri araştırmasını söyleyen babası olmuşt .

Kulübede karlı öğleden sonraları birlikte oturup kitap okuduğu kişi oydu. Annesi ve Nick maceraperestlerdi. O daha çocukken, en son Harry Potter kitabını almak için gece yarısı onunla birlikte sıraya giren kişi babasıydı.

Çayırdaki parkın yanındaki boş bir otoparka girdiler. Sıcak aylarda gitmekten hoşlandıkları yerler arasında babalarının en sevdiği yerd .

Burada kaç pikni i paylaşmışlardı? diye hüzünle merak etti. Kulübenin yanındaki d kk ndan aldıkları kızarmış tavuk ve sandviçleri yerken kaç kez gülüp konuşmuşlardı? Annesi ve Nick eninde sonunda bir frizbi ya da beyzbol topu çıkarıp ileri geri atmaya başlardı ama Dana babasıyla oturup konuşurdu.

Kamyonetten indiler. Dana vücudunun so u a alışması için birkaç nefes almak zorunda kaldı. Kar hafifliyordu ve gece yavaş yavaş gündüze dönerken gökyüzü artık daha aydınlıktı.

O ve Nick çayırın kenarına kadar yürüdüler ve geniş kar alanını seyrettiler.

Nick, "Şehirli bir adam olarak burayı çok sevdi," dedi.

"Aile zamanını doğa kısmından daha çok severdi. Ama her zaman bizim yanımızdaydı. Sizi hokey antrenmanına götürmek için ne kadar erken kalktığını hatırlıyor musunuz?"

Buz zamanı sınırlıydı ve bir takım alabildiğini alıyordu. Bazen bu sabahın dördünde buluşmak anlamına geliyordu.

"Hiç huysuzlanmazdı," dedi Nick sessizce. "Bir kez bile şikâyet etmeden gelip beni uyandırırđı. Annemle harika bir evlilikleri yoktu ama ikisi de iyi ebeveynlerdi."

"Öyleydiler. Babam bizi sonuna kadar sevdi."

Nick termosun kapağını açtı ve fincana kahve doldurdu.

Ona uzattı.

"O iyi bir adamdı. Blair ve benim çocuklarımız olduğunda, ben de benimkiler için aynı şekilde odaklanmak, aynı şekilde hazır olmak istiyorum."

"Olacaksın." Bir yudum aldı ve tadı neredeyse boğuluyordu. "Buraya ne koydun?"

"Viski."

"Saat sabahın sekizi bile değil." Ona

baktı. "Babam için."

Bir yudum daha aldı ve ürperdi, sonra bardağı kardeşine uzattı. Nick uzun bir yudum aldı.

Yüzlerini doğuya dönmüş, gökyüzünün aydınlanmasını izliyorlardı. Kar durmuş ve bulutlar mavi gökyüzünü görebilecekleri kadar yer değiştirmişti.

Dana'nın gözleri yanmaya başladı.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadı.

Nick kolunu ona doladı. "Ben de öyle. Onun çok daha uzun yaşamasını isterdim. Ona yanımızda ihtiyacımız var."

Öyle, diye düşündü üzüntüyle. Axel ortaya çıktığında babası ne diyeceğini bilirdi.

"O gerçekten iyi bir adamdı," dedi. "Ve ne olursa olsun bizimle gurur duyardı."

Nick'e yaslandı. "Seni özlüyoruz baba. Ve seni seviyoruz."

Nick boğazını temizledi. "Sen her zaman bizim bir parçamız olacaksın. Seni seviyorum, baba."

Orada birkaç dakika daha durdular, sonra dönüp kamyonete gittiler. Dana son bir kez bakmak için arkasını dönmeyi düşündü ama

babasının artık orada olmadığını biliyordu. Hayatına devam etmişti, umarım daha mutlu bir yere gitmiştir. Ama her zaman kalbinde olacaktı.

Julie mutfağın girişinde durmuş, kendini huysuz ve keyifsiz hissediyordu. Her yeri ağrıyordu, iyi uyuyamamıştı ve görebildiği kadarıyla Tiffany ve Gwen kahvaltıyı berbat etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Çırpılmış yumurta, sosis ve kesilmiş meyvelerle birlikte bir güveçti. Ne kadar zor olabilirdi ki? Ama o izlerken bile, Gwen ananası çok kalın dilimliyordu, Tiffany ise bin tane dilim yapmaya niyetli görünüyordu. sosislere göz kulak olmayan şeyler.

"Şunları çevirmek isteyebilirsin," dedi elinden geldiğince sakın bir şekilde, oysa asıl yapmak istediği yüksek sesle çığlık atmak, sonra Tiffany'den spatulayı kapmak ve eti kendisi çevirmektir.

Tiffany ona baktı ve gülümsedi. "Az önce yaptım. Şimdi bu tarafta kahverengileşmeleri gerekiyor."

Julie'nin sağ elindeki parmaklar biraz seğirdi. "Emin misin? Kontrol etmek ister misin?"

Gwen başını kaldırdı. "Ananası yanlış hazırladığımdan eminim. Gel de bana nasıl daha iyi yapacağımı anlat."

"İyi gidiyorsun." Julie bu yalanı dişlerini sıkmadan söylemeyi başardı. Bu olayla ilgili her şey çok can sıkıcıydı. Üst katta, odasında kalmalıydı, sadece Heath bir geceden sonra uyuyordu. huzursuz olduğundan emindi. Adamın dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Güveci kim yaptı?" diye sordu. "Her şeyi içine koymayı unutmadığına emin misin?"

"Bilmiyorum." Tiffany ona gülümserken, lanet olası sosisi görmezden gelmeye devam etti. Sosis işte. Dönüştürülmesi gerekiyordu.

"Ben yukarı çıktığımda Dana büyük ölçüde halletmişti. Her şeyi tamamladığını söyledi ama belki bir şey unutmuştur. Sanırım bunu öğreneceğiz."

Gwen Tiffany'ye baktı. İkisi, nedenini söyleyemese de Julie'yi gerçekten rahatsız eden gizli bir gülümsemeyi paylaştılar. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Kendi evinde kendini hiç bu kadar yabancı hissetmemişti.

Mutfağa doğru adım atmaya başladı ama kendini durdurdu. Öncelikle, üçüncü bir aşçı her zaman işleri kalabalıklaştırırdı. İkincisi, kırık bir kolu vardı ve

gerçekten fazla bir şey yapamadılar. Üçüncüsü, yanlış yapıyor olsalar bile yemeği idare ediyorlardı.

"Aman Tanrım, dayanamıyorum," dedi yüksek sesle. "Sosisi çevir. Çevir. Şimdi çevir!"

Tiffany maşayı aldı. "Ağrı kesici alman gerekiyor mu? Bu sabah biraz gerginsin."

"Şirret," dedi Gwen sakince. "Aradığın kelime *şirret*." "Ben kaltak değilim," diye tersledi Julie, ancak cevabının gücünü fark ettiğinde bir nevi öyleydi. Bunu ikisine de itiraf edeceğinden değil. Tiffany'ye üzgün olduğunu söylemek kolaydı ama Gwen'e? Asla.

"Ama acı çekiyorsun," dedi Gwen ona. "Bunun önüne geçmen gerekiyor. Hiç değilse bir iltihap giderici alman gerekmiyor mu?"

"Şimdi Heath gibi konuştun."

Gwen gülümsedi. "Bu söylediğin çok hoş bir şey. Teşekkür ederim. Ama anti-enflamatuarla ilgili soruma cevap vermediniz."

Kadın çok sinir bozucu, diye düşündü, devasa parçalara bakarken ananası bir kaseğin içine itiyordu. Parçalar çok büyüktü. Neden kesmeye zahmet etmişti ki? Neden sadece meyveyi masaya atmıyordu ve onlar da köpekler gibi parçalayabiliyorlardı?

Julie ona ters ters baktı. "Kahvaltıyla birlikte almam gereken haplarım var." "Güzel. Seni daha iyi hissettirecekler."

"Şu an iyi hissediyorum. Nasıl hissettiğimi söyleyemezsin."

Tiffany ve Gwen birbirlerine baktılar. Ne oldu? Arkadaşça mı davranıyorlardı? Julie bunu istemiyordu ama nasıl durduracağını da bilmiyordu.

"Madeline kendini iyi hissetmediği zaman huysuzlaşıyor," dedi Tiffany bir kez daha sosisleri görmezden gelmeye başladı. "Ve mantıksız. Bunu yanlış anlama Julie, ama sen tanıdığım en beraber insanlardan birisin. Senin de en az bizim kadar kusurlu olduğunu bilmek güzel."

"Kırık kolum sana zevk verdiği için çok mutluyum."

Sözcükler ağzından çıktığı anda Julie bir utanç dalgası hissetti. "Özür dilerim. Bu korkunçtu. Bu sefer neyim var bilmiyorum. Sabah."

"Uyuyamadın, her yerin ağrıyor ve ilaçlarını almayacak kadar inatçısın." Gwen ona gülümsedi. "Bir şey kaçırdım mı?"

Julie'nin içgüdücü alaycı bir sesle "Bir şey kaçırdım mı?" diye tekrarlamaktı ama bir şey ona bunu yapmanın ona üstünlük sağlamayacağını söylüyordu.

bu tartışma.

"Bir şeyler yapmam gerekiyor. Burada yetkili benim."

Tiffany maşayı salladı. "Ama yine de değilsin. Şimdi huysuz halini oturma odasına götür ve kahvaltı hazır olana kadar bekle."

"Oraya giremem. Axel uyuyor olabilir."

"Uyumayacağım," diye seslendi evin o tarafından. "Tüm bu konuşma boyunca uyumak zor olurdu."

Julie hemen oturma odasına doğru ilerledi. Axel ile kavga edebilirdi. O adil bir oyundu. Tamam, tabii, vurulmuştu, ama kendini daha iyi hissediyordu ve Dana'nın kalbini kırmaya devam ediyordu, yani bu da vardı.

Ne yazık ki onu gördüğü anda onun da acı çektiğini anladı. Daha da kötüsü, iş sırasında yaralanmıştı, yani başına her ne geldiyse onun suçuydu.

"Hayır," dedi sertçe, kolunu çarpmamaya dikkat ederek sandalyelerden birine otururken. "Sempati yok. Bundan bıktım artık."

Bakışlarındaki bir şey onu duygusal bir yere gitmemesi konusunda uyarıyordu ama bunu kendisini korumak için mi yoksa onun için mi söylediğini bilemiyordu.

"Kim sempatik davranıyor? Vurulan aptal sensin." "Aynen öyle."

Bacağına baktı ama eşofmanının altından bir şey göremedi. "Enfeksiyon kapmış mı?"

"Hayır."

"Emin misiniz? Çünkü tıp eğitimi almış gibi görünmüyorsunuz."

Sırıtarak onu şaşırttı. "Bu benim tanıdığım patrona daha çok benziyor. Kurşun yarama gelince, son baktığımda iyi iyileşiyordu."

"Ama acıyor."

"Evet."

"Güzel." Omuz silkti. "Bunu kızımı savunmak için söylüyorum."

"Bunu kastettiğiniz şekilde kabul ediyorum." Koluna başıyla işaret etti.

"Hâlâ kötü mü?" "Hiçbir fikrin yok." Kurşunu hatırladı. "Tamam, belki biliyorsundur. I

düştüğüme inanamıyorum. Normalde etrafımın çok farkındayım."

"Yaşlandıkça herkes yavaşlar."

Ona ters ters baktı. "Affedersiniz?"

Ağzının bir köşesi seğirdi. "Yaşın elliyi geçti. Bunun olması kaçınılmazdı."

"Senin için üzülüyordum. Neyse ki geçti." "İyi oldu. Olanlardan sen sorumlu değilsin."

"Seni oraya gönderen benim."

Adamın karanlık bakışları kadının yüzüne yerleşti. "Ben gönüllü oldum. Böyle şeyler olur. Ben iyiyim. Devam edelim."

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama ciddiylim. Bu sözleşme sona erdiğinde, repo yapmayı bırakıyoruz. Çok tehlikeli ve paraya değmiyorlar."

Kolunu hafifçe oynattı ve acıdan yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Nick'in bu işe girmek istemediğini duydun mu?"

Axel'in ifadesi okunamaz haldeydi. "Biri bundan bahsetti. İş devralacağını ya da en azından işin ticari yönünü öğrenmeye başlayacağını düşünmüştünüz. Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum. Satmaya hazır değilim. Bu çok sert olurdu." Ancak önümüzdeki yirmi yılı aşkın süre boyunca tek başına devam etme fikrinden hoşlanmıyordu.

"Bir iş ortağı almalısın."

Başını kaldırdı. "Biriyle mi çalışıyorsun?" Az önce mutfakta olanları düşündü. "Başkalarıyla pek iyi anlaşılamıyorum.

Parker Towing uzun zamandır benim sorumluluğumdaydı. Yarısını başkasına vermek... Bunun nasıl işe yarayacağını anlayamıyorum."

"Veriyor olmazdın, bir parçasını satıyor olurdun. Belki de bir gün içinde olup biten her şeyle uğraşmak zorunda kalmamak hoşunuza giderdi."

"Belki, ama kimsenin bana bir zarf dolusu para verdiğini görmüyorum." Ayağa kalkmaya çalıştı. "Gidip Blair'le konuşmalıyım."

Eğlence gözlerini kararttı. "Dün gece söylediğin şeyi ne zaman fark ettin?"

"Kapa çenenini," diye mırıldandı merdivenlere doğru ilerlerken. Üç, diye ekledi sessizce. Aniden uyanmış, gelinini utandırdığı için dehşet ve suçluluk duygusuyla dolmuştu.

Koridorda yürüdü ve hâlâ kapalı olan kapıya vurdu. Blair kapıyı açtı ve hafifçe kaşlarını çattı.

"İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Julie kendine sadece söylemesini söyledi. Özür dilemek hoşlandığı bir şey değildi ama tamamen hatalıydı. Daha da önemlisi, Blair'i seviyordu.

"Özür dilerim," dedi çabucak. "Uyuşturulmuştum, bunu bir açıklama olarak söylüyorum, mazeret değil. Çok kötüydüm. Hamile olup olmadığını gerçekten merak etmiş olsam bile bunu ağzımdan kaçırmamalıydım. Ayrıca söylediğim diğer şeyler. Seni utandırdım ve kötü hissettirdim. Bunu asla bilerek yapmam. Yemin ederim."

Blair ona doğru uzandı ve nazikçe sarıldı. "Sorun yok. Kendinde olmadığını biliyorum."

"Her kim olduysam, bir daha o olmak istemiyorum. Asla!"

Blair onu yatak odasına çekti ve kapıyı kapattı. "Ben iyiyim. Dün gece biraz afalladım ama atlattım."

Julie emin olmak için onun yüzünü aradı. "Beni bu kadar kolay affetmemelisin. Cezalandırılmayı hak ediyorum. Ayrıca, bu sabah çok huysuzdum. Herkesi tersliyorum. Sanırım suçluluk duygusundan."

"Ya da ağrı. İlaçlarını alıyor musun?"

Julie şifonyerin yanındaki sandalyeye çöktü. "Neden herkes ne alıp almadığımı konusunda benimle uğraşıyor?"

"Yani bu bir hayır. Julie, hadi. Vücudunun iyileşmesine izin vermelisin."

"Biliyorum. Hap almayı sevmesem de kahvaltıda biraz alacağım. Yani, dün gece olanlara baksana." Öne doğru eğildi. "Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum."

"Ben iyiyim."

Kelimeler kulağa yeterince normal geliyordu ama Blair'in gözlerinde bir şey vardı.

"Bana söylemediğin şey ne?" Julie sordu. "Bir şey mi var? Hasta mısın?"

"Hayır, ben iyiyim." Blair yatağın kenarına yerleşti. "Sadece dün akşamki yemekten sonra biraz korktum."

Julie, "Özür dilerim," diye söze başladı ama Blair onu durdurdu.

"Hayır, demek istediğim bu değil. Annem beni kontrol etmeye geldi."

Julie buna ne diyeceğini bilemedi. "Peki. Durumu daha da kötüleştirdi mi?" "Hayır, destekleyici ve nazikti."

Julie, Gwen hakkında küstah ya da kötü bir şey söylememeye dikkat ediyordu. "Destekleyici olmak iyidir. O senin annen. Senin tarafında olmalı. Yani her şey daha iyi."

Blair başını salladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, öyle olup olmadıklarını bilmiyorum. Benimle bir ilişki yaşamadığı için pişman olduğunu söylüyor ve ona inanmak istiyorum ama kafamın içinde ona asla güvenmemem gerektiğini söyleyen bir ses var. Yıllarca bana sırtını döndü. Annem olması için ona yalvarıyordum ama beni dinlemedi. Peki şimdi farklı olan ne?"

Julie ikiye bölünmüştü. Bir yanı Blair'in söylediği her şeye katılıyordu. Elbette temkinli olmalıydı-Gwen'e güvenilmezdi. Ama bir ebeveyn olarak çuvalladığını öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu da biliyordu. Nick

ona gelip Parker Towing'i devralma konusunda tereddütleri olduğunu söyleyebilmeliydi. Ama söylememişti. Sebep her ne olursa olsun, dürüst olmak konusunda rahat değildi. O onun annesiydi, ona her şeyi anlatabileceğini bilmeliydi.

"Pişman olduğuna inanıyor musun?"

Blair huzursuzca kıpırdandı. "Sayılır. Düğüne geldiğinde kendini gelinin annesi gibi değil de bir misafir gibi hissettiğini söyledi." Bakışları düştü. "Bir sürü şey söyledi."

Julie hayal edebiliyordu. "Kızgındı çünkü sen ve ben çok yakındık ve senin başvurduğun kişi bendim."

Blair'in gözleri büyüdü. "Her şeyi nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum, ama bu büyük bir adım değil. Düğün konusunda sana yardım etmekten mutluluk duydum. Sen ve ben iyi anlaşıyoruz ve çoğu anne-kız ilişkisinde olduğu gibi dramatik bir geçmişimiz yok, bu yüzden kolay oldu. Hoşuna gitmeyen bir şey önerdiğimde, başka bir şey yapmak istediğini söylemekte zorlanmadın. yön." O günü ve ne kadar harika geçtiğini düşündü.

"Çok güzel bir gelindiniz ve her şey mükemmel bir şekilde sonuçlandı. Annen de bunu fark ederdi. Şimdi o günü onun bakış açısından düşündüğümde, ne yaptığını fark etmesine şaşırmadım. kayıp."

"Garipleşmedin mi?"

Julie kaşlarını çatı. "Ne hakkında?"

"Annem aniden hayatımda olmak istiyor. Bunu ilişkimizden bir şey eksiltmek olarak görmüyor musun?"

"Hayır. Yapmam mı gerekiyor?" Julie ona gülümsedi. "Blair, sen benim gelinimsin ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Ayrıca, biz arkadaşız ve bu ilişkinin, istediğinin bu olduğunu varsayarsak, annenle uzlaşmana dayanacağına güveniyorum. Her iki durumda da seni destekleyeceğim."

"Geri dönemem ve yıllar önce beni terk ettiği için onu affedebilir miyim bilmiyorum."

"Geri diye bir şey yok. Sadece ilerisi var. Artık o küçük kız değilsin. Harika bir hayat yaratmış bir yetişkinsin. Affetmek sizin seçiminiz. Birini affetmek sizinle ilgilidir, onunla değil. Bu onların yaptıklarını mazur görmek anlamına gelmez. Öfkeyi ve cezalandırma ihtiyacını bir kenara bırakmak anlamına gelir.

-Kendi iyiliğin için. Onu hayatında istiyor musun?"

"Hayır." Blair ona baktı. "Bu korkunç mu?"

"Ne hissediyorsan onu hissediyorsun, ama acaba gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu nasıl söylersin?"

"Eğer onu biraz olsun içine almak istemeseydin, onunla hiçbir şey yapmazdın. Ama onu Noel'e sen getirdin."

"O benim annem. Onu tek başına bırakamazdım."

"Yani o önemli."

Blair inledi. "Bilmiyorum. Belki de. Keşke ondan tamamen nefret etseydim."

O zaman bu daha kolay olurdu."

"Evet, ama sen daha küçük bir insan olacaksın. Asıl sorun onun senin annen olması."

Geçmişte sana ne kadar kötü davranmış olursa olsun, o her zaman senin annen olarak kalacak.

Bir gün siz de anne olacaksınız ve bunun beraberinde getirdiği tüm zorlukları anlayacaksınız. Kendi çocuklarına nasıl bir mesaj vermek istediğini düşünmelisin. Onu hayatından çıkarırsan onlara ve hatta kendine nasıl bir ders vermiş olacaksın?"

"Peki ya onun yaptıkları?"

"Bu konuda yüzde yüz hatalıydı ve ikinizin bu konuda konuşmanız gerekiyor. Onu gerçekten affedemiyorsanız, duygusal travmayla nasıl başa çıkacağınız konusunda muhtemelen bir psikologla konuşmanız gerekir. Belki de onu yanınıza alıp güvenli bir alanda olanları gözden geçirmeniz gerekiyordur. Eğer yaptığı şeyde kendi payına düşeni üstlenmeye istekli değilse, o zaman canı cehenneme derim. Ama eğer bunu anlar ve telafi etmek isterse, o zaman belki ikiniz bir ilişki kurmanın yolunu bulabilirsiniz."

"Kulağa çok olgunca geliyor. Hazır olduğumdan emin değilim."

"Acele etme. Bu konuda senin tarafında olduğumu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum, ama ya ona bir şans daha vermek istemezsem?" "O zaman verme." Julie durakladı, ne kadar açık sözlü olacağını düşünüyordu. "Sadece söyle," dedi Blair ona. "Bununla başa çıkabilirim."

"Seni seviyorum. Bence harikasin ve ne kadar yufka yürekli olduğunu da biliyorum. Korkarım annene bir şans daha vermezsen, suçluluk duygusu seni yiyip bitirecek. Annen yüzünden daha fazla acı çekmek ne kadar üzücü olurdu. onu?"

"Bu kesinlikle berbat olurdu." Blair iç çekti. "Söylediğin şey hakkında düşüneneğim. Bana söylediklerinden hoşlanmıyorum ama haklı olabilirsin. Benim de geleceği düşünmek için."

"Ve torunlarım, çünkü sonuçta bu tamamen benimle ilgili."

* * *

Soğuk hava göğsünü acıtıyordu ama evden çıkmak iyi hissettiriyordu. Gökyüzü maviydi, evler ve ağaçlar karla kaplıydı. Blair kocasına baktı.

"Yürüyüşe çıkmamızı önerdiğine sevindim," dedi. "Çok uzun zamandır içerideydim. Bu sabah Dana ile nasıl vakit geçirdiniz?"

Onun elini kendi eline aldı. Kadın astarlı eldiven giyyordu ve tabii ki adam giymiyordu.

"Güzel. Üzücü. Babam ve onu ne kadar özlediğimiz hakkında konuştuk." Ona baktı. "Her zaman bir son Noel olacaktı, sadece ne zaman olacağını bilmiyordum. Daha dikkatli olmalıydım."

Durdu ve birbirlerine bakacak şekilde onun önüne geçti. "Ocak ayında öleceğini bilmiyordun. Kimse bilmiyordu. Her günümüz son günümüzmüş gibi yaşamamız gerektiğini biliyorum, ama bu kulağa gerçekten harika bir yol gibi gelse de pratik ya da gerçekçi değil. Babanız onu sevdiğinizi ve onunla birlikte olmaktan keyif aldığınızı biliyordu. Seninle gurur duyuyor ve geleceğin için heyecanlanıyordu. Pişman olacağın hiçbir davranışın yok."

"Onu özliyorum."

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

Eldon ona karşı hep nazik olmuştu. Düşünceli, sessiz bir şekilde.

Nick onun yanağına dokundu. "Nasılsın? Annemle konuştun mu?"

Tekrar yürümeye başladılar. "Bu sabah beni görmeye geldi ve 'hamilesin' lafı için özür diledi."

Sırıttı. "Tam bir şovdu."

Blair o an yaşadığı şoku ve utancı düşünmemeye çalıştı.

"Uyuşturucunun etkisi olduğunu biliyorum ve biz iyiyiz. Yani, ciddi, kim annesine kızgın kalabilir ki?"

"Eğer kızgın olduğun kişi o değilse, o zaman kim?"

"Nereden bildin-" Omzunu onun koluna çarptı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Bu mümkün değil. Ayrıca, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve tam olarak üzgün değilim."

Nefes verdi. "Bu annen olduğu anlamına geliyor. Bu sefer ne yaptı?"

"Kötü bir şey değil. Sadece daha önce söylediği şeyi düşünüyordum."

Hakkında

ikinci bir şans istiyordu. Hamile olmama konusunda da çok tatlıydı."

"Annen hiç tatlı değil."

"Belki de doğru kelime bu değildi."

"Değildi."

Nick'in onu koruduğunu anladı - onun tarzı buydu - ve

Bu jesti takdir etmekle birlikte, Gwen'in hamilelik testi yaptırmayı teklif etmesinin ne kadar iyi olduğunu hatırlamadan edemedi. Daha fazlasını öğrenene kadar Nick'le konuşmak istemediği bir şeydi bu. Onu umutlandırmak çok kötü görünüyordu. Hamile değildi. Emindi. Sayılırdı.

"Annenle annem hakkında konuştum," dedi.

"Bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

Blair ona baktı ve gülümsedi. "Yani mantıklı, adil olduğu ve bazı duyulması zor gerçekleri söylemiş olabileceği için mi?"

"Bu onun en iyi yaptığı şey." Ona baktı. "Mantıklı olduğunu biliyorum ve Gwen'in bunu hak ettiğinden emin değilim. Seni defalarca incitti." Kolunu ona doladı. "Seni savunmada hissettirmek istemem ama bu tartışmada önemsediğim tek kişi sensin. Sen ağlarken sana sarıldım, Blair. Onun sana neler yapabileceğini gördüm ve bu uzaktan oldu. O buradayken ve sen çaba gösterirken işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini bir düşün."

"Benim için endişelenmene bayılıyorum." Her zaman böyle olmuştu, ne olursa olsun onun yanındaydı.

"Ama?"

"Annen kendimi düşünmem gerektiğini söyledi. Eğer onunla gerçekten ilişki kesersem, hayatımın geri kalanında kendimi suçlu hisseder miyim? Bunu sormakta haksız değil.

Bu."

"Annem nadiren yanılır. Bu oldukça sinir bozucu." Güldü.

"Benim için değil."

"Sadece bekle. Olacak."

"Olabilir. Bu arada, kendi çocuklarımız olduğunda ne olacak? Onlara büyükanneleriyle konuşmadığımı nasıl açıklayacağım? Ben bunu kendi annemle yapmaya istekli değilken, onlara sorunlarını arkadaşlarıyla çözmeleri gerektiğini nasıl söyleyeceğim?"

"Buna verecek bir cevabım yok."

"Benim de yok."

Elini tekrar tutabilmek için yana kaydı. Ayakları karda çitırdayarak yürümeye devam ettiler. Blair kulübeye vardıklarından beri yaşadıklarını düşündü. Duyguları inişli çıkışlıydı - en azından annesi söz konusu olduğunda.

"Julie'nin suçluluk duygusunun beni nasıl etkileyeceği konusunda haklı olduğunu biliyorum," dedi yavaşça. "Sadece bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim."

"Bugün karar vermek zorunda değilsin." "Haklısın."

Belki de en iyi çözüm buydu. Acele etmemek. Annesinin hayatına geri dönmesine izin verecekse, kızgınlık ve öfkesinden kurtulmak istiyorsa, yapması gereken çok iş vardı. Her iki tarafın da.

19

Dana yarısı dolu şarap şişesine baktı. Yapılması gereken mantarı yerine takmaktı, böylece şişe yarınki akşam yemeğine kalabilirdi ama içinden bir kadeh daha içmek istiyordu. Ya da yirmi.

Tiffany hafifçe, "Ne yapmak istersen ben varım," dedi.

"Sarhoş olmak beni daha iyi hissettirmeyecek."

Dana şişeyi iterken üzücü ama gerçek, diye düşündü. Kollarını masanın üzerine koydu ve başını onlara yasladı.

"Neden böyle olmak zorunda?"

"Axel'e hâlâ aşıksın. Onu unutana ya da bu ilişkiyi yürütmenin bir yolunu bulana kadar kendini berbat hissedeceksin. Öyle işte."

Dana doğruldu ve ona baktı. "Gerçekten mi? Cevabın bu mu?"

"Gerçek bu."

"Annem gibi konuşuyorsun."

Tiffany mantarı şişenin içine geri iterken gülümsedi. "Bu çok hoş. Teşekkür ederim. Julie tanıdığım en güçlü insan. Onun gibi olmayı çok isterdim."

Yemek odasında, kapıdan en uzak koltuklarda oturuyorlardı. Dana'nın evdeki herkes tarafından duyulmadan takılıp konuşabileceklerini düşündüğü tek yer orasıydı.

"Ben de onun gibi olmalıyım," diye homurdandı. "Hiçbir erkeğin ona bana davrandığı gibi davranmasına izin vermez. Ofisinde bir beyzbol sopası bulundurur. Kadın nasıl yumruk atacağını biliyor. Keşke bana da öğretseydi."

"Yani Axel'in peşinden gidebilirsin?"

"Belki." Dana bir an için bunu düşündü. "Hayır, ona ya da başka birine kasten saldıramazdım. Sadece bu kadar çok acı çekmeyi nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Haklısın, onu unutmanın bir yolunu bulmalıyım. Hayatımı askıya alarak yaşıyorum. Ya Axel'le birlikteyim ve her şey yolunda ya da değilim ve sanki dünya büyük gri bir bulut gibi. Ona çok fazla güç verdim."

"Ya da kendiniz yeterli değilsiniz."

Dana başını salladı. "Haklısın. Kendimi ona göre tanımlıyorum. Birlikte olduğumuzda her şey çok daha güzel oluyor, anlıyor musun? O

Yani... orada. Bulaşıkları sormadan yıkıyor. Bayıldığım o gülünç derecede pahalı vücut kremlerinden alıp duşa koyuyor. Sonra onları kullanıyor ve vanilyalı hindistan cevizli kek gibi kokmasını umursamadığına yemin ediyor."

Onun yaptığı diğer şeyleri düşündü - yatakta yalnız oldukları zamanki özel şeyleri. Axel'le birlikteyken, Dana kırk kilo fazlasının bir sorun teşkil edeceğinden hiç endişe etmemişti. Ona güzel olduğunu ve onunla seks yapmanın inanılmaz olduğunu söylüyordu. Boşaldığında onunla göz göze geliyor, vücudunun onunkine ne yaptığını görmesine izin veriyordu.

İçini bir ürperti kapladı -iki parça özlem, bir parça pişmanlık. Özlem kolaydı ama pişmanlık daha karmaşıktı. Kaybettiği şeyle mi yoksa sahip olamadığı şeyle mi ilgili olduğundan emin değildi. Belki de cevap her ikisiydi.

"Vay canına," diye nefes aldı Tiffany. "Yüzündeki ifade. Kötü durumdasın, kız arkadaşım. Bu işi yürütmenin bir yolu olmadığına emin misin?"

"O kalmıyor. Beni sevdiğini söylüyor ve sonra gidiyor." İlişkilerinin temel acısı buydu.

"Ve sana bunun yeterince iyi olmadığını düşündüğü için olduğunu mu söyledi?" "Evet." Dana Tiffany'ye baktı. "Anlamıyorum. O bir oyun değil. Oyuncu. Ne düşünüyorsa onu söylüyor. Söylediği zaman ortaya çıkıyor. Bir söz verdiğinde tutar. Bildiğim kadarıyla bana hiç yalan söylemedi. Birlikte olduğumuz her zaman, nerede olduğunu ve kiminle olduğunu bildiğimden emin olmak için elinden geleni yaptı. Ona her konuda güvenebilirdim."

"Ya doğruyu söylüyorsa?"

Dana'nın içinde on iki yaşındaki bir çocuk gibi gözlerini rahatça devirebilecek kadar şarap vardı. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Onunla evleneceğimden, her şeyin bir hata olduğunu anlayacağımdan ve sonra da onu terk edeceğimden mi korkuyor?"

"Occam'ın usturası."

"Armadillo mücevherleri."

Tiffany ona göz kırptı. "Ne?"

"Rastgele kelimeler söylediğimizi sanıyordum."

Tiffany gülmeye başladı. "Hayır, bu bir şey. Occam'ın usturası."

"İstedğin kadar tekrar edebilirsin ama ben hala anlamıyorum."

Tiffany kıkırdamalarını bastırmak için elinden geleni yaptı. "Bu bir teori - en basit çözüm ya da cevap muhtemelen doğru olandır. Olayları aşırı analiz etmek ya da karmaşıklaştırmak zorunda değiliz." Bakışlarını Dana'nın kılere kilitledi. "Ya Axel doğruyu söylüyorsa?"

Dana hâlâ arkadaşının neden bahsettiğini bilmiyordu. "Söylediklerini kabul edip gerçekmiş gibi mi davranalım diyorsun?"

"Evet."

"Ama bu çok saçma."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü Axel'in herhangi bir durumda kendini rahatsız hissetmesi için hiçbir neden yok."

"Kimse her zaman rahat hissetmez."

Dana bunun doğru olmadığını söylemek istedi, peki ya annesi? Sadece Julie aralarındaki yaş farkı yüzünden Heath'le çıktığını söylemekten korkmuştu. Dana, annesinin tamamen güvenli ve sorumluluk sahibi olmaktan başka bir şey yapmasının mümkün olduğunu tahmin edemezdi.

"Ayrıca," diye devam etti Tiffany, "erkekler tuhaftır. Akıllarına fikirler gelir ve sonra tepki verirler."

"Ama eğer haklıysan, Axel benim yapmadığım ve gelecekte de yapmayacağım bir şeyden korktuğu için kalbimi tekrar tekrar kırıyor demektir."

"Bence bu mümkün."

"Beyzbol sopasını ödünç almak için annemle konuşmam gerektiğini düşünmeye geri döndüm."

"Ya da onunla konuşabilirsin."

Dana şarap şişesine özlemle baktı. Neden işinin bittiğini düşünmüştü ki?

"Yani bizim duygularımız ve onun korkuları hakkında mantıklı bir konuşma yapıp bir çözüm bulmaya mı çalışalım?"

"Evet."

"Hayır." Dana içini çekti. "Üzgünüm. Diz çökerek tepki verdim. Yapılacak en olgun şey bu. Ve yapacağım. Kendimi cesur hissettiğimde."

"Ya da şimdi yapabilirsin."

Dana'nın gözleri büyüdü. "Saat gece yarısını geçti. Eminim uyuyordur." "Bunun için uyanmak isteyecektir."

"Benimle ilişkimiz ve beni neden terk edip durduğu hakkında mı konuşuyorsun? Hiç sanmıyorum. Onunla yarın konuşacağım."

"Noel arifesinde mi?"

"Saat gece yarısını çoktan geçti, yani teknik olarak Noel Arifesi günü."

"Haklısın. Bu arada, yatağa gitmeliyim. Çocuklar sabah çılgına dönecek. Madeline heyecanlandığında gerçekten tiz sesler çıkarıyor, o yüzden kendinizi hazırlayın."

"Yapacağım."

İkisi de ayağa kalktı ve kucaklaştı.

"Tavsiye için teşekkürler," dedi Dana. "Her zaman."

Tiffany aşağıya inerken, Dana ana kattan geçerek merdivenlere yöneldi. Tam elini korkuluklara koymuştu ki durdu.

Axel'le konuşmayı daha ne kadar erteleyecekti? Konuşması gerekmiyor muydu?

işler çözülsün ve mutlu bir hayat yaşamaya başlasın diye mi? Tamam, gelecekleri ya da geleceksizlikleri hakkında ne düşündüğünü ona zaten söylemiş olduğu söylenebilirdi. Korkuyordu.

"Bir grup muhasebeciden mi?" diye mırıldandı kendi kendine. "Elbette iyi adamlar ama korkutucu değiller. Ayrıca, artık takım elbise giymiyoruz. Ve birlikte çalıştığım insanların yarısı kadın."

Belki de mantıklı konuşamadığını ve her ne ise konunun dışına çıkmış olabileceğini düşündü. Yine de topuklarının üzerinde döndü ve aile odasındaki büyük kanepeye doğru yürüdü. Noel ışığının yumuşak parıltısı Ağaçtan gelen ışıklar nereye gittiğini görmesini sağladı. Lambalardan birini açıp Axel'i sarsarak uyandırmaya hazırlandı ama Axel'in çoktan ayağa kalktığını gördü.

"Oh. Uyanmışsın."

Ona baktı. "Bir süredir öyleyim."

Ses tonunda bir şey vardı. Sivri bir şey, sanki... "Konuştuğumuzu duyabiliyor muydun?"

Soruyu hak ettiği kadar çılgılık atmadan sorduğu için gururluydu.

"Buranın akustiğinin nasıl olduğunu biliyorsun."

Aşağılanma duygusu onu sardı, yanaklarını yaktı ve ayakları hareket etmeye başladı. Ama daha bir adım bile atmadan Axel ayağa kalkmış ve bileğini yakalamıştı.

"Dana, bekle. Tiffany haklı. Konuşmalıyız."

Umutsuzca ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. Beyzbol sopası tehdidiyle bir sorunu yoktu ama geri kalanı çok utanç vericiydi.

"Lütfen," dedi, hafifçe çekiştirerek.

Bileğini adamın dokunuşundan kurtardı ve ona ters ters baktı. "Sen istiyorsun ki

Konuşmak mı? Peki. Söyleyeceklerim bunlar. Karar veremezsin. Beni sevdiğini söyleyip sonra da çekip gidemezsin. Bu korkakça ve yanlış."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Bunu söylüyorsun çünkü sana hatalı olduğunu söylemekten vazgeçmemi istiyorsun."

"Bunu istediğin kadar söyleyebilirsin ve her seferinde aynı fikirde olacağım. I hatalıyım. Kalmalıyım."

Beklenmedik sözler, içindeki tüm öfkeyi dışarı attı. Kanepeye çöktü. O da oturdu.

"Beni korkutuyorsun," dedi, sesi alçaktı. "Seni sevmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Arkadaşlarınla tanıştım. Hepsi zeki ve başarılı. En iyi arkadaşın Shelley bir pratisyen hemşireyle evli. Kaç yıllık Üniversite mi? Blair'in diploması var. Annen bir adamla birlikte. başarılı bir iş sahibi. Herhangi birine sahip olabilirsin. Neden benimle kalasın ki?"

"Neden benim aşkımın senin ne iş yaptığına bağlı olduğunu düşünüyorsun?"

Ne iş yaptığını hep biliyordum ve bu benim için sorun değildi. Bilgin olsun diye söylüyorum, büyükbabam da çekici kullanıyordu, annem de, kardeşim de."

"Ama hepsi hayatına devam etti. İşi büyükbaban kurdu, annen işletiyor ve Nick de bir perakende satış yeri satın almak için ayrılıyor. Dört yıllık bir diploman var Dana. Birkaç yıl önce MBA yapmaktan bahsediyordun."

"Bir hafta kadar. Çaba sarf etmek istediğimden emin değildim." Huzursuzdu, daha tatmin edici bir şeyler arıyordu. Sonra Axel'le çıkmaya başlamışlar ve istediği şeyin o, onlar ve bir aile olduğunu fark etmiş.

"Sana inanmıyorum," dedi açıkça. "Mesele de bu zaten. Gerçekten kalmak istediğine inanmıyorum. Bu oyunun ne olduğunu bilmiyorum ve acaba bu yüzden mi gitmeme izin veremiyorum? Bu konu dışında benimle hiç oyun oynamadın. Bu bir güç oyunu mu yoksa duygusal bir şey mi bilmiyorum. Kabul etmeyeceğin bir hastalık, ama öyle ya da böyle, seni unutacağım."

Konuşurken onu izliyordu ve gözlerinde parlayan acıyı gördü. Bir saniye içinde kaybolmuştu ama o görmüştü.

"Sevindim," dedi kısık sesle. "Daha iyi birini hak ediyorsun."

Düşüncesizce onu tişörtünün önünden yakaladı ve sarsmaya çalıştı.

"Neden?" diye sordu. "Neden beni başka biriyle istiyorsun? Neden benim için savaşmıyorsun?" Gözleri yaşlarla doldu. "Neden başka biriyle olmama izin vermeye bu kadar isteklisin? Eğer beni sevseydin, gitmeme izin vermezdin."

Ve işte, diye düşündü, onu serbest bırakıp elleriyle yüzünü kapatırken. Her şeyin gerçeği. Neden sürekli gittiği konusunda doğruyu söylüyor olsa bile, onun için savaşmayacak ya da başka birine aşık olmasını engellemeyecekti. Kelimeleri söyleyebilirdi ama bu riski göze alamazdı.

"Değişmeyeceksin," diye fısıldadı yanaklarını silerken. "Asla değişmeyeceksin."

"Ya yapabilseydim? Ya isteseydim ama nasıl yapacağımı bilmeseydim?"

Başını iki yana salladı. "Bunu sadece beni umutlandırmak için söylüyorsun. Benden bir kalp kırıklığı daha almak için."

"Sokakta yatarken, vurulduğumda ve ölüp ölmeyeceğimi düşünürken aklıma sen geldin Dana. Pişman olduğum kişi sendin. Birlikte olabileceğimiz her şeyi, sahip olabileceğimiz hayatı düşündüm ve seni kaybettiğim için sonsuza dek pişman olacağımı biliyordum. İstedim ki..." Gözlerini kaçırdı. "Senin için doğru adam olmak istedim, gurur duyabileceğin biri."

İlk denemesinde başarısız olmasına rağmen onu tekrar sarsmak istedi. "Pişmanlıkların umurumda değil. Gözlerimin içine bakmanı ve bana umutsuzca aşık olduğunu söylemeni istiyorum, ne olursa olsun, bir daha asla gitmeyeceksin. Yemin etmeni ve sonra da bunu yaşamayı istiyorum. Her gün bana kalacağını kanıtlar."

"Anlamıyorum."

"Anlamayacak ne var? Pişmanlıklar aptalcadır. Eğer doğruyu söylüyorsan, o zaman istediğin her şey burada oturuyor ve seni sevdiğini söylüyor."

Beni tekrar bırakman için ne kadar aptal olman gerekiyor?"

"Oldukça aptalca." Onun yanağına dokundu. "Ben onlar gibi olamam Dana. O havalı adamlar."

"Muhasebeciler mi? İnanın bana, o kadar da değiller ve bir kavgada herhangi birini alt edebilirsiniz."

Bu ona çabucak solan yarım bir gülümseme kazandırdı. "Sen her şeysin. İhtiyacın olan erkeğin sadece yarısı olabilseydim, şansımı denerdim. Ama ne istediğini bilseydin..."

Çılgılık atmak, ona vurmak ya da bir mobilya parçasını fırlatmak istiyordu, ama daha çok onun kendi gördüklerini neden göremediğini bilmek istiyordu. O tanımlıyordu

Eğitim ve incelik olarak gördüğü şeylerden yoksun olduğu için.

"Endişenizin temeline katılmıyorum," dedi ona. "Onlar gibi olmanıza gerek yok."

"Her zaman bahsettiğin kırk kiloyu bir kenara bırak, kilo vermen gerektiğini bile düşünmüyorum."

Geri çekildi. Pekâlâ o zaman, bu konuşmada bir değişiklik oldu. Saklanmak için içgüdüsel olarak kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturma ihtiyaını görmezden geldi.

Oradaki ıkıntılar.

"Benim şişman olmamın, iş arkadaşlarımın katıldığı aptal bir Noel partisinde kendini idare edebilmenle hiçbir ilgisi yok. Ne giydiğin benim için önemli değil ama takım elbise konusunda takıntılı görünüyorsun, o yüzden sana bir takım elbise alacağız." Axel'in giyinik halini düşünerek durakladı. "Ya da giymeysin. Ofisindeki birkaç kadın, nasıl giyindiğine bakmaksızın seninle ilgilenecektir ama takım elbise giyersen karşı konulmaz olursun."

"Yine de eğitim alamayacağım."

"Her şey niversiteye gitmekle ilgili değil. Yaptığın işte iyisin. Naziksin ve bana bir prenses gibi davranıyorsun-şu anda seni pencereden atmak istememe neden olman dışında."

"Harikasın Dana, ama üst vücut gücüne sahip değilsin." "Vay be, teşekkürler." Dana ona baktı. "İlerleme kaydedip kaydetmediğimizi söyleyemem.

ya da daireler çizerek konuşuyorsak. Sadece bana ne olacağını söyle. Beni sahiplen ya da sonsuza dek gitmeme izin ver. Eğer beni sevdiysen, bunu benim için yap."

Adamın bir şaka yapacağını ya da arkasını döneceğini düşündü. Onun yerine gözlerinin içine baktı.

"Sokakta yatıp seni düşünmekle ilgili söylediklerimde ciddiyydim. Hava soğuktu ve yağmur yağıyordu ve sadece bir sıyrık olduğunu bilsem de, adamın geri gelip işi bitirme ihtimalinin bile daha yüksek olduğunu düşündüm."

Onun yanağını okşadı. "Dşnebildiğim tek şey sensin. Sen, biz ve sahip olabileceklerimiz. Ben asla onlardan biri olamayacağım Dana. Hangi atalın nereye gideceğini ya da yemeğin yanında ne tür bir şarap servis edileceğini asla bilemeyeceğim. Ama senin için şeytanın kendisiyle bile yzleşirim. Kazanmak için adil bir dövüşe de ihtiyaım olmazdı. Onu alırdım, lrdm, böylece sen iyi olurdun. Seni seviyorum. Seni hep sevdim."

Bu sözler kalbini ısıtmıştı ama bunları bir cevap olarak kabul etmemesi

gerektiğini biliyordu. Çünkü sorun onu sevmek değildi.
"Ve?"

"Sana layık olmak istiyorum. Bazı şeyler üzerinde çalışıyorum ve umuyorum ki..." Başını iki yana salladı. "Hayır, mesele bu değil, değil mi? Bu benim layık olmamla ilgili değil. Bu benim cesaretimi toplamam ve en büyük korkumla yüzleşmeye hazır olduğumu söylememle ilgili."

Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Dana, haklısın. Kaçıyordum çünkü olacağını bildiğim şeyle yüzleşemiyordum. Eğer beni terk edersen. beni terk et. Ama o güne kadar, ortaya çıkacağım. Sana yemin ederim, ne olursa olsun burada olacağım. Eğer bu iş biterse, sen bırakacaksın. Ben değil. Sonuna kadar bu işin içindeyim. Beni sevmekten hiç vazgeçmediğinden bahsediyorsun, ben de aynen öyle hissettim. Tanıştığımız ilk andan beri seni seviyorum. Sen tanıdığım en güzel, en heyecanlı, en zeki, en komik ve en seksi kadınsın. Neden benimle birlikte olmak istediğini bilmiyorum ama bunun için hayatımın sonuna kadar minnettar olacağım."

Sonra kanepeden tek dizinin üzerine kayarak onu şok etti. Hafifçe irkildi, şüphesiz sakat bacağındaki acıdan dolayı, ama yerinde kaldı.

"Dana Parker, benimle evlenir misin?"

"Kalk," dedi, onu kanepeye doğru sürüklemeye çalışarak. "Kanamam falan olacak."

Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. "Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum." Ağladığını fark etti. Saniyeler sonra, sözlerinin anlamı hem beynine hem de kalbine battı. Bekle, ne? Axel gerçekten evlenme mi teklif etmişti? "Bu az önce mi oldu? Benimle evlenmek istediğini mi söyledin?"

"Evet. Seni seviyorum ve evlenmemizi istiyorum. Seninle bebekler ve iyi bir hayat istiyorum. Sen benim için doğru kişisin ve umarım sen de benim için aynı şeyi düşünüyorsundur."

Adam içeri girdiğinde, sonuna kadar girdi. İçini sevinç kapladı. Sevinç, umut ve uçmak istemesine neden olan bir emin olma duygusu. Kollarını adamın boynuna doladı. "Evet! Evet, elbette."

Onu öptü. "Seni hak etmiyorum."

"Muhtemelen hayır, ama artık sıkıştın. Anneme söylediğimiz anda geri dönüş yok."

"Hesap verebilirlikle ilgili bir sorunum yok." Onu tekrar öptü, sonra geri çekildi. "Sana layık olmak konusunda söylediklerimde ciddiydim Dana. Bunu gerçekleştirmek istiyorum."

Onun yorumunu elinin tersiyle itti. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Beni seviyorsun ve kalıyorsun. Bu kadar yeter."

"Bana karşı hep çok yumuşak davrandın."

Onu tekrar öptü, bu sefer daha uzun sürdü. İstek patladı. Axel'i çok uzun zamandır yatağında görememişti. Ve evleniyorlardı. Seks kesinlikle gerekliydi.

Onun elini tuttu ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı, ancak durdu. "Oh, hayır. Tırmanabilir misin?"

Kıkırdadı. "Evet. Motive oldum Dana. Eğer ödülüm sen olursan Everest'in tepesine çıkabilirim."

Merdivenleri çıkmaya başladılar.

"Sessiz olmamız gerekecek," dedi, sesi alçaktı. "Gwen'in odası benimkinin hemen yanında ve duvarlar biraz ince."

Elini aşağıya kaydırarak kızın poposunu avuçladı. "Sessiz olması için hatırlatılması gereken kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Eğer doğru hatırlıyorsam, çığlık atmayı seven sensin."

İçinden bir ürperti daha geçti. "O zaman bunu daha az inanılmaz hale getirmen gerekecek."

"Böyle bir şey olmayacak bebeğim. Sen en iyisini hak ediyorsun ve ben bu işin adamıyım."

20

Julie uyandığında kendini oldukça iyi hissediyordu. Kolu hâlâ ağrıyor ve şişiyordu ama uyuyabilmişti ve kendini daha iyi hissediyordu. Tek eliyle dişlerini fırçalamayı ve yüzüne bir bez koymayı başardı ama yine de giyinmek için Heath'in yardımına ihtiyacı vardı. Heath onun yatağın üzerine serdiği kazağa baktı ve başını salladı.

"Noel arifesi olduğunu biliyorum ama mümkün değil," diye başladı. "Senin kolunla olmaz..."

Önünde kocaman bir Noel Baba yüzü olan parlak kırmızı kazağı işaret etti. "Bugün bunu giyiyorum. Çocuklardan beri bunu giyiyorum. küçüktü. Bu benim Noel arifesi kazağım. Onu giymek zorundayım yoksa tatil mahvolacak."

"Bu biraz aşırı değil mi? Kazağınıza hak ettiğinden çok daha fazla güç veriyorsunuz."

Gülümsedi. "Güç kazakta değil, gelenekte yaşar. Çocuklarım bunu giymemi bekliyor."

Yaklaştı ve onu öptü. "Kırık kolunu biliyorlar. Onlar anlayacaktır."

"Bu onların babaları olmadan geçirecekleri ilk Noel. Nick ve Dana'nın kazağını giymeme ihtiyaçları var."

"Sen tanıdığım en inatçı kadınsın." "Bu çok mümkün."

Önce kazağa, sonra da askıdaki koluna baktı. "Bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Önce kolunu sok, sonra başının üzerine çek. bir şekilde? Seni incitmek istemiyorum."

"İyi olacağım. Tek başıma yapamam, Heath. Bunu yapmak zorundayız."

Askıyı çıkarıp yatağın üzerine attı. Heath kazağı topladı. Yaralı kolunu kazağın koluna soktu, acıdan irkilmemeye çalışıyordu. Kol yerine oturduktan sonra, kolunu sıkıca vücuduna yasladı, sonra Heath kazağı başından çekip sağlam kolunu yerine oturtmasına yardım ederken yer değiştirdi.

Sadece bir kez inledi ve efor sarf etmekten terlemeye başladığı gerçeğini görmezden geldi. Askı tekrar yerine oturduğunda iyi olacaktı. Biraz kahve, biraz Tylenol ve eskisi gibi iyi olacaktı.

"Grileşmişsin," dedi ona bakarak. "Bayılacak mısın?" "Ben mi? Asla.

Kahveye ihtiyacım var. Git duş al. Seninle aşağıda buluşuruz." "Julie, bekle. Uzun sürmez. Beni bekle."

"Ben iyi olacağım." Demek istediğini kanıtlamak için yerinde küçük bir dönüş yaptı, sonra odanın tekrar yerine oturması kendisinden tam iki saniye daha uzun sürünce keşke yapmasaydım dedi.

"Gördün mü?" diye yalan söyledi. "Ben mükemmelim."

Başka bir şey söyleyemeden odadan çıktı, merdivenlerden yuvarlanmayacağından emin olmak için koridorda sadece bir saniye durakladı. Dana'nın kapısı açılıp Axel dışarı çıktığında henüz dengesini yeni kazanmıştı. Birbirlerine baktılar.

Ne olduğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Hayal kırıklığı öfkeyle karıştı. Kızı neden bu adama boyun eğmeye devam ediyordu? Onun için iyi biri olmadığını defalarca kanıtlamıştı ama kız onu dinlemiş miydi?

Ağzını açtı, sonra kapattı. Söyleyecek ne vardı ki? Dana yetişkin bir kadındı ve kendi kötü kararlarını verebilecek kapasitedeydi. Julie onunla ya da Axel'le tartışmaya girmeyecekti. Yarın Noel'di. Hiçbir şey görmemiş gibi davranacaktı - en azından Axel'la birlikte işe dönene kadar. Sonra da yüksek ve korkutucu bir sesle onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyecekti.

Konuşmadan yanından geçip gitti ve ana kata indi. Mutfığa girdiğinde fırını çalıştırdı, ardından kahve makinesini çalıştırdı ve hafızasını tazelemek için o günkü menüleri çıkardı. Parke zeminde ayak sesleri duydu ama onu kimin takip ettiğine dair iyi bir fikri olduğu için arkasını dönmeye zahmet etmedi.

"Konuşmamız gerek."

"Hayır, yok. Meşgulüm. Git başımdan." "Julie, lütfen."

Nefesini sertçe verdi, sonra onu izleyen adama baktı.

Zihinsel olarak, çekiciliği anlıyordu. Axel her kadının tanımladığı karşı konulmaz kötü çocuktü. Belli belirsiz bir tehlike havası, biraz çalım ve yatakta iyi olduğunu vaat eden bilmiş bir gülümsemesi vardı. Buna tuhaf bir şekilde nazik bir mizah anlayışı da eklenince, çok az kadın ondan uzaklaşabilirdi.

Mesele şu ki, diğer kadınlar umurunda değildi. O sadece kızını önemsiyordu.

"Her zaman yaptığın gibi yine onun kalbini paramparça edeceksin. Gitmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Gözlerindeki acıyı ve soruları görmek için orada değilsin. Neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışırken ona sarılan sen değilsin. Ve ona kaç kez bunun onun hatası olmadığını söylesem de, yine de kendini suçluyor. Sen onu kırıyorsun Axel, ben de parçaları birleştirmesine yardım ediyorum. Ve bu her seferinde biraz daha az kendisi oluyor."

Başını öne eğdi. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Özürlerin umurumda bile değil. Benim için bir hiçsin."

Başını kaldırıp baktı. "Bunu duyduğuma üzüldüm Julie. Çünkü Dana'ya evlenme teklif ettim ve o da evet dedi."

Julie ona ihtiyatla baktı. "Bu gerçek mi?"

"İlkbahardan bahsediyoruz. İkimiz de uzun bir nişanlılık istemiyoruz." Bir adım daha yaklaştı. "Benim bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum ve bunu hak ediyorum. Bunu hak ediyorum."

Ona yaptığım şey için özür dilerim ama bilmeni isterim ki kendimce sebeplerim vardı. Aptalcaydılar ama yine de gerçeklerdi. Onun için her şeyi ortaya koyuyorum. Sanırım ikimiz de bir gün uyanacağını ve bir hata yaptığını anlayacağını biliyoruz, ama o zamana kadar ben varım."

Onun düşündüğü de bu muydu? "Yanılıyorsun," dedi. "Dana seni terk etmez. Sen onun her şeyisin. Sorun hep buydu. O tek kişilik bir kadın ve sen de onun seçtiği erkeksin."

Yüz ifadesi okunamaz haldeydi. "Bundan nefret ediyor olmalısın."

Ve ben.

Kelimeleri söylemedi ama kadın hepsini aynı şekilde duydu. "Senden nefret etmiyorum Axel. Ona yaptığın şeyden nefret ediyorum. Eğer ona bağlanma konusunda ciddiysen ve o da seninle evlenmek istiyorsa, o zaman bu ailenin bir parçası olacaksın."

"Bu senin için sorun olur mu?"

Yaptığı her şeyi ve kızının döktüğü tüm gözyaşlarını düşündü. "O benim küçük kızım. Eğer aradığım kişi sensen, o zaman evet, benim için sorun yok."

Adam ona inanmış gibi görünmüyordu, bu da onun için sorun değildi. Söylediklerinde ciddiye, ama sözleri kabul etmesi biraz zaman aldıysa, bu da iyiydi. Nişanlansın ya da nişanlanmasın, Axel hayatında biraz acı çekmeyi hak ediyordu.

"Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Ona bir gülümseme gönderdi. "Tabii ki yasal olan her şeyi."

"Güzel. Bunu hak ediyor." Ona baktı. "Damadımla çalışmanın garip olabileceğini söylemek isterdim ama ben Nick'le yıllardır çalışıyorum ve her şey yolunda gitti. Dana ile olanları saymazsak, sen ve ben her zaman iyi anlaştık."

Başa çıkması gereken zor bir durum olduğunda başvurduğu kişi her zaman Axel olmuştu. Zor işleri yapması için ona güvenebilirdi.

"İşim hakkında," dedi, ancak Dana aceleyle odaya girince konuşmayı kesti.

"Uyandım ve sen..." Aralarına bakarken sesi kesildi. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Julie sağlam kolunu açtı. "Hey, bebeğim. Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş."

Dana Axel'e baktı. "Ona söylemişsin."

"Bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekiyordu."

Dikkatini tekrar Julie'ye çevirdi, yüzünde kararsız bir ifade vardı. "Axel'e pek güvenmediğini biliyorum ama bu sefer durum farklı."

Julie bunun doğru olmasını umuyordu. Bir anne olarak şüpheleri ve cezalandırma ihtiyacı vardı ama şimdi zamanı değildi. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman iyi bir zaman olmamıştı ve bu berbat değil miydi?

"Seni seviyorum," dedi Julie, ona yaklaştı ve kolu askıdayken elinden geldiğince sarıldı. "Axel ile birlikte mutlu olmanızı istiyorum. Harika bir evliliğiniz olsun ve birinci yıl dönümünüzde çocuk sahibi olmanız için sizi rahatsız etmeye başlamamı bekleyin."

Dana kendini bir saniye kadar ayrı tuttu. Sonra Julie'ye doğru sarktı, kırığa çok fazla baskı uyguladı, ancak bağlantının acısından daha önemli olduğunu bilerek bunu kabul etti.

Bir adım geri çekilirken umutla, "Bu gerçekten senin için sorun değil mi?" diye sordu. "Kızgın değil misin?"

Julie gülümsedi. "Sana asla kızgın olamam."

Dana güldü. "Hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz, ama umarım bunun farklı olduğunu görürsünüz."

Axel kolunu Dana'ya doladı. "Onunla ben ilgileneceğim. Sana söz veriyorum." "Aklım söylediklerini kabul ediyor. Kalbim biraz daha uzun sürecek

güvenmek için." Sözlerinin acısını hafifletmek için gülümsedi. "Tabii ki, bana torun verirsen, o zaman benim favorim olacaksın."

"Anne! Sence de biraz erken değil mi?"

"Oh, lütfen. Sanki dün gece en az iki kez seks yapmadınız."

Dana hafifçe kızardı. "Çocuk meselesini bekleyeceğiz ama Nisan ya da Mayıs ayında evlenmeyi düşünüyoruz."

"Bir tarih seç ve bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle. Sana duymak istediğinden daha fazla tavsiye vermek isteyeceğimi biliyorsun, ama üstesinden geleceğiz." Kızına gülümsedi. "Senin adına sevindim." Bakışlarını Axel'e kaydırdı. "İkiniz için de."

Cömert, pek de doğru olmayan bir ifade, ama biraz zaman ve Axel'in çok çalışmasıyla, birkaç ay içinde gerçekten ciddi olabilirdi. Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

* * *

"Beni izlediğini hissedebiliyorum," dedi Julie ama sesinde fazla enerji yoktu.

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

O ve Heath yemek odasındaaydılar ve ellerinde düzinelerce kurabiye vardı. kurabiyelerin daha fazla süslenmeye ihtiyacı vardı. Tiffany, Dana, Nick ve Blair kahvaltı sonrası enerjilerini atmaları için çocukları tepelerde kızakla gezintiye çıkarmışlardı. Gwen son dakika alışverişi için şehre inmişti ve Axel, Huxley ve Paul alt katta Rufus'la basketbol izliyorlardı.

"Biraz bunalmış durumdayım," dedi masadaki kurabiyeleri göstererek. "İlk birkaç gün herkes yardım etmek istiyor ama bu çabuk eskiyor."

Ona gülümsedi. "Belki de üç farklı renkte krema gerektiren bir tasarım seçmeseydin, daha fazla yardım alabilirdin."

"Haklısın. Kurabiye değişimi için çok hırslıydım. Bu sadece Sokağın karşısındaki Jackie'nin her zaman çok süslü görünen o lanet olası çok katlı kurabiyeleri vardır." İç çekti. "Bu bir yarışma değil ama bazen öyle hissediyorum ve kazanamamaktan gerçekten nefret ediyorum."

"İsa çok gurur duyardı."

"İsa, kurabiye değişiminde Jackie'nin kıcını tekmelememi isterdi."

Heath güldü. "Eminim öyle yapardı." Esprisi azaldı. "Yoksa iyi misin?"

Julie siyah kremasını beyaz bir kâğıt üzerinde test etti. İlk iki deneme çok açık renkte olmuştu ama bu yineleme yeterince koyuydu.

Basit beş köşeli yıldız kurabiyeler kesip pişirmiş ve Noel Babalarını bu şekli kullanarak yapmıştı. Bir nokta başı, diğer dördü ayakları ve elleriydi. Kırmızı birkaç gün önce uygulanmıştı.

ve sakalını beyaz ile boyadım. Geriye sadece gözler için birkaç küçük çizgi, eller için eldiven şekilleri, ayaklar için bir damla ve kemer kalmıştı ortasından. Julie, Heath'le birlikte süslemeleri bir saat içinde tamamlayabileceklerini düşündü.

"Kolum iyi," dedi dalgınca, krema torbalarından birini ona uzatarak. "Sabit tutmayı hatırladığım sürece sorun yok." Ve askı bu konuda yardımcı oldu.

"Kolundan bahsetmiyordum. Axel ve Dana'nın evlenmesi senin için sorun olur mu?"

"Ah, şu." Kurabiyelerden birini aldı ve siyah kremanın üzerine dikkatlice sıktı. İşi bittiğinde, başını sallamadan önce yaptığı işi inceledi. "Bunu beğendim. Bunu şablon olarak kullan." Başka bir kurabiyeye uzandı.

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorum," diye itiraf etti, onun sorusuna dönerek. "Şaşırdım sanırım. Belki de istifa etmiş. Dana'nın unutamadığı adam oydu, yani şimdi gitmeyi bırakmaya istekliyse, Dana'nın onu geri almamasına imkan yok."

"O senin damadın olacak. Onu daha çok göreceksin."

"Onu neredeyse her gün işte gördüğümü unutuyorsun." Krema torbasını yere bıraktı. "Kızımı incitmesi dışında, aslında ondan hoşlanıyorum.

"Kızımı incitmesi dışında diğer insanlardan çok fazla saçmalık alır. Yeni birini işe aldığımızda, işleri nasıl yaptığımızı öğrenmesi için neredeyse her zaman Axel'in yanına veririm. Axel'in

zaman, gereksiz riskler almaz." Sırıttı. "Şakalarımı gülüyor, bu yüzden aptal olmadığını biliyoruz."

"Sadece kontrol ediyorum. Beklenmedik bir gelişme."

"Evet, öyle. Dediğim gibi, benim endişem Dana. Ama Dana'nın istediği kişi o ve bu da benim için sorun değil. Başka bir düğüne daha yardım etmek hoşuma gidecek."

Bitirdiği Noel Baba'yı havaya kaldırdı. "Zafere layık mı?"

Gülümsedi. "Jackie'nin bizi yenmek için oyununu geliştirmesi gerekecek."

"Noel ruhu kurabiye yarışmasında canlı ve iyi durumda." "Bunu biliyorsun."

* * *

Blair, Madeline ve Wyatt'ın dışarı çıkmanın gerektirdiği tüm katmanları çıkarmalarına yardım etti. Üşümüşlerdi ama mutluydular ve Noel Arifesi gününün enerjisinin birazının tükenmiş olduğunu umuyorlardı.

"Çok eğlenceliydi!" Wyatt kar botlarını çekiştirerek çıkardı. "Acıktım.

Bir kurabiye alabilir miyim?"

"Öğle yemeğine daha bir saat var," diye belirtti Blair. "Kurabiyeleri bekleyelim."

"Ama şimdi acıktım!"

Tiffany başını salladı. "Bu sabah ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Heyecanlı olduğunuzu biliyorum ama yine de uslu durmanız bekleniyor. Bu dürtüleri dizginleyelim."

"Ben iyiyim anne," dedi Madeline, ses tonu üstündü.

Nick, "Yarış pistine çıkıp arabaları yarıştıralım," diye önerdi.

"Madeline, sen de bizimle oynamalısın."

"Geçen sefer ben kazandım."

Madeline ve Wyatt aşağıya koşarak Paul ve Huxley'e seslendiler.

Tiffany Nick'e gülümsedi. "Sana borçluyum."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Blair'e bakmak için durakladı. "İyi misin?"

Bu onun her zaman sorduğu bir soruydu. Kızakla kayarlarken dikkatinin dağıldığını biliyordu ve midesinin onu rahatsız ettiği için böyle davrandığını düşünmesine izin vermişti. Paylaşacak bilgisi olana kadar ona aksini söylemek istemiyordu.

"Ben iyiyim. Ben biraz yukarı çıkıyorum. Julie ve Heath muhtemelen hâlâ kurabiyeler üzerinde çalışıyordur. Tiffany, yarım saat sonra mutfakta bana katılmak ister misin, böylece öğle yemeğini halledebiliriz?"

"Tabii. Kulağa hoş geliyor."

Blair ana kata doğru yürüdü ve merdivenleri olabildiğince sakın bir şekilde çıktı. Yarışmak istese de, kimsenin neyin peşinde olduğunu merak etmesini istemiyordu.

Son birkaç gündür kendi kendine hamile olmasının mümkün olmadığını söyleyip duruyordu. Âdetleri düzensizdi, her zaman öyleydi. Ama Julie'nin sözleri onu tedirgin etmişti ve annesinin

Doğum kontrol sistemlerindeki yanlışlıklar onu o kadar germişti ki tek düşünebildiği şey hamile kalma ihtimaliydi.

Ki öyle değildi.

Blair sahanlığa ulaştı ve annesinin kapalı kapısına doğru ilerledi. Kapıyı çaldı.

Gwen hemen açtı. "Testi aldım." "Kimse seni görmedi mi?"

Gwen gülümsedi. "Hayır. Geri döndüğümde Paul beni kasabaya götüreceğini söyledi ama hepsi bu kadar." Küçük bir alışveriş torbası uzattı. "Gwen için

ne zaman istersen."

Blair aldı. "Almak istediğimden emin değilim."

"Bu sana bağlı. İşte burada. Şimdi ya da eve gittiğinde yapabilirsin."

Annesinin ona daha fazla baskı yapabileceğini düşünmüştü ama Gwen başka bir şey söylemedi.

"Anladığın için minnettarım anne. Teşekkür ederim."

"Elbette." Gwen yatağının kenarına oturdu. "Sanırım biraz kitap okuyacağım. Kitabımı bitirmem gerek, yoksa bütün gece ayakta olacağım."

Blair gülümsedi. "Sayfa çevirici mi?" "Elinden bırakmak zor."

Blair yatak odasına gitti ve kapıyı dikkatlice kapatıp kilitledi. Hamilelik testini çıkardı ve kutuya baktı. O değildi. Olmamalıydı. Zamanlama tamamen yanlıştı. Nick, Paul'un işini satın alacaktı, bu yüzden onunla meşgul olacaklardı. Bir yıl içinde onlar için daha iyiydi. Elbette onun zamanlama kaygıları gerçekliği pek etkilemiyordu. Ya olacaktı ya da olmayacaktı ve bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bir işeme ve birkaç acı dolu dakikadan sonra Blair hamilelik çubuğundaki çizgilere baktı. Mesaj çok açıktı. Bir bebeği olacaktı.

Orada öylece durdu, kalbi çarpıyor, nefesi kesiliyordu. O ve Nick hamileydi. Bu gerçektir.

Neredeyse gerçek, diye düzeltti. Çünkü on dakika öncesinden farklı hissetmiyordu. Midesiyle ilgili sorunlarından dolayı, neyin kötü hissettirdiğini ve neyin normal neden-midem-olmadığını bilmek zor olacaktı.

Davranmak mı?

İçinde kabarcıklı bir his başladı. Kendini gülümserken hissetti.

Hamile! Hamileydi!

Karnına dokundu. "Merhaba ufaklık. Benim. Annenim."

Oh, vay canına. Anne olacaktı.

İçine binlerce duygu doldu. Mutluluk, hafif bir endişe, annesi gibi davranmama kararlılığı. Kısa bir süre IBS'sini kontrol etmek için aldığı ilaçları düşündü. İlk içgüdü, bebeğin iyiliği için hepsini bırakmaktı. Yalnızca gastrointestinal sistem doktorunun, hamileliği riske atmadan semptomlarını kontrol altına almasına yardımcı olacak doğru kombinasyonu bulmak için kadın doğum uzmanıyla koordineli çalıştığını biliyordu.

"Bunu doğru yapacağım," diye fısıldadı. "Sen doğmadan önce seninle ilgileneceğim. Baban da aynı özeni gösterecek, söz veriyorum."

Nick! Ona söylemek zorundaydı.

Kapıya doğru ilerledi, sonra durdu. Her ne yapıyorsa gidip onu yakalamasına imkân yoktu. Etrafta soru sormak için çok fazla insan vardı. Telefonunu çıkardı ve hızlıca bir mesaj gönderdi.

Bir saniyeliğine odamıza gelebilir misin? Ben iyiyim. Sadece bir konuda yardımına ihtiyacım var.

Saniyeler sonra, başparmak yukarı emojisini gördü. Kapının kilidini açtı ve bekledi.

Bir dakika geçmeden Nick içeri girdi. Aceleyle kızın yanına gelirken kaşları birbirine yapışmıştı.

"Ne oldu? İyi misin?"

"Ben iyiyim." Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Annenin birkaç gün önce ağzından kaçırdığı şeyi düşünmeden edemedim. Hamile olduğum hakkında. Annemden bana hamilelik testi yapmasını istedim ve yaptım. Hamileyim!"

Adam ona baktı, ifadesi boştu. Bekledi, sözlerinin anlamının eninde sonunda kavranacağını biliyordu. Sonra gözleri büyüdü ve sırtarak onu yakalayıp kendine çekti.

"Emin misin?" diye sordu, sonra onu etrafında döndürürken kükredi.

"Gerçekten mi?" "Evet. Bir bebeğimiz olacak."

Onu yere bıraktı ve saygıyla karnına dokundu. "Nasıl hissediyorsun? Ne kadar ilerledi? Vay anasını! Anne baba olacağız!"

"Öyleyiz." Ellerini adamın kollarının üstüne koydu ve gözlerinin içine baktı. "Planın bu olmadığını biliyorum ama-"

"Plan umurumda değil! Bir bebeğimiz olacak." Ona sarıldı. "İ Seni çok seviyorum, Blair. İstedüğimiz buydu. Zamanlamaya gelince, bunu başaracağız." Onu serbest bıraktı ve gülümsedi. "Şimdi Paul ile iş yapmak için daha da motive oldum. Düzenli çalışma saatlerim olabilir ve her gece evde seninle ve bebekle birlikte olabilirim."

"Artı tatil günleri," dedi onu izleyerek. "Nick, annenin işini bırakma konusunda emin olmanı istiyorum."

"Eminim. Hiç onun kadar hevesli olmamıştım. Amcan bize hayatta bir kez karşımıza çıkacak bir fırsat sunuyor. Üstüne atlamak istiyorum. Mutlu olmamızı istiyorum."

Onun mutluluğu, gelecekleri için yaptığı planlar, sevincini daha da artırıyordu. Bunun doğru olduğunu düşündü. İkisi birlikte, bebek.

"Herkes ne zaman söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Şu anda değil. Her şeyin kafamda oturması için bir dakikaya ihtiyacım var." Durakladı. "Anneme bir şey söylemem gerekiyor. Bu konuda gerçekten çok iyiydi."

hamilelik testi yaptırıp beni yalnız bıraktı. Sonucu bilmesine izin vermemek kötü niyetli görünüyor."

Onu öptü. "Ne istersen yapacağım. Yetki sende." Kadın sırtıttı.

"Keşke bu doğru olsaydı."

"Öyle." Ona baktı. "Kendini iyi hissediyor musun? Miden...?" "Ben iyiyim. Kendimi iyi hissediyorum." Mide bulantısını ve nasıl olduğunu düşündü.

kokular onu etkiledi. "Her zaman sorunlarım olacak ama hamile kalma ihtimalim yüzünden süper güçlü ilaçları hiç kullanmadım. Şu anda kullandığım ilaçlara devam edebilirim ve bebek güvende olur. Ailemizi kurduktan sonra, mevcut diğer ilaçlardan bazılarını deneyeceğim."

"O zaman bir planımız var. Ve bir bebeğimiz."

Hâlâ düz olan karnına dokundu. "Şu anda bir pirinç tanemiz var, ama yaklaşık yedi ya da sekiz ay içinde biraz daha somut." Her ne kadar kendisi için bebeğin sonsuza dek kalacağı kalbine çoktan girdiğini bilse de.

Kapıyı işaret etti. "İnsanlar bizi merak etmeye başlamadan önce aşağı inmeniz gerekiyor ve benim de annemle konuşmam gerekiyor."

Koridora çıkmadan önce onu bir kez daha öptü. Onu sahanlığa kadar takip etti, sonra annesinin kapalı kapısını çaldı. Gwen kapıyı açtı ve hemen geri çekildi.

Blair test hakkında bir şeyler sorabileceğini düşündü ama annesi sessiz kaldı, sadece onu izledi.

"Henüz kimseye söylemiyoruz," diye başladı Blair. "Biraz soluklanmam gerek." Gülümsedi. "Ama ben hamileyim."

Annesi bir elini göğsüne bastırdı ve sonra ona doğru uzandı. Blair o kadar şaşırılmıştı ki ne ileri gidecek, ne geri adım atacak ne de tepki verecek zamanı vardı.

Gwen ona sıkıca sarılırken, Blair en son ne zaman bu kadar yakın olduklarını ya da annesinin kucağını hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Yıllar geçmişti. Muhtemelen on yıllar.

Temas tuhaf hissettirdi. Tam olarak istenmeyen değil ama kesinlikle yabancı.

Yine de bir parçası annesinin ona sarılmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu.

Duygusal anılar zihnini doldurdu. Annesinin kucağında olduğu, ona sonsuza dek sevicecek tatlı mı tatlı bir kız olduğunun söylendiği anılar.

"Çok mutluyum," diye mırıldandı annesi. "Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Blair konuşmaya başladı ama konuşamadığını fark etti. Her şey acıyordu

ve boğazı sıkışmıştı. Hiçbir yerden yüksek sesle, beklenmedik bir hıçkırık geldi.

"Blair?"

İyi olduğunu, ağlamadığını söylemeye çalıştı ama ağlıyordu ve duracak gibi görünmüyordu. Annesi onu bırakmak yerine daha sıkı tuttu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Oh, Blair, çok üzgünüm. Seni çok incittim. Bencildim ve hatalıydım. Daha da kötüsü, ne yaptığımı görebildiğimde, seninle bu konuda konuşmak bir yana, senin yanında olmaktan bile utandım. Bunca yıl boşa gitti. Tüm anılar kayboldu. Seni incittim. Biricik kızımı. Seni çok incittim."

Blair hıçkırmaya devam etti. Gwen onu bir sandalyeye götürüp oturttu, sonra da bir kutu mendil aldı. Blair kendini kontrol etmek için çabaladı ama nefesini tutana ve gözyaşları yavaşlamaya başlayana kadar birkaç dakika geçti. Annesi onun yanında kaldı ve hafifçe sırtını okşadı.

Sonunda ağlamadan nefes alabildi. Kendini bitkin ama tuhaf bir şekilde hafiflemiş hissediyordu.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi ve sonra burnunu sümküdü. "Hamilelik hormonları sanırım."

Annesi yatağın ayak ucundaki bankta oturuyordu. "Belki de bundan biraz daha fazlasıydı."

Blair sarılmayı düşündü. "Belki de öyleydi."

Gwen derin bir nefes aldı. "Söylediklerimde ciddiye dim. Berbat davrandım ve bunun farkındayım. Değişmek istiyorum. Hayatında olmak istiyorum ve bunu bana göz kulak olmak zorunda hissettiğin için değil. Orada olmak istiyorum çünkü beni gerçekten seviyorsun. Bir bebeğin olacak. Benim ilk torunum. Bana ne zaman ihtiyacın olursa yanında olmak istiyorum."

"Aile olmamızı istiyorsun," diye fısıldadı Blair.

Annesinin gözleri yaşlarla doldu. "Bu mümkün mü?"

Bir hafta önce olsa Blair kesinlikle hayır derdi. Gwen'in etrafında olmak bile iç karartıcı ve yükü ama şimdi duygularından daha az emindi. Öfkesinin bir kısmı azalmıştı. Hâlâ kızgınlık ve temkinlilik vardı ama umut da vardı.

"Aile olmaya hazır olduğumuzu sanmıyorum," dedi. "Ama belki arkadaş olmaya çalışarak başlayabiliriz."

Gwen başını salladı. "Bu hoşuma giderdi. Daha az sıkıntılı olur."

"Bence geçmişimizle yüzleşmemize yardımcı olması için bir terapistle gitmeliyiz. Çok şey oldu ve bunun üzerinde çalışmalıyız. Aksi takdirde, nasıl ilerleyeceğimizi bulmak yerine tepki vermeye devam edeceğiz."

Kendini öfkelenmeye ya da reddedilmeye hazırladı ama annesi sadece gülümsedi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Terapinin geçmişte bana yardımcı olduğunu biliyorum. Buna açık olduğun için minnettarım. Seattle'a döndüğümüzde birini aramaya başlayacağım. Birkaç isim bulduğumda, onları inceleyebilir ve en çok hoşuna gideni seçebilirsin." Durakladı. "Eğer bu senin için uygunsa."

Gözyaşları yine yandı ama bu sefer mutlu gözyaşlarıydı. "Teşekkürler anne. Bence bu harika olur."

Annesi ayağa kalktı ve komodinin çekmecesinden küçük bir çanta çıkardı. "Küstahlık etmek istemem ama bunları eczaneden aldım. Hamilelik testi alırken." Çantayı Blair'e uzattı. "Yarın akşam yemeğinde herkese söylemek istersin diye."

Blair küçük çantayı açtı ve bir çift minik, sarı patik gördü. Yumuşak örgüye dokundu, sonra ayağa kalktı ve annesine sarıldı.

"Teşekkür ederim. Bunlar mükemmel. Ne söyleyeceğimden emin değildim ve bunlar tam olarak doğru."

Annesi ona sıkıca sarıldı, sırtını kucakladı. Bu sefer daha az yabancıydı ve daha doğrudu. Hâlâ önlerinde uzun bir yol vardı ama birbirlerini yeniden bulma yolunda ilerlemeye başlamışlardı. Her ikisinin de çok çalışması gerekecekti ama Blair kendini bu yolculuğu dört gözle beklerken buldu. Ve yeniden bir anneye sahip olmayı.

21

Öğle yemeğinden sonra Julie mutfak masasında oturup notlarının üzerinden geçti. Bu akşam ve yarın için menüler belirlenmişti. Noel yemeğini saat iki gibi yiyeceklerdi - saçma bir zaman ama bir gelenek. İyi tarafından bakarsak, bu üç yerine sadece iki öğün yemek pişirmek anlamına geliyordu. Hindi için yardıma ihtiyacı olacaktı. Kırık kolu göz önüne alındığında, bırakın fırına koymayı, kendi başına hazırlamasının bile imkânı yoktu.

Ama bugün için hindiyi paketinden çıkaracak, içindeki garip parçaları ayıklayacak, içini ve dışını durulayacak, kurulayacak ve kızartma tavasına koyacak birine ihtiyacı vardı. Bu işlem tamamlandıktan sonra, derisinin kurumaması için üstü açık hindi bir gece buzdolabında bekletilirdi. Fırından çıkan çıtır derinin sırrı buydu.

Alt kattan yüksek sesli bir çığlık geldi. Eninde sonunda Madeline ve Wyatt'ın enerjilerinin tükeneceğini biliyordu ama bu henüz gerçekleşmemişti. Ah, genç olmak ve Noel'e bu kadar bağlı olmak, diye düşündü gülümseyerek.

İhtiyacı olan tüm malzemelere sahip olduğunu anladıktan sonra diğer listelere yöneldi. Bildiği kadarıyla bütün hediyeler paketlenmişti. Noel Baba'dan gelenler alt kattaki depoda kilitliydi. Kiliseden sonra yerleştirileceklerdi. Rufus için sipariş ettiği komik köpek montu o sabah teslim edilmişti. Heath onu onun için paketlemiş ve ağaç. Ateş için bol miktarda odun vardı, Noel arifesi öğleden sonra her zaman oynadıkları masa oyunları ve zorunlu sıcak kakao için özel ren geyiği kupaları hazırdı. Dana, ihtiyaç duyacakları tüm servis parçalarını çıkarmasına yardım etmişti bile.

"Hey, anne."

Kafasını kaldırdı ve Nick'in mutfığa girdiğini gördü. Masaya oturdu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ona baktı ve aynı şeyi kendisinin de sorması gerektiğini düşündü. Adam doğrudan ona bakmıyordu ve bir beklenti havası vardı. Hayır, bu doğru değildi ama tüm anne hisleri karıncalanıyordu.

"Ne?" diye sordu. "Aklında bir şey var."

Ona hafif bir gülümseme verdi. "Sadece iyi olduğundan emin olmak için burada olamam mı?"

"Hayır. Söyle bana."

Ellerine baktı, sonra tekrar ona döndü. "Seni merdivenlerden düşürdüğüm için özür dilerim."

Ne? "Bunu konuşmuştuk. Bu senin hatan değil." Elini kaldırıp ona kalemi gösterdi. "Bak, yazabilirim ve her şeyi yapabilirim."

"Hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

"Yapmamalısın. Gayet iyi iyileşiyorum." Elbette hâlâ ağrıları vardı ve iki gün içinde alçıya alınacaktı ama bunun dışında tamamen kendisiydi.

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. "Paul ve onunla iş yapmaya başlamam konusunda üzgünüm. İstedığinin bu olmadığını biliyorum."

Ah, demek gerçekten konuşmak istediği şey buydu. Gerginliğinin azaldığını hissetti. Çocuk suçluluğuyla başa çıkabilirdi.

"Öyle değil," dedi açık açık. "Ben hep senin de benim yaptığımı yapacağını, işi devralacağını düşünmüştüm."

İrkildi. "Biliyorum. Daha önce bir şeyler söylemeliydim."

"Evet, gelmeliydin ve bana gelmekten rahatsız olduğun için hâlâ kendimi kötü hissediyorum ama beni hayal kırıklığına uğratmak istememeni de anlıyorum."

İnledi. "Örtmece ve genellemelerle konuşamaz mısın? Her zaman her konunun özüne inmek zorunda mısınız?"

Güldü. "Dürüst olmaya çalışıyorum, ama söylemekten çekindiğiniz şey çok açık sözlü olabildiğim. Bunun doğru olduğuna eminim." Kalemini bıraktı ve elini

masanın karşısında. Kızın elini kendi eliyle tuttu.

"Keşke ben de senin gibi işimi önemseyebilseydim."

"Biliyorum." Parmaklarını bırakmadan önce sıktı. "Ama bilmiyorsun ve seninle çalışmayı çok isterdim ama senin ve Blair'in mutlu olmanızı istiyorum. Paul sana harika bir fırsat veriyor. O iyi bir adam ve sana bilmen gerekenleri öğretecek. Git ve başarılı ol."

Gülümsedi. "Ciddiyim Nick. Her şeyi senin ve kız kardeşin için istiyorum."

"Parker Towing'e ne dersiniz?"

"Bu cevabı olmayan bir soru." Dürüst olmak gerekirse ne yapacağını bilmiyordu. "İşi satmak için çok gencim. Kendimi ne yapacağım? Ama tüm sorumluluğu da almak istemiyorum."

"Belki sen-"

Elini kaldırdı. "Hayır. Senin taşın değil. Senin endişelenmen gereken kendi geleceğin var. Bunu ben hallederim."

Ayağa kalktı, masanın etrafında döndü ve başının üstünü öptü. "Sen en iyisisin, anne."

"Teşekkür ederim. Sen de öylesin."

Gitti. Beş saniye sonra, hindi için yardım istemediğini hatırladı. Tam kalkıp onu takip edecekti ki Axel mutfağa girdi.

"Hey," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Bir dakikan var mı?"

Ona baktı. Kesinlikle yardım edebilecek kadar güçlüydü ve hindi hazırlığı konusunda onunla konuşmak için hemen orada olacaktı.

"İstiyorum."

Mutfağın arka tarafını işaret etti. "El işi odasına girebileceğimizi düşünmüştüm."

"Neden?"

"Çünkü bir kapısı var."

Evdeki akustiği hatırlayınca güldü. "Yani Nick'le yaptığım tüm konuşmayı duydun."

"Hepimiz duyduk."

O ve Axel el işi odasına girip kapıyı kapattılar. Axel'in Dana ya da düğün hakkında konuşmak istediğini düşündü. Kızı bahar düğünü hakkında bir şeyler söylemişti, bu da onlara plan yapmak için fazla zaman vermiyordu.

Karşılıklı oturduklarında Julie, "Seattle'da bir arka bahçe düğünü için Mayıs ayı bile biraz erken. Hava hâlâ serin ve çok yağmur yağabilir."

Axel'in ağzı seğirdi. "Buraya düğün hakkında konuşmaya gelmedim."

"Ah." Aklına başka bir düşünce gelince bir nefes aldı. "İstifa mı ediyorsun? Elbette ikiniz için doğru olanı yapmalısınız ama şirkette çalışmayı sevdiğinizi sanıyordum. Repolar hakkında zaten konuşmuştuk. Bunlar ortadan kalkıyor."

Ama belki o da Nick gibi farklı bir hayat istiyordu. Daha kolay ve muhtemelen daha güvenli bir şey.

Onun sorusuna cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Nick'e söylediklerinde ciddi miydin? İşin tüm sorumluluğunu almak istemediğin konusunda mı?"

Oh. Beklediği bu değildi. "Bazen çok oluyor. Burayı yirmi beş yılı aşkın süredir işletiyorum. Satmamdan mı endişeleniyorsun? I

Bunun nasıl bir sorun olacağını görebiliyorum. Ben buna hazır değilim. Dürüst olmak gerekirse ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

Karanlık bakışları sabitti. "Hiç bir iş ortağı edinmeyi düşündün mü?"

"Hayır." Yanıt otomatikti. "Tamam, bunu gerçekten düşünmedim. Biriyle çalışmayı mı kastediyorsun? Bilmiyorum. İş yükünü paylaşmanın bir yolu olabilir ama emin değilim. Benim için hiç böyle bir şey olmadı."

"Bunu düşünür müydünüz?"

"Neden soruyorsun?" Güldü. "Doğru, çünkü bir milyon doların üzerinde oturuyorsun." Durakladı. "Bırakın bir ortağın satın almak için ne kadar ödemesi gerektiğini, işin değerinin ne olacağı hakkında bile hiçbir fikrim yok."

"Yaklaşık bir nokta üç. Aşağı yukarı. Değerlendirmeyi sizin haberiniz olmadan yaptırmak zorunda kaldım, bu yüzden bu rakamda biraz tahmin var."

Julie oturduğu için minnettardı. Başı dönüyordu ve nefesini tam olarak tutamıyordu.

"İşimin iki nokta altı milyon dolar değerinde olduğunu mu söylüyorsunuz?" Axel'in bakışları sabitti. "Bu kaba bir tahmin."

"Hiçbir fikrim yoktu." Gülümsedi. "Ben zenginim." Elbette tüm o para bir işe bağlıydı ama yine de. "Bekle, bunu nereden biliyorsun?" "Bekle, bunu neden bilesin ki?"

Bu sorunun bariz cevabı ona çarptı. "Şirketi satın almayı mı teklif ediyorsunuz?"

"Evet."

"Öylece mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu zaman alır. Gerçek bir değerlendirme yaparız ve sonra bir rakam buluruz. Paylaşımı tartışmamız gerekecek sorumluluklar." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Patronluk taslayabilirsin."

"Bu pek de yeni bir haber değil," diye mırıldandı, hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordu. Axel onun iş ortağı olmaktan bahsediyordu.

"Bir sözleşme hazırlarız."

"İş ortakları olarak," diye onayladı.

"Benimle çalışmakla ilgileniyorsanız. Geçmişte biraz sorun yaşadık."

"Kızımın kalbinin üzerinde tepiniyordun. Koruyucu olmalıyım."

"Olman gerektiği gibi."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve onu inceledi. Dana meselesi dışında Axel'den hep hoşlanmıştı ama yine de kafasında pek çok soru vardı.

"Madem bu kadar zenginsin, neden benim için araba çekip repo yapıyorsun?"

Gülümsemesi geri döndü. "Birkaç ay önce beklenmedik bir miras aldım. Babamdan iki milyon."

Bu ciddi bir paraydı, diye düşündü. "Hiçbir şey söylemedin. Bekle! Babandan hiç bahsetmedin. Ailenin hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordum." Düşünecek olursak, onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. Kızıyla evleneceği için bunu değiştirmek zorunda kalacaktı.

"Annem gideli yıllar oldu ve babamla benim hiç ilişki." Durakladı. "Annemle babam evli değildi. Babam zengin bir aileden geliyordu ve annem de uzun zamandır onun metresiydi. Annem hamile kalınca babam ilişkiyi bitirmiş. Ondan asla bir çocuk istemedi. Annem onu utandırarak birkaç kez ortaya çıkmasını sağladı ama hepsi o kadar. Bana bir şey bırakmasını kesinlikle beklemiyordum."

Gülümseme hayaleti genişledi. "Eminim bu miras üvey kardeşlerim için bir şok olmuştur."

Julie, Dana'nın ona Axel'in hiçbir zaman yeterince iyi hissetmediğini söylediğini düşündü. Belki de sebebi buydu.

"Dana bana hiçbir şey söylemedi."

"Babamı biliyor ama mirası bilmiyor." Julie ona bakakaldı. "O zaman neden bana anlatıyorsun?"

"Paranın nereden geldiğini sormuştunuz." Ellerini masanın üzerine koydu. "Kullanacağımdan emin değildim. Bankada duruyordu. Ona dokunmanın babamın kazandığı anlamına geldiği gibi sapkın bir fikre kapılmışım. Ama sonra işi ve ortak olarak satın alma olasılığını düşünmeye başladım. Ancak Dana hayatımda olmadan bunu yapmak istemiyordum ve onunla birlikte olabileceğimden emin değildim."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Vuruldu. Sokakta, yağmurun altında yatarken geçmişime ve her şeyi nasıl berbat ettiğime baktım. Sevdiğim tek kadından uzaklaştım. Çünkü kendimi değerli hissetmiyordum. Bir şeyler bulmam gerektiğini biliyordum. Önce işi satın alacaktım ama sonra Dana'nın bana hala aşık olduğunu söylediğini duydum, bu yüzden kendimi ortaya koymam gerektiğini biliyordum. Şansımı denemek zorundaydım."

"Ama evlenme teklif ettiniz ve o da evet dedi, o zaman neden babandan gelen parayı bilmiyor?"

Ağız buruştu. "Benim de katılmam konusunda sana baskı yapmasını istemedim.

Bunun aramızda kalmasını istedim. Eğer beni kabul etmeyi düşünürsen, ilerlemeye hazırım. Eğer istemezsen, darılmak yok."

Yaşadığı her şey için kalbi acıyordu. Artık pek çok şey anlamlıydı ve Dana'ya davranışına biraz daha az kızgın olduğunu fark etti. Oh, Bunu henüz atlatamamıştı ama sonunda öfkesinin geçtiğini görebiliyordu.

Ortağı olmasına gelince, bu karmaşık bir sorun için beklenmedik bir çözümdü.

"Gelecek hafta konuşalım," dedi. "Sadece sen ve ben. İş hakkında ve neleri değiştirmek istediğin hakkında."

"Bir şeyleri değiştirmek istediğimi kim söyledi?"

Sırıttı. "Oh, lütfen. Heyecanla ve yaklaşık beş yüz fikirle geleceksin. Şimdi ve bir araya geldiğimiz zaman arasında, bunları önem sırasına göre sıralamanı öneririm. Beni ikna edersen şanslısın. yüzde onunu kabul ediyorum. Yerinizde olsam önce önemli olanlardan başlardım."

Axel asla duygularını belli eden biri değildi -en azından onun önünde- ama tam o anda gözlerinde şaşkınlık, mutluluk ve minnettarlık gördü.

"Ortaklık düşünüp mısınız?"

"Ben yapardım. Ayrıca, tüm o parayı da alırım. Bu benim için gerçek bir kazanç olabilir."

Ayağa kalktı ve ona yaklaşmasını işaret etti, sonra ona sarıldı. İlk başta kaskatı kesilmişti ama birkaç saniye sonra rahatladı.

Geri çekildiklerinde, parmağıyla onu işaret etti. "Dana'ya tüm bunları anlatmalısın. Sır saklamak yok. Bunun bir faydası olmaz."

"Hemen gidip onunla konuşacağım."

"Aslında, yapmayacaksın. Önce hindiyi taşımama yardım edeceksin."

Kaşlarını çattı. "Yarın yiyeceğimizi sanıyordum."

"Hazırız. Ama hazırlanması gerekiyor." Gülümsedi. "Hiç hindi bağırsağına dokundun mu?" "Hayır."

"Güzel. Çünkü yapmak üzeresin."

* * *

Julie kolunu vücuduna yakın tutmaya dikkat ederek yatağa kayd. Saat geç olmuştu, neredeyse gece yarısıydı. Akşam ayininden sonra hep birlikte eve dönmüşler ve Noel Baba'nın ziyaretine hazırlanmadan önce kakao ve kurabiye yemişlerdi. Kızın hiç

çocukların ne kadar çabuk uyuduklarını bilmiyordu ama Tiffany'nin elinden geleni yapacağını biliyordu. Umarım sabah çok erken kalkmamışlardır.

Heath yüzünü ona dönmek için yuvarlandı. Onu hafifçe öpmeden önce, "Mutlu Noeller," dedi.

"Mutlu Noeller." Ona gülümsedi. "Bu güzel bir tatil oldu."

Kıkırdadı. "Daha bitmediğini biliyorsun, değil mi? Önümüzde yaklaşık yirmi dört saat var."

"Evet, ama daha iyi olabileceğinden şüpheliyim." Oturabilmek için yastıklarının yerini değiştirdi. "Nick ve ben Paul'ün işini satın alma konusunda barıştık. Benim için zaten sorun yoktu ama onun söylemesi gereken şeyler vardı. Axel Dana'ya evlenme teklif etti, yani her şey resmileşti."

"Bu senin için sorun değil mi? Bir süredir pisliğin tekiydi."

"Öyleydi, ama onun hakkında daha iyi hissediyorum."

Özellikle de şimdi onun geçmişini bildiğine göre. Heath'e söyleyecekti ama şimdi değil. Önce Dana'nın mirastan haberdar olduğundan emin olmalıydı. Ayrıca, büyük bir aile Noel'inin ortasında olmadıkları bir zamanda özel olarak paylaşılması daha iyiydi. Ona tek söylediği Axel'e beklenmedik bir şekilde miras kaldığı olmuştu.

Sırıttı. "İş ortağım olmak istediği için onu aileye kabul etmeye istekli olmasaydım gerçekten garip olurdu."

"Bu hiçbir yerden gelmedi."

"Öyle oldu."

"Parker Towing'i paylaşmak senin için sorun değil mi? Bir süredir sorumlu olan sendin."

Onun sorusunu düşündü. "Her zaman Nick'in de aramıza katılmasını planlamıştım. Axel'in işe girmesi farklı olacak çünkü onu o kadar iyi tanımıyorum ve ona o kadar patronluk taslayamayacağım."

Heath güldü. "Nick'e patronluk taslamayı mı planlıyordun?"

"Bunun bir plan olduğunu sanmıyorum ama olabilirdi. Nick daha çok birlikte olmak için birlikte olan bir adam. Yine de geleceğiyle ilgili kendi yolunu çizdi ve bu en iyisi. Onun mutlu olmasını istiyorum."

Heath'in koluna dokundu. "Sen hâlâ kırklı yaşlarının başındasın, o yüzden böyle hissetmiyorsun, ama ben uzun zamandır şirketi yönetiyorum. Sabahın üçünde telefon almaktan ya da binlerce farklı sorunla uğraşmak zorunda kalmaktan kurtulmak istiyorum. Harika bir ekibim var. Huxley olmasaydı kaybolurdum ama sonsuza kadar çalışmayacak. Yerine birini bulmak imkansız olmasa da zor olacak. Bir ortakla her şey bana bağlı değil."

Kendisini çok yaşlı göstereceğinden korktuğu için söylemediği şey, on yıl kadar sonra Axel'in onu satın alacağını ve işi tamamen devralacağını umduğuydu. Evet, Parker Towing olmadan nasıl bir hayat yaşayacağını bulmak zor olacaktı ama o zamana kadar hazır olacağına dair bir his vardı içinde.

Heath, "İnanılmazsın," dedi.

"Neden öyle dedin ki?" Güldü. "Yani, öyleyim, ama bunun nedeni tam olarak ne?"

"Şu haline bak. Bir hafta önce tek oğlunun aile işini üstlenmekle ilgilenmediğini bilmiyordun. Şimdi sorun yok ve yeni bir iş ortağın var. Kızgın değilsin, duygusal olarak

Yıkılmış. Merdivenlerden düştün ama yine de iyisin. Axel'i yaptığı her şey için affettiniz çünkü Dana'nın sizden istediği buydu. Her şeye rağmen sinir krizi geçirmeye tamamen hakkın vardı.

Ama bu senin tarzın değil, değil mi? Yapılması gerekeni yaparsınız ve yolunuza devam edersiniz. Suçlamazsınız, kimseden yardım kabul etmezsiniz. Ortaya çıkar ve yapılması gerekeni yaparsınız; oğlunuza doğru seçimi yaptığını söylemek ya da Dana ve Axel evlendiği için mutlu olmak gibi."

Övgüyü hak ettiğini düşünmüyordu ama bunu duymak güzeldi. "Ne başka bir şey var mı? Onlar benim çocuklarım ve onları seviyorum. Doğru olanı yapmak zorundayım." "Yapmak zorunda değilsin, ama her zaman yaparsın. Sen güçlüsün, Julie, ve sen saçmalıkları kabul etme. Güzelsin, seksisin ve sana hayranım." Onun bakışlarına karşılık verdi. "Ben de sana aşığım."

Ve böylece, tüm sıcak duyguları buharlaştı.

Ona ters ters baktı. "Öyle söyleme. Söyleme. Bu sözleri duymak istemiyorum. Daha çok erken."

Onu seviyor muydu? *Onu* seviyor muydu? Hayır. Sadece hayır. Onun erkek arkadaşı olmasıyla zar zor başa çıkabiliyordu, bu unvandan tamamen rahatsızdı.

Ayağa kalktı, muhteşem çıplak göğsünü ortaya çıkardı ama onun asıl dikkatini çeken şey gözlerindeki acıydı.

"Bunu geri söyleyeceğini düşünmemiştim ama bu tepkiyi beklemiyordum. Neden kızgınsın?"

"Ben değilim. Ben sadece..." Bir elini salladı. "Dediğim gibi, daha çok erken." "Bana nasıl hissettiğimi söyleyemezsin."

Aralarına mesafe koyma ihtiyacı onu ayağa kaldırdı.

Yaralı kolunu göğsünde tutmaya dikkat ederek ona ters ters baktı.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden zorluyorsun?" "Seni sevdiğimi söylediğimde neden bu kadar korkuyorsun?"

Eğer iki sağlam kolu olsaydı, kulaklarını kapatmak için onları kaldırırdı. Neden sürekli bunu söylemek zorundaydı ki?

"Sadece öyleyim." *Üçüncü kez* çok erken olduğunu belirtmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Hayatında aşk istemiyor musun?" "Bu şekilde değil. Bilirsin, romantik olarak değil."

"Bunun nereye gittiğini gördün?"

"Bu ne? Biz mi? Bilmiyorum. Sadece birkaç ay oldu. İşleri ağırdan alıyorduk ve bu benim için daha iyiydi. Birdenbire bir aile ortamında bir araya geldik ve her şey yolunda gitti. Hatta iyi. Çocuklarını seviyorum, Tiffany'yi seviyorum. Bu neden yeterli olmasın?"

Konuştukça göğsü sıkışıyor ve hem kaçmak hem de bir şey fırlattı. Rahatsız ve huzursuzdu ve nedeninden emin değildi.

"Bizim için bir gelecek görmüyor musun?" diye sordu, sesi kısıktı. "Kendini bana aşık olurken hiç görmedin mi?"

Zihninin arkasından gelen bir ses, çok tehlikeli bir bölgeye adım attığını fısıldadı.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi savunmacı bir tavırla. "Neden beni zorluyorsun?"

Her şeyi mahvediyorsun. Harika gidiyorduk. Bu neden değişmek zorunda? Neden her şeyi etiketlemek zorundayız?"

"Aşırı tepki veriyorsun Julie ve nedenini anlayamıyorum."

"Değilim." Ona ters ters baktı. "Bunu yapamam. Artık seninle olamam."

Sözcükler hiçbir yerden gelmedi ve söylediği anda onları geri çağırmak istedi ama yapamadı.

Heath'in ifadesi endişeli ve mutsuzdan okunamaz hale geldi.

Ayağa kalktı. "Eğer istediğin buysa, çocukları ve Tiffany'yi alayım ve gidelim."

"Hayır. Yapma bunu. Herkesin Noel'ini mahvedeceksin."

"Benimki zaten berbat."

O bunu görmezden geldi. "Sadece kal ve tatilimizi yapalım. Bunu daha sonra halledebiliriz."

Köşedeki sandalyeden bir battaniye aldı ve omuzlarına örttü. "Sen burada kal. Ben aşağı iniyorum."

Kapıya doğru yürüdü. Söyleyecek daha çok şey vardı, diye düşündü. Söylemesi gereken daha çok şey vardı ama kelimeleri bulamıyordu. Heath'e bu işi bitirmek istemediğini söylemek en mantıklısıydı, ama nasıl olduysa tek bir şey bile söylemeden kendini sahanlıkta buldu.

Julie alt kata indi ve Tiffany'yi elinde tabletiyle oturma odasında görünce şaşırdı.

Heath'in eski karısı başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. "Uyuyamıyor musun? Ben de uyuyamıyorum. Çocuklar dışarıda, çok şükür, ama ben Noel arifesinde hiç uyuyamadım. O yüzden artık uyanık kalmak benim işim. Huxley ve Paul aşağıda kâğıt oynuyorlar, sanırım onlar da uyanık."

Tabletini sehpanın üzerine koydu. Julie de ona katıldı, neden aşağıda olduğunu açıklamak istemiyordu. Kendisi de inanamıyordu. Az önce ne olmuştu ve nasıl bu kadar hızlı olmuştu? Heath'ten gerçekten hoşlanıyordu. Onun aptalca "Seni seviyorum" yorumuna itibar etmesine imkân yoktu ama o zamana kadar aralarında her şey harikaydı.

Tiffany yüzleri birbirine dönük olacak şekilde kendini eğdi. "Noel'i burada, kulübede geçirmem için beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim. Buraya gelme nedenim ne olursa olsun, harika bir tatil oldu. Başta çok ağladığımı biliyorum ama şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Julie iki eliyle dikkat dağıtıcı şeye tutundu. "Geldiğine çok sevindim. Mükemmel uyum sağladın ve çocukların Noel'de hem seni hem de babalarını yanlarında görmekten memnun olduklarını biliyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Tiffany ona baktı. "Çok nazik ve sevimlisin. Ben eski karıyım ama yine de buradayım. Mutlu ve hoş geldiniz. Sana hayranım. Güçlüsün ama nazıksın. Çocuklarınızın bu kadar harika olmasına şaşmamalı. Umarım Madeline ve Wyatt da öyle olur."

Julie övgüleri hissetmeye çalıştı ama beyninin büyük bir kısmı hâlâ Heath'le olan kavgasını düşünüyordu. Belki Tiffany'nin söylediği kadar güçlüydü, ama aynı zamanda olanlardan dolayı şaşkıındı.

"İkiniz de harikasınız," dedi otomatik olarak. "Onlar için endişelenmene gerek yok."

"Teşekkürler." Tiffany gülümsedi. "Kulağa garip gelecek ama Heath'in seni seçmesine gerçekten sevindim. Ayrıldığımızda, sonsuza dek bekar kalmayacağını biliyordum. Bir anne olarak, kiminle çıkmaya başlayacağı konusunda endişeliydim. Seni seçtiğine sevindim. sen."

Nazik sözler Julie'yi hem mutlu etti hem de üzdü. Beklenmedik gözyaşları döktü ama gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı.

"Bunu söylemen çok hoş."

"Bu doğru." Güldü. "Tamam, yanlış anlama ama bir bakıma ikinizi kıskanıyorum." Elini kaldırdı. "O kötü yere gitme. Heath'e hâlâ aşık değilim. Artık arkadaşız ve bu çok daha iyi."

Durakladı. "Sana bakışı öyle. Nasıl hissettiğini hepimiz görebiliyoruz. Bana hiç öyle bakmamıştı. Birlikte çok iyisiniz. Bu bana umut ve çabalamam gereken bir şey veriyor. İkinizin sahip olduğu şeyi istiyorum."

"Daha yeni ayrıldık," dedi Julie kucığına bakarak. "Bana beni sevdiğini söyledi ve ben bununla başa çıkamadım, bu yüzden ilişkimizi bitirdim." Başını kaldırdı. "Hiçbir şey söylemeyeceğiz. Kimsenin hayatını mahvetmek istemiyoruz.

Noel."

Tiffany'nin şok olacağından ya da onu azarlayacağından emin bir şekilde bekledi. Beklemediği şey, diğer kadının kahkahayı patlatmasıydı.

"Yok artık. Sana aşık olduğun için mi ilişkinizi bitirdiniz? Julie, bu hem komik hem de çok ama çok üzücü."

"Hiç komik değil," diye tersledi.

"Özür dilerim. Kulağa duyarsızca geldiğini biliyorum ama hadi ama. Az önce senin tanıdığım en birlikte kadın olduğundan bahsediyorduk. Yapamayacağın bir şey yok sanıyordum ama işte buradasın, senin için deli olan harika bir adamla ilişki yaşamaktan korkuyorsun."

"Korkmuyorum!"

"Evet, öylesin. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kontrol hep sende ama Heath'i kontrol edemiyorsun. O da en az senin kadar güçlü. Farklı tarzlarınız var, bu yüzden bunu görmek kolay değil. Ama onu tanıyorum ve o kesinlikle senin eşittir." Durakladı, bakışları spekülatif.

"Oh, bekle! Sorun bu mu? Onu kontrol edememek mi? Yetkili sen değilsin, bu yüzden bundan sonra ne olacağını söyleyemezsin. İlişkiyi bitirmek için aptalca bir sebep ama bunu neden yaptığını anlayabiliyorum."

Julie ona baktı, Tiffany'nin her konuda yanıldığını söylemek istiyordu ama bir şekilde yapamıyordu. Diğer kadının haklı olup olmadığını merak ederken dehşete kapıldı. Heath kendi erkeği olduğu için mi korkuyordu?

Saçma, dedi kendi kendine. Tabii ki saçma değildi. Eldon... Eski kocasının onunla hiçbir zaman gerçek anlamda karşı karşıya gelmediğini fark edince durakladı.

Hep ertelemiş ya da geri çekilmişti. Sorumluluk ondaydı - muhtemelen evliliklerinin sona ermesinin ana nedeni de buydu.

"Sen de Axel gibisin," diye ekledi Tiffany. "Tam olarak istediğin şeye sahipsin ve bunu itiraf etmekten çok korkuyorsun. Sadece o bunu anladı. Gerçi bu onun vurulmasını gerektirdi ve senin o kadar ileri gitmek istediğinden emin değilim."

"Heath tam olarak istediğim şey değil." Julie'nin sözleri otomatikti.

Tiffany hiçbir şey söylemedi.

"Eğlenceli biri," diye ekledi Julie isteksizce. "Komik ve evet, güçlü, ki bu hoşuma gidiyor. Nazik. Onunla ilgilenmek zorunda değilim. Ama mükemmel değil."

"Hiçbir şey asla öyle değildir." Tiffany derin bir nefes aldı. "Korktuğun için bunu mahvedecek olmana gerçekten üzülüyorum."

"Korkmuyorum."

"Ama daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Hayır. Konu bu değil. Başka birini istemiyorum. Ben istiyorum..."

Anlamaya başlamıştı. Heath'i istiyordu. Tiffany'nin de belirttiği gibi, birlikte harikaydılar. O onu, o da onu anlıyordu. Daha da önemlisi, Heath onun güçlü yanlarından korkmuyordu.

"Bu aşk meselesi. Ben bunu yapamam."

"Neden olmasın? Çocuklarını sevmekle ilgili bir sorunun yok."

"Bu farklı. Ben onların annesiyim. Onlar da beni sevmek zorunda."

Oh, hayır. Bu muydu yani? Heath onu sevmek zorunda değil miydi? Bu neyden kaynaklanıyordu? Neden bu kadar korkuyordu? Daha önce de bir adamı sevmişti. Eldon'la birliktelikleri uzun sürmemişti ama evlendiklerinde ona aşık olmuştu.

Ama bu şekilde değil. Heath gibi değil. Kendini gerçeğe yüzleştiren bir nefes aldı. Aralarında hiçbir zaman o kolay bağlanma duygusu olmamıştı. Eldon'ı o seçmişti, ilişkilerindeki itici güç oydu. Bu bir eşitler eşleşmesi değildi, bu yüzden Eldon onu Heath gibi incitecek güce asla sahip olmamıştı.

"Onu sevmekle uğraşmak istemiyorum, çünkü o kadar ileri gidersek bana zarar verebilir," diye fısıldadı.

Tiffany'ye bakmak için bakışlarını kaldırdı. "Sanırım hepsi bu kadar. Dışarıdan bakınca her şeye sahipmişim gibi görünüyor ama hiçbir zaman doğru erkeği bulamadım. Şimdi o kadar uzun zaman oldu ki, ona bir şans vermekten korkuyorum. Ona ihtiyaç duymaktan korkuyorum. Ya orada değilse?"

"Ya öyleyse?"

Ama konuşan Tiffany değildi. Julie koltukta döndü ve Heath'in

merdivenlerin dibinde olduğunu gördü. Akustiğı hatırlayınca nefesi kesildi.

Evin içinde.

"Dinliyordun," diye suçladı.

Ona doğru yürümeye başladı. "Evet, öyleydin. Peşinden gelmeye başladım ama sen zaten Tiffany ile konuşuyordun, ben de ne söyleyeceğini duymak için bekledim. Bu benim de hayatım Julie ve sana neler olduğunu bilmem gerekiyordu."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Neden bana korktuğunu söylemedin?"

"Değildim" refleksini içinde tuttu ve kendini şöyle demeye zorladı:

"Olduğumu bilmiyordum. Tepki verdim. Görünüşe göre kötü."

Üst sahanlıktan bir sürtünme sesi geldi. İnledi. "Yukarıda başka kim dinliyor?"

"Herkes."

Sağlam eliyle gözlerini kapattı. "Bu çok aşağılayıcı." "Artık özel bir yere gitmek için çok geç," dedi adam, yaklaşarak.

"Haydi. Cesur ol. Ben buna değerim."

Kadın boğuk bir kahkaha attı, sonra adama baktı. "Çok şey istiyorsun."

"Öyleyim. Her şeyini ortaya koyuyorsun. Neden kalbini değil? Çünkü her ne kadar duymak istemesen de, ben sana aşığım."

Bu gerçekten oluyor muydu? Varlığının her zerresi ona kaçmasını söylüyordu. Hayır, durun. Bu doğru değildi. Kalbi ona karşısındaki harika adamın teklifini kabul etmesini söylüyordu.

"Senden benimle evlenmeni istemiyorum," diye ekledi, sonra gülümsedi. "Sadece senin de beni sevdiğini ve seksin inanılmaz olduğunu kabul etmeni istiyorum."

"Oh, anne, hayır!"

"İğrenç. Bunu duymama gerek yoktu."

Her iki yorum da üst kattan geldi. Aşağıdan Huxley bağırdı, "Sadede gelin millet. Düz floş üzerinde oturuyorum ve kazancımı toplamak istiyorum."

"Bu özel bir an," dedi yüksek sesle. "Herkes dinlemeyi kessin." "Sanki öyle bir şey olacaktı gibi," diye mırıldandı Nick.

Julie kendine hepsini görmezden gelmesini söyledi. Bu onunla Heath arasındaydı. Bir seçim yapması gerektiğini biliyordu. Ya bunu sineye çekecek ve

ya da bir korkak olacaktı. Daha da kötüsü, ondan uzaklaşırsa hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağını biliyordu.

Ayağa kalktı. "Seni seviyorum, Heath."

Daha söyleyecekleri vardı ama herkes alkışlamaya başladı. Julie'nin yanına gidip onu öpen Heath hariç herkes.

"Sonunda," dedi alnını onunkine bastırarak. "İşini hiç kolaylaştırmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama ben de buna değerim."

"Sanırım buna şampanya gerek," dedi Dana aceleyle merdivenlerden inerken. "İçecek dolabında birkaç şişe olduğunu biliyorum."

Gwen de ona katıldı. "Benim için değil. Biraz geç oldu. Ya da muhtemelen erken. Ama biraz köpüklü elma şarabına hayır demezdim. Alkolsüz olanından hâlâ birkaç şişe yok mu?"

"Evet," dedi Julie, herkesin odalarına dönmesini ve Heath'le kendisinin de kendi odalarına gitmesini tercih ederdi. Ama Blair ve Nick de Paul ve Huxley gibi onlara katıldılar, böylece şampanya ve elma şarabı içildi.

İçkilerini içmeleri, sezona kadeh kaldırmaları ve gecenin herkesin dinlenmesine yetecek kadar sakinleşmesi neredeyse bir saat sürdü. Julie yatağa kaydı, sonra Heath'e bakacak şekilde döndü.

"Zorluk çıkardığım için özür dilerim."

"Kusurlarınız olduğunu bilmek güzel."

Gülümsedi. "Buna kusur diyebilir misiniz? Bence *tuhafılık* daha iyi bir kelime."

Onu dikkatlice yanına çekti, kötü kolunu desteklemek için bir yastık kullandı ve sonra onu öptü. "Bunu yarın tartışalım. Şu anda planlarım var."

"Oh, güzel. Planlarınızı beğendim. Hem de çok."

* * *

Dana koltukta oturmuş, Axel'e sarılmıştı. Etraflarında kaos hüküm sürüyordu. Çocuklar şeker ve çok fazla hediyein etkisiyle üst katta birbirlerini kovalıyorlardı. Her turda çığlıkları daha da yükseliyordu. Rufus yeni paltosunun içinde gösterişli bir şekilde ambalaj kâğıtlarını karıştırıyordu. Hediye yığınları zemini doldurmuştu ve Dana hepsini çeşitli araçlarına nasıl sığdıracaklarından emin değildi.

Ama bu endişe sonrası içindi. Şu anda fırında hindi, etrafında ailesi ve arkadaşları varken mutluydu. Daha sonra akşam yemeğinin masaya gelmesine yardım edecek ve Axel'le birlikte yeni hayatlarına başlamak üzere Seattle'a döneceklerdi. Şimdilik Axel onun yanına taşınacaktı ama vergi sezonu biter bitmez birlikte satın alacakları bir ev aramaya başlayacaklardı. Bir de planlaması gereken bir düğün vardı. Gösterişli bir şey değil, diye düşündü mutlulukla. Axel'le küçük bir düğünün daha iyi olacağı konusunda anlaşmışlardı. Samimi ve kolay bir şey.

Julie ve Heath, Nick ve Blair gibi birlikte oturuyorlardı. Gwen Paul ile konuşuyordu ve ilk kez ikisi de birbirlerine karşı rahat görünüyordu. Tiffany ve Huxley yarım yamalak bir temizlik girişiminde bulunmuşlardı ama Wyatt'ın kısmen monte edilmiş Lego seti dikkatlerini dağıtmıştı.

Noel'in böyle olması gerektiğini düşündü ve minnettarlık hissetti. Ne kadar şanslı olabilirdi ki?

Nick Blair'e bir şeyler fısıldadı, sonra ayağa kalkıp ağaca doğru yürüdü. "Sanırım unuttuğumuz bir hediye var."

"Mümkün değil," dedi Julie ona. "Hepimiz kontrol ettik. Paketlediği bir hediyeyi kaybetmiş olan var mı?"

Ağaç dallarına uzandı, küçük bir kutu çıkardı ve salladı.

"Al bakalım." Annelerine uzattı ama ona baktı. "Bu senin de ilgini çekebilir."

"İkimiz için bir şey mi aldın?"

Dana kutuya baktı, tiyatro bileti ya da başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Annesiyle başka ne paylaşmak isteyebileceklerinden emin değildi.

Julie ambalajı yırttı, sonra kutuyu tek eliyle açabilmek için kucağına koydu. Anında gözleri büyüdü. Nick ve Blair'e baktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yüksek sesi evin içinde yankılandı. Herkes bakakaldı. Dana kutunun içinde ne olduğunu sormadan Julie bir çift sarı bebek patiğini havaya kaldırdı. Dana şaşkınlıkla onlara baktı. Onlar neydi-

"Sen hamilesin!" Dana ayağa fırladı ve baldızının yanına koştu. "Sen hamilesin."

Blair ona sıkıca sarıldı ve ikisi de çığlık attı. Julie de onlara tutunarak onlara katıldı. Çocuklar oturma odasına koştular.

"Ne var ne yok?" Wyatt sordu. "Julie yine merdivenlerden mi düştü?"

Heath, "Julie iyi," dedi.

Birkaç saniye sonra Dana geri çekildi. "Ne zaman öğrendin? Kendini iyi hissediyor musun?"

"Bu yüzden mi hastaydın?" Julie sordu. "Oh! Haklıymışım. Hamileymişsin."

Blair sırıttı. "Yemekte ağzından kaçırıldığında bilmiyordum. Ama şüphelenmeye başladım." Gwen'e gülümsedi. "Annem dün benim için hamilelik testi aldı."

Paul Gwen'e sarıldı. "Demek bu yüzden şehre gelişini bu kadar gizli tutuyordun. Ne olduğunu merak ettim."

Dana Axel'e döndü, onun yanında olmasını istiyordu. Axel onun yanına gitti ve onu kendine çekti.

"Belki gelecek Noel'de duyuruyu biz yaparız," diye mırıldandı kulağına. Aşk onu doldurdu. "Bu çok hoşuma giderdi."

Julie gülmeye başladı. "Bu yüzden Gwen dün geceki elma şarabını bu kadar büyüttü. Blair içki içemez."

"Ne zaman elma şarabı içtin?" Wyatt sordu. "Biz yattıktan sonra eğlendin mi? Uyanık kalmaman gerekiyordu. Ya Noel Baba'yı gördüysen?"

"Ama biz yapmadık," dedi Tiffany ona sarılarak.

Madeline pencereye koştu ve işaret etti. "Bak! Kar yağıyor." Bir daire çizdi. "Bu şimdiye kadarki en güzel Noel!"

Dana Axel'e tutunmuştu ve Madeline'in doğruyu söylediğini biliyordu. Hepsini için.

* * * * *

Büyük Mutlu Bir Aile

Susan Mallery

Okuyucu Rehberi

CANARY STREET PRESS

Tartışma Soruları

Spoiler vermemek için bu soruları kitabı bitirdikten sonra okumanızı tavsiye ederiz.

1. Julie genç bir adamla çıktığı için utanıyor. Onunla Heath arasındaki yaş farkı hakkında ne hissettiniz? Sizce bu durum hikayedeki ilişkilerini etkiledi mi? Neden ya da neden etkilemedi? Aynı yaşa daha yakın olsalardı gelecekte karşılaşmayacakları ne gibi sorunlarla karşılaşabilirlerdi?
2. Blair'in yiyecek kısıtlamalarını, farklı karakterlerin bunlara nasıl tepki verdiklerini ve tepkilerinin kişiliklerini nasıl ortaya çıkardığını tartışın.
3. Hikayeyi okurken Blair'in annesi Gwen hakkındaki duygularınız değişti mi? Eğer değiştiyse, nasıl değişti? Yaşadığı travma Blair'e davranışını anlaşılabilir ya da kabul edilebilir kılıyor muydu? Neden ya da neden değil? Siz Blair'in yerinde olsaydınız onu affedebilir miydiniz? Neden ya da neden affetmezsiniz?
4. *Bir Büyük Mutlu Aile*'de neredeyse herkesin bir sırrı varmış gibi görünüyordu ve tüm bu sırlar kulübede geçirilen süre boyunca ortaya döküldü. Her karakterin sırrı ve bu sırrın ortaya çıkmasının hikayeyi nasıl etkilediği hakkında sohbet edin.
5. Julie, erkek arkadaşının eski karısının Noel'de yalnız olacağını öğrendiğinde, Tiffany'yi kulübede onlara katılması için davet etmekte tereddüt etmedi. Siz bu konuda ne hissettiniz? Siz Julie'nin yerinde olsaydınız ne yapardınız?
6. En çok hangi karakterle bağ kurdunuz? Neden?
7. Kitabın sonuyla ilgili hangi duyguları hissettiniz?
8. Ailenizin tatil geleneği nedir? Büyük bir grup olarak bir araya geliyor musunuz? Ne yersiniz? Vefat eden sevdiklerinizi anmak için özel bir şey yapıyor musunuz?

Julie'nin Kurabiye Kurabiyelerini Yemek Bir Ziyafettir

Susan Mallery'den bir not: Ben *Büyük Mutlu Bir Aile*'deki Julie kadar yetenekli değilim. Neyse ki süslemeleri sadece kurgusal olarak yapmam gerekiyor, gerçek hayatta değil. Ancak, bu kurabiye tarifi bana ait ve benim gibi Julie'nin kitapta yaptığı süper sevimli Noel Babalar yerine tek bir renkle süslemeye karar verseniz bile gerçekten çok lezzetli. Eğer Noel Baba kurabiyelerini yaparsanız, fotoğrafını görmeyi çok isterim! Sosyal medyada paylaşın ve beni etiketleyin ya da doğrudan mesajla bana gönderin. Ben her yerde @susanmallery'im!

3 çubuk (1 1/2 su bardağı) tereyağı, oda

sıcaklığında 1 1/4 su bardağı toz şeker

3 1/4 su bardağı çok amaçlı un, ayrıca yuvarlama yüzeyinin tozunu

almak için biraz 1/4 su bardağı mısır nişastası

1/2 çay kaşığı tuz

Yaklaşık iki düzine yapar

Tereyağı ve şekeri orta hızda soluk sarı ve pürüzsüz olana kadar yaklaşık 3-4 dakika krema haline getirin.

Un, mısır nişastası ve tuzu iyice karışana kadar çırpın. Tereyağı karışımına ekleyin. Elinizle karıştırın veya sadece birleşene kadar düşük hızda karıştırın. Hamuru iki top haline getirin, ardından dört inçlik diskler halinde düzleştirin. Plastiğe sarın ve bir saat buzdolabında bekletin.

Fırını önceden 325°'ye ısıtın ve kurabiye kağıtlarını parşömen kağıdı ile kaplayın. Hamuru yarım inç kalınlığında açın ve istediğiniz şekillerde kesin. Kurabiyeleri yaklaşık 2 inç aralıklarla yerleştirin ve kenarları kahverengileşmeye başlayana kadar yaklaşık 15-20 dakika pişirin. Tel ızgara üzerinde soğutun. İstedığınız gibi süsleyin.

Susan Mallery tarafından da

Yaz Aşkı İçin Yaz Kitap
Kulübü Mutluluk Planı
Kız Kardeş Etkisi
The Boardwalk Kitabevi
Yaz Kaçamağı
Üvey Kardeşler
The Vineyard at Painted Moon
Arkadaşlık Listesi
Güneşin Yazı & Margot Kaliforniya
Kızları
Evi Bulduğumuzda Lale
Kardeşlerin Sırları
Gelinin Kızları

Dilek Ağacı

Evim Güzel Noelim
Noel Düğün Konuğu

Mischief Bay

Bizim Gibi Kız Kardeşler
Milyonlarca Küçük Şey
Sakladığımız Arkadaşlar
Mischief Bay'in Kızları

Böğürtlen Adası

Sisters by Choice
Evening Stars
Üç Kız Kardeş
Yalınayak Mevsimi

...ve çok sevilen Fool's Gold ve Happily Inc romanları.

Susan Mallery'den çıkan kitapların tam listesi için lütfen susanmallery.com adresini ziyaret edin.

ISBN-13: 9780369746849

Büyük Mutlu Bir Aile

Telif Hakkı © 2024 Susan Mallery, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin.

TM, Harlequin Enterprises ULC'nin ticari markasıdır.

Canary Street Yayınları
22 Adelaide St. West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
CanaryStPress.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.